

/ELP/

DALE BROWN

HALÁLZÓNA

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálával tartozom Harold J. Hough haditechnikai publicistának, a Műholdas megfigyelés című kötet szerzőjének, aki a modern Kína harcászati adottságainak és stratégiájának titkaiba avatott,

a kínai hadászati gondolkodás forrásművének, melyből e kötet idézeteinek többsége származik, s melyet Ralph D. Sawyer rendezett sajtó alá Az ősi Kína hét harcászati klasszikusa (Boulder, Westview Press, 1993) címen,

Diane-nak - köszönöm, hogy társamul szegődtél a nagy kalandhoz

Regényemet a Légierő azon tizenkilenc katonájának ajánlom,
akik 1996 júniusában,
a szaúd-arábiai Dahránban
terrorista bombamerénylet áldozatául estek

Szun Cu így ír:
"Kényszeríts másokat, s ne engedd kényszeríteni magad általuk."
Vezetőinknek,
katonaiaknak és polgáriaknak egyaránt,
ajánlatos megjegyezniük és megszívvelniük
szavai igazságát

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Ez kitalált történet. Bármiféle hasonlatosság élő vagy elhalt személyekhez, bármely létező államhoz, szervezethez vagy eseményhez pusztán véletlen, az írói képzelet terméke. A szövegben megfogalmazódó gondolatok és nézetek a szerző saját véleményét tükrözik.

Észrevételeiket és javaslataikat az alábbi e-mail címre várom:

ReaderMail@Megafortress.com

Minden üzenetet magam olvasok el, de a forgalom nagysága miatt időbe telik

valamennyit megválaszolni. Köszönet megértésükért!

SZEMELVÉNYEK A VALÓ VILÁG HÍREIBŐL

Jane's Intelligence Review, 7-es különszám, 1995 - Területi viták

Napjaink legkiélezettebb területi vitája - ehhez aligha fér kétség - Tajvan szigetének hovatarozásáról folyik. Kína érzékenyen reagál minden olyan kezdeményezésre, mely a lázadó tartomány anyaországtól való végleges elszakadásának irányába mutat. Ha Taivan a függetlenség útjára lép, Kína aligha riad vissza a fegyveres beavatkozástól, és az így kirobbanó konfliktus könnyen háborúba torkollhat: az elemzők egyöntetű véleménye szerint ez az a válsággóc, mely Ázsia biztonságát a legkomolyabban fenyegeti.

A béke és a boldogulás záloga - részlet Margaret Thatcher beszédéből, melyet a volt brit miniszterelnök 1996 január 17-én tartott a tajvani Tajpejben

"Gyakorta becsülik alá a szerepet, melyet a kisebb hatalmainak összefogása a nagyok megzabolázásában játszik - pedig ez a térség biztonságának kulcsa. Szükség van természetesen egy globális tényezőre, egy katonailag bármely más államnál ütőképesebb döntőbírára is, mely megakadályozza, hogy a regionális konfliktusok háborúvá szélesedjenek: ezt a szerepet napjainkban csak az Amerikai Egyesült Államok töltheti be. Megérdemli a bátorítást szövetségeseitől és mindazoktól, akik jelenlétének áldásos hatását élvezik: közös érdekünk, hogy megmaradjon a világrend öréke, hogy mind a Csendes-óceán térségében, mind Európában megőrizze vezető pozícióját. A vietnami háború végén kevesen hitték, hogy húsz esztendővel később számottevő erőket állomásoztat majd Ázsiában... az Egyesült Államokba azonban, Istennek hála, elég merészség és belátás szorult ahhoz, hogy kitartson, s hiszem, hogy Ázsia népeinek a jövőben sem kell nélkülözniük a béke és a boldogulás eme zálogát..."

Peking figyelmezteti az Egyesült Államokat: készen áll a Tajvan elleni támadásra - 1996. január 24., New York, Reuters

Kína figyelmezteti az Egyesült Államokat, hogy kész tervekkel rendelkezik egy Tajvan elleni korlátozott támadásra, melyet a szigeten márciusban tartandó választások után bármikor megindíthat - tudósít a szerdai New York Times. Ehelyütt idézték egy magas beosztású amerikai kormányhivatalnok a véleményét is: a Clinton-kormányzat nem rendelkezik olyan független forrásból származó bizonyítékkal, mely szerint Peking katonai akcióra készül...

A lap pekingi tudósítója emlékeztet, hogy a legfélreérthetlenebb figyelmeztetést Chas Freeman, védelmi miniszterhelyettes kapta, aki a tél folyamán számos mérvadó kínai politikussal folytatott eszmecsere. Freeman úgy tájékoztatta az elnök nemzetbiztonsági tanácsadóját, Anthony Lake-et, hogy Kína Népi Felszabadító Hadserege megtette az előkészületeket egy Tajvan elleni rakétatámadásra, melynek során a sziget területét harminc napon át sorozatos csapások érnék...

Peking megerősíti: a KK-t változatlanul Kína részének tekinti - Jan 30, DPA, Peking

Tajvan Kína elidegeníthetetlen részét képezi, mondta Li Peng miniszterelnök azon a csütörtöki ünnepségen, melyet a Párt és az állam legfőbb vezetője, Csiang Ce Min által kezdeményezett újraegyesítési program tiszteletére rendeztek. Szavai szerint "a világ egyetlen Kínát ismer, azt, melynek Tajvan szigete elidegeníthetetlen része volt és marad. Bármilyen útra lép a tajvani vezetés, a tényen, hogy a tartomány Kínához tartozik, s hogy az adott régióban kizárólag a kínai kormány számít legitimnek, nem változtathat." Li óva intette a tajvani vezetőket attól, hogy szeparatista politikájukat kormányátalakítással igyekezzenek szalonképesebbé tenni...

Perry nem erősítette meg, hogy az Egyesült Államok kész Tajvan védelmére kelni (Feb7/Blmrg) - Washington, február 6 - Bloomberg

William Perry védelmi miniszter ma sem erősítette meg, hogy az Egyesült Államok kész Tajvan védelmére kelni, amennyiben a szigetet kínai támadás éri. Az amerikai reagálás módja és mértéke nagyban függ a körülményektől, hangsúlyozta Perry, akinek Washington intézetben tartott beszédét a Pentagon dolgozói egyenes adásban láthatták. A védelmi miniszter emlékeztetett rá, hogy az Egyesült Államok politikáját a Tajvanhoz Fűződő Kapcsolatok törvénye szabályozza - ez az 1979-ben elfogadott direktíva nem kötelez segítségnyújtásra támadás esetén, kimondja viszont, hogy az Egyesült Államok egy Tajvan elleni agressziót "a Csendes-óceán nyugati részének biztonságát fenyegető, az Uniót mélységesen nyugtalanító esemény"-ként értékelné.

Jane's Intelligence Review, Kína álláspontja a stratégiai atomcsapásról, 1996 márciusa

Kína a területén 1964-ben végrehajtott első kísérleti robbantás óta tartja magát a doktrínához, mely kimondja, hogy nukleáris arzenálja első csapásra nem alkalmazható... s mely érvényét veszti, mihelyt az országnak valós veszedelemmel, a vereség eshetőségével kell számolnia. Az elemzők megjegyzik, hogy mivel a Tajvan elleni esetleges atomcsapásra de jure Kína határain belül kerülne sor, az technikai értelemben nem sértené a stratégiai fegyverek felhasználását korlátozó doktrínát...

Nemzetvédelmi és külügyi ismeretek kézikönyve (London, International Media Corp. Ltd., 1996)

A KK-ban (Kínai Köztársaság) esedékes választások közeledtével mind nyilvánvalóbb, hogy a KNK (Kínai Népköztársaság) nem áll készen Tajvan konvencionális fegyverekkel történő lerohanására, és hogy a rendelkezésére álló opciók közül a nukleáris rakétacsapás a leginkább kézenfekvő. A KNK többször hangsúlyozta, hogy efféle megoldás igenis elképzelhető, és hogy amennyiben az Egyesült Államok "Kína belügyeibe" avatkozik, a pekingi vezetés nem riad vissza az amerikai városok (pl. Los Angeles) elleni ballisztikus rakétatámadásoktól sem...

A B-52-esek a világ bármely pontját elérhetik, tette közzé a Légierő - Bryan Bender beszámolója, 96/09/05, Phillips Business Information, Inc. (másodközlés engedélyezve)

A Légierő B-52-eseknek hatékonysága (a szóban forgó két gép tizenhárom indított útnak az Irakra első hullámban kilőtt huszonhét cirkálórakétából) nyilvánvalóvá teszi, hogy a doktrína, melynek értelmében a bombázók a világ bármely pontjára csapást mérhetnek, a hidegháború befejeztével is megállja helyét. A 96. bombázórepülő-osztály kötelékébe tartozó gépek hétfőn települtek át a

louisianai Barksdale-ből a guami Andersen támaszpontra, ahonnét utóbb a Sivatagi Vihar bevetéseire indultak. A harmincnégy órás, tizenháromezerhatszáz mérföldes küldetés - melyek során négyszer tankoltak a levegőben -, a képesség, hogy a Légierő a lehető legrövidebb idő alatt (esetünkben amerikai területről) a világ legtávolabbi pontjaira is csapást mérhet, igazolta a globális hatósugár-globális erőfölény koncepcióját, mondotta Floyd Carpenter vezérezredes, a 96-osok parancsnoka a guami landolást követő, csütörtök esti sajtótájékoztatón. "Kinyúlhatunk és elérhetünk bárkit, ha kell" - ismételte utóbb egy telefoninterjúban. Hozzátette még, hogy - amennyiben a körülmények úgy kívánják - "legénységével együtt tizenkét órán belül készen áll az újabb bevetésre...

"A helyet, hol ellenségeid
életben maradnak, ha keményen küzdenek
tétovázván azonban elhullanak,
halálzónának nevezzük.
Halálzónára lelve
sose kerül az összezapást!"

Szun Cu
(a Hadviselés művészete című esszégyűjteményből)

PROLÓGUS

KÍNAI KÖZTÁRSASÁG, TAJPEJ
KORMÁNYZÓSÁGI PALOTA, NEMZETGYŰLÉSI TANÁCSTEREM
1997 MÁJUS 18. VASÁRNAP, 19:00
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT MÁJUS 17., 07:00)

Az ökölharc, akár egy nyári villám, hirtelen lángolt fel: a nekivadult férfiak és nők a széksorokon átugorva csapkodtak azok felé, akik ellenkezni mertek, vagy a másik fél álláspontját támogatták. Korlátدارabok, keményfa ülőkék váltak fegyverré a jelenlevők kezében, a tömeg egy támadó farkasfalka lendületével lódult előre. A jelenet kupadöntők, faji zavargások hangulatát idézte, résztvevői azonban politikusok voltak, akik a tajvani székhelyű Kínai Köztársaság nemzetgyűlésének rendkívüli ülését szerencsétlenné tették jelenlétükkel. A soros elnök kalapácsával kopogtatva igyekezett helyreállítani a rendet. Tekintete a Nemzeti Gárda katonáira rebbent, akik a helyiség üvegezett ajtaja mögül figyeltek, készen arra, hogy berontsanak, ha úgy hozza a szükség. Az elnök csörömpölést hallott, már-már megnyomta a riasztócsengőt, aztán összeszedte magát, és tovább figyelte a zajosan vitázó képviselőket. Majd' fél óra kellett ahhoz, hogy az indulatok elcsituljanak, s újabb tíz perc ahhoz, hogy a jelenlévők újra elfoglalják helyüket - a biztonságiak csak ezután kísérhették a pódiumra Li Teng-Huit, a Köztársaság elnökét.

- Polgártársak, figyelmet kérek! Az én feladatom számot adni a törvénykezési albizottságban lefolyt, alig pár órája befejeződött szavazás eredményéről. - Az elnök körülpillantott. - Kétszázhetvenegy szavazattal harminc ellenében, három tartózkodás mellett a ház megerősítette Huang Ce-Ming urat alelnöki és miniszterelnöki tisztségében. Huang úr, ha volna szíves!

Az éljenzés és kiáltozás - különösen a terem bal oldalán - ismét erőre kapott, ahogy a Kínai Köztársaság újonnan választott miniszterelnöke az emelvényre hágott, és átvette zöldarany hivatali vállszalagját. Huang a Demokratikus

Haladás Pártjának kulcsembere volt, s az első nem-Kuomintang politikus, aki az ország rövid történetében ilyen magas polcra került. Bár a Kuomintang a tajvani kormányzat minden szintjén megőrizte többségét, a DHP előretörése – ötven esztendeje először – politikai és ideológiai szemléletváltást ígért.

A kiáltozás, az éljenzés és vádaskodás újabb dulakodásba torkollott. Míg a testőrök kordont vontak a vezetők köré, a képviselők fel-alá jártak a széksorok közt, az asztalokra kapaszkodva üvöltözték – néhányan közülük az emelvényre is felhágtek, s most azon pöröltek, melyikük válsón szót először az elnökkel. A rendvédelmi erők tagjai, akik nyugodtabb napokon a középületek védelméről, mostanság az ülésszak nyugalmáról gondoskodtak, benyomultak a helyiségbe, s némán felsorakoztak az ülésorok mögött. Oldaluk mellett szinte észrevétlenül himbálózta a hosszú bambuszbotok, könnygázgránátjaik ártalmatlanul lapultak uniformisuk alatt: nem avatkoztak közbe, kifejezéstelen, kőmerev arccal várakoztak az általános zűrzavarban.

– Kérem, polgártársak...! – próbálkozott Li elnök. Szavai, noha a kihangosítás jól működött, a zsivalyba veszték. Li türelmesen várta, hogy a zendülés gyanús kavarodás elcsituljon. Néhány lépésnyire tőle nagyokat reccsent a hasadozó szövet: a küzdők mind közelebb nyomultak, a rendőrök hasztalan próbálták visszatartani őket, az új miniszterelnök mégis úgy érezte, várnia illik. Nadrágja korcában, gerince mellett pisztolytáska, abban kis kaliberű pisztoly lapult – megfordult a fejében, hogy lyukat lő a levegőbe, aztán belátta, hogy a fegyver dördülése csak rontana a helyzeten.

A tajvani nemzetgyűlés tagjainak megbízatása egész életre szólt. A képviselők többségét 1948-ban, még azelőtt választották, hogy a kommunisták a szárazföldön véget vetettek a Nemzeti Párt uralmának: a helyiség tömve volt koros úriemberekkel. Ugyanolyan vehemenciával vitáztak és lökdösődtek, mint a fiatalok, kitartás dolgában azonban nem versenghettek velük. A sokaság, mint rendesen, két részre szakadt. A legnépesebb a Kuomintang tábora volt, körötte gyülekeztek a szövetségesek, az Új Párt, az Ifjú Kína Párt és a Kínai Szociáldemokrata Párt tagjai. A másik oldalon a Demokratikus Haladás Pártjának képviselői ágáltak: e liberálisabb, modernül gondolkodó tömörülés számos ifjú, energikus és idealista taggal büszkélkedhetett. Bár a helyiség jobb oldalán formálódó Kuomintang-boly népesebbnek látszott, egyelőre sem a szópárbajban, sem a test test elleni küzdelemben nem sikerült felülkerekednie.

– Polgártársak, ha szabad... – próbálkozott Li ismét, majd, belátva, hogy szózata süket fülekre talált, végre-valahára engedélyezte a karhatalmi beavatkozást. Percek alatt helyreállt a rend. – Nagyon köszönöm. Ideje áttérnünk a napirend következő pontjára. – Huang tiszteletteljesen Li mögé, az elnök jobbára lépett. E tetteivel sikerült magára irányítania a jelenlevők figyelmét: a zsongás elcsendesedett. Li késedelem nélkül folytatta: – A választás, barátaim, megmutatta, hogy a kormány politikai akarata és elszánása töretlen. A sajnálatosan hosszú ideje rivalizáló hazafias csoportok közt végre létrejött az egység. A KMT és a DHP frissen fogant koalíciója megerősíti büszkeségünket, és jótékony hatást gyakorol majd a nemzetek közösségében elfoglalt pozícióinkra is. Elérkezett az idő, hogy egységben fogant álmunkat a világ elé tárjuk. – Hagyta, hadd tapsoljanak, aztán tovább görgette mondandóját: – Büszkeséggel és kitörő örömmel, Huang miniszterelnökkel közösen terjesztem Önök elé a törvényjavaslatot, melyet a Kuomintang vezető tanácsa dolgozott ki, az alkotmányügyi bizottság vizsgált felül, és egyhangú szavazással továbbított a testületnek azzal az óhajjal, hogy a Kínai Köztársaság alaptörvényét mielőbb kiegészítsük vele. Ránk vár a feladat, hogy az alkotmánymódosítást törvénybe iktassuk. A javasolt módosítás értelmében a Kínai Köztársaság a hozzá tartozó szigetekkel, Formozával, Kimojjal, Macuval, Makunggal, Tajpinggel és Tiao-jutajjal egyetemben kinyilvánítja szuverenitását, különálló nemzeti mivoltát és elszánását, hogy nem hódol többé más nemzetek előtt. A Kínai Köztársaság népe ezúton mondja fel mindazon kötöttségeket, melyek a szárazföldi Kínához birtok, tulajdon és joghatóság révén béklyózták. Imádkozunk azért, hogy egy nap újra egyesülhessünk az anyaországgal... de míg az a nap fel nem virrad, kinyilvánítjuk, hogy a Kínai Köztársaság különálló nemzet, mely a világ más szabad nemzeteivel azonos jogokat és kötelezettségeket bír. Az alkotmánymódosítást szavazásra bocsátom. Ki szól mellette?

– Örömmre szolgál, hogy támogathatom a kezdeményezést – emelte fel hangját Huang miniszterelnök, minden eddiginél hevesebb üdvivalgásra indítva az egybegyűlteket. Ő és a DHP hosszú évek óta harcolt a függetlenség

kinyilvánításáért: a törvénymódosítás beterjesztése és szavazásra bocsátása a nacionalista Kína történetének legjelentősebb eseménye volt. Szakítást jelentett ugyanekkor az egységes Kína eszméjével, melyet Dr. Szun Jat Szen, Csang Kai-Sek tábornok harcostársa csempészett a köztudatba, míg a japán birodalmi törekvések ellen küzdött, s melyet fennen hangoztattak azután is, hogy a kommunisták 1949-ben kiszorították a nacionalistákat a szárazföldről. A remény, hogy Csang Kai-Sek utódai idővel felszabadítják hazájukat a kommunista iga alól, tovább élt - Tajvan kormánya és népe most mégis arra készült, hogy kijelentse: a remény pusztá délibáb volt. A szárazföldi Kína eredmények és jólét dolgában előbb-utóbb felzárkózhat kisebb testvéréhez, ám míg ez be nem következik, Tajvan lakói maguk rendelkeznek sorsuk felett.

A nemzetgyűlésben fülsiketítő volt a zaj, a kiáltozás, a széksorok közti tolongás újabb tíz percig tartott. A KMT-tagok egy csoportja váltig ellenezte az alkotmánymódosítást: mindent elkövettek, hogy ismét verekedést provokáljanak, indulataik azonban nem változtattak a döntésen, melyhez Li hosszú évek kolalícióépítő munkájával, kitartó érveléssel egyengette az utat. Több volt ez egy régi álom valóra váltásánál - kijelentés volt, üzenet a glóbusznak, s különösképp a gigásznak, melyet Kínai Népköztársaságként emlegettek: Tajvan felnőtté válva saját helyet követel magának a világpolitika színpadán. Nem szakadár kínai tartomány, kormánya nem rebellis kormány többé. Övé Ázsia legerősebb gazdasága, a bolygó kilencedik legdinamikusabb gazdasága, ő rendelkezik a világ legnagyobb valutatartaléka felett. Nemzete mától önálló nemzet - sem ezt, sem a gazdasági vívmányokat nem vitathatja el Tajvantól senki. A szavazás egy álló órán át tartott, az eredményt azonban egykettőre összesítették, majd nyilvánosságra hozták, hadd hallja az egész világ: függetlenség!

SOUTHBEACH, OREGON

1997 MÁJUS 17. SZOMBAT, 4:15

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 07:15)

Mint életének előző harminckét esztendejében, az Amerikai Egyesült Államok Légieréjének nyugalmazott tábornoka most is hajnali négykor kelt. Nem szorult szárnysegédre, csipogóra vagy ébresztőórára - az a fajta ember volt, aki maga szabja a határidőket ahelyett, hogy másokéhoz alkalmazkodna, mi több, ahhoz szokott, hogy mindenki más az általa meghatározott időrend szerint tevékenykedjék.

Mostanság egyetlen támaszpont hadműveleti központjába sem várták, nem maradtak hajnali járőrrepülések, sem elemzést és megoldást kívánó, a világ egészét fenyegető konfliktusok. Egyenzöld Nomex pilótadressz, frissen vasalt kék repülősoverall helyett flanellinget és meleg alsóruhát viselt, olyat, melyet gyakorta öltött fel pályafutása korai szakaszában, mikor a berendezésének fűtését még előbbre tartották a hajózó személyzet kényelménél: vadászzoknit, derékmelegítőt és viseltes orkáncabátot a jó öreg, Vietnamban rendszeresített álcázókalappal, melybe a horgokat és a csalikát tűzte. Tudta, hogy a tartozékok javának köze sincs a nyílt tengeri horgászathoz, de nem ez számított - a felesleges micsodák az uniformis részét képezték.

Pusztá megszokásból csatolta bal csuklójára polikarbon tokozású Timex karóráját: saját időérzékénél megbízhatóbban nem szolgálhatta ez sem. Kiemelte a rádiótelefont a töltőből, bekapcsolta és - noha sosem keresték, s neki sem volt kit felhívnia - helyet szorított neki övtasakjai egyikében. Az alatt a húsz esztendő alatt, amit parancsnoki beosztásban töltött, sosem indult útnak szállásáról adó-vevő, személyhívó vagy rádiótelefon nélkül, a megszokás pedig nagy úr. A rádiótelefon jelentette a kapcsolatot "előző életével", fogódzó volt, amiből erőt meríthetett. Hivatásától megfosztották, de nem kényszeríthették, hogy egyszer s mindenkorra hátat fordítson neki.

Oregon partmenti régiójának ege híven tükrözte érzelmeit: szürke volt, borús és lehangoló. A tábornok sok évig szolgált délkeleten, főként Dél-Nevadában, ahol a verőfényes napok száma az évi háromezázat is meghaladja. Gyakran átkozta a

tikkasztó forróságot - a hatvanfokos sivatagi nappalok a maguk harmincfokos éjszakáival szármalmas turbinateljesítményt eredményeztek -, most mégis örült volna a nap melegének. Nem tetszett neki az idő, nem tetszettek az alacsonyan járó felhők, melyekből időről időre eső szitált. A délnyugati szelet tízcsomósra becsülte, de tudta, hogy mint rendesen, erősödni fog, és délutánra eléri a negyvenet is. Nem kimondott horgászidő, de fene belé - ha nem fut ki, ülhet és bámulhatja a bontatlan dobozokat, melyek mobilházának padlóját borítják.Új otthonát, Southbeach-et, e kies üdülő- és nyugdíjasfalut jó nyolcvan mérföld választotta el Portlandtól. A Légierő költöztetői hét hónappal korábban rakták le itt a holmiját, ám a tábornok azóta sem tudta rávenni magát, hogy kicsomagoljon. Mikor az EMLÉKTÁRGYAK feliratú dobozon apró lyukat talált, eltűnődött, ízlik-e majd az egereknek a temérdek oklevél, plakett és fotó, amit odaszúfolt. Remélte, hogy igen - valakinek legalább öröme telik bennük. Elhatározta, hogy csak azért is nekivág, és - francba az emlékekkel meg az önsajnálattal - tartja magát az ütemtervhez. Ha a hajójára, a tengerre és arra koncentrál, hogy élve térjen vissza Oregon szélborzolta, metszön hideg partmenti vizeiről, legalább nem jut ideje rágódni a múlton és mindazon, amit elvettek tőle. A gondolat, hogy odakint bálnákat láthat, izgalmat ébresztett benne - pár perccel később már a kavicsos kocsifelhajtón gurult, és türelmetlenül várta, hogy vízre szállhasson.

Alig néhány mérföldet kellett megtennie a 101-esen a Yaquina-öböl hídjától délre fekvő csónakkikötőig. A vegyesboltot épp kinyitották: itt töltötte fel termosztát kávéval, hűtőtáskáját narancslével, friss és szárított gyümölcscsel, és pár csalinak való szardíniával - pénzéből nem futotta sem polipra, sem makrélára, pedig ezek jócskán javították volna az esélyeit odakint. Ha beszélnie kellett volna a horgásztudományáról, minden bizonnyal szégyent vall, de nem számított ez sem. Ha fog is valamit - ami Oregon túlhalászott partmenti vizein merőben valószínűtlennek tűnt -, úgyis elengedi. Kitöltötte a papírt, melyben tudatta, merre tart, és mikor szándékszik visszatérni - a dolog jólesően emlékeztetett a bevetés előtti útvonalegyeztetésre -, kifelé menet az ajtó mellé szerelt, HORGÁSZNI MENTEM feliratú dobozba csúsztatta, aztán tovább igyekezett a mólók felé.

Hajója egy harminc esztendő, harminckét láb hosszú Grand Banks Sedan volt, melyre megtakarításai javát, sőt, fel nem használt hatvannapi kimenőjének készpénzjárulékát is rááldozta. Nem üveggyapotból, hanem filippin mahagóniból készült, súlya ellenére meglepően kezesnek bizonyult, jól állta a hullámokat egészen öt láb magasságig. Egyetlen Lehman gyártmányú dízelmotorral, fedett kormányállással és jókora elülső horgászplatformmal szerelték fel, melegvizes lakótere tágas, beépített fekhelye párnázott és kellőképp kényelmes, bár kissé halszagú volt. A tábornok bekapcsolta a tengerészeti hullámsávra belőtt rádiót, végighallgatta a WX-1, a Newportban székelő Parti Őrség időjárásjelentését, aztán hátratólta a vészontetőt, ellenőrizte készleteit, és felkészült a kifutásra - ez volt az ő "felszállás előtti" rituáléja, noha mostanság nemigen haladt gyorsabban tíz csomónál. Átmanőverezett a szivattyúkhöz, üzemanyagot és vizet pumpált a tartályokba, aztán maga mögött hagyta a kikötőt, és a Yaquina-öblön át a nyílt óceán felé vette az irányt.

Az élénkülő szél sós permetet sodort, a tábornok mégis átköltözött az elülső kormányállásba: nem csak látni, érezni is szerette a tengert. A látótávolság három és öt mérföld között ingadozott, az Otter-szikla világítótornyanak fénye azonban kilenc mérföldről is utat talált hozzá észak, a partvonal felől. A hullámok jó egy láb magasak, rövidek és tajtékosak voltak, a levegő hűvösnek és párásnak érzett - tipikus kora-nyári időjárás Oregonban. A tábornok északnyugatnak tartott, tájékozódási pontként a világítótornyot használva közelítette meg a halászatra kijelölt zónát. Kezdő korában egész sereg műholdnavigációs berendezést, tartalék adót és térképet cipelt magával - hadászati bevetéseken ez volt a szokásos eljárás. A tizedik forduló után megtanult iránytűjére és sebességmérőjére hagyatkozni, s otthon hagyta a GPS-rendszert. A tizenötödik alkalomra rájött, hogyan használhatja ki az áramlatokat, a huszadik után nem volt szüksége másra az iránytűn kívül, a huszoneötödik után kezdte a csontjaiban érezni szárazföldhöz viszonyított pozícióját - ettől fogva a madarak röptét, a bálnák énekét követte, s mostanra higgadt szakszerűséggel kormányozta volna hajóját bármely ismert révig. Gyakorta gondolt rá, bár lenne ilyen egyszerű és gondtalan a repülés is, olyan, amilyennek a két pilóta-író, Richard Bach és Stephen Coonts ábrázolja - ő maga,

bár tízezer-egynéhány órát töltött odafent, sosem találta egyszerűnek. Vérévé vált, hogy minden bevetést megtervezzen, hogy minden eseményhez megfelelő rutint, minden célhoz megfelelő útvonalat rendeljen. Minden bevetéshez szükség volt időjárásjelentésre, célelemzésre és eligazításra még akkor is, ha a legénység századjára ismételte az adott feladatot. Madarak röptére, óriás emlősök tutulására hagyatkozni? Kölykök és felelőtlen parancsnokok játéka. Tervezd meg a repülést, aztán hajtsd végre a tervet - ez volt a tábornok mottója évtizedeken át, a sors szeszélyéből most mégis a madarakat leste, és bálnák nyomában járt.

Egy jó órával később, ahogy a keleti horizonton felderengett a nap fénye, a tábornok leállította a motort, leeresztette a tathorgonyt, hogy hajóját szélirányban tartsa, töltött magának egy kávét, müzliszeletet csúsztatott ingezsebébe, és nekifogott, hogy előkészítse szerelékét. A lazacok szezonja járta - élő szardíniával és száz font terheléshatárú nagy horoggal talán sikerrel jár majd. Leeresztett vagy száz lábnyi zsinórt, rögzítette az ellensúlyt, beakasztotta a karabinert, a fedélzetre telepedve a horizontot kémlelte, és... - Mi a nyavalyát keresek itt? - szolt fennhangon. - Nem tartozom ide. Utálok horgászni, sosem fogok semmit, és még azt sem tudom, miért. A hajókkal semmi bajom, de alig egy órája vacakolok itt, és máris utatkozom. Csuirom víz vagyok, fádom és eilegem van: kedvem volna a nyakamba akasztani azt a francos horgonyt és kipróbálni, meddig bírom levegő nélkül odalenti. Szar az egész. Úgy érzem... Ekkor felberregett a rádiótelefon.

A tábornok összerezett a váratlan zajra, aztán elöntötte a méreg, amiért megzavarták. A kíváncsiság csak ezután következett: ki tudhatja a számát egyáltalán? Csak az otthoni számát írta rá a vegyesboltban hagyott papírra, a mobilét nem. Amellett nyilván kikerült már a newporti hálózat hatósugarából - elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy hívás a partoktól ilyen távolságban is utat találjon hozzá. Értetlenül - s még mindig kicsit ingerülten - előkotorta a telefont övtáskájából, felcsapta a billentyűzárát, úgy morogta:

- Ki a nyavalya az?

- Jó reggelt, tábornok. Hogy van mindig, uram?

Azonnal felismerte a hangot, s ez olyan volt, mintha a nap a látóhatár fölé szökkent volna, hogy meleget árásszon a hirtelen kéke vált égből... pedig az idő egy szemernyit sem lett barátságosabb körülötte. A tábornok szóra nyitotta száját: kérdezni akart, aztán maga válaszolt rá - hülye dolog az értetlenkedés, a hadsereg bárki számát kiderítheti, ha úgy akarja -, és csendben maradt.

- Hogy van, uram? - ismételte az előbbi hang.

Mindig barátságos, örökké higgadt és lefegyverző, gondolta a tábornok. A hívás oka nyilván hivatalos, de ezzel a fickóval sosem késő a tárgyra térni. És milyen átkozottul udvarias! Együtt dolgoztunk úgy... igen, jó tíz éven át, és bár a rang- és életkori különbség változatlanul fennáll köztünk, az ő helyében bárki elhagyta volna az uramozást, hogy a keresztnevén szólíthassa. Ez a fickó nem teszi... többnyire legalábbis.

- Minden oké - felelte Brad. - Megvagyok.

- Fogott valamit?

Honnan tudja, hogy horgászni indultam? A tábornok határozottan furcsállotta a dolgot. Napirendje nem számított államtitoknak, de nem is verte nagydobra, hová készül, nem tette nyilvánossá a telefonszámát, és azt sem tartotta szükségesnek szétkürtölni, hogy Oregon államban, a nagy semmi közepén, egy lakókocsiban tengeti életét.

- Nem.

- Kár - sercent a hang a telefonban. - De van egy ötletem. Nincs kedve inkább repüléssel próbálkozni?

A nap, mely pár pillanattal korábban a szívét melengette, most a lelkét gyújtotta lángra: Brad talpra ugrott. Felszerelését hirtelen mázsás súlyúnak érezte.

- Mi folyik itt? - firtatta izgatottan. - Mi ez az egész?

- Ha dél felé pillant, rögtön meglátja.

Brad engedelmeskedett... és semmit sem látott. Megrémült, hátha csalás az egész, valami könnyötelen és bonyolult terv része... aztán meghallotta a hangot, és feltámadt benne egy rég tapasztalt érzés. Maga az atmoszféra változott meg, elektromosság telíti és ionizálja a nyirkos tengeri levegőt. Mintha nagyfeszültségű áram cikázna át egy közeli, láthatatlan vezetékkötegeken: egy testetlen érintésre karod minden szőrszála az égnek mered... aztán megérzed a

súlyt, a levegőét, mely mintha egy gigászi klistélyből áradna feléd, a nyomásnövekedést, mintha a Jóisten hüvelykujja nehezedne rád, ám a légoszlopot - ha valaki, te aztán tudod - emberkéz alkotta szerkezet tolja maga előtt... A felhők hirtelen szétváltak, jókora, fekete masinát okádtak ki. Lapos volt, ék formájú és láthatóan veszedelmes. Brad mennydörögést várt, a gép azonban fojtott sziszegéssel közeledett: ébenszín vipera-óriás az égbolt-dzsungel hátterén. Gázturbináinak robaja csak akkor vált hallhatóvá, mikor - a Csendes-óceán hullámainál alig százlábnyi magasságban - tovasuhant. Brad ráébredt, hogy nyolc helyett csak négy, a korábbiaknál is hatalmasabb motor hajtja. A monstrum balfordulóba kezdett, látni engedte keskeny törzsét, hátsó vezérsíkokat pótló csűrőlapjait, hátranyilazott szárnyait és forgó talapzatú, radarárnyékolt fegyverpilonjait. Csodás masina volt, és nyilvánvalóan komoly tűzerőt képviselt. - Mit szól, Brad? - érdeklődött Patrick McLanahan, az Egyesült Államok Légieréjének nyugalmazott ezredese. - Tetszik as kicsike? - Hogy tetszik-e? - kapkodott levegő után Bradley James Elliot tábornok. - Tetszik-e? Hisz ez... - Tudta, hogy óvatosnak kell lennie: az EB-52-es Megafortress, e védő és támadó feladatokra egyaránt alkalmas bombázó a hadsereg legféltettebb titkai közé tartozott. - Hogyhogy megint repül? - Pár hónapon belül ez lesz az egyetlen modell idefent - felelte McLanahan. - Kaptunk néhányat a Légierőtől, hogy eljátszadazzunk velük. Megfelelő személyzetre van szükségünk... és tisztekre, akik az új egységet megszervezik. Ha érdekli a dolog, igyekezzen: egy Gulfstream két órán belül magáért megy a newporti reptérre. - Ott leszek! - bömbölte Elliot, ahogy a Megafortress emelkedőbe kezdett, és eltűnt a felhők felett. - Ott leszek! El ne merészeljenek indulni nélkülem! Elhajította a rádiótelefont, kapkodva csévélte fel a horgonyt, átkozódott, mert nem találta elég fürgének, aztán egyszerűen leoldotta és veszni hagyta az egészet, a horgászallvánnyal és a szereléssel együtt. A dízelmotor kihűlt, a harmadik próbálkozásra sem akart beindulni, a negyedikre azonban életre kelt - szerencsére, mert Elliot készen állt rá, hogy gyalogszerrel térjen vissza Newportba: most, hogy látta a Megafortrest - az új Megafortrest - elég felszabadultnak és könnyűnek érezte magát ahhoz, hogy vizen járással próbálkozzon. A repülő erőd visszatért, itt van megint... és vele együtt, Isten kegyelméből, visszatér James Elliot is.

A DÉL-KÍNAI-TENGER FELETT,
PRATAS SZIGETÉTŐL KÉTSZÁZ MÉRFÖLDNYIRE DÉLNYUGATRA
1997 MÁJUS 18. VASÁRNAP, 22:00
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT MÁJUS 17., 13:00)

- Ajtónyitás folyamatban! Vigyázat! Mozdítható tárgyakat rögzíteni, hőmérsékletcsökkenésre felkészülni!
A Dzsunszuji-8C teherszállító raktérajtaja százhusz másodperces késleltetéssel tárult fel. Szun Ji-Guoming tengernagy, Kína Népi Felszabadító Hadseregének helyettes vezérkari főnöke a raktér tulsó végében is érzékelte, hogy a fagypontközei hőmérséklet egyetlen szemvillanás alatt jó húsz fokkal csökken. Orkán örvénylett a Dzsunszuji belsejében, az emberek karját és lábát rángatva igyekezett magával ragadni őket az éj dermesztő sírgödrébe. Bár a Dél-kínai-tenger körzetében májustól hagyományosan enyhe az idő, itt, harmincezer láb magasságban, két órával éjfél előtt csontig hatolt a szédítő sebességgel becsapó hideg. A teherszállító négy Vujing-6-os, egyenként négyezerkétszázötven lóerős sugárhajtóművének bömbölése a légritka térben is fülsiketítőnek rémlett. A főtiszt - a raktérben tartózkodó mérnökökhöz és technikusokhoz hasonlóan - szub-arktikus viszonyokra tervezett hóruhát öltött vízhatlan pilóta-kezeslábasa fölé: ez volt az előírás, ha a legénység siklótávnál messzebbre merészkedett a szárazföldről. Szun nem feledkezett meg a prémmel bélelt, oxigénmaszkos

sisakról, a páramentes lencsés repülősszemüvegről sem, és csak ámult a rakománnyal bajlódó katonák láttán. A fiatal férfiak mikádóban és csizmában, kesztyű nélkül dolgoztak, és csak alkalmanként szippantottak a maszkjuk kínálta tiszta oxigénből: Nyugat-Kína zord hegyvidékén, Szicseng és Hszinziang tartományokban születtek, volt alkalmuk hozzáedződni a ritkás levegőn, metsző hidegben végzett munkához.

Szun Ji-Guoming a Népi Felszabadító Hadsereg intelligens, határozott elképzelésekkel megáldott ifjú tisztjeinek szűk táborába tartozott. E mindössze ötvenhárom éves férfi, a Felszabadító Hadsereg történetének legfiatalabb tengernagya, akit társaiénál sötétebb, indiához illő bőrszíne miatt Fekete Tigrisként emlegettek, majd' tizenöt esztendővel volt fiatalabb társainál a keleti flotta Tajvan-csoportjában, és harminccal közvetlen felettesénél, Csin Po-Hszien vezérkari főnöknél. Pártfunkcionárius családból származott, apja, Szun Jüan tudomány- és művelődésügyi miniszterként Kína elavult telekommunikációs hálózatának rekonstrukcióját és fejlesztését irányította, Szun Ji-Guoming mégsem az összeköttetéseknek, hanem elkötelezettségének, a Párt és vezetői iránt tanúsított hűségének köszönhetette előmenetelét. Előbb a déli flotta kapitánya, majd a keményvonalas miniszterelnök, Li Peng katonai tanácsadója, annak leköszönte után a Népi Felszabadító Hadsereg Haditengerészetének parancsnoka lett. Mostanság a Honvédelmi Bizottság második embere, a vezérkari főnök posztjának várományosa volt, és akik ismerték, nem tartották elképzelhetetlennek, hogy rövidesen miniszterségig viszi: a Fekete Tigris a roppant kínai hadigépezet legelszántabb tisztjének hírében állt.

A vezérkari főnök helyetteseként Szun elsődleges célja a Népi Felszabadító Hadsereg modernizálása, XXI. századi nivóra emelése volt. Pár évvel korábban első tisztként szolgált a kínai haditengerészet büszkeségének számító, az EF-5 kódnevű Hong Lung, másként Vörös Sárkány rombolón. A Hong Lung rendkívüli hajó volt, állta a versenyt a világ bármely flottájának legjobbjaival. Csin Po-Hszien nagyratörő terve szerint a Fülöp-szigetek lerohanásában kellett volna közreműködnie. Az Egyesült Államok Légierőjének és Haditengerészetének heves csapásai - köztük egy úrból indított bombatámadás - elpusztították ugyan, sorsának beteljesedése előtt azonban sok száz mérföldes körzetben uralta a tengert és a légtér a Fülöp-szigetek déli részén. Az a fajta eszköz volt, melyről Kína a XXI. században is sikert remélhetett, és Szun Ji-Guoming eltökélte, hogy pályafutását e munka folytatásának szenteli: tesz róla, hogy hazája technológiai szempontból is megfeleljen a jövő kihívásainak.

- Hatvan másodperc az indításig. Navigációs adatok átvitele folyamatban. Irányt és sebességet tartani, célkoordinátákat megerősíteni!

Ahogy a visszaszámlálás a végéhez közeledett, a katonák elhátráltak a rakománytól. Szun számba vette a körülötte szorongókat: hatan dolgoztak odabent, és vele együtt most is heten dacoltak a szélörvénnel. A balesetek gyakran számítottak az efféle bevetéseken, mégsem lett volna helyénvaló, ha épp az ő jelenlétében történik újabb sajnálatos esemény.

- Indításra felkészülni! A személyzet tagjai álljanak készenlétben! Öt... négy... három... kettő... egy... zéró. Indítás!

Szun egy sorozatra való csattanást hallott, a gép testén remegés futott végig, aztán a rakomány lassan siklani kezdett a törzs hosszában, a nyitott ajtó felé. Kínai gyártmányú, közepes hatótávolságú, M-9-es ballisztikus rakéta volt: Szun, a Népi Felszabadító Hadsereg fejlesztési programjának vezetőjeként mostanság a taktikai csapásmérő eszközök nem platformfüggő indításának lehetőségeit kutatta. A nagyhatalmak esztendőik óta keresték a módszereket, melyek a rakéták átcsoportosítását könnyebbé, elfogásukat bajosabbá teszik. A leggyakoribbnak a vasúti és közúti mobilizálás számított, e két módszert széles körben alkalmazták a kínaiak is. A viszonylag könnyen mozgatható rakétáknak persze változatlanul szükségük volt előre meghatározott kilövési helyekre, melyeket vezérlőrendszerük támpontként használhatott, az indítási pozíciók pedig felfedhetők és - ennek egyenes következményeként - támadhatók maradtak.

A műholdas helyzetmeghatározás és tűzvezetés fejlődése jelentősen megnövelte a fegyverek hatékonyságát. A műholdak jóvoltából az indítószemélyzet - akár egy repülőgép fedélzetéről - bemérhette a cél irányát, sebességét és távolságát, az információt továbbíthatta a rakéta - vagy bármely más vezetett eszköz - számítógépének, korábban elképzelhetetlen találati pontosságot érve el. Ha egy típus rárepülés közben is képes volt a célkoordináták frissítésére - márpedig a Szun indította M-9 képes volt rá -, a pontosság tovább növekedett. Ha a rakétát

ráadásnak TV-kamerával is felszerelték, irányítórendszerét pedig alkalmassá tették a vizuális adatok alapján történő pályamódosításokra, az indító jármű operátora, akár a célíg kormányozva, sebészi percizitású csapást mérhetett az ellenségre.

Szun közelebb húzódott a raktér ajtajához, visszaparancsolta azokat a katonákat, akik óvatosságra intették, a tátongó nyílástól alig néhány lépésnyire állapodott meg, s mikor lepillantott, egyedi látványosságban volt része.

Az M-9 függőlegesen zuhant, lendületét három, egyenként hatvan láb átmérőjű ejtőernyő fékezte. Irányfényekkel szerelték fel, hogy minél tovább követhető maradjon. A tengernagy tudta, hogy a tizennégyezer font súlyú rakéta még most, zuhantában is frissített adatokat vesz az amerikai GPS-rendszer műholdjaitól, hogy a tehetetlenség és a széllekek zavaró hatását giroszkopok egyenlítik ki, igyekezve megtartani a fémkúpot függőleges helyzetében. A teherszállító két mérföldnyire járt már - a rakéta alig látszott az ejtőernyők hármaskupolája alatt -, mikor hosszú, fehér lángnyelv lobbant a sötétségben. A kupolák terhüket veszítve összeroskadtak, majd leoldottak, ahogy az M-9 a magasba szökött.

Tökéletes! Szun bizonyította - azaz megint bizonyította, hisz ez volt a hetedik vagy nyolcadik sikeres kísérlete -, hogy teherszállító gépről ballisztikus rakétát indítani igenis lehetséges. Bizonyította, hogy nincs szükség különleges szerkezetre: bármilyen polgári vagy katonai szállítógép megteszi, ha végrehajtanak rajta bizonyos módosításokat. A GPS-adatokat konvertáló és továbbító egység könnyen szállítható konténerben kapott helyet, és egy óra sem kellett, hogy összehangolják a kiszemelt jármű fedélzeti rendszereivel. Szun jelzett a többieknek, ahogy elhúzódott a nyílástól, hogy a raktérajtó lezárható, aztán előresietett, és befurakodott a személyzeti fülkéhez vezető légzsilipbe. Ügyet sem vetett a metsző hidegre: miközben nyomás alá helyezte a kabint, megszabadult kesztyűitől és óruhájától, levette az oxigénmaszkot meg a sisakot, aztán kinyitotta az elülső ajtót, és a tűzvezető központtá alakított modulba lépett.

- Jelentést! - szólt izgatottan.

- Az M-9 jól repül - válaszolta az irányítótiszt. - Magasság nyolcvanezer láb, hatókör huszonkilenc mérföld. Adatvisszacsatolás aktív. - Printerlapot nyújtott Szunnak. - Azalatt kaptuk, míg a raktérben volt, uram. Üzenet a főhadiszállásról.

Szun átvette, de nem vesztegette az idejét arra, hogy belenézzen - annál jobban érdekelte a kísérlet eredménye. Már-már gyermeki izgalommal figyelte a kijelzőkön villódzó számokat, és ujjával követte térképén az északnyugatnak suhanó rakéta útját.

Az M-9 csakugyan remekül teljesített: percek alatt megközelítette célját, Tung Csing Taót, melyet a nacionalista hazaárulók Tungszataóként emlegettek. Tung Csing Tao terjedelmes, tajvani kézen lévő zátony- és szigetcsoport volt a Dél-kínai-tengeren, félúton Formosa déli csücske és Hajnan közt, majd' kétszáz mérföldnyire délkeletre Hongkongtól. A lázadó kormányzat katonai támaszpontokat létesített a legnagyobb szárazulaton, Pratas szigetén, melyet amerikai Hawk, hazai gyártmányú Tien-Kung légelhárító, és Hsziung-Feng föld-víz rakétaindítókkal védett. Pratas rakétabázisai állandó fenyegetést jelentettek a szárazföldi Kína számára, különös tekintettel azokra a hajókra, melyek a zátonyoktól és atolloktól övezett, gyakorta vitatott hovatartozású Spratly-szigetek felé igyekeztek.

- M-9 a csúcson - jelentették a technikusok. - Magasság száztizenötezer láb, hatókör hetvenegy mérföld.

Szun tengernagy megérintett egy szenzorbillentyűt. A monitor fekete-zöld hátterén néhány fehér pont jelent meg: ezt az infraképet már az M-9 kónuszkamerája továbbította a számára fenntartott rádiófrekvencián. Szun maximumra nagyította a felvételt, és sikerült felfedeznie rajta Pratas körvonalait. A környező, forróbb célpontok sokkal jobban látszóttak: távirányítású bárkák voltak, melyeket dízelolaj-melegítővel szereltek fel és szórtak szét célpont gyanánt a sziget körüli vizeken. Szun ügyet sem vetett rájuk: az M-9 célkeresztjét Pratas északnyugati részén, a rakétaindítók pozícióján rögzítette. A technikusok rangidőse nyomban figyelte.

- Elnézést, tengernagy, de épp most irányította a lövedéket a szárazulat...

- Tudom - bólintott halvány mosollyal Szun. - Folytatjuk a kísérletet.

- Rendszereink nem regisztrálják a találatot, ha az húsz mérföldnél messzebb történik a célkörzettől - emlékeztette a technikus.

- Meddig maradhatunk kapcsolatban a rakétával?

- Egészen a becsapódásig - felelte a technikus. - De terepalakulatok vagy épületek az utolsó nyolc másodpercben már leárnyékolhatják a jelet.

- Mekkora pályaelterés lehetséges nyolc másodperc alatt?

- Ha a rakéta tartja a célt, nem tér el az irányától - ingatta fejét a technikus.

- Ha a kapcsolat megszakadásakor célt veszít... alig pár tucat méterrel távolabb csapódik be.

- Pontosabb találatra nincs is szükség - vélte Szun. - Folytatjuk!

Minél közelebb jutott céljához az M-9, annál több részlet vált láthatóvá a képernyőn. A statikus zavarok, a gyorsítófokozat leválasztásakor bekövetkező kilenc másodperces kapcsolatvesztés ellenére Szun kivehette a nagyobb épületek körvonalait, majd a mólókét és dokkokét, utóbb a kisebb létesítményekét. Eleget tanulmányozta a műholdfelvételeket ahhoz, hogy tudja, mit keressen, és mihelyt tehetette, az M-9-et a központra, egy kétszintes, fából összerótt barakkra irányította, mely a sziget északnyugati peremén, a parttól pár száz méterre emelkedett. Tudta, hogy Pratason hozzávetőleg ezer nacionalista - zömmel a rakétaindítók személyzete - állomásozik, és tudta azt is, hogy pillanatnyilag száz-egynéhány tajvani katona szunnyad gyanútlanul abban az épületben.

- Húsz másodperc a becsapódásig - jelentette a technikus. - Hm... uram, ráállhatunk most már valamelyik célbárcára?

- Ha még egyszer megkérdőjelezi a döntésem, kapitány, holnap ilyenkorra hulladékkonténereket tologathat Belső-Mongóliában - közölte Szun. - Tanusítani fogja, hogy az elsődleges célra, a legközelebbi bárcára összpontosítottunk, és hogy előírás szerint rögzítettük az M-9 irányzékát. Megértette?

- Igen, uram - suttogta a technikus. Elszörnnyedve figyelte a folyvást gyorsuló rakéta kínálta képet, melynek körvonalai meg sem rezdültek: az M-9-es az adatátvitelhez szükséges magasságig minimumáig célon maradt. Az utolsó, amit a képernyőn láttak, a barakk széles, lapos bambuszteteje volt. Ha a rakéta az utolsó pillanatokban le is tért pályájáról - ami valószínűtlennek tűnt -, célját, az alvó katonákkal zsúfolt épületet semmiképp nem véthette el. Háromszáz fontos robbanótöltet helyett csupán egy betonkoloncot hordozott, kilencszáz mérőföldes sebességgel becsapódva azonban detonáció nélkül is iszonyú rombolásra volt képes. A technikus arra gondolt, hogy a pusztítás rettentő lehet odalent... és hogy a nacionalisták sosem fogják megtudni, mi találta el őket.

- Remek volt, elvtársak, nagyszerű - mosolygott Szun Ji-Guoming. - Harckészültség lefűjva. - Csak ekkor jutott eszébe a Pekingből érkezett üzenet. Előhúzta pilóta-kezeslábasa zsebéből, és beletekintett, mielőtt folytatta: - A szekcióvezetők még leszállás előtt részletes jelentést tesznek a felmerült problémákról. Pilóta! Vissza a bázisra, és... - Elhallgatott, értetlenül meredt a printerlapra. Nem, ez egyszerűen képtelenség! - Utolsó parancs érvénytelen - közölte. - Új uticél a dzsuidongszani flottatámaszpont. Mennyi idő alatt érhetjük el?

- Egy pillanat, uram. - Szun mereven bámult maga elé, ahogy a pilóta és két társa előkotorta a térképeket, és lázas számíttatásba kezdett. A tisztek idegesen néztek össze, ahogy a pilóta ismét a tengernagy felé fordult: - Uram, a dzsuidongszani támaszpont kifutója nem elég hosszú a biztonságos landoláshoz. A legközelebbi támaszpont, ahol leszállhatunk, Szanantu. Becsült repülési idő ötven perc. Odalent helikopter várja majd, és tovább viszi Dzsuidongszanba hozzávetőleg...

- Nem arra kapott parancsot, hogy Szanantuba vigyen! - fakadt ki Szun. - Elég stabil a dzsuidongszani beton ahhoz, hogy elbírjon minket?

A másodpilóta kikereste a választ pilóták számára rendszeresített kézikönyvből.

- Igen, uram, ha terhelésünk nem haladja meg a gép minimális összsúlyát. A dzsuidongszani beton tűréshatára harmincezer font, úgyhogy...

- Csak ezt akartam tudni - vágott közbe a tengernagy. - Nem kértem, hogy a vörös szőnyegig vigyen, nekem elég, ha kiszállhatok. Mihelyt megközelítjük a bázist, kezdhettek kiereszteni az üzemanyagot: száraz tankkal épp hogy megfelelünk a biztonsági előírásoknak.

- A beton csak kisgépek és helikopterek fogadására alkalmas, uram - próbálkozott a fedélzeti mérnök. - A kifutó alig ötezer láb hosszú. Ha kieresztjük is az üzemanyagot, amivel Szanantuig juthatnánk, féktávolságunk jócskán meghaladja a...

- Egy szikrányit sem érdekel, mi történik a gépükkel Dzsuidongszanban, hadnagy. A fontos csak az, hogy egy órán belül eljuttassanak oda. Ha mostantól számított

egy órán belül nem a főhadiszállásra tartó kocsiban ülök, a következő hely, ahol kényszerleszállással próbálkozhatnak, egy tibeti jégbarlang lesz. Mire várnak? Gyerünk már!

A KÍNAI NÉPI FELSZABADÍTÓ HADSEREG KELETI,
TAJVANI AKCIÓKÉRT FELELŐS FLOTTÁJÁNAK CSOPORTFŐNÖKSÉGE,
DZSUIDONGSZANI TÁMASZPONT, FUJÜAN TARTOMÁNY,
KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG,
1997 MÁJUS 18. VASÁRNAP, 23:16
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT MÁJUS 17., 14:16)

- Üdvözljük körünkben, tengernagy - szólt erőtlen torokhangján Kjan Szu-Cseng tábornok, a Tajvant érintő ügyek csoportfőnökségének hajlott korú parancsnoka. - Megtiszteltetés számomra, hogy mindannyiunk nevében Ön elé terjeszthetem akciótervünket. Engedje meg, hogy átadjam a szót Ai Pei-Jan ezredesnek, aki kiemelkedő szerepet játszott a mai eligazításra való felkészülésben. Legdolgosabb ifjú tisztjeink közé tartozik, emellett igaz és hű fia a Pártnak. A majd' nyolcvan esztendő tábornok Ai Pei-Jan felé intett fonnyadt kezével. Az "ifjú" ezredes - ötvenöt éves lehetett - felemelkedett ültéből, és tiszteletteljesen meghajolt.

- Üdvözlöm a Tajvanon megtelepedett nacionalista lázadók legyűrésének és hazánk dicső újraegyesítésének céljára alakult parancsnokság eligazításán, Szun Ji-Guoming elvtárs. Mielőtt részletekbe bocsátkoznék, örömmel közlöm, hogy terveink készen állnak az azonnali megvalósításra: az egységek csupán bölcs vezérünk utasítását várják. Alig egy hét leforgása alatt lerombolhatjuk a nacionalisták védműveit, foglyul ejthetjük elnöküket és kulcsfontosságú Kuomintang-tanácsadóit, majd, immár Pártunk nagyjainak irányításával, hozzáláthatunk a szigetlakók átnevelésének fáradtságos munkájához.

- Pillanatnyilag még az enyém és Csin vezérkari főnöké a döntés joga, ezredes - közölte türelmetlen legyintéssel Szun. Alig várta, hogy a tárgyra térjenek, de elég volt két percig hallgatnia Pei-Jant ahhoz, hogy rádöbbenjen: igazában semmi sem változott, hogy az eligazítás ugyanaz az eligazítás, melyhez az utóbbi egy évben kéthetente volt szerencséje. Bizottságukra, a Tajvan elleni manőverek dzsuodongszani székhelyű csoportfőnökségére várt, hogy ellenőrizze és szükség szerint módosítsa a támadási tervet, melyet a Párt Honvédelmi Bizottsága a nacionalisták uralta Formoza lerohanására, megszállására és visszacsatolására dolgozott ki. A dzsuodongszani csoportfőnökség kéthetente tájékoztatta a HB-t vagy annak megbízottját, Szun Ji-Guominget a terven eszközölt módosításokról, melyeknek - elvben - az erőviszonyok, a parancsnoki struktúra változásait kellett tükrözniük.

Valójában - és a Népi Felszabadító Hadsereg túlburjánzó bürokráciájára jellemző módon - pelyva volt az egész. Szun tudta, hogy a csoportfőnökség kötelékében egyetlen tiszt sem akad, aki változtatást merne eszközölni a Honvédelmi Bizottság tervében, nehogy a buzgóságot odafent árulásként értelmezzék. Az elemzést Ai ezredes irányította - az "ifjú", aki, ha Szun alatt szolgált, naphosszat kotyvasztotta volna a teát, üritgette volna a szemétkosarakat az igazi, a felső- és középosztálybeli tisztek örömeire. Ha a Honvédelmi Bizottság változtatni akarna Tajvan visszavételének és anyaországgal történő újraegyesítésének tervén, Csin tábornokhoz kellene fordulnia, ő Szunt értesítené, aki utasítaná a csoportfőnökséget a módosítások végrehajtására. A folyamat hozzávetőleg fél évig tartana - a parancsnoki lánc bürokratái hat hónap alatt győződnek meg arról, hogy feletteseik nem tréfálnak, hogy intézkedéseik számukra csak jót jelenthetnek, s hogy ha netán mégis hibáznak, mások tűnnek majd fel rossz szíben helyettük.

A Formoza elleni támadás sikerének záloga a sziget lég- és partvédelmének távolról történő kiiktatása volt. Kelet- és Közép-Kínában hét bázis és tíz előre programozott indítási pontú mobil egység állt készen, hogy napjában akár húsz Dong Feng-15-ös közép- és rövidtávú rakétát, napi százötven-háromszáz

robbanófejet zúdítson a tajvani célpontokra - a csapás hihetetlenül pusztítónak ígérkezett. A támadást úgy programozták, hogy szükség szerint egy teljes hónapig húzódjon de tüstént abbamaradjon, mihelyt szabaddá válik az út a partraszállók kételtű harcjárművei előtt, vagy mihelyt a lázadók feltétel nélkül megadják magukat. A rakétazáport taktikai légitámadásokkal tervezték kiegészíteni, hogy felszámolják az ellenállás megmaradt fészkeit, a légifölénnyről, a Tajvani Légierő esetleges ellentámadásainak kivédéséről a bombázókat kísérő vadászrajoknak kellett gondoskodniuk. Partraszállással a vezérkar csak végső eshetőségként számolt. Remélték, hogy a tajvani kommunisták felkelnek nacionalista elnyomóik ellen, és békével fogadják szigetükön a Népi Felszabadító Hadsereg katonáit - a Mao Ce-Tung repülőgéphordozó azonban, melyet az oroszok Varjagnak, az irániak, ha mégoly rövid ideig is, Ruhollah Khomeini Ayatollahnak neveztek, kísérő egységeivel együtt készen állt, hogy a csapatok és készletek partra juttatásáról gondoskodják, és biztosítsa a harcoló alakulatok légifedezetét.

- Egy pillanat, ezredes - emelte fel hangját Szun. - Mintha azt mondta volna, hogy hetvenöt DF-15-ös rakétánk, melyeket Taojüan és Hszincu nacionalista légibázisai ellen kívánunk bevetni, Longtiannál található.

- Uram...?

- Két napja tájékoztattak, hogy a Longtian-félszigetet árvíz sújtotta, s hogy mind a bázis, mind a város komoly károkat szenvedett - folytatta Szun dühösen. - A sértetlen rakétákat Fucsuba szállították. Milyen erők pótolják a longtiani rakétákat a kényszerű evakuáció alatt?

Ai ezredest láthatóan megdöbbenette a kérdés.

- Az evakuáció pusztá óvintézkedés volt, uram - felelte. - A rakéták pár napon belül visszakerülnek indítóállásaikba.

- Az elhangzottak arra engednek következtetni, hogy Taojüant és Hszincut pillanatnyilag nem fenyegeti veszély - folytatta Szun könnyörtelenül. - Maga szerint...

- Longtian a kellő időben gondoskodni fog Taojüan és Hszincu bombázásáról, tengernagy elvtárs - szólt közbe Kjan Szu-Cseng. - Folytassa az eligazítást, Ai ezredes!

- Uram, az imént vált világossá, hogy Longtianban nincsenek rakéták - makacsodott Szun. Noha Kjan volt az idősebb, rang és hatáskör dolgában egyenrangúnak számítottak, emellett Szunnak módjában állt, hogy az eligazítás bármely résztvevőjének igazát megkérdőjelezze. Most megint Ai ezredeshez fordult. - Átirányított-e akár egyetlen bombázót is az ország belsejéből vagy északról, hogy a tajvani célokat lefedezze? A Zeguo légitámaszpont talán elnélkülözhet huszat-harmincat a B-6-osokból, Hangzunak és Fucsunak sem eshet nehezére kölcsönözni harminc-harminc gépet. Száz bombázóval bármikor kifüstölhetjük azt a két nacionalista viperafészket, nem kell megvárnunk, hogy a DF-15-ösök visszakerüljenek Longtianba. Elvben K-5-ös bombázók is megtennék, csak hogy azokból százötven vagy még több kellene, attól függően, hogy áll Tajvan azzal a Tien Kung-2-es légelhárító rakétaüteggel, melyet ebben a hónapban szándékozott rendszerbe állítani Hszincunál. Persze ha az idő egy kicsit javul, a K-5-ösök esélyei sem rosszak. - Szun szünetet tartott, Ait figyelte. Az ezredes még mindig kábának tűnt, zavart tekintete Szuntól Kjanig rebbent. - Ért engem egyáltalán, ezredes elvtárs?

- Igen, uram - suttogta Ai, s ádámcsutkája úgy mozgott fel-alá, mintha a tulajdon nyelvétől fuldokolna. Elértette a vezérőrnagy szemrehányó pillantását, és erőnek erejével folytatta: - Ó... igen, ott tartottam, hogy Longtian DF-15-ös rakétái megsemmisítik a légelhárító állásokat Taojüan és Hszincu térségében, majd, ha a felderítés megerősíti azok pusztulását, folytatják a támadást másodlagos célpontjaik, Tajpej és Lung Tan ellen, hogy...

- Figyel maga rám, ezredes elvtárs? - szakította félbe Szun mérgesen. - Egyetlen légibázist sem pusztíthat el olyan fegyverekkel, melyekkel nem rendelkezik. Közöltem magával, hogy Longtianban nincsenek rakéták, mi több, javasoltam egyes bombázórajok átirányítását Taojüan és Hszincu lefedezésére, míg a DF-15-ösöket ismét hadrendbe állítják. Mi készteti rá, hogy továbbra is elavult információkkal traktáljon minket?

- Én... azért, tengernagy elvtárs, mert a terv szerint Longtiannak kell megtámadnia és megsemmisítenie a két nacionalista légibázist - nyögte Ai. - A terv szerint...

- De ha egyszer rossz az a terv! - fakadt ki Szun. Ainak, akár a jelenlévő

tisztek többségének, a lélegzete is elakadt, Kjan torz fintort vágott. - Rossz, mert... a fenébe, ezredes, mind tudjuk, miért. Változtassanak rajta! Bármelyik percben megérkezhet a parancs, hogy végrehajtsuk - muszáj tökéletesnek lennie! - Oktalanság megváltoztatni a gondosan kimunkált tervet - közölte Kjan tábornok. - Igen, igen, néhány rakéta pillanatnyilag nincs hadrendben, de hamarosan a helyén lesz ismét. Ha parancsot kapunk a terv végrehajtására, még mindig ráérünk erőinket keletre csoportosítva lefedezni a két nacionalista légibázist. Ez elcsitítja az aggályait, tengernagy elvtárs?

- A bizottság azért jött létre, hogy folyamatosan a helyzethez idomítsa, minden körülményt és változást mérlegelve ésszerűsítse a tervet, tábornok elvtárs - magyarázta példás önuralommal Szun Ji-Guoming. - Azért, hogy ne csak a végrehajtási utasítás kézhez vétele után derüljön ki: nem rendelkezünk a sikeres végrehajtáshoz elengedhetetlen eszközökkel. Mikor hírül vette, hogy Longtianban árvíz pusztít, a rakátákat pedig áthelyezik, nyomban gondoskodnia kellett volna az erők átcsoportosításáról, hogy a nacionalista célpontok ne maradjanak fedezetlenül.

- Csoportosítottunk volna át száz és száz repülőgépet, ezer meg ezer katonát Kína legtávolabbi zugaiból, csak mert a longtianiak pár nappal tovább takarítják a sarat? - tudakolta Kjan. - Tisztában van vele, mi pénzbe kerül az ilyesmi? És a többi terv, mely épp ezekkel a gépekkel és élő erőkkel számol? Hogy fel ne boruljanak, több tucat parancsnoksággal kellett volna egyeztetnünk szerte az országban.

- De uram, épp ez a csoportfőnökség célja: reagálni a változásokra, melyek a terv végrehajthatóságát kétségessé teszik - erősítgette Szun. - Ha szükségessé válik, hogy élő erőt és felszerelést csoportosítsunk át, nem riadhatunk meg a nehézségektől. Feladatunk, hogy...

- ...hogy olyan megoldást keressünk a problémára, mely egyszerűbb és gazdaságosabb az Ön által javasoltnál - torkolta le Kjan, aki láthatóan szeretett volna tovább lépni. - A jövőben gondunk lesz rá, hogy megfelelő tartalékokkal pótoljuk a bevetésre alkalmatlan erőket, ha valahol a longtianhoz hasonló helyzet áll elő. Tényleges átcsoportosításra nem lesz szükség: mindenki tudja majd, merre induljon, ha a végrehajtási utasítás érvénybe lép. Mi a véleménye, Szun elvtárs?

Szun szóra nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de idejekorán meggondolta magát. Ostobaság az egész. Tajvan inváziójának terve a gyorsaságra épít: a támadásnak a parancsot követő huszonnégy órán belül meg kell indulnia. A világ, különösképp Tajvan és de facto szövetségese, az Amerikai Egyesült Államok tüstént észlel minden komoly élőerő- vagy hadianyag-átcsoportosítást. Ha a meglepetés előnye odavész, Kína nem reménykedhet többé a végleges katonai megoldásban. Ha a terv kivitelezése szempontjából kulcsfontosságú erők - főként a Dong Feng 15-ös, Nyugat-Tajvan part- és légvédelmét kiiktatni hivatott rakéták - reakcióideje jelentősen eltér a többitől, az egész invázió sikere veszélybe kerül. A vita ezzel együtt meddőnek látszott.

- Rendben van, tábornok elvtárs - sóhajtott Szun. - Amennyiben a vezérkari főnököt tájékoztatják a felmerült hiányosságokról, és nyomban intézkednek azok kiküszöbölésére is, elfogadom az Ön által javasolt megoldást. Elfogadhatatlannak tartom ellenben, hogy az eligazításon olyan egységek harci kapacitásáról essék szó, melyek az adott pillanatban nem bevetethők. A haditerv nem kőbe vésett szentség - folyamatosan időszerűsíteniük kell, másként használhatatlanná válik. A jövőben ne kövessen el hasonló hibát, ezredes elvtárs!

- Értettem, tengernagy elvtárs - felelte kurtán bólintva Ai. Rövid szünetet engedélyezett magának, ivott egy korty vizet, összeszedte gondolatait, aztán folytatta, ahol abbahagyta, ahogy eltervezte... és újabb hibákat vétett. Két ízben is említést tett olyan alakulatokról, melyek Szun legjobb tudomása szerint nem álltak bevetésre készen: az egyik, melynek egy radarállomást kellett volna kiiktatnia a Formozával szomszédos Pescadores-szigeteken, nem is létezett már. A vak is láthatta: a tervezési csoport egy ujjal sem nyúlt a Honvédelmi Bizottság által évekkal korábban felvázolt csatatervhez.

- Újabb kérdés, ezredes - hajolt előre Szun, jól-rosszul palástolva csalódottságát. - Arra készül, hogy a Mao repülőgéphordozót kísérőivel együtt Kaosziunghoz küldje, és Pingtan meg Kuancsu légierőjével támogassa meg. Ez azt jelenti, hogy J-6-osaink a nacionalisták tainani bázisú F-16-osaival kerülnek szembe, pedig...

- Vadászaink hatszoros túlereje garantált, tengernagy elvtárs - közölte Ai. -

Szavathatnék továbbá, hogy a Dong Fengek zápora után egyetlen F-16-os kifutópálya sem marad épen. Ha nem is tudunk minden amerikai gépet a talajon elpusztítani, odafent hamar kifogynak majd a lőszerből és az üzemanyagból, vagy mozdulatlanságra kárhoztatva kell bevárniuk szárazföldi csapatainkat a hangárok mélyén.

- Nem osztom derűlátását a rakétatámadások hatékonyságát illetően. A nacionalisták bázisaik közelében nagy számú ballisztikus elhárítóeszközt halmoztak fel, hadászati infrastruktúrájuk javát pedig a föld alá bújtatták, ahol bajos hozzáférnünk - mondta Szun. - Akkor sem vagyunk kisegítve, ha a rakétatámadás kétszerte hatékonyabb lesz a maga által feltételezetténél, és elenyésznek a vadászaik számszerű fölényéből adódó előnyök is, ha a támadásra éjnek idején kerül sor.

- Uram...?

- J-5-ös és J-6-os vadászgépeink J-7-esek zömével együtt alkalmatlanok az éjszakai bevetésre... és ha jól értettem, a repülőgéphordozó légifedezetének háromnegyedét J-6-osok alkotják - magyarázta Szun. - A J-7-esek és J-8-asok aránya a tíz százalékot sem haladja meg. Hol maradnak a Szu-27-esek? Elvégre azok a legjobb vadászunk.

- A Szu-27-esek Hajnan Taón, a Hajku légibázison állomásoznak, tengernagy elvtárs - sietett közölni Ai.

- Tudom, hol az állomáshelyük, elvtársam. A kérdés az, miért nem kapnak szerepet ebben az offenzívában? - firtatta Szun. - Ötven legjobb vadászunk az ő ötven legjobb vadászuk ellen: remek csata lenne, olyan, melyben még győzhetnénk is... és ezzel eldöntenék a hadjárat sorsát.

- Megint kezdi, elvtárs? - szólt közbe Kjan tábornok olyan csuklásszerű hang kíséretében, mintha a fél tüdeje lappadt volna össze. - A Szu-27-eseknek Hajnan szigetén a helyük, hogy a Nansatao felett járőrözzenek. Hajku összes létesítményét és berendezését számukra tervezték. Azt javasolja, költsünk újabb jüan-milliárdokat, hogy északabbra, Pingtan vagy Fuzu mellé költözhessenek?

- Az offenzíva sikere érdekében - bólintott Szun. - Legjobb gépeinkre és pilótáinkra van szükség, hogy a szakadárak technológiai fölényét kiegyenlítsük. A Szu-27-es legalább olyan jó, ha nem különb, mint az F-16-os Fighting Falcon, a J-8-asokkal együttműködő Szu-27-esek teljesítménye pedig könnyűszerrel felülmúlja az F-5-ös Freedom Fighterekkel megtámogatott tajvani F-16-osokét. A siker zálogát nyilvánvalóan a Szu-27-esek bevetése jelenti.

- Előnyben vagyunk a koordináció területén is - vetette közbe Ai -, mégpedig az Iljuszin-76-os radarfelderítők jóvoltából. Két Il-76-os jelenléte a konfliktus idején jelentősen megnövelheti J-7-es és J-6-os vadászgépeink hatékonyságát.

- Radarfelderítőink személyzete épp hogy felkészült a harci bevetésre - jelezte Szun. - Nem bölcs dolog rájuk alapozni stratégiánkat, különös tekintettel arra, hogy légierőnk derékhadát vadászok alkotják, melyek még belharcban is folyamatos cél- és fegyverkontroll-információra szorulnak. A terhelés hamar kimeríti a radarirányítókat, és zűrzavart okoz.

- A parancsnokok a legjobbakat akarják... különösen az olyan ifjoncok, mint Ön.

- Kjan hangja nagypapás, már-már jovialis volt. - Az Il-76-os radarfelderítőkkel megtámogatott J-6-os és J-7-es vadászok váraozáson felül teljesítenek majd, biztosíthatom.

- A Szu-27-esek révén olyan előnyhöz jutnánk...

- A Szu-27-esek Hajnanon maradnak, hogy tovább védelmezzék érdekeinket a Dél-kínai-tengeren, és hogy beavatkozzanak, ha Spratlyn állomásozó csapatainkat vietnami vagy filippínó nacionalista támadás éri - szavalt Kjan, s szemöldökét felhúzva, gyanakodva méregette Szunt. - Úgy véli talán, hogy le kell mondanunk igényeinkről abban a térségben, tengernagy elvtárs?

- Nem... dehogy, uram - felelte Szun Ji-Guoming, akit meghökkentett a pusztá felvetés is. - Nem szándékozom diszkreditálni a haditervet, sem Önökre erőltetni nézeteimet a Párt vagy a Honvédelmi Bizottság ellenében. Céлом mindössze annyi, hogy a terv hiányosságait kiküszöbölve offenzívánk kedvező végkimenetelét biztosítsam. Formoza lerohanása...

- ...remekül előkészített, megvalósításra kész akció a Szu-27-esek nélkül is - jelentette ki Kjan magabiztosan. - Északra rendelhetjük őket, ha a szükség úgy kívánja, de tekintettel hatszoros túlerőnkre, melyet a Mao Szu-33-as vadászrajai tovább növelnek, úgy hiszem, máris túlbiztosítottuk a repülőgéphordozó útját, és képesek vagyunk megtörni minden ellenállást partjainktól Kaosziungig. Bizonyos kockázatot azért vállalni kell, fiatal barátom - még Ön sem kaphatja meg az

összes puskát és masinát, amit kíván. A terv azt a célt szolgálja, hogy összpontosíthassuk a szakadárak legyőzéséhez szükséges erőt... anélkül, hogy hatalmas nemzetünk tartalékainak átcsoportosításával más régiók hatalmi egyensúlyát veszélyeztetnénk. Kérem, folytassa, ezredes!

- Azt hiszem, nem érti, tábornok elvtárs - mormolta Szun. - Tajvan nacionalista nemzetgyűlése nemrég szavazta meg az alkotmánymódosítást, és függetlennek nyilvánította magát az anyaországtól.

Ai Pei-Jan ezredes megint zavartnak látszott. Miután mindenki más hallgatott, így szólt:

- Engedelmet, uram, miért olyan fontos ez? A nacionalisták jó ideje hiszik, hogy függetlenek lehetnek tőlünk.

- De most ország-világ előtt kijelentették, hogy azok! - csattant fel Szun. - Mi több, alkotmányszintre emelték ezt a gyalázatot! Azt merészelik állítani, hogy két egyenrangú Kína létezik! Hogy ők egyenrangúak lennének velünk? Hogy merészelik? Hogyan vetemedhetnek ilyen aljasságra?

- Csak a szájukat jártatják, uram - mondta Ai ezredes, aki még mindig nem értette, mi dűlta fel annyira Szun. - A világ közvéleménye tisztában van a helyzettel: olyan ez, mintha valami féreg állítaná, hogy egyenrangú az elefánttal. A világközvélemény nagyon jól tudja, hogy a szakadár kormányra bukás vár, s hogy a sziget előbb-utóbb visszatér a Kínai Népköztársaság...

- A világközvélemény tudja? Tudja? - Szun csak most hagyott fel az ideges járkálással. - A legfrissebb híreket eszerint még nem hallotta, ezredes elvtárs: az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Franciaország, Németország, Dél-Afrika, Szaúd-Arábia és mások pár napon belül elismerik a "szabad" Kínai Köztársaságot. Felderítésünk szerint egy héten belül új amerikai követség nyílik Tajpejben. Az Egyesült Államok várhatóan szorgalmazni fogja, hogy a nacionalista Tajvan állandó ENSZ-tagságot kapjon. Ezt már egyszerű többséggel is keresztülvihetik, próbálkoznunk sem érdemes a határozat megvétőzésával.

- Nem... ez lehetetlen - suttogetta Kjan tábornok. Felemelkedett ültéből, kezei láthatóan remegtek. - Ez azonnali válaszlépést kíván. Ez... ez egyszerűen képtelenség!

- Azonnal kapcsolatba kell lépnünk a Honvédelmi Bizottsággal - közölte Szun. - Az Ön feladata, tábornok elvtárs, hogy egybegyűjtse vezérkarát, és felkészüljön a hadműveleti terv végrehajtására.

- A hadműveleti... terv... végrehajtására? - visszhangozta Ai ezredes. - Úgy érti, máris hadban állunk a nacionalistákkal?

- Azt hitte talán, tréfa az egész? - csattant fel Szun Ji-Guoming. - Azt hitte, sosem kerül sor ilyesmire, vagy ha mégis, maga valahol másutt lehet közben? Javasolni fogom a Bizottságnak a terv haladéktalan végrehajtását. Negyvennyolc órán belül, ezredes, a lázadó főváros romjai közt akarok gázolni, hogy saját szememmel láthassam "független" kormányuk törvényhozóinak holttetemét! Ám hogy a támadás sikeres legyen, mindenképp a maga alkalmatlansága folytán előállt hibákat kell kijavítanom. Mi a véleménye a tervről most, ezredes? Mihez fog, ha magát állítom az első kétéltű orrába, mely a kaosziungi hídfő felé indul? Ugyanígy védelmezné az elképzeléseit, ha a saját bőrét kéne kockáztatnia a feltehetőleg megsemmisített nacionalisták zárótüzében? Várom a válaszát, ezredes!

- Szun a koros tábornokhoz fordult. - És az Önét is, uram. Hogyan vélekedik a tervről? Megköszönné, ha Önt javasolnám az inváziós egységek parancsnoki posztjára?

- Vigyázzon, tengernagy elvtárs - mondta Kjan erőtlen, el-elcsukló hangon. - Ez már a függelemsértés határát súrolja.

- Hát az amerikaiak, ezredes? - meredt Szun Aira, mintha meg sem hallotta volna.

- Maga harminc napra tervez... az amerikaiaknak egy nap is elég, hogy előkészítsék a beavatkozást. Okinawán állomásozó gépeik könnyen lecsaphatnak a mieinkre az északi szektorban. Levegőben tankoló vadászaik szakadatlanul védelmezhetik tengeralattjáró-elfogó és tengerészeti bombázó kötelékeiket, még mielőtt befutna első repülőgéphordozójuk, hogy ránk mérje a voltaképpeni ellencsapást. Milyen erők bevetését javasolja, ha ez bekövetkezik?

- Az amerikaiak aligha kockáztatják repülőgéphordozóik épségét a lázadókra mérendő fő csapás idején. Katonai felderítésünk szerint a beavatkozást, ha egyáltalán elszánják magukat rá, a rakétatámadás után kell várunk.

- Hát az okinawai szárazföldi erők, elvtársam? - fújtatott Szun. - A tengerészgyalogosok, a Haditengerészet gépei? Az amerikaiaknak több harci repülőjük van Okinawán, mint a tajvani flottának összesen! Ha bevetik ezeket az

erőket, Tajvan északi részét támadó egységeink veszélybe kerülnek. Ha megszerzik a légifölényt, és átdobják P-3-as tengeralattjáró-elfogóikat, a Formosa-szorosban és a Dél-kínai-tengeren tartózkodó összes bűvárhajónkat elintézhetik. Mihez kezdünk, ha...

- Tengernagy elvtárs - szólt közbe Kjan leverten. - Ön elragadtatja magát.

- Miért ne pusztíthatnánk el Okinawát, tábornok elvtárs? - folytatta Szun Ji-Guoming, ügyet sem vetve a figyelmeztetésre. - Ezzel kiküszöbölhetnénk a tajvani akcióban érintett egységeket fenyegető legnagyobb veszélyforrást. Pusztítsuk el Okinawát, pusztítsuk el a dél-koreai Kunsant, és máris visszavetettük az amerikaiakat a 135. hosszúsági körig, ahonnet középtávú gépeik már nem tudnak csapást mérni ránk. Ha a japánok nem engedélyezik nekik az ottani bázisok használatát, viasszaszorulnak egészen Guamig. Ha elpusztítjuk Guamot - egyetlen DF-5-ös, hosszútávú ballisztikus rakétával megtehetjük, melyet Csangsza, netán egy tengerészeti egység, a Xia vagy valamelyik tengeralattjárónk bocsát fel -, és visszanyomtuk őket a Nemzetközi Délvonal mögé: arra sem lesznek képesek, hogy velünk egy napon harcoljanak! Akkor aztán...

- Ön... ön atomfegyverek bevetésére céloz, tengernagy? - kapkodott levegő után Kjan. - Elfelejtette volna, hogy a Kínai Kommunista Párt ígérete szerint hazánk Népi Felszabadító Hadserege nem alkalmaz elsőként efféle eszközöket?

- Az atomfegyverek bevetésével még mindig jobban járunk, mint ha elavult és félrevezető tervekre hagyatkoval igyekszünk viasszaszerezni mindazt, ami jog szerint a miénk! - kiáltotta Szun, és lesöpörte az asztalról a dokumentum neki jutott példányát. - Erőfeszítéseink kudarcra ítéltettek, ha viasszariadunk attól, hogy minden rendelkezésünkre álló fegyvert felhasználjunk!

- Most már elég, tengernagy elvtárs - szólt határozottan Kjan. - A terv kizárja, hogy atomcsapást mérjünk hazánk egyik tartományára -ha elfelejtette volna, Formosa szigete máig Kína huszonharmadik provinciájának számít -, és nem engedélyezi nukleáris eszközök bevetését az amerikaiak, a dél-koreaiak, a japánok és a többiek ellen sem. Önt feldúlták a rossz hírek. Ahogy elnézem, az idegösszeroppans szélén áll.

És véget vetett a megbeszélésnek.

Ostobák, füstölgött Szun Ju-Guoming, ahogy tisztársai elszállingóztak mellőle. A maga részéről végrehajtásra alkalmatlannak vélte a haditervet, úgy érezte, hazáját készületlenül érték a történetek - így aztán arra sem lehet felkészülve, ami előtte áll.

Szunnak megvolt a saját elképzelése az elkövetkezőkről, tervében azonban sem bomba- és rakétatámadások, sem hatalmas tengeri csaták nem szerepeltek. Tajvant anélkül kell viasszaszerezni, hogy Kína háborúba keveredne az Egyesült Államokkal, vagy a kelletténél jobban felszítaná ázsiai szomszédainak gyűlöletét. És Tajvant könnyű lesz elszigetelni... úgy, ám, még legeltökéltebb támogatóitól is.

De nem Tajvan visszavétele és az anyaországhoz, Csung-Kuóhoz csatolása a legfontosabb feladat. Kína számára az elsődleges fenyegetést az Egyesült Államok világhuralmi törekvése jelenti, melynek hatása mostanra a Távols-Kelet minden régiójában érezhetővé vált. Az amerikaiak katonai erejükkel gátolják Kínát abban, hogy küldetését betöltve Ázsia leghatalmasabb nemzetévé váljon. Az amerikaiak hadereje félelmetes, technológiai fölényük nyomasztó - Ázsia azonban szeszélyes, titokzatos. Katonai potenciálja mostanság csekély, gazdasága ingadozó, vezetése megosztott, következésképp az Egyesült Államok sem irányíthatja szövetségeseit olyan hatékonyan, mint valaha.

Szun tudni vélte, hogyan billentheti ki a hatalmas Egyesült Államokat világhuralmi pozíciójából... és úgy érezte, most jött el a cselekvés ideje.

"Ki fontolva szól,
de készülni serény, előre jut,
míg ki öntelten beszél,
ám tenni tétova,
utóbb hátrálni fog."

Szun-Cu

(a Hadviselés művészete című esszégyűteményből)

ELSŐ FEJEZET

AMERIKAI LÉGTÉRBE,
1997 MÁJUS 26. HÉTFŐ, 07:41
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 10: 41)

FIGYELEM, HÁLÓZATI KÖZLÉS: MUMUS ALATTUNK, TIZENEGY ÓRÁNÁL - jelentette Sharon. Scott Mauer, az Egyesült Államok Légierőjének őrnagya már azelőtt kiszúrta a látómezején átvitorlázó sokszöget, hogy fedélzeti számítógépe - melyet a beszédszintetizátor Sharon Stone-szerű hangjára való tekintettel Sharonként emlegettek - figyelmeztette a veszélyre. Nekifeszítette hátát és fenekét az F-22-es Lightning vadászgép katapultülésének és bekapcsolta az utánégetőket. A hirtelen gyorsulás az ülésbe préselte: megkezdődött a játszma. Mauer addig mozgatta sisakos fejét, míg vizorjának célköre fedésbe nem került a villogó gyémántalakzattal, aztán adásra pöccintette az interkom kapcsolóját, úgy sziszegte:

- Mumust befogni!

Sharon több volt szimpla beszédszintetizátornál: nagy előrelépést jelentett korábbi gépekbe épített elődjéhez, "Ne Basztass Betty"-hez képest. Ötezres szótárral rendelkezett, meglepően emberi hangon válaszolt a hozzá intézett kérdésekre, és képes volt önállóan vezérelni az F-22-es majd' minden alrendszerét: jobban emlékeztetett hús-vér pilótára, mint komputerre.

MUMUS BEFOGVA - közölte most, ahogy a gyémántalakzatra vetülő négyszög mellett sorjáznai kezdtek a behatoló sebesség-, magasság- és irányadatai. Mauer Lightningje a Légierő legmodernebb csapásmérő vadászgépe volt, nem hiányozhatott belőle a vadonatúj superkabin sem: a menetirányban rögzített löelemképzőt sisakba integrált virtuális kijelzőblokk váltotta fel, jóvoltából a pilóta, akár balra, akár jobbra, lefelé vagy épp hátrafelé nézett, folyamatosan figyelemmel kísérhette a repülési és a tűzvezetési információkat. A korábban oly zsúfolt műszerfalat az F-22-esben három sarkított monitorernyő pótolta, melyeken a pilóta a radarképtől az infrafelvételekig, a műholdas fotóktól a digitális térképeken és a szövegfájlokon át a virtuális műszeregységekig bármit megjeleníthetett - s ehhez elég volt egy-egy érintés vagy gyors utasítás a számítógépnek.

- Mumust azonosítani - parancsolta Mauer.

AZONOSÍTÁS FOLYAMATBAN - szólt Sharon, majd kisvártatva: EREDMÉNY NEGATÍV. A hallgatás tizedmásodperceiben útjára bocsátotta a szabványos IFF-szignált, melyre csak baráti gépek válaszolhattak. Mauer VD-jén vörös négyszög váltotta fel a fehéret: a behatoló mostantól több volt egyszerű mumusnál - bandita, azaz ellenséges gép lett belőle.

Mauer, tízéves szolgálattal a háta mögött, igazi veteránnak számított a Légierőnél. Sebességtől, magasságtól és iránytól függetlenül képes volt becserkészni és leszedni bármilyen ellenséget... de mert tűzvezetési rendszere vadonatúj volt, helyénvalónak érezte, hogy próbára tegye. Újra megbökte az interkom kapcsolóját.

- Adj vektort a banditára!

ISMÉTELJE, KÉREM - felelte Sharon meghökkentően csábos tónusban.

Mauer nagy levegőt vett, legyűrte ingerültségét és igyekezett ellazítani tagjait. Az "ismételje, kérem" Sharon kedvenc frázisa volt: egyéni adaptációs tréning nélkül is jól megkülönböztette egymástól a pilótákat, de nem fogadott el olyan utasítást, melyet izgalomtól vagy sietségtől eltorzult hangon intéztek hozzá. Mauer megérintette a superkabin középső monitorát, behívta a

fegyverrendszerre vonatkozó adatokat, és egy újabb kézmozdulattal felröppentette őket virtuális látómezejének jobb felső sarkába: készen állt rá, hogy ha a gép megmakacsolja magát, nélküle folytassa és fejezze be a támadást.

- Azt mondtam, vektort a banditára!

Sharon ezúttal nem szőrözött: Mauer szeme előtt térhatású, szalagformán tekeredő vonalpár jelent meg, melyet a gépi segédlettől idegenkedő pilóták "arany középút"-ként emlegettek. Megoldásnak ezzel együtt nem volt rossz: Mauer, amint átlátta, hogy a bal hátsó ívnegyeden át nyugatnak tartó bandita pilótája kénytelen lesz a napba nézni, ha egyáltalán megneszeli a közeledtét, úgy döntött, ehhez tartja magát. Bemanőverezett az F-22-essel a képzeletbeli vonalak közé, úgy adta ki következő parancsát:

- Elfogást rögzíteni!

ELFOGÁS RÖGZÍTVE - duruzsolt Sharon. A megfelelő irányról mostantól a robotpilóta gondoskodott. Mauer jó pilóta volt, imádott repülni, de zsoké-kollégáinak többségével ellentétben nem bánta, ha a végsőkig kifinomult vezérlőrendszer olykor megkönnyíti a dolgát. Az "arany középúton" járó gép meredeken lefelé lódult - neki csak azzal kellett törődnie, hogy szinten tartsa a turbinateljesítményt, míg az F-22-es hangközeli tempóra gyorsul. A belezsúfolt fegyverzet és üzemanyagtömeg dacára sebesséγκűszöbét elég magasra tették: alapkonfigurációban szinte ugrott a Mach 1.5-ös maximumig, sosem tiltakozott a terhelés ellen, és mert vetőterének ajtószárnyai befelé nyíltak, rakétaindításkor sem kellett lassítania.

Az elfogás könnyűnek ígérkezett. A bandita lassan, gondatlanul és hang alatti sebességgel, ráadásul nyílegyenesen repült, alacsonyan, de nem elég alacsonyan ahhoz, hogy eredményesen használja ki a terep adottságait. A befogás közvetett volt, és jó okkal az, hisz igazában nem Mauer F-22-ese "tapadt" a banditára: a jeleket a Légierő egy százmérföldes távolságban száguldó E-3C AWACS radarfelderítő észlelte, zárt JTIDS-láncon továbbította őket a Lightning fedélzeti számítógépének, mely saját észleléseiként kezelte valamennyit. Ha a bandita radarlokátort működtet, csak az AWACS-t szűrhatja ki, az F-22-est nem. Mauernek az is módjában állt, hogy AMRAAM AIM-120-as, közepes hatótávolságú levegő-levegő rakétáinak vezérlését JTIDS-re bízza - a rakéták így addig sem térhettek el az iránytól, míg önállóan befogták a célt, Mauert pedig jóleső érzéssel töltötte el a tudat, hogy vadásza fedélzeti radarjának meghibásodása esetén sem kell nélkülöznie radarvezérlésű tölteteit.

- Javasolt támadófegyver? - szólt a sisakmikrofonba. Sharon nélkül is tudta persze, melyik rakétát kell használnia, de élvezte az új rendszerrel való játszadozást, és gyarapítani akarta tapasztalatait. Szántsándékkal mondott fegyvert rakéta helyett: tudni akarta, milyen biztonsággal választ a tágabb lehetőségi körből a számítógép.

JAVASOLT FEGYVER AIM-120 - válaszolt Sharon, miközben az F-22-es mindkét AMRAAM-jának állapotjelzője zöldre váltott. Az F-22-es könnyű fegyverzettel szállt fel: két AIM-120-ast és két AIM-9P Sidewindert, húszmilliméteres gépágyújához mindössze ötszáz lövedéket hordozott.

- AIM 120 élesít.

VETTEM. AIM-120 ÉLESÍTVE. FIGYELEM: RAKÉTA INDÍTÁSRA KÉSZ. A monitoron a zöld fény sárgára váltott, jelezve, hogy a rakéta épp most kapja a cél- és pályaadatokat a vadászgép tűzvezető rendszerétől.

- Mennyi az indításig?

TÍZ MÁSODPERC - felelte Sharon alig érezhető tétovasággal.

Még mindig háromezer láb per szek tempóval süvöltöttek lefelé, az alant hullámzó dombok mind inkább "faktorrá váltak". Mauer tudta, hogy túl célorientáltan gondolkodik, ezért külső nézetig tágította a képet a szuperkabin monitorán. Ötven mérföldes körzeten belül egyetlen további gép, egy baráti F-22-es tartózkodott. Az arany középúton haladva elkerült néhány magasabb csúcsot (a Lightning memóriájában a legapróbb terepegyenetlenség is szerepelt), a dombok azonban veszedelmesen közelinek rémlettek. A számítógép generálta ív túl szelíd volt Mauer ízlésének, ezért megragadta az irányítókarokat meg a botkormányt, és így szólt:

- Robotpilóta irány- és magasságtartása ki, biztonsági talajkövetés be.

VETTEM. IRÁNY- ÉS MAGASSÁGTARTÁS INAKTÍV. ÖNVEZÉRLÉSI OPCIOK ELLENŐRZÉSE

FOLYAMATBAN. VETTEM, BIZTONSÁGI TALAJKÖVETÉS AKTÍV - nyugtázta Sharon. Utóbbi annyit jelentett, hogy ha Mauer veszedelmesen közel kerül azokhoz dombokhoz, az automatika idejekorán felrántja majd a gépet.

- Mennyi az indításig?

ISMÉTELJE, KÉREM. A pilóta kezdett újra izgalomba jönni: elharapta a szavak végét, megváltozott a hanglejtése, Sharon így nem boldogult mondandójával. Nem mintha számított volna: a kívánt információ ott derengett a virtuális kijelzőn, sürgősségtelenné téve a további faggatózást. Mauer mind sebesebben, mind apróbb kortyokban vette a levegőt. Lazíts már, lazíts, a fenébe is! - parancsolt magára. Rajta vagy a fickón: Sharon segítségével vagy anélkül, mindenképp a tiéd!

Mostanra rájött, hová tart a bandita: az ipari centrumot, az ötven hektáros területen működő fegyverkeresleti telepet vette célba. Azt a telepet mindenképp meg kell védelmezni. A Légierő két F-22-es Lightninget, a létező legmodernebb, legjobban fészerezelt vadászokat rendelte a feladatra. A térségben akadt egy Patriot léghátrító rakétaüteg is, tartalékként arra az esetre, ha az F-22-esek kifogynak a munícióból, mielőtt küldetésüket teljesítik.

- Szólj, mikor lőjek!

BANDITA ÖT MÁSODPERC MÚLVA LŐTÁVOLBAN. HÁROM MÁSODPERC, KÉT MÁSODPERC, EGY MÁSODPERC. MAXIMÁLIS LŐTÁV... OPTIMÁLIS LŐTÁV - jelentette Sharon.

Mauer lenyomta az interkom gombját.

- AIM-120 indít.

VETTEM, AIM-120 INDUL. FIGYELEM, BOMBAKAMRA AJTAJA NYITVA... AIM-120 A LEVEGŐBEN. - Mauer érezte a morajt, ahogy a zárólemezek befelé mozdultak, hallotta az ostorpattanásszerű hangot, ahogy a gázejektorok a szuperszonikus széláramba taszították a baloldali AMRAAM-et, s látta, hogy Lightningjének hasa alól fehér füstcsóva lövell elő. A VD-n visszafelé peregtek a találat becsült idejéig hátralévő másodpercek. Kilenc... nyolc... hét... hat... Ötnél aktiválódott az AMRAAM saját radarja, hogy az utolsó pillanatokban maga vezérelje a robbanófejet, aztán...

A bandita ezer lábról váratlanul ötvenre csökkentette magasságát, s valószínűtlennek rémlő balfordulóval eltűnt egy dombhát mögött. Az AMRAAM, másodpercekkel a becsapódás előtt, szem elől tévesztette célpontját. A kónuszba épített radarérzékelő csak tízfokos elmozdulása volt képes, és hét g-ig bírta a terhelést - a bandita kilencven fokot fordult, és tizenöt-húsz g-vel húzott bele. Nincs az a bombázó, ami erre képes! Az AMRAAM odaveszett, a manőver pedig, mely ártalmatlanná tette, elképesztette volna talán még Jerry Rice-et is.

- Radarfix a bandita pozíciójára! - Mauer vad balfordulóba vitte a Lightninget, de mielőtt a vadászgép újra befoghatta volna a célt, hogy friss pályaadatokat továbbítson a rakétának, az a földbe csapódott. Pocsékba ment lövés. Mauer praxisában ez volt az első eset, hogy egy AMRAAM célt tévesztett. Miféle bombázó ez? Egy teljes fegyverzetű F-15E Strike Eagle sem ilyen fürge, sem ilyen gyors nem lehet. Külföldi gyártmány volna? Japán FS-X, Messerschmidt X-31-es, netán egy felpiszkált F-16XL...?

Mauer jobbra nézett, és meglátta a fekete füstfelhőt az ipartelep felett.

Mindeddig azt remélte, sikerül beérnie a banditát, mielőtt az megint nyugatnak fordul, de nyilvánvalóan elkésett: a telepet eltrafálták, kibaszott telitalálatot kapott... de nem, mégsem. A rosszfiúk tűzvezetése nem állt a helyzet magaslatán: a csapás a központi épületet érte, és nagyjából értéktelen felszerelést, használaton kívüli területet lyuggatott szét: a bandita talált, de nem okozott nagy kárt. Száguldás nyugatnak, a radar széles sávban lefelé pásztáz - megvan a rohadék!

BANDITA ALATTUNK EGY ÓRÁNÁL. TÁVOLSÁG TIZENKÉT MÉRFÖLD - jelentette Sharon.

- Cél rögzít, AIM-120 élesít, AIM-120 indít - parancsolta Mauer.

BANDITA BEFOGVA... VETTEM, AIM-120 ÉLESÍTVE. AIM-120 INDUL, AIM-120 INDUL, BOMBAKAMRA AJTAJA NYÍLIK... AIM-120 A LEVEGŐBEN - szavalta Sharon, útjára küldve a Lightning utolsó AMRAAM rakétáját. Mauernak tüstént feltűnt a fehér füstcsóva szaggatottsága, látta, hogy a lövedék élesen balra, majd cikkanó fordulással jobbra húz, mielőtt a korábbiánál meredekebb ívben ismét balra lendül. Ráébredt, hogy nem érhet célba, mielőtt a becsapódásjelzőn elfogytak a számok: a bandita két nagy g-s szökkenéssel újra kifogott a híresen jól manőverező AIM-120 komputerén.

Újabb fekete füstfelhő, újabb találat: a csapás ezúttal a kutatóközpont főépülettől délkeletre fekvő barakkokat érte, ahol a municiót és a szállításra kész egyéb termékeket tárolták. Az a rohadéknak egy vadással a sarkában is volt pofája körbepörögni és újra támadni! Tökös gyerek, annyi szent: egy közönséges dongó az első találat után a nyaka közé szedi a szárnyait, és vissza sem néz a

védett területre.

Elég az agyonautomatizált szarozásból - gondolta Mauer -, ide segítség kell. Az utasítás úgy szólt, hogy a szokványos rádió helyett is az adatcsatornát használják, de egy pilótának ilyen szélsőséges helyzetben csak a védendő objektummal szabad törődnie. Az őrnagy UHF-re pöccintette a kapcsolót a botkormány bal oldalán.

- Saber Egy-Kettő, itt Egy-Egy, vételen.

- Egy-Kettő - jelentkezett be vadásztársa, Andrea Mills kapitány. Hangjában némi gúny lappangott, Mauer máris bánta, hogy vétett az utasítások ellen... és tudta, hogy szorult helyzetével a nő pontosan tisztában van.

- Segíts elkapni a banditát - kérte.

- Vettem, úton vagyok - közölte Mills, immár gunyorosság nélkül. Minden alkalmat megragadott, hogy saját macho játékukban szégyenítse meg zsokétársait, de ha a dolog komolyra fordult, összeszedett lett, precíz és épp olyan veszedelmes, mint bármelyik igazi faroklógató.

Mauer külső nézetre kapcsolta a szuperkabin középső monitorát, és addig tágitotta a képet, míg meg nem jelent a Mills gépét jelképező háromszög. A lány északon járt, és délnyugatnak suhant, hogy elvágja a bandita útját a másik nagy célpont, a vadászbázis és a Patriot rakétaindítók felé. Őrizte magasságát, hogy minél jobban belássa a terepet, Mauer pedig előrelökte a botkormányt és lefelé indult, amerre a banditát sejtette. Két hét mérföldes hatótávú hőkövető rakétája maradt, és tudta, hogy minden lövésére ügyelnie kell. Ha a bombázó kiiktatja a repteret és a Patriot-indítót, övéi sebezhetővé válnak: a bevetésben lévő vadászoknak új leszállóhelyet kell keresniük, a földön veszteglők pedig nem egyebek könnyű célpontoknál.

Noha háromezer láb magasságban haladt, a dombok és vízmosások oly közelinek tünnek, mintha már-már gépe hasát érintenék. Mauer harci sebességen tartotta a Lightninget, másfél Mach sebességgel repesztett nyugatnak, hogy a bombázó nyomára leljen... ám a banditát végül Mills radarja fogta be. A JTIDS-lánc továbbította a pozícióadatokat Mauer tűzvezető számítógépének: az őrnagy ismét célra állt, és az ellenség nyomába eredt. Irány tizenkét óra, távolság kilenc mérföld... nyolc...

MAGASLAT, MAGASLAT! - kiáltotta Sharon. Mauer visszarántotta a botkormányt, hogy elkerülje a szemközt felbukkanó, meredeken emelkedő sziklahátat. Jézusom, ez kemény volt, gondolta. Eszébe ötlött, hogy képtelen lesz egyszerre koncentrálni az üldözésre és a dombok közti szlalomozásra - ám ahogy gépét ismét egyenesbe hozta, azon kapta magát, hogy egyenesen a banditára lát.

- Sidewinder élesít - parancsolta. - Bombakamra nyit.

VETTEM, AIM-9 ÉLESÍT, FIGYELEM, RAKÉTA ÉLESÍTVE... FIGYELEM, BOMBAKAMRA NYÍLIK.

Amint az ajtó feltárult, az AIM-9-es keresőfeje rááalt a számítógép vezetőjelére, és a bandita turbináinak forróságát érzékelve, adatait a komputer irányvektorával összevetve betájolta magát. AIM-9 CÉLON - jelentette Sharon.

- AIM-9 tűz - utasította Mauer.

AIM-9 BEGYÚJT, AIM-9 BEGYÚJT, AIM-9 A LEVEGŐBEN. A kisebb, fürgébb Sidewinder egy pillanat alatt maga mögött hagyta a bombakamrát, szitált egy kicsit, míg egyenesbe jött, aztán elszáguldott célja felé.

Zavarófáklyák! Mauernak nem volt nehéz kiszűrnia őket: az eget pettyező fénypontok a hat-hét mérföldes távolságból is elég vakítónak és igen forrónak tünnek. A radarfix négyszöge balra szökkent, ahogy a bandita végrehajtotta szokásos kitérő manőverét, a zavarófáklyák azonban pár pillanatig izzottak még szemközt. A Sidewinder cikázni kezdett: azt latolgatta, rájuk álljon-e, vagy folytassa a bombázó üldözését. A fáklyákat választotta, de elbizonytalanodott, ahogy azok sorra kilobbantak. Mikor éles balfordulóval ismét prédája nyomába eredt, a bandita újabb fáklyákat oldott ki, jobbra fordult... a Sidewinder pedig mohón tapadt a közelebbi, forróbb célpontokra, és nem tágitott többé: ártalmatlanul robbant fel öt mérföldnyire a bombázó mögött.

Már csak egy dobásod van, emlékeztette magát Mauer, miközben fordult, hogy folytassa az üldözést. Négy mérföldnyire megközelítette a banditát, próbált rájönni, mi a nyavalya lehet. A virtuális kijelző lehetővé tette, hogy minden cikázás ellenére a célpontra fókuszáljon: az a valami kicsi volt, tán egy F-16-os, valami új, kísérleti darab, vagy...

Cirkálórakéta! Mauer jól megnézte magának, mielőtt a célpont éles jobbfordulóba kezdett, és egyenest a reptér felé lódult. Egy átkozott cirkálórakéta! Ezért manőverez hát olyan sebesen: nincs pilótája, aki eszméletét vesztené a

fordulókkal járó g-terheléstől. Mauer sosem hallott olyan cirkálórakétáról, mely zavarófáklyákat bocsát ki, érzékeli az ellenséges vadászok és rakéták radarpingjét, képes több célpontot támadni... sőt, képes újra támadni azokat, melyeket egyszer elhibázott. Ez itt valamivel nagyobbnak látszott egy Tomahawknál vagy egy közönséges légi indítású cirkálórakétánál, szárnyai azonban nem voltak - leginkább jókora szörfdeszkára emlékeztetett, melyet azonos magasságból, tengelyirányból nézve szinte lehetetlen észrevenni.

- Mi az ábra, Egy-Egy? - érdeklődött Mills a rádión.

- Egy-Egy. Cirkálórakéta vonszolja a seggét előttem - válaszolt Mauer, és felnyögött a terheléstől, ahogy meredek balfordulóval tovább tapadt célpontjára.

- Egyetlen hőkövetőm maradt - gyere és intézd el a szemetet, ha megint elhibázom! - A himöntudat ideje lejárt: Mauer tudta, hogy a bandita háromszor is kifogott rajta, és hogy megsemmisítéséhez a két F-22-es csapatjátékára lesz szükség.

- Egy-Kettő. Befogtam.

- Kend el az arcát - biztatta Mauer. - Míg veled foglalkozik, megpróbálom seggbe durrantani.

Mills nem válaszolt: hagyta, hogy AMRAAM-jei beszéljenek helyette. A JTIDS-en látszott, ahogy útjára engedi az első AIM-120-ast, majd, alig öt másodpercre rá, a másodikat. A cirkálórakéta végrehajtotta a szokásos balos ugást - Mauer elég közel járt ahhoz, hogy lássa, amint fémszalakat bocsát ki, ráébredt, hogy a bandita igyekszik megzavarni a radarirányítású rakétákat... de mert számított a manőverre, a legmegfelelőbb pillanatban engedte el utolsó Sidewinderét, aztán jobbra húzva kiemelkedett a veszélyzónából. A Sidewinder tisztán "rálátott" a cirkálórakétára, semmiképp nem hibázhatott.

Ahogy északnak fordult, Mauer nyugat felé pillantott, és három újabb robbanást követően jókora füstfelhőt látott. Megértette, hogy a refteret valamiféle bináris eszköz, üzemanyag-levegő bomba vagy vegyi fegyver találta el... és tudta, hogy azokat a kifutókat hosszú-hosszú ideig nem használhatja le- és felszállásra senki.

Megkereste odafent az ellenkező irányba tartó másik F-22-est, és épp nekifogott, hogy balra fordulva csatlakozzon hozzá, mikor Mills jelentkezett:

- Bandita kész... de a refteret és a Patriot-üteget sikerült elintéznie, azt hiszem.

Szép munka, Scottie, gondolta Mauer ingerülten. Az F-22-es Lightninget, a világ valaha készült legjobb vadászát legyalázza egy robotrepülőgép. A francba, a francba a jó bűdös francba vele!

Látta, hogy Mills F-22-e a farkát himbálva oldalfedezetnek invitálja. Jobb is, ha Andrea vezet, míg ő úgy-ahogy összeszedi magát: pillanatnyilag túl mérges ahhoz, hogy felelős döntéseket hozzon.

Az alsó konzolon vészjelzés pislákol fel: az AWACS újabb bandita közeledtét észlelte. Mills szárnyingatással utasította társát a harci alakzat felvételére, aztán harmincfokos bukófordulóval a bandita elfogására indult. Hisz már csak neki vannak rakétái, gondolta Mauer leverten, aztán irányt váltott és nekikészült, hogy fedezze. Tartalék vagy, emlékeztette magát, tartalék, nem több... és a rosszfiúk három próbálkozásra három kibaszott találatot értek el.

- Háromból három, tábornok - állapította meg tárgyilagosan Patrick McLanahan. - A Wolverine önállóan lokalizálta az előre programozott négy célpontot, megtámadott hármat, újra támadott egyet, és úton volt már a negyedik felé, mikor az F-22-esek elintézték. Jó vadászat volt, nemde?

- Döbbenetes - dünnyögte a kérdezett. - El sem hinném, ha nem láttam volna. - A testes férfi alig fért el az EB-52B Megafortress amúgy tágas pilótafülkéjében: vállai besüppedtek, két térde túllógott a műszerfal peremén. Terrill "Földgyalu" Samson, a hajdani B-52 és B-1B bombázópilóta és rajparancsnok jelenleg a 8. légihadtest parancsnoka, a közepes- és nehézbombázó alakulatok ellátásának és utánpótlásának felelőse volt. Most az átalakított B-52-es baloldali katapultülésében szorongva irányította a kísérleti gépet. Segítőtársa Kelvin Carter ezredes, veterán pilóta volt, aki az EB-52-es berepülőjeként szerzett hírnevet a HAWC, a legmodernebb aeronautikai megoldások hadászati alkalmazását kutató központ kebelében. Patrick McLanahan, az Egyesült Államok Légieréjének nyugalmazott ezredese Samson mögött jobbra, az OSO, a támadófegyverzetet kezelő

tiszt posztján foglalt helyet, balra, a DSO, vagyis a védelmi ügyeletes konzoljánál pedig Dr. Jon Masters, a műhold- és rakétatechnológiában utazó hadügyi beszállító, az arkansasi Sky Master Részvénytársaság tulajdonosa ült. Az EB-52B radikálisan módosított B-52-es bombázó volt: orrától a farkáig úgy átépítették, hogy szinte csak a méreteiről lehetett felismerni. Hosszan előrenyúló, áramvonalas orra mögött a pilótafülke erősen döntött üvegű ablaksora, azután a keskeny, üvegsima törzs következett. A Megafortress - a B-52-től eltérően - nem csapta fel szárnyvégeit repülés közben: vázának és burkolatának acélnál keményebb (és sokkalta könnyebb) kompozit anyagai áramlástanilag tökéletes formát tettek lehetővé, mely jól bírta a terhelést, és egykedvűen dacolt az időjárás viszontagságaival. A gép tetején kenuforma lokátoregység trónolt: ebbe integrálták a távolsági radarletapogatókat, melyek minden irányban, szakadatlanul kutattak a szárazföldi, tengeri és légi célok után, az aktív lézervezérlésű rakétaelhárítót és a kommunikációs antennákat. A farok függőleges és vízszintes vezérsíkjait kisebb, V formát alkotó csűrőlapokkal pótolták. A köztük rögzített radar kísérté figyelemmel a célok mozgását a hátsó ívnegyedben, a Megafortress légelhárító fegyvere azonban nem a szabvány Gatling, hanem egy szimpla vetőcsövű, bármiféle gépágyúnál vésztjószerűbb masina volt: légiaknáknak nevezett apró, irányítható rakétákat röpített ki, melyek az ellenséges vadászok közelében robbantak, ezernyi BB szériás titániumlövedékeket szórtak, át- meg átluggatva a sugárhajtóművek burkolatát, a gépek vékony fémbőrét éppúgy, mint a pilótafülkék plexiüvegét. A legdöbbenetesebb újdonságok mégis a hosszú, lapos szárnyak alatt húzódtak meg. A Megafortress a szokásos nyolc Pratt és Whitney T33-as turbina helyett beérte két pár CF6-os General Electric gázsugármotorral, melyeket külön e gép szükségleteihez igazítottak. A CF-6-osok csendesebben és tisztábban működtek, amellet több mint hatvan százalékkal nagyobb tolóerőt biztosítottak úgy, hogy fogyasztásuk harminc százalékkal alacsonyabb volt a T33-asokénál. Majd' félmillió fontos összsúlya ellenére a Megafortress ötvenezer lábnyi átlagmagasságban végigrepülhetett a fél világon - s tehette ezt anélkül, hogy odafent akár csak egyszer újra tankolt volna. A kísérleti jármű olyan komoly számítógépparkkal rendelkezett, hogy legénységének létszámát a szokásos hatról négyre csökkenthették: két pilótára, a védelmi rendszert kezelő és a támadó fegyvereket működtető tisztre - utóbbinak a felszíni és radarelhárító eszközök indítása mellett a megfigyelés, az előrejelzés és a küldetés szempontjából kritikus információk ismertetése is feladatkörébe tartozott. Az OSO és a DSO előre néző posztjai az EB-52 felső fedélzetén kaptak helyet, az alsó fedélzetet, a voltaképpeni pilótafülkét konyhával, mosdóval, sőt - a hosszútávú repüléseken elengedhetetlen tartalékra gondolva -, második legénységi pihenővel is felszerelték.

- Jonnak csak annyi dolga volt, hogy megerősítse az első célpont helyzetét, és a Wolverine újra támadott - mutatott rá McLanahan. Alacsonyabb volt Terrill Samsonnál, de legalább olyan széles vállú és erőteljes: úgy passzolt az EB-52 OSO-jának katapultülésébe, mintha egyenesen számára tervezték volna. Arra rendeltetett, hogy ezen a poszton repüljön, vagy - és ez volt az igazság - a kijelzőket és kapcsolókat rendezték el úgy, hogy minél jobban megfeleljenek neki. - A módosított cirkálórakéta hátsó szenzorai képesek a bombatámadás okozta károk önálló felbecslésére. Az irányítótiszt saját posztjáról, vagy bármely közelben tartózkodó, JTIDS-szel felszerelt gépről parancsot adhat a Wolverine-nek az új támadásra... és idővel ugyanezt teheti majd egy felszíni harcállásponttól, akár több ezer mérföld távolságból is.
- Az a húsz g-s forduló, amivel az AMRAAM-ot elkerülte - szólt Samson, izgalomtól még mindig remegő hangon -, lélegzetelállító volt. Mint egy rajzfilmben, vagy egy olyan tudományos-fantasztikus mozi-izében.
- Nem tudományos fantasztikum ez, hanem tudományos tény - mosolygott McLanahan.
- A Wolverine-t a szabványos szárnyak és vezérsíkok helyett vektorizált kormányfúvókákkal és a küldetés kíváncsiak szerint átformálható, mikrohidraulika vezérelte burkolattal láttuk el: így az egész rakéta átformálódhat, a fordulógyorsaság növelésének szolgálatába állíthatva még a felhajtóerőt is. Igazság szerint minél gyorsabban repül, annál szűkebben fordul... nem úgy, mint a szokványos gépek. Minden mozgó alkatrészt mikrohidraulika irányítja. Egy egyszerű, karórányi folyadékpumpa tízezerszeres terhelésnél háromszáz akutátor jóllakására elég - elméletben harminc g felett is irányítható, de ekkora sebességnél a rakéta nyilván kettéhasadna, a nyomás meg szétmorzsolná és

használatatlanná tenné a töltetek gyűjtőszerkezetét. Ezzel együtt állítom: nem létezik a világon olyan repülőgép vagy rakéta, ami a mi Wolverine-ünk nyomába érne.

Samsont megint elnémította a döbbenet. McLanahan balra fordult, a mellette ülő férfira hunyorított.

- Jó munka, Jon. Könnyeket csaltunk a nagy ember szemébe.

- Persze - bólintott Masters. - Mi másra számítottál? - Próbált ugyanolyan higgadtan és határozottan beszélni, mint McLanahan, hangjából azonban minden erőfeszítése dacára kiérződött az izgalom. Csak fáradhatatlanul villogó szeme és határtalan eltökéltsége tette hasonlatossá a többiekhez a pilótafülkében: a katonák testesek voltak, ő sovány, fiús, már-már kölykösen komolytalan arcú. Jon Masters, a lenyűgöző AGM-177-es Wolverine s több tucat más csúcstechnológiai fegyver és műhold tervezője azért volt jelen, hogy működésben láthassa cirkálórakétáját - s hogy megszakítsa röptét, ha a kísérlet során valami balul üt ki. Jon Masters most élete egyik mérföldkövéhez közelített: rakétái és műholdjai ritkán - igazában szinte sosem - állták ki az első próbát. Úgy tűnt, a mai alkalom örömteli kivétel lesz a szabály alól.

- Néma álszerénységgel talán elsőzhatsz nálunk párat a rakétáidból, Jon - somolygott McLanahan, miközben jobbfordulóba vitte az EB-52-vel, hogy visszatérjen a gyakorlótér Vörös Zónájába. Tizenhat esztendő után, ezredesként vonult nyugállományba, mostanság a Sky Masters főállású tanácsadója volt, s pénzéért tesztpilótaként, vagy épp gyártásellenőrként szolgáltatta meg.

- Ez egyszer bízz bennem, Patrick - mormolta Masters, azzal hátradőlt ülésében, és jókorát húzott elmaradhatatlan Pepsi-palackjából. - Kell a melldöngetés, ha az ember a hadsereggel üzletel. Kérdezd Helent, a marketingesemet: a költségvetése közel ugyanakkora, mint a kutatási és fejlesztési részlegé.

- Dr. Masters okkal büszke - szólt Samson tábornok -, akárcsak én, hogy támogathatom őt és a Wolverine-programot. Az új cirkálórakéták hadrendbe állításával módunk nyílik rá, hogy száz százalékos pontossággal, biztos távolból mérjük be és semmisítsünk meg az ellenséges célokat... és hogy kiküszöböljük a kockázatot, amivel a jól védett létesítmények ellen induló pilótáknak, a radar- és rakétabázisok felkutatására küldött kommandósoknak mindmáig számolniuk kell.

- Ez a rakéta a nehézbombázó-programba is új életet lehelhet - tette hozzá McLanahan. - A Kongresszus jókora nyomást gyakorolt ránk, hogy a gépeket, különös tekintettel a B-52-esekre, modernebb vadászbombázókkal váltsuk fel. Nos, ha egy B-52-es huszonhat Wolverine rakétával megpakolva startol, az olyan, mintha egy egész század F-16-os vagy F/A-18-as vágna neki... csak épp tizedannyiba kerül, és jóval kevesebb pilóta kockáztatja az életét odafent. A beszélgetésnek a sisakjukban felhangzó riadójel vetett véget. McLanahan szuperkabin-kijelzőjének alján két denevérforma alakzat, két sebesen közeledő gép digitális árnya jelent meg.

- Vadászok. Nyilván az F-22-esek, és ránk fáj a foguk: a kergetőzés a cirkálórakétával csúnyán felbőszíthette őket.

- Csak jöjjenek - vont vállat Masters. - Hisz győztünk: lebombáztunk mindent, amit védeni próbáltak.

- A gyakorlat addig tart, míg el nem hagyjuk a területet, doktor - szólt közbe Kelvin Carter nyersen és izgatottan, ahogy szorosabbra húzta hevedereit, s egy mozdulattal arca elé lökte az oxigénmaszkot is. - A feladatot végrehajtottuk... most már csak túl kell élnünk a dolgot!

- Úgy érti... - suttozta Masters olyan hangon, mintha félrenyelt volna - ...úgy érti, meg kell próbálnunk lerázni azokat a vadászokat?

- Az eligazításon szó sem volt légiharcról - közölte Samson. - Ez szabálytalan.

- Akkor ideje felállítanunk a szabályokat - vélte McLanahan. - A légteret mi uraljuk, és kész. Vettek, Kel?

- Naná, Patrick! - Carter a gyakorlótér biztonsági hullámhosszára állt. - Egyes-Egyes járat, itt Sandusky. Mit szólnátok egy visszavágóhoz?

- Sandusky, itt Saber vezér. Benne vagyunk, ismétlem, benne vagyunk: alig várjuk, hogy törleszthessünk a szaros rakétákért. ROE egyes fokozat megfelel?

- Vettem, egyes fokozatra készen állunk - nyugtázta Carter. A ROE egyes számított a legbiztonságosabbnak a harcérintkezési gyakorlatok céljára kidolgozott három szabályrendszer közül, megkötéseit a Vörös Zóna minden pilótája ismerte: egymást két mérföldnél jobban megközelíteni, háromszáz csomós sebességet túllépni, tengelyiránytól negyvenöt fokosnál nagyobb szögben eltérni, kétezer lábnál magasabbra emelkedni tilos.

- Vettem, Sandusky: Saber Egyes-Egyes két gépe küzdelemre kész.
- Ezt nem hiszem el, ez egyszerűen nem lehet igaz - hadarta Masters nekihevülten. - Két F-22-es Lightning vadászik ránk!
- Védekezésből támadás: egyszerű taktikai rutin, Jon - magyarázta McLanahan. - Ha elpusztítod a rakétahordozó járművet, meggátolod az ellenséget az újabb cirkálórakéták indításában. Öveket becsatolni! Vigyen ki bennünket innét, Samson tábornok!

Carter ujjai valósággal száguldottak a műszerfalon: Samson központi konzoljának multifunkciós kijelzőjén lefelé mozdultak a mutatók.

- Biztonsági talajkövetés aktív, kijelzők élnek - jelentette az őrnagy. - Öné a madár, uram!

Masters hirtelen nagyon könnyűnek érezte magát, ahogy Samson bekapcsolta az EB-52-es robotpilótáját, és a nagy gép meredek ívben ereszkedni kezdett. A fiatal tudós feje kóválygott, gyomra émelygett a negatív g-terheléstől, valahogy mégis sikerült elkerülnie, hogy a műszerfalra okádjon: szorosabbra húzta a hevedereket, nagy nehezen ismét menetirányba fordította a DSO-konzolt - s mikor megtette, a pilótafülke elülső ablakán át csak barnára szikkadt sivatagi földet látott. Masters érezte, hogy a negatív g-k a sisakját rángatják: kapkodva csatolta be az állszíjat, húzta arca elé az oxigénmaszkot.

- Harminc mérföldnyire járnak és közelednek - jelentette McLanahan.

- Nem látszunk a radarjukon, ugye? - szólt az interkombi erőtlén hangján Masters. - Ilyen távolságból semmiképp.

- Fényes nappal van, Jon - felelte McLanahan. - Nincs hová bújnunk: a lopakodó képesség mit sem ér, szabad szemmel is megtaláltnak, ha úgy tartja kedvük. Nyilván hagytnak kondenzcsíkokat - ennyi erővel akár egy kivilágított céljelzőt is vonszolhatnánk magunk után. Tizenötezer lábnyival kell lejjebb jutnunk, mielőtt rakéta-lőtávolságba érnek. Jobbra tarts, harcérintkezéshez készülj! Samson élesen jobbra döntötte az EB-52-est, a szárnyakra ható felhajtóerőt csökkentve fokozta az ereszkedés tempóját, és ezt a pozíciót tartotta vagy húsz másodpercig.

- Szárnyszög rendben - közölte Carter. - Talajküszöbig ötezer láb és csökken... négyezer... háromezer... kétezer... kijelzők a határértéken... ezer... a műszerek szerint emelkedünk, emelkedési szög zéró. Talajkövetés. Kerüljük el azt a tanúhegyet, aztán vissza egyenesbe!

- Sebesség maximumra! - sürgette a tábornokot McLanahan. - El kell érnünk a hegyet, mielőtt a Lightnigek lőtávolságba érnek. Samson a maximumig lökte a gázkarokat, és látta, hogy konzolján figyelmeztető fények villannak: rendszerint csak felszálláskor és körözéskor, kiengedett futóművel folyamodtak maximális tolóerőhöz. - El a kezekkel a szintezőtől, uram, hadd tegye a dolgát a talajkövető!

- Jézusom, McLanahan - nyögte Samson, ahogy a sziklaóriást közeledni látta. Ráébredt, hogy jobb kisujjának apró mozdulataival ösztönösen befolyásolta a robotpilótát, magasabbra kényszerítette a gépet: szintezője ötfokos szöghajlást mutatott a horizonthoz képest. - Szó sem volt róla, hogy ilyesmivel kell próbálkoznom!

- Nem engedhetjük, hogy azok a vadászsokék kifogjanak rajtunk, uram - vágta ki McLanahan. - Lejjebb az orral, bízza a dolgot az automatikára! Sisakhangszóróik jóvoltából valamennyien hallották a szaggatott figyelmeztető bűgást.

- Radarbefogás! - kiáltotta McLanahan. - MAWS-szimuláció aktiválva! - Az aktív előrejelző és elhárító rendszer szenzorvezérelt lézersugárral igyekezett megzavarni a közelgő rakétákat, de alkalmas volt az ellenséges pilóták elvakítására is. - Balforduló a tanúhegy mögé! - Samson visszaengedte a kalapkapcsolót, hagyta, hogy a bombázó még lejjebb ereszkedjen, aztán balra húzta a botkormányt, és a hegy északi oldala felé irányította a gépet. - Meredekebben, uram! - kiáltotta McLanahan. - Csőbe kell húznunk a Lightningeket, hogy ne lőhessenek!

- Nem megy tovább - dünnyögte Samson, de érezte, hogy a bombázó meredekebben húz, ahogy Carter megragadta és maga felé rántotta a botkormányt. A pilótafülke baloldali ablakait betöltötte az égre tornyosuló szikla szürkéje, pedig a fordulósög még a negyvenöt fokot sem érte el. - A fenébe, McLanahan... elég legyen!

- Túlfutottak. Leválnak a célról! - kiáltotta McLanahan. - Keményen jobbra, aztán egyenesbe!

A szuperkabin kijelzője mutatta, hogy a két F-22-es felhagy az üldözéssel, és emelkedésbe váltva nyugatnak fordulva kerüli meg a tanúhegyet. Samson jobbra húzta a botkormányt, és félelem borzongatta meg, ahogy gépét az átfordulási ponton tétovázni érezte. A bot már felütközött a jobb oldalon, a bombázó váltig balra tartott... ám pár pillanatra rá visszakapcsolódott a robotpilóta, és a bombázó ismét egyenesbe kerülve, kétezer lábon szguldott tovább egy széles völgy hosszában.

- Sandusky, itt a Saber-raj - reccsent rájuk az élen haladó F-22-es pilótája. - Ez nem fair: a szabályok felrúgása nélkül nem követhetünk benneteket ilyen alacsonyra. Mi lenne, ha egyes helyett hármas fokozaton próbálkoznánk? A hármas a harcérintkezési szabályzat legéletszerűbb és legveszedelmesebb fokozata volt: ezer lábnyi távolságot, kétszáz láb magassági minimumot, ezer csomós sebességet és minden elképzelhető bukó- és fordulómanővert engedélyezett. Samson csendben maradt, s Carter vette a bátorságot, hogy a gép parancsnokának hallgatását beleegyezésként értelmezze... McLanahan pedig nem is firtatta, van-e kedve bárkinek a további játékhoz:

- Saber-raj, itt Sandusky. Vettük, hármas fokozatot elfogadjuk.

- Saber-raj vette. Harcérintkezés hármas fokozaton indul!

- Újra ránk fordulnak - nyugtázta McLanahan. - Látok egy kanyont a bal oldalon. Forduljunk jobbra annál a gerincnél! Lemegyünk COLÁ-ra, oda eszük ágában sem lesz követni minket. - COLA fokozaton, a mélyrepülés alsó küszöbén a talajkövető automatika bizonyos engedményeket tett a biztonság rovására, így a pilóta még ilyen sziklás, változékony terepen is néhány tucat láb alá kormányozhatta gépét. - Fordulunk egyet annál a gerincnél a völgy déli végében, és a Lightningek hátába kerülünk. Azt se tudják majd, honnan a fenéből bukkantunk elő. - Az EB-52-es azonban, ahelyett, hogy jobbfordulóba kezdett volna, felfelé indult. - Hé, uram, le az orrot! Jobbfordulót kérek, átjáró előttünk!

- Azt mondtam, elég, Patrick - szólt Samson csendesen. Leválasztotta a tűzvezetést a robotpilótáról, és folytatta a lassú emelkedést a völgykatlan hosszában. A játszma nem tartott sokáig: az F-22-es vadászok superszonikus sebességgel, biztos radarbefogással támadtak, és alig hatszáz lábnyra húztak el odafent: a hangrobbanás lökéshulláma megremegettette a bombázó törzsét. Samson a gyakorlótér biztonsági frekvenciájára hangolta parancsnoki rádióját, és hívást kezdeményezett: - Minden játékosnak: vége, vége, befejezve. Sandusky RTB-t jelent.

Az F-22-esek a tudomásulvétel jeleként megbilleggették szárnyukat, és felfelé vágva csakhamar eltűntek szem elől. Patrick McLanahan gépre vitte a kifelé vezető pálya iránypontjait Samson számára, aztán dühösen tépte le oxigénmaszkját.

- Mi a fene volt ez, tábornok? - firtatta. - Az ilyen játszmákat nem szokás csak úgy feladni!

- Lehet civil, McLanahan, de a szájára és a hozzáállására attól még vigyáznia illik - vágott vissza jobbra nézve Samson. - Nem harci gyakorlatot, hanem fegyverbemutatót tartottunk. Szó sem volt mélyrepülésről, sem arról, hogy hajtűkanyarokkal próbálkozzunk ilyen kiszámíthatatlan terepen!

- Azt hiszi, nem tudom? - morogta McLanahan. - De maradt elég üzemanyagunk, a talajkövető rendszer működött... a vadászok pedig itt voltak, és játszani akartak velünk.

- Nem elemeztük, nem terveztük el a dolgot, és két polgári személy tartózkodik a fedélzeten - emlékeztette Samson ingerülten. - Igen, McLanahan, maga is polgári személy. Tudom, hogy érti a dolgot, hogy van olyan rátermett, mint bárki az aktív állományban, de akkor sem egyéb civil megfigyelőnél. A franc enné meg, én nem éreztem elég rátermettnek magam: tíz éve csináltam utoljára mélyrepülést, és akkor sem jártak a nyomomban ötszázzal vágató Lightningek! Túl sokat kockáztattunk.

- Nem ez volt az első eset, tábornok - mondta McLanahan. - Maga többször is átlépte a hanghatárt a B-1B-n, és nem egyszer rázott le vadászgépeket talajközelségben, míg B-52-eseket repült.

- Elég, McLanahan - közölte Samson. - A kísérletet befejeztük. Dőljön hátra és élvezze a semmittevést, míg az Edwardsra érünk. - Elfordult, és Mastersre sandított a jobb válla felett. - Jól van, doktor?

- Persze... semmi bajom. - Masters úgy festett, mint aki háyni készül, valahogy mégis sikerült gondterhelt ábrázatot öltenie. - Remélem, nem az én kedvemért hagytak fel a trükkös mutatványokkal: épp kezdtem volna élvezni a dolgot.

- Miért hagyta abba, Terril? - faggatózott tovább McLanahan. - Miért engedte, hogy azok a fickók elkapjanak minket?

- Mire céloz, Patrick? - vágott vissza Samson feszülten. - Mint mondta, fényes nappal van, végig jól látszottunk szabad szemmel is. Elkaptak minket. Nem volt esélyünk: csak bújkáltunk egy darabig talajközben, és vártuk, hogy vége legyen. Nem menekülhettünk: ami történt, elkerülhetetlen volt.

- Semmi sem elkerülhetetlen, uram - mondta McLanahan. - Mélyrepülésben kifoghatunk a vadászokon, még a F-22-es Lightningeken is. A világ legjobb gépeit láttam veszíteni a B-52-esek ellen odalent: minél fejlettebb a technika, annál esélytelenebbek maguk a pilóták, ha szabad szemmel, a talajt horzsolva kell vadászniuk.

- Tudom, Patrick. Személyesen tapasztaltam.

- Hogy mutathatnánk meg a fejeseeknek, mit tudunk, ha az utolsó pillanatban mindig visszatáncolunk, uram? Muszáj bizonyítanunk, hogy a szupervadászokkal és a légelhárító csúcstechnológiával szemben is megálljuk a helyünket!

- Nyitott kapukat dőnget, Patrick - ingatta fejét Samson -, de tartok tőle, hogy a nehézbombázó, Wolverine rakéta ide vagy oda, hamarosan spirituszba kerül. A Pentagon jól boldogul a tengerentúlon vagy repülőgéphordozókon állomásozó vadászok és vadászbombázók koncepciójával... de nem tudják vagy nem akarják felfogni, hogy a világ bizonyos részeire még a mi repülőgéphordozóink sem juthatnak el, és hogy nem mindenütt rendelkezünk vadászbombázókat fogadni és indítani képes bázisokkal.

- Ezzel... mit akar mondani, uram?

- Azt, hogy a 8. légihadtestet október elsejei hatállyal feloszlatják... és hogy ez a nehézbombázók többsége számára is az út végét jelenti.

- Hogyan? - fekadott ki McLanahan. - A Légierő szabadulni akar a hosszútávú bombázóktól?

- Nem egészen - magyarázta Samson. - A 12. hadtest egy rajt, 2000-ig bezárólag tizenkét gépet kap, és ez, ha a Kongresszus vissza nem táncol, 2010-ig újabb tíz-húsz nehezett jelent. Marad még három rajra való B-1B, kettő a Tartalékban, egy a Nemzeti Gárdánál.

- A B-1B-t kivonják az aktív szolgálatból, és vele az összes BUFF-ot meg Aardvarkot? - háborgott McLanahan, szántszándékkal becézve a B-52-eseket és az F-111-eseket. - Képtelenség. Ez egyszerűen... felfoghatatlan!

- Pedig a döntést gazdaságossági számításokra alapozták - közölte Samson. - Egyetlen B-2-es raj áráért telerakhatjuk az eget F-15E vadászbombázókkal. Az elnök, ha Mountain Home-ra néz, több száz F-15-öst, F-16-ost meg tartálygépet lát... és tudja, hogy évi háromszázmillióért a szart is kibombáztathatja velük Észak-Koreából. Barksdale vagy Ellsworth ugyanezért a pénzért csak húsz nehézbombázót kínál, ráadásul sikert garantáló precíz felszerelés nélkül. Mit gondol, melyiket fogja válassztani? Mit gondol, melyik társaság veszedelmesebb a rosszfiúk számára?

- Hisz a nehezek többet bírnak, nagyobb anyagi és lélektani kárt okoznak, mint...

- Ez vitatható, és különben sem számít - szólt közbe Samson. - Az európai és az összevont parancsnokság is szívesebben lát a levegőben száz Eagle-t vagy Falcont húsz B-52-esnél vagy harminc B-1-esnél még akkor is, ha utóbbi köröket ver az F-16-osra a konvencionális radarbombázás területén. Ami a Csendes-óceáni parancsnokságot illeti... jobb, ha elfelejtjük. A Haditengerészetnek eszébe sem jut a Légierő bombázóihoz fordulni, míg a tenger fenekére nem küldik utolsó repülőgéphordozóját is - azok a fiúk saját vadászaiukén kívül csak az utántöltők és az AWACS radarfelderítők létezését hajlandók tudomásul venni.

- Remnélem, uram - mormolta McLanahan -, hogy az Ön jóvoltából a Pentagon nehezebben végez majd a nehézbombázókkal annál, ahogy azok az F-22-esek végeztek velünk.

- Ez mély ütés volt - szólt Samson keserűen. - Figyeljen rám, Patrick: épp úgy, ha nem jobban hiszek a nehézbombázókban, mint maguk, és jó ideje minden kibaszott napomat átverekszem, hogy hadrendben maradhassanak.

- Nem állt szándékomban megvádolni vagy megsérteni, uram - folytatta McLanahan epésen -, de nem szándékozom lemondani a nehézbombázó-programról sem: az nemzetbiztonsági szempontból kész öngyilkosság volna.

- Lazítson már, Patrick - kérte fanyar mosollyal Samson. - Az ilyen döntéseket messze a fejünk felett hozzák, és hiszi vagy sem, a nehézbombázók nyugdíjazására elsősorban a sikerességük miatt kerül sor.

- Hogy érti ezt?

- Miután maguk átrepülték Kínát azzal a B-2-essel, amiről egy darabig mindenki azt hitte, elpusztult, a nagyhatalmakba a szar is belefagyott a rémülettől - magyarázta Samson. - Stratégiai bombázók bevetése egy konfliktusban Kína felett: ez a hidegháború leghidegebb napjait idézte, és nem kis nyugtalanságot keltett mindkét oldalon. Az elnök az összes Beak-et visszarendelte Whitemanre, és lapulva várja, hogy a lincselő tömegek elvonuljanak.

- Lincselő tömegek? Bánja tán valaki, hogy visszavágtunk az irániaknak?

- Maga nem olvas újságot, Patrick? - kérdezte Samson meglepetten. - A szenátorok, különösen a patkó bal feléről, kígyót-békát kiált az elnökre a bombatámadások engedélyezése miatt. Vizsgálatot, független bizottságot emlegetnek, szóba került még a bizalmi szavazás is. Politikai szócséplés az egész, de mert a Pentagonon és az illetékes kongresszusi bizottságokon kívül kevesen tudják, mit és miért tettünk voltaképpen, az elnöknek jókora nyomást kell kiállnia.

- Ma bebizonyítottuk, hogy a B-52-es még mindig élvonalbeli fegyverrendszer - erősítgette McLanahan konokul. - Van tartalékban öt EB-52-esünk: a Sky Masters kész ellátni őket Wolverine támadó- és Tacit Rainbow radarelhárító rakétákkal. A küldetések változnak, tábornok, de a gépekre változatlanul szükségünk van.

- A B-52-eseket pusztulásra ítélték, Patrick, és ez áll a Megafortresszekre is - mondta Samson. - Odafele nem egy kiadást eszközöltek már ennek érdekében. Minot és Barksdale jövő év végére polgári reptér lesz... az én íróasztalomat már karácsonykor elárverezik, a fenébe is. Adja fel, Patrick! Javasolni fogom a Légierőnek, hogy vásároljon a Wolverine-ekből, de nem azért, hogy B-52-eseket szereljen fel velük: az adott helyzetben fontolóra sem vennének ilyen ajánlatot. Ha a Beak- és a Bone-szériát párosítjuk azokkal a rakétákkal - hangsúlyozta a B-2A és a B-1B ragadványnevét - sokkal többre juthatunk.

McLanahan azonban nem figyelt rá: gondolataiba temetkezve révedt a távolba. Noha végigfuttatta a szükséges ellenőrzéseket, noha teljesítette a B-2-es bombázóparancsnokok rutinját, mintha száz más dolgon tűnődött volna közben. Szakasztott Brad Elliott, gondolta Samson. Az jár a fejében, hogyan idomítsa a maga ízléséhez a játékszabályokat, számba vesz minden eshetőséget, még a legvalószínűtlenebbeket is, míg rá nem talál a célra vezetőre. Elliott ugyanerről vált híressé... vagy inkább hírhedté.

- Húsz B-2-es és hatvan B-1-es az összes lehetséges hosszútávú bevetésre? - dünnyögte McLanahan. - Képtelenség, uram. A Diego Garcián állomásozni közeli-keleti konfliktusok idején, és indíts Guamra, ha Ázsiában történik baj? Ez pár napnál tovább nem mehet. És ha nem megy, ugyan ki söpri tisztára a terepet a bőrnyakúak előtt?

- Erre tartjuk a Haditengerészetet és az F-117-eseket - felelte Samson. - Nem csak nehézbombázókkal él az ember, MC, és ezt maga is tudja. Megfelelnek a Légierő, a Tartalék és a Gárda huszonöt, a Haditengerészet tizenhárom rajáról, meg arról a négyről, ami a tengerészgyalogságot...

- A taktikai bombázóknak előretolt állásokra, utántöltőkre és népes kiszolgálószemélyzetre van szükségük - emlékeztette a tábornokot McLanahan -, a Haditengerészet gépeinek pedig hordozók kellene, melyek a cél közelébe juttatják őket. Egy ázsiai konfliktus esetén bajos, ha ugyan nem lehetetlen volna mindezt biztosítanunk.

- A B-52-es nem ellenfél a modern légelhárító rendszereknek, Patrick - mondta Samson. - Minden jelentés, az összes tanulmány ezt igazolja. A B-52-esnek kétszáz mérföldes hatósugarú fegyverek birtokában sincs esélye a visszatérésre. Alacsony vagy zéró fenyegetettség esetén jó sok földet tud összetúrni, mégsem éri meg a pénzét, ha a győzelem kivívásakor nem, csak az azt követő tisztogatás során alkalmazható.

- Biztosíthatom, tábornok, hogy a Megafortress a Légierő és a Haditengerészet bármelyik futtatott típusán túltesz - szólt közbe Jon Masters. - Küldje csak be a Vörös Zónába egy raj szabadon választott géppel együtt: ismét "elpusztítja" az összes célpontot, és épségben, új bevetésre készen tér vissza.

- Mintha egy utazó ügynököt hallanék - vigyorgott Samson a doktorra pillantva, aztán újra McLanahan felé fordult. - Tartsák észben, hogy semmit sem ígérhetek: kizárólag a maga és Dr. Masters kedvéért vállalkoztam, hogy részt veszek a kísérletben. Akármilyen jól működik a ketyere, amire a pénzüket költötték, megeshet, hogy a Légierő végül eláll a szerződéstől.

- Ha meglátják, mit tudunk, szerződni fognak - mondta magabiztosan Masters. -

Ilyen lehetőséget nem hagynak kihasználatlanul.

- Mindketten tudjuk, hogy Jon a pénzre utazik, tábornok - vette át a szót McLanahan. - Az én célom az, hogy a fogyatkozó költségvetésből minél ütőképesebb, minél gyorsabban bevethető légiflottát építsek ki - és hiszem, hogy ezt a célt semmi sem szolgálja jobban a bővített hatósugarú csapásmérő és elhárító rendszerrel felszerelt EB-52B Megafortressnél. Jon és cége osztja a véleményemet. Bizonyítani akarunk a vezérkarnak, és ehhez az Ön segítségére is szükségünk lesz. Mi vagyunk a legjobbak, tábornok - adjon egy lehetőséget, hogy bizonyítsuk!

Samson mosolyogva csóválta a fejét.

- Csak vigyázzon, ezredes: kezd emlékeztetni a barátjára, a vén csataló Brad Elliottra. - Mentorának említésére McLanahan is elmosolyodott. - Igazi barát és talpig férfi, de csúnyán összeszurkálták a darazsak, amiket a fészkekről felzavart. Barátként tanácsolom: ne kövesse a példáját!

Az ezt követő csend megértette Samsonnel: McLanahan, ha értette is, aligha okult az elhangzottakból.

A HONVÉDELMI BIZOTTSÁG KONFERENCIATERME,
KORMÁNYZATI NEGYED, PEKING,
KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG,
1997 MÁJUS 27. KEDD, 23:41
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT MÁJUS 26. HÉTFŐ, 10:41)

- Mi, a Párt hű fiai, állva hódolunk bölcs vezérünknek!

A jelenlévő miniszterek a Népi Felszabaitó Hadsereg törzstisztjeivel együtt merevedtek vigyázzba, aztán mélyen meghajoltak a terembe lépő Csiang Ce-Min, a Kínai Népköztársaság elnöke előtt. Csiang biccentésnek is beillő meghajlással viszonzta üdvözlésüket, ahogy elfoglalta helyét az asztalfőn. Mindannyian állva maradtak, s Csiangot kivéve ismét meghajtották derekukat, míg az állami himnusz, a Kjang Jang Hong, a "Vörös Kelet" szólt, vigyázzban hallgatták az Erő és Szolidaritás fogadalmát, s megtapsolták a vezért, aki végre-valahára székébe ereszkedett. A fogadalom komor eskü volt, ki-ki vállalta, hogy támogatja és megvédelmezi a Kommunista Pártot, Csung Kuo Renmin Gungheguót, a Kínai Népköztársaságot és lakóit - ám e fogadalom, az amerikai hivatali eskütől eltérően, meghatározta a büntetést is, melyre a Párt és a nép árulói számíthattak: lefokozás, halál és nyilvános megszégyenülés az érintettnek minden őisével egyetemben.

Csiang Ce Min figyelmesen nézte az egybegyűlt miniszterek és tábornokok arcát fogadalomtétel közben, hogy lássa, egymásra, vagy épp felé pillantanak-e: a halál és megszégyenülés réme gyakorta elegendő volt, hogy leleplezze az ingadozókat és a bűnösöket. Magát a hűtlenséget könnyű elpalástolni, Csiang azonban tudta, hogy az összeesküvők tekintete ilyen helyzetben megerősítést várva villan össze, vagy mások szemében keresi a gyanakvás bizonyítékát. Csiang rég megtanult eligazodni az emberi lélek titkolt félelmeinek eme apró jelei közt.

A legfőbb vezér hetvenegy esztendő volt és makkegészséges, melynek következtében koránál jóval fiatalabbnak látszott. Arca kerek és kemény vonású, homloka magas, dús, feketére festett haját hátrafésülte. Teknőckeretes szemüveget, nyitott gallérú khaki vászonzubbonyt és nadrágot viselt, ékszerek helyett beérte egyetlen karórával. Mérnöknek tanult Moszkvában, a legalaposabb leckéket azonban a kommunista doktrínából kapta. Jó ideig Kína második legnagyobb városa, Sanghaj polgármestere és pártfőtitkára volt, mesterien intrikált, és mindenki másnál alkalmasabbnak tűnt rá, hogy hazájának túlburjánzó hivatali apparátusát kézben tartsa.

Mostanra a világ legnépesebb nemzetének vezetőjévé, s mint ilyen, a világ egyik legnagyobb hatalmú emberévé lett. A Csiangcu tartományból jött mérnök számos feladata közül elsődlegesnek a Kína ideológiai irányvonalát meghatározó, hattagú

Pártbizottság vezetése számított, de ő volt a huszonegy hajlott korú tagot számláló Politikai Bizottság elnöke, ugyanő irányította a törvényhozó hatalommal felruházott Központi Bizottság munkáját is - a háromezeröttszáz fős Népi Küldöttgyűlés a PB és a KB egyetlen döntését sem kérdőjelezte meg. Csiang állt a kommunista Kína hadseregét irányító Honvédelmi Bizottság élén, ő vezette a Központi Ellenőrzőbizottságot, mely a pártbizottság hadseregén belüli érvényesítéséért felelt, s hivatalosan ő volt a Népi Felszabadító Hadsereg, e sorállományúakkal, tartalékosokkal és milicistákkal együtt kétszázmilliós armádia főparancsnoka is.

Csiang rendelkezett a végrehajtói hatalommal, személyesen irányította a törvénykezést, és maga formálta a törvényekben megtestesülő ideológiát, mely a kommunista Kína eszmei bázisát képezte. Nem csupán a világ legnépesebb nemzetének vezetője volt - a bolygó legnagyobb hadserege felett rendelkezett, és most arra készült, hogy e roppant hadigépezetet működésbe hozza.

A Honvédelmi Bizottság éjszakai ülésén a katonai infrastruktúrát irányító összes főtitest és polgári személy részt vett: Csi Hao-Tian honvédelmi miniszter, Csin Po-Zijang tábornok, a Népi Felszabadító Hadsereg vezérkari főnöke, Ju Jong-Po tábornok, az NFH politikai főcsoportfőnöke, Fu Kvan-Ju tábornok, az NFH logisztikai részlegvezetője, de nem hiányozhattak a szárazföldi csapatok, a légierő és a keleti-kínai flotta parancsnokai, és az ország tíz - katonai és polgári - titkosszolgálatának vezetői sem.

- Elvtársak, miniszterek és tábornokok - kezdte Csiang Ce-Min. - Az ősi Csung-Kuo katonai hagyományában van egy mondás, miszerint a kormánynak nem csupán ellenségeit, de magát is alaposan meg kell ismernie, mielőtt hadba száll. Az én tisztem közölni Önökkel, hogy Pártunk és államunk vezetése alapos önvizsgálatot tartott, áttekintette országunk állapotát, s úgy ítélte, hogy a Nyugat növekvő befolyása immár a nemzet létét fenyegeti. Ideje, hogy véget vessünk e népünket, értékeinket és hagyományainkat sújtó terjeszkedésnek - Kínát és a világot csak egy erő kormányozhatja, s ez a felelősségteljes feladat a mi Pártunkra vár. A nyugati behatolás káros következményeit - folytatta - saját szemükkel láthatják szomszédságunkban, Indiában, Kirgizisztánban, Vietnamban és Mongóliában. Észak-koreai testvéreinket erősen szorongatják, három régiót pedig, melyek a történelem kezdetei óta Kína részét képezték, elragadták tőlünk: Szenkaku Taót a japánok a második világháború idején, Nansataót az európai imperialistákkal szövetséges ázsiai anarchisták és diktátorok, akik nem egyebek a Nyugat bábjaival... Formosa Taót meg a nacionalisták, akik jelenleg is az Amerikai Egyesült Államok védelmét élvezik. A Párt, elvtársak, világosan meghatározta a célt: Tajvan, Kína huszonharmadik tartománya ismét a miénk lesz. A pártvezetés óhaja, hogy a sziget visszavételére kidolgozott tervet haladéktalanul megvalósítsuk.

A miniszterek és főtisztok kötelességtudóan bólintottak - Csiangot inkább az lepte meg, hogy soraikból tapsot hall. Szun Ji-Guoming tengernagy, a keleti csoportfőnökség tagja, Csin tábornok kiszemelt utóda üdvözölte így az elhangzottakat, s példáját csakhamar követték a többiek: felállva veregette össze csupa ránc tenyerét még az elaggott miniszterek némelyike is. Az eset példa nélkül állt: a kínaiak - különösképp a katonatisztok - ritkán fejezik ki ilyen nyíltan érzelmeiket.

- Szégyent hoz magára ezzel a kevély és kimódolt színjátékkal, Szun elvtárs - szólt halk, rekedtes hangján Csin vezérkari főnök. - Üljön le!

Szun meghajolt Csin és Csiang előtt.

- Bocsánat, elvtársak - mondta anélkül, hogy a felszólalásra engedélyt kért volna -, de vezérünk szavai kitörő örömmel töltötték el. Nem szándékoztam megzavarni a tanácskozást. - Gyorsan visszaült, bűnbánóan lesütötte szemét... de csak egy pillanatig.

- Valamennyien osztozunk Szun elvtárs lelkesedésében, Csiang elvtárs - mondta Csin tábornok, hidegen, figyelmeztetően pillantva alárendeltjére. - A Párt óhajának teljesítése nehéz, ám győzedelmes vállalkozásnak ígérkezik. Haladéktalanul útnak kell indítanunk a Mao Ce-Tung repülőgéphordozót és kísérőit Kimoj felé, hogy kiiktassuk a tajvani nacionalisták ottani támaszpontját! - Kimoj jókora, Kína partjaitól alig egy mérföldnyire elterülő, tajvani kézen lévő szárazulat volt, turistacélpont, melyen a nacionalisták kezdettől megfigyelőállomást tartottak fenn. - A Mao Ce-Tung harccsoportja könnyűszerrel blokádnak alá vonhatja a szigetet, megfoszthatja utánpótlásától, és kikényszerítheti vér nélküli kapitulációját. Ötezer főt akár nyomban partra

tehetünk, és garantálhatjuk napi három-háromezer fő átdobását mindaddig, míg a sziget újra a kezünkbe nem kerül. Két héten belül minénk lesz a győzelem! Csiangot meglepte Csin kommentárja: titkon ellenkezésre számított a Népi Felszabadító Hadsereg vezetőitől. A túlhízlalt, túlbürokratizált és reménytelenül elmaradott szervezetnek esztendőkre kellettek a legegyszerűbb manőverek kivitelezésére is. Csiang elődje, Teng Hsziao-Ping országlása alatt az NFH létszámát az eredeti háromnegyedére, a népi milíciákét a felére csökkentették, Kínának azonban még mindig hárommillió sorállományú katonája maradt - és több mint kétszázmillióan álltak készen egy esetleges mozgósításra. Az "embertenger" százados eszméjét modernebb elméletek váltották fel, a beidegződések, a tehetetlenség leküzdéséhez azonban nemzedéknyi idő kellett. Csin Po-Zijang tábornok bátor ember volt, mélyen hitt Kína ázsiai küldetésében, de nem tartozott a legjobb taktikusok közé. Ő keresett kapcsolatot a Fülöp-szigetek egy szocialista frakciójával, ő kovácsolta össze Kína, Észak-Korea és az Iráni Iszlám Köztársaság szövetségét - s bár az Egyesült Államok Légierőjének beavatkozása mindkét esetben halomra döntötte számításait, a kapcsolatok megmaradtak: kétség sem fért hozzá, hogy Kína, a térség egyetlen igazi óriása mind jelentősebb gazdasági, politikai és katonai befolyásra tesz szert.

- Nagyon pozitív a hozzáállása, tábornok elvtárs - biccentett Csiang. - De mi lesz az amerikaiakkal? Hogy reagálnak vajon? Hisz nem egyszer fenyegették atomháborúval Csung Kuót a nacionalisták védelmében - ha nem teszik, már 1958-ban visszavesszük Kimoj szigetét.

- Az amerikaiaknak nincsenek valódi érdekeltségeik a térségben, és a jelenlegi helyzetben aligha kockáztatják az atomháborút - felelte magabiztosan Csin. - Történelmi és nemzetközi jogi alappal követeljük magunknak Tajvant: e tényeket az amerikaiak sosem kérdőjelezték meg. A Fülöp-szigeteken történtek után sem állomásoztatnak komolyabb erőket a térségben. Magáncégeik segédkeznek az ásványvagyon kiaknázásában - ebben ki is merül a jelenlétük. Hozzászokhattunk, hogy az amerikai kormány politikáját a helyi nagytőkések határozzák meg, a nagytőkése érdekei pedig azt követelik, hogy velünk együttműködve kutathassanak tovább az ázsiai olaj után. Féken fogják tartani a kormányukat, míg visszavesszük, ami hagyomány és jog szerint minket illet. Az Egyesült Államok elítéli majd az akciót, de vesztég marad, és idővel az egész ügy feledésbe merül - folytatta a tábornok harsányan. - Kína évi huszonhétmilliárd dollárt fektet be az Egyesült Államokban - csak az anyaországban tízmillió munkavállaló sorsa felett rendelkezünk. Ha háborút kezdenek, az amerikaiak elveszíthetik ezt a gazdasági támogatást. Repülőgéphordozóik túl messze járnak ahhoz, hogy az utunkba álljanak. S hogy miért? Mert félik gazdasági erőnket, és irtóztatja őket, hogy hosszadalmas és költséges háborúba bonyolódjanak egy érdektelen földdarab, Tajvan miatt. Az Egyesült Államok elemi érdeke, hogy Kína egysége helyreálljon. Nem akarnak megosztott Kínát: két efféle konfliktus, Korea és Vietnam példája óvatosságra inti őket. Harcba szálltak két nemzetért, mely között bős maradt irántuk, és vereséget szenvedtek - Tajvanért aligha fognak összezsapni velünk.

Csiangnak szemet szűrt, hogy a jelenlévők közül egyedül Szun nem nyugtázza biccentéssel az elhangzottakat. A Fekete Tigris támogatta a leglelkesebben az ázsiai terjeszkedés doktrínáját, most, a terv megvalósulásának óráján azonban közömbös, tűnődő maradt... és nyilván nem azért, mert Csin tekintete ezt parancsolta neki. Csiang ráébredt, hogy a tengernagy kétségbe vonja felettese álláspontját, hogy némán dacol felettesével a bizottsági ülés kellős közepén. A tengernagy nem kerülte a tekintetét, nem viszonzta Csin gyilkos pillantását - s Csiangnak sikerült mindenkit meglepnie, mikor így fordult legifjabb tisztjéhez:

- Egyetért a tábornok helyzetértékelésével, Szun elvtárs?

Szun lassan felemelkedett ültéből. Az összes jelenlévő figyelme felé fordult, ahogy meghajtotta magát Csiang előtt, majd beszélni kezdett:

- Uram, Szun Cu arra tanít, hogy a győzhetetlenség titka bennünk, a vereség kulcsa ellenségeinkben rejlik. Ebben a vonatkozásban egyetértek Csin tábornaggal: mihamarabb vissza kell vennünk Tajvant, mihamarabb internálnunk kell a Kuomintang-kormány tisztviselőit, s legjobb szárazföldi, tengeri és légi egységeinkkel kell gondoskodnunk a sziget védelméről... ám vitani vagyok kénytelen tiszteletreméltó feljebbvalóm álláspontját a Kimoj elleni támadás és az amerikai válaszlépés kérdésében.

- Igazán? Fejtse ki, tengernagy!

- Csiang elvtárs, Csin tábornoknak igaza van abban, hogy az amerikai

kapitalisták érdekeltségei határozzák meg az Egyesült Államok törvényeit és céljait - folytatta Szun. - Az amerikai kormány nem avatkozik be a Dél Kínai tengeren, mert az olajvállalatoknak nagy haszna származik a tengeri fúrótornyokból; nem foglalnak állást a nacionalisták mellett, mert gazdasági érdekeik a mi oldalunkra billentik a mérleget. Ám amennyiben bombázni kezdjük Tajvant vagy Kimojt, utána pedig elfogjuk és bebörtönözzük nacionalista vezetőiket, Tajvan amerikai katonai beavatkozást fog követelni. És legyen bármilyen hatalmas is a Népi Felszabadító Hadsereg, nem tarthatunk ki sokáig egy erős, szervezett és eltökélt amerikai sereggel szemben. Totális kudarcot vallanánk. Volt parancsnokom, Jin Po L'un, a Dél-Kínai Flotta admirálisa, Csin tábornok parancsait követve bizonyította ezt.

Véleményem szerint a kimoj-i nacionalista csapatok képesek kitartani egy blokáddal szemben, vagy bombázást, sőt, egy teljeskörű inváziót is átvészelni addig, amíg az Egyesült Államok megszervez egy ellencsapást - magyarázta Szun. - Ezalatt országunkat a nemzetközi közvélemény is súlyosan elítéli és kétszer is legyőzetünk.

Csin tábornok csaknem felrobbant dühében; a többi tiszt csak kényelmetlenül fészkelődött, sértődött, de kíváncsian, mielőtt felkoncolják az arcátlan ficsúrt. Micsoda bátorság! Gondolta Csiang. Micsoda vakmerőség! Csin nem hagyja, hogy egy ilyen arcátlanság után a fiatal tengernagy a parancsnokságban maradjon... még életben sem igen. Csin emberei titokban és hatékonyan gondoskodnának egy érthetetlen, tragikus balesetről. Pár óra kérdése volna az egész. Csiang azonban értékelte a fiatalos lendületet.

Csin tajtékozott.

- Parancsolom, hogy hagyja el a termet és jelentkezzen...

Csiang fölemelte a kezét. - Szeretném, ha folytatná, tengernagy - mondta, aztán fölfelé fordította a tenyerét, jelezvén, hogy Szun beszélhet. Csin úgy nézett, mint akit arcul csaptak, még meg is dörzsölte a képzeletbeli ütés nyomát. - Tehát, tengernagy elvtárs, úgy véli, nem győzedelmeskedhetünk az amerikaiak ellenében?

- Egy szervezett, eltökélt vérszomjas amerikai sereggel szemben nem, uram - felelte Szun. - Az amerikai sereg, ahogy bármelyik nagyhatalom, beleértve a sajátunkat is olyan, akár egy hatalmas, nehéz pöröly. Ormótlan, nagy erő kell a meglendítéséhez, de ha mozgásba lendül, nagyon hatékony. Pöröly a pöröly ellen, az amerikai hadsereg nyilvánvalóan erősebb, Szun Cu pedig arra tanít, kerüljük a hatalmasabb ellenfelet.

- Ám egy apró szúnyog, a nap sugarai, izzadtságcsepp, ami a szembe gördül elég, hogy megzavarja a lesújtót, csapásai erőtlenebbek lesznek, talán ütni is képtelen. Ami még fontosabb, ha a cél, amit el kell találni apró, szabálytalan, vagy túl gyorsan mozog, még a legjobbak is elvethetik a célt. Még a legerősebb is elfárad, türelmetlen lesz, ha elvétí a célt, vagy erőtlen a találat. Akkor pedig vesztett - önmagát győzte le.

Csiang elvtárs, én tanulmányoztam az amerikai hadsereg taóját és megvizsgáltam a sajátunkat, ezért tudom, hogy az amerikaiaknak nem érdekük egy hosszadalmas ázsiai hadjárat. A nyugatiak szemében egész Ázsiának, különösen Kínának baljóslatú, titokzatos aurája van - félnek Kína nagy népességétől, évezredes, háborúkkal teli történelmétől, homogén társadalmától és történelem során felgyülemlett kultúrájától és tapasztalatától. Különösen az amerikaiak vonakodnak kapcsolatba kerülni velünk, félnek egy újabb Vietnámtól, a távolságtól és ezernyi apró sárga kéz által szorongatott fegyvertől, ami végezhet velük. Az amerikai haditengerészet állománya háromnegyedére csökkent az 1991-es Öböl-háború óta, a Japánban, különösen Okinawán állomásozó csapatok létszáma 1992 óta már csak a fele a korábbinak. Melldöngetése és Tajvan pártolása ellenére amerika még mindig nem ismerte el Tajvan függetlenségét, nincs nagykövetsége, bázisa, katonái és tanácsadója. A tavalyi olimpiai játékok alatt "Kínai Tajpejként" hivatkoztak a lázadó kormányra, nem pedig Tajvanként, vagy Kínai Köztársaságként.

Ám Chin tábornok elvtársnak ennek ellenére sincs igaza: Martindale amerikai elnök ennek ellenére anyahajókat fog rendelni a körzetbe - folytatta Szun. - Kettő közülük négy nap alatt eléri Tajvant, két hét múlva pedig egy harmadik is csatlakozni fog hozzájuk. Az amerikai kormány azt állítja, hogy filippin vizeken fognak találkozni, úgynevezett lefegyverzési céllal, mert az egyiket állítólag kivonják a flottából. Mi azonban tudjuk, hogy azért találkoznak, hogy csapást mérhessenek országunkra. Tajvantól keletre tartanak, hogy a sziget

légvédelmi körzetében legyenek és látszólag nem törődnek az országunkban zajló eseményekkel, de elég közel lesznek, hogy légicsapást mérhessenek kínai célpontokra, ha kitör a háború. Nem hajózhatunk vakon a repülőgép-hordozók hatósugarán belül, inkább magunk felé kell csalogatnunk őket.

Az amerikaiak fölötti győzelem kulcsa Szun Cu szavaiban rejlik: el kell csalnunk a repülőgép-hordozókat a nacionalisták légvédelmi körzetéből a "halálzónába" - vagyis olyan területre, ahol győzhetetlennek kell lenniük, teljes erőbedobással harcolniuk és elvetni minden tiltakozást cselekedeteikkel szemben, különben totális kudarcra ítéltetnek. A halálzónába pedig csak akkor fognak behajózni, ha mentésre kell sietniük, vagy közbe kell avatkozniuk, hogy megakadályozzanak egy konfliktust. Az a konfliktus pedig Tajvan, elvtársak. A Szoros karmaiban pedig elpusztíthatjuk a hordozókat és ezzel egyidőben lecsapunk a legvalószínűbb utánpótlási bázisukra: Okinawára. Ha Okinava elpusztul, az amerikaiak kénytelenek japán vizeken gyülekezni, ami pedig egyértelmű fenyegetés Japánnal szemben.

- Kétértelműek a szavai, Szun - kiáltotta Csin tábornok. - Először azt javasolja, táncoljunk el az amerikai hordozók mellett, aztán nyílt támadást emleget Okinawa ellen. Hogyan képzeled az egyik legerősebb amerikai támaszpont elpusztítását, elvtárs?

Szun tengernagy kifejezéstelen arccal, rezzenéstelen hangon válaszolt. - Be kell vetnünk a nukleáris arzenálunkat.

Az ilyen komoly hibák azonban szerencsére ritkaságnak számítottak, ráadásul ilyen közel a kontinenshez, a Kínai Népköztársasághoz szinte rutinnak számított. A kulcs a gondos ellenőrzésben rejlett. Shen kapitány ellenőrizte, hogy a megfelelő toronyfrekvencián vannak-e, aztán újra ellenőrizte az ILS leszállásvezérlést, Morze-kóddal is azonosította: rendben volt. Ezután az útvonalleellenőrzés jött, majd az NDB jeladó frekvenciájának kontrollja, végül a marker irányfények ellenőrzése. A giroszkópos irányjelzőket összehasonlította a "whiskey" iránytűvel - öt fokos eltérést mutattak, ami sok volt, de még elfogadhatónak minősült. Az ILS-t a másodpilóta oldalán névő VOR nagyfrekvenciájú jelfogóval egyeztette, arra az esetre, ha az ereszkedési útvonaltól eltértek volna. Ha komoly zavar mutatkoznék, a másodpilótával közösen dönteniük kell, melyik megközelítési módot választják. Az aktuális időjárási körülmények között ha az ILS meghibásodott volna, vissza kellett volna térniük Tajpejbe, mert a VOR nem volt olyan pontos, mint az ILS. Úgy tűnt, mindkettő megfelelően működik, bár Shen jobban örült volna, ha van egy műholdas GPS globális pozícionáló rendszer jelfogó a gépen, de ebbe a rozoga teherszállítóba még nem szerelték be.

Eljött hát a "nem szarozunk" műszeres ereszkedés ideje. Bármelyik pilótának, még ha annyi órát repült is, mint Shen, feszültséggel teli szakasz volt kizárólag a műszerekre hagyatkozva repülni. A C-130-as robotpilótája egyszerű iránytartó rendszer volt, nem csatlakozott az ILS-hez, így Shennek kézi vezérléssel kellett megkezdenie az ereszkedést. Olyan érzés volt, mint egy videojáték, csak egy harminctonnás teherszállító gépet kellett manőverezni úgy, hogy a horizontális helyzetjelző két vonalkája tökéletes keresztet formáljon a műszer közepén. Minél közelebb értek a leszállópályához, a helyzetjelző tuskéi annál érzékenyebben mocorogtak, így Shennek még finomabban kellett igazítania az irányzékon. Ha tökéletesen középen tartja a tuskéket, éppen a megfelelő sebességgel halad, akkor egyenesen a leszállópályára érkezik a megfelelő szögben és elsőre kényelmesen leteheti a gépet.

- Charlie pont előttünk - jelentette be a másodpilóta.

- Fékszárnyakat - mondta Shen, a másodpilóta pedig húsz fokos szögbe állította a fékszárnyakat, ami szépen ereszkedési sebesség alá lassította a gépet. Lassan visszanyerték ezt a lendületet, ahogy ráálltak a láthatatlan elektronikus

"rám pára", ami a kifutópályában ért véget. Shen minden figyelmét a műszerekre fordította, gondosan ellenőrizte mind a négy elsődleges kijelző értékeit, míg a másodpilóta a hajtóműre és a többi műszerre koncentrált. A műszerfal közepén elhelyezett horizontális helyzetjelző a giroszkópos iránytű, a nagyfrekvenciájú jelfogó és az ILS kijelző kombinációja volt, Shen ezt figyelte leginkább; aztán a műhorizont, vissza a helyzetjelzőre, utána a sebességmérő, megint a helyzetjelző, magasságmérő, helyzetjelző, ereszkedési sebességmérő, helyzetjelző, talán egy fél pillantás a hajtómű kijelzőire és egy másik az ablakon át a sötétségbe, mielőtt újrakezdi az ellenőrzéseket.

- Charlie pont... most - mondta a másodpilóta a futómű karján tartva a kezét. - Ereszkedési rámpa előttünk.

Amint a horizontális helyzetjelző vízszintes tűskéje elérte az öt fokok szöget a középponthoz képest, Shen parancsot adott a futómű kiengedésére.

- Futómű kint - jelentette a másodpilóta. Egy vörös lámpa jelezte, hogy a futóműtér ajtajai kinyíltak, a kijelzőn pedig a három kerék helyzetjelzői FÖNT állásból a fekete-fehér sávokba mozdultak, jelezve, hogy középállásban tartanak - Futóművek nyílnak... mindhárom lent és rögzítve, vörös fény kialudt.

- Vettem - mondta Shen. Előrebillentette a gép orrát, csökkentette a tolóerőt és ráállt a rámpára. Erős oldalszél fújt nyugat felől, Shennek kicsit balra kellett billenteni a gépet.

- Egy-ötös transzport lépjen kapcsolatba a toronnyal - hallották a rádión. Épp ideje volt. Az adás kicsit zajos volt; vihar készülődik, gondolta Shen.

Remélhetőleg már a betonon lesznek, mire kitör.

- Egy-ötös átvált a toronyra - igazolta vissza a másodpilóta aztán csatornát váltott. - Macu torony, Egy-ötös transzport Charlie ponton, ILS vezérléssel.

Alig hallható recsegős "vettem Egy-ötös, aztán egy még elfojtottabb "engedélyezve a leszállás", a másodpilóta pedig igazolta a vételt és jelentette Shennek, aki beállította a földi irányítás frekvenciáját. A földiek elég korán megadták az engedélyt a felhőrétegre való tekintettel... talán nem volt olyan sűrű, mint amennyire idefönről látszott, gondolta Shen.

A tűskék tökéletesen a középpontban álltak, a sebességük éppen megfelelő volt... jól haladtak. Egy kis oldalszél korrigálás...

- Még hatszáz - jelentette a másodpilóta.

- Hajtóművek rendben - jelentette a másodpilóta mögött ülő fedélzeti mérnök. - Futómű, fékszárnyak, fények, mind rendben.

A hangosbeszélőn át röviden bejelentette, hogy megkezdik a leszállást és az utasok kössék be magukat.

Még egy kicsit balra, a tűskék ismét szabályosak, megint rajta volta a rámpán.

A Doppler radar nem jelzett, víz fölött általában nem is szokott, de anélkül is tudta, hogy igen erős nyugati szelet kaptak. Semmi gond, elbír vele.

- Háromszáz - mondta a másodpilóta.

- A Doppler nem működik - jelentette a fedélzeti mérnök. - A mágneses iránytű... sem az igazi.

A fedélzeti mérnök gyorsan végigfűrkészte a többi kijelzőt, meghibásodás után kutatva.

- Eddig jó, kicsit erős - mondta a másodpilóta. Shen egyenesen a rámpán haladt, kicsit visszavett a tolóerőből, hogy ismét optimális sebességgel haladjanak.

Még egy sebességkorrekció és akkora lesz az eltérés, hogy kergetheti az ILS célkeresztet a helyes leszállási szög után. Csak szépen, lassan. - Százötven.

Shen újból végigfutott a műszereken, hajtóművek rendben, az összes vezérlőkereszt nagyjából ugyanazt az irányt mutatja, aztán vissza a helyzetjelzőre, még mindig az ereszkedési rámpán voltak, aztán az iránytűre a szélvédő fölött...

... ami hatvan fokok eltérést mutatott, mint a Macu repülőtérre vezető útvonal. Shen hátán hideg borzongás futott végig; az ILS tökéletesen középre mutatott a távolságmérő az ereszkedéshez szükséges irányban mutatta... mégis hatvan fokkal eltértek! Ha az ILS téved és a giroszkópos és mágneses iránytű jó értéket mutat, akkor jócskán eltértek az útvonaltól és mélyen a Vörös Kína légterében jártak.

- Mi a franc van az irányzékkal? - kiáltotta Shen. - Irányban vagyok, az iránytű mégis azt mutatja, hogy sokkal nyugatabbra kerültünk!

- Nálam is irányban vagyunk - jelentette a másodpilóta. - Visszajelez az ILS, a nagyfrekvenciás és az általános marker, a távolságmérő rendben...

- Elektornikus és vákuum rendszerek rendben - jelentette a fedélzeti mérnök.

- A torony vett minket és engedélyezte a leszállást, ha letértünk volna, csak szólnak - mondta a másodpilóta. - Lehet, hogy a giroszkópok döglöttek be.

- De a giró és a mágneses iránytű ugyanazt mutatja - kiáltotta Shen félelemmel a hangjában. Hirtelen tövig nyomta a tolóérőt és fölemelte a gép orrát, hogy kitörjön az ereszkedési pályáról. - A fenébe, ELZABE!

Az ELZABE Eltérítés Zavarásos Beavatkozással rövidítése volt, gyakran alkalmazott ellenséges taktika volt, ami abból állt, hogy rádió és radarszignálokkal teljesen összezavarták a légiközlekedési kommunikációt; általában csak elbizonytalanításra használták, de néha előfordult, hogy egy pilótát ezzel a módszerrel arra kényszerítettek, hogy öntudatlanul is megsértse az ellenséges léghajót.

- Macu torony, Egy-Ötös transzport eltévesztett leszállási manőverekbe kezd a Tango pont felé, kérem jelezze a vételt - mondta izgatottan Shen a rádióba. Semmi válasz. - Macu torony, itt Egy-Ötös transzport, veszi az adást? Újra megkezdjük a leszállást. Ellenséges ELZABE-re gyanakszunk. Válaszoljon.

- Egy-Ötös transzport, itt Macu torony, törölje az újratekintést, rajta van a leszállófolyosón. Folytathatja a leszállást, szélirány három-három-zéró, hét csomóval. Ha hallja azonosítsa magát.

A másodpilóta automatikusan megnyomta az azonosítógombját, ami a radarirányítók pultján azonnal kijelölte a gép radarjelét.

- Macu torony, Egy-Ötös transzport biztonsági okokból újratekint a leszállást, fordulunk, vétel! - a rádió még mindig zajos volt, mintha messze lennének a bázistól.

Másodpercekkel később a C-130-as kitört a felhők közül és a szélvédőn keresztül eléjük tárultak Lanch-Ch'I fényei alig pár mérföldnyire előttük, azon túl pedig a horizonton Fucsou, alig húsz mérföldre. Shen azonnal tudta, hogy mélyen Kína légterében voltak.

- Egy-Ötös transzport, azonosítva - mondta az irányító. - Folytassa az ereszkedést, ne forduljon. Leszállás változatlanul engedélyezve. Jelezze a vételt.

A másodpilóta ismét a gomb felé nyúlt, de Shen ezúttal rácsapott a kezére.

- Meg ne nyomd! Valami nincs rendben - mondta. - Váltás át biztonsági frekvenciára és szólj valakinek, hogy ELZABE történt. Kína fölött vagyunk!

- Mi az isten folyik itt? - nyögte a másodpilóta, miközben Shen meredek jobbfordulóba kezdett keletnek.

- Nem tudom - mondta Shen. - Nem tehetünk mást, ráállunk a Tango pontra és megpróbálunk...

Hirtelen az egész gép megrándult és pár métert zuhant, mintha turbulenciába kerültek volna. A robotpilóta azonnal kikapcsolt.

- Tartom a gépet! - kiáltotta Shen és erősen megmarkolta a botkormányt, hogy egyenesbe hozza a gépet. - Műszereket ellenőrizni!

- Minden rendszer működik - jelentette a fedélzeti mérnök.

- Úgy tűnik, minden rendben - erősítette meg a másodpilóta. - Visszaállhatunk robotpilótára.

- Magam vezetem tovább - mondta Shen. - Amíg nem tisztázódnak a dolgok, a mágneses iránytű alapján megyünk tovább. Váltás át a nyílt csatornára és...

- Hé! - kiáltotta a másodpilóta és riadt arccal kimutatott a szélvédőn. - Az... az ott Macu?

Shen a jelzett irányba nézett és elkerekedett a szeme. A sziget fele lángokban állt, több száz épület éghetett, hatalmas füstgomolyag hömpölygött az északi része fölött.

- Mi az? Mi történt?

- Támadnak - mondta Shen. - A kommunisták... ez az egész csak elterelés volt. A kommunisták rakétákat lőttek ki a szigetre, azt hitték, hogy támadunk. Futóműveket föl! Gyerünk vissza Szüngsanba minél hamarabb!

A rádióból érthetetlen hangzavar hallatszott, így a legénység teljesen elfeledkezett róla, hogy jelentse a helyzetét és remélték, hogy transzponderjelük még látszik a tajvani légvédelmi radarokon. Mindenkit a bal oldalra préselt az éles forduló.

- Vadászok a levegőben - mondta Shen. - Legalább fedezetet kapunk. Talán... Aztán elakadt a szava és kiszáradt a szája.

- Ezek nem tajvani vadászok! Kommunista vadászgépek! - a kínai vadászok hamarosan utolérték a C-130-ast, körbevették és nemsokára lángolva zuhant az óceánba.

Mint kiderült, jól megtervezett támadás volt: rakétatámadás a partmenti Lang Ch'i katonai támaszpontból, amit percekkel később vadászbombázók hulláma követett a yixu Légitámaszpontból. Chen kapitány és legénysége csak apró töredéke volt a Macu szigete ellen indított kínai támadásnak. Alig pár órával később Macu teljesen védtelen maradt.

KIMOJ SZIGETE KÖZELÉBEN,

KÍNA PARTJAITÓL NEM MESSZE

1997. JÚNIUS 19., CSÜTÖRTÖK, HELYI IDŐ SZERINT 08 ÓRA

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT JÚNIUS 18., SZERDA, 20 ÓRA)

- Headbanger Kettő jelentkezik - közölte Nancy Cheshire a biztonsági műholdas sávon.

- James Daniel vette, Headbanger - jött a válasz. Alig tíz mérföldnyire északra a Formosa-szorosban 4500 méteres magasságban repülő EB-52 Megafortressből két amerikai Oliver Hazard Perry-osztályú cirkálórakéta-hordozó fregatt járőrözött: az egyik, a Duncan a Tengerészeti Tartalékflotta hajója volt nyolcvan tengerésszel a fedélzetén, a másik pedig a James Daniel volt, a vezérhajó. Nermégiben mozgósították őket és a Formosa-szorosba vezényelték a Kínai Népi Felszabadító Hadsereg Haditengerészete és a Kínai Köztársaság Kimoji Flottillája közelébe, hogy figyelemmel kísérje az eseményeket. Az amerikai egység feladata az volt, hogy álljon készenlétben és nyújtson segítséget, ha bármelyik félnek szüksége lenne rá sérült hajóik elszállításában. Valódi feladatuk pedig az volt, hogy villogtassák az amerikai zászlót és megakadályozzanak egy újabb összeecsapást a két "Kína" között. Elvontatás és mentés ugyan alig volt, a két fregatt - és az EB-52 Megafortress - mégis bevetésre készen járőrözött a körzetben.

A Megafortress legénysége hallgatásba burkolózva végezte a dolgát, kivéve a fülke hátsó részében suttogva folytatott továbbképzést. A támadó és védelmi rendszerek pultja mellé tartalék székeket helyeztek, Patrick McLanahan, és a VRT, a Megafortress csoport egyik veteránja, Robert Atkins őrnagy eligazítást tartott a két újoncnak Jeff Denton századosnak, aki a TRT székében ült és Ashley Bruno hadnagynak, aki a VRT helyén ült.

- Ott... az Xiamen nagyhatósugarú megfigyelőradarja? - kérdezte Bruno a kijelzőre mutatva.

- Ne engem kérdezz, hanem a számítógépet - mondta Atkins, mint türelmes, de szigorú tanító. - Teljeskörű a rendszer, használd ki.

Atkins csaknem a kezdet kezdetén csatlakozott a Megafortress programhoz, a Légierő akadémiájának négy éveses átlaggal végzett diákjai közül vették föl. Atkins a legjobbak közé tartozott. Kiváló diák volt, elektronikai mérnöknek tanult, akinek emellett üzleti adminisztrációból is sikerült diplomát szereznie, miközben első küldetéses oktatópilótaként szolgált. Személyesen Wendy Tork McLanahan választotta ki, aki akkor az RFK elektronikai harcászati fejlesztő részlegének az igazgatója volt. Atkins évekig dolgozott az RFK-nál, finomítva és továbbfejlesztve a "repülő csatahajó", a Megafortress az elektronikus kereső, elemző, zavaró és ellentámadást vezérlő rendszereit.

Akárcsak Nancy Cheshire másodpilótaként, Atkins is volt már Megafortress harci bevetésen a Fülöp-szigetek, Litvánia és az Egyesült Államok fölött. Akkoriban sem a repülés volt az erőssége: szívesen tervezett a legénység számára bármilyen felszerelést, de nem szerette a repülést. Ez azonban a munka része volt, mellesleg senki sem modott nemet a főnöknek, Bradley James Elliott altábornagynak még azután sem, hogy az RFK-t föloszlatták és Atkins a Massachusetts Technológiai Intézetében megkezdte doktorátusa megszerzését. Nem volt menekvés Brad Elliott hívása elől és nem is tudott ellenállni.

- Rendben, rendben - mondta Ashley Bruno, aki korábban a Haditengerészlet mérnöke volt a China Lake Fegyverzeti támaszpontján. Megérintette a képernyőt és bal lábával megnyomta a számítógép hangérzékelőjét.

- Komputer, azonosítás.

SIERRA-SÁVÚ BEAN STICKS ELŐREJELZŐ RADAR felelte a számítógép.

- Nem kell minden parancsot "komputer" megszólítással kezdened - mondta Atkins.
- Tudom - vigyorodott el Bruno. - De szívem mélyén még mindig Star Trek rajongó vagyok. Mr. Spock mindig "komputer"-rel kezdte a számítógépnek címzett mondatait.

Imsét megnyomta a mikrofon gombját.

- Komputer, belül vagyunk a Bean Sticks radar hatókörzetében?

NEGATÍV

- Komputer, mennyi a Bean Sticks radar feltételezett hatósugara?

FELTÉTELEZETT EFFEKTÍV HATÓSUGÁR EBBEN A KONFIGURÁCIÓBAN TIZENÖT MÉRFÖLD felelte a számítógép. EFFEKTÍV HATÓSUGÁR NYITOTT BOMBATÉRREL HUSZONHÉT MÉRFÖLD, EFFEKTÍV HATÓSUGÁR ALAPKONFIGURÁCIÓBAN...

Bruno kétszer megnyomta a gombot, hogy megszakítsa a felsorolást.

- Köszönöm, komputer - mondta.

- Azt hiszem, sejtem, hogy Atkins mire célzott Bruno hadnagy - szólt közbe Brad Elliott a fülhallgatóban. - Arra gondolhatott, hogy harci helyzetben sokkal gyorsabb és hatékonyabb, ha egyszerűen közli a kérését és abbahagyja a baszakodást! Ez nem az Enterprise űrhajó osztálytalálkozója és nem egy számítógépes játék. Vagy rendesen csinálja, vagy leteleportálok a Trekkie valagát az óceánba, de a csizmámmal ám, nem egy transzporterrel.

- Igen, uram - felelte Bruno bűnbánóan.

- Fussa át a tartalék elektronikai támadó rendszerek kezelését egy kicsit - mondta Patrick McLanahan Dentonnak. Amíg a fiatal tiszt nekilátott az adatok letöltésének, McLanahan hátradőlt a székében és kétszer megnyomta a fülhallgató gombját. Elliottal már számtalanszor használták ezt a jelzést az együtt töltött tíz év alatt, ezzel jelezték egymásnak, hogy a privát csatornára kapcsoljanak, ha azt akarták, hogy más ne hallja őket.

Nemsokára Elliott már jelentkezett is a privát csatornán.

- Mi van?

- Lazíts egy kicsit, Brad - mondta McLanahan.

- Az újoncoknak a feladaton legyen az eszük, ne a baromságokon.

- Bruno jól csinálja - mondta McLanahan -, akárcsak Denton. Egy kis oldottság nem árt.

- Ha Bruno gyakorlaton adja a Star Trek magánszámát, akkor élesben is csinálni fogja - mondta Elliott. - Te is tudod, én is tudom.

- Jól van, Brad, jól van - mondta McLanahan. - Igazad van, tényleg úgy kell oktatni őket, mintha bevetésre mennénk, de egy kicsit szigorú vagy Brunóval. Csak nem azért, mert Vikram székében ül?

- Baszd meg a kurva pszichoanalízisedet, Muck - csattant föl Elliott. - Én tudom, hogyan kell újoncokat kiképezni.

McLanahan kattantást hallott a fülhallgatóban, ami jelezte, hogy Elliott visszaváltott a normális csatornára.

Az elmúlt két hétben, a Kimojnál történt összeecsapás óta Brad Elliott szótlán volt, rosszkedvű és követelőző mindenkiel szemben, aki csak elé került.

Gyakorlott, módszeres pontossággal vezette az EB-52-est, szigorúan a nagykönyv szerint: ő pedig tudhatta, hiszen legtöbbjét ő maga írta, a többit pedig ő lektorálta. Ám szokásos jókedvének és céltudatosságának nyoma sem volt, inkább türelmetlen kötelességtudat jellemezte.

Izgalomra okot adó esemény azóta nem is történt, a nukleáris robbanások nyomán világszerte fölharsogó tiltakozás és felháborodás mindenkit lehiggasztott egy kicsit. A média egyharmada hitte csak el, hogy Kína volt felelős a nukleáris robbanásokért; a maradék kétharmad Tajvant és az Egyesült Államokat okolta. Ez jelentős propagandagyőzelem volt Kína számára és totális kudarc Tajvannak és Amerikának.

A sajtó és a diplomácia szigorúan figyelő tekintetének hála azonban a Formozasoros csaknem mentes volt minden katonai aktivitástól, amit McLanahan is megállapíthatott, ha ránézett az EB-52 Megafortress szuperkabinjának monitorjaira, amit jelenleg Denton százados kezelt. A Népi Felszabadító Hadsereg ötven-egynéhány hajóból álló anyahajó kíséretének nyoma sem volt, szétszóródtak különböző kikötőkbe, vagy a Hong Kongban esedékes újraegyesítés napi ünnepségre. McLanahannek úgy tűnt, a NFHH csak egy jelentősebb hajót hagyott a körzetben, ami éppen ezekben a pillanatokban tűnt föl a legfrisebb NIRTSat képeken.

- Rendben, tehát azonosította a fregattokhoz legközelebbi hajókat? - kérdezte

McLanahan.

- Igen - felelte Denton. - Partmenti uszályok és halászhajók, mind kevesebb, mint ötven tonnásak, egyikük sem mozog kilenc csomónál gyorsabban.

- Helyes - mondta McLanahan. - Ne felejtse, hogy a rendszer magától is képes kizárni a kisebb hajókat a méret és a sebesség alapján, de mindig jobb, ha az ember utánanéz. Az ISAR rendszer sem hibátlan, úgyhogy ha egy hajó nem ellenséges besorolást kap, még ha hatszor leellenőrzi is, akkor sem szabad elfeledkezni róla. Ezek most elég távol vannak a fregattoktól, úgyhogy bejelölheti őket polgári hajónak.

Ez a döntés hibásnak bizonyult, mert pontosan ebben a pillanatban két kínai "polgári hajó" fedélzetéről a tizenkét SS-N-16 rakétaindítót dobták bele a vízbe. Az SS-N-16 Stallionok levegőből, vagy tengeralattjáróról indítható rakétahajtóműves torpedók voltak, amiket rádióvezérléssel indítottak útnak, miután a két hajó biztonságos távolba került. A tartályok szenzorai működésbe léptek, kiszűrték a hadihajók jellegzetes nagy fordulatszámú hajócsavarjainak zaját és feléjük fordultak. Amint a megfelelő irányba tartottak, aktiválták a terhüket, egy-egy E45-75A torpedót 100 kilós páncéltörő, intenzív robbanófejes szilárdhajtóanyagú rakétát és a visszaszámlálás megkezdődött.

Nyolcpercenként friss NIRTSat adatokat töltöttek le; kevesebb, mint egy perc kellett hozzá, hogy az adatok alapján a superkabin képernyője feldolgozza és kiírja az új információkat. Ekkor újból végig kellett vizsgálni a térképet, mintha először látták volna.

- Rendben, itt vannak a civil hajók, még mindig kavarnak, éppenséggel úgy látszik, tíz csomós sebességgel távolodnak a fregattoktól. - mondta McLanahan Dentonnak. - Mi van még?

Mikor Oakley nem felelt, McLanahan a képernyő egy pontjára mutatott.

- Úgy tűnik, van egy új jövevény, valószínűleg nemrég futott ki Xiamenből. Ne feledd, a NIRTSat nem Isten szeme, jobb, mint bekapcsolni a radarokat, ami elárul az ellenségnek, de nem tökéletes... még. Azonosítsuk azt a hajót, Jeff.

- Vettem - felelte Denton, rutinos mozdulattal irányítva a kurzort a NIRTSat radarképére. Jeff Denton volt F-16-os pilóta, F-15E másodpilóta balszerencséjére alig pár héttel azután csatlakozott az RFK-hoz, hogy bezárták. Sikertelenül próbált másik bombázóra kerülni és hamarosan kénytelen volt elfogadni egy korai leszerelésért járó kárpótlást, ráadásul éppen 1996 karácsonya előtt. Szerencséjére amint a kártérítés kezdett kifutni, Samson tábornok telefonált és megkérdezte, volna-e kedve egy magán védelmi cégnek dolgozni, valami Sky Masters nevű vállalatnak Blytheville-ben, ami átvette az RFK néhány félbeszakadt kutatását.

Denton azonnal kapott az alkalmon, bár legkevesbé arra számított, hogy hamarost egy hibrid B-52/B-1B/B-2 szörnyetegen találja magát a Formosa-szoros fölött éles bevetésen.

- Azonosítást az új célpontra - mondta Denton a számítógépnek, igyekezőn óvatosan, röviden és gondosan fogalmazni, nehogy magára haragítsa a legendást Brad Elliott tábornokot, személyesen!

AZONOSÍTÁS SIKERTELEN felelte a számítógép. KERESÉS FOLYAMATBAN... CÉLPONT AZONOSÍTVA: SLAVA-OSZTÁLYÚ CIRKÁLÓ... CÉLPONT AZONOSÍTVA: KIROV-OSZTÁLYÚ CIRKÁLÓ... CÉLPONT AZONOSÍTVA: FEARLESS-OSZTÁLYÚ HADIAJÓ... CÉLPONT AZONOSÍTVA: 82-OSZTÁLYÚ SZEMÉLYSZÁLLÍTÓ...

- Cirkálót találtatok, Muck? - kérdezte Nancy Cheshire a másodpilóta székéből. Egy ilyen méretű hadihajó mindenkinek az érdeklődését azonnal fölkelte. - Merre van?

- Jelentést törölni - mondta McLanahan. Denton rákattintott a számítógép hangvezérlőjére. - Úgy tűnik, a komputer kicsit megzavarodott... vagy nincs elég radarinformáció, vagy az adat nem jó minőségű. Nagy a kiszorítása, az biztos és elég jól halad: több, mint húsz csomó és a cirkálók útvonalát keresztezi. Azokután, ami errefelé történt, ezt nem nevezném barátságos megmozdulásnak. Tehát mi a teendő?

- Megkérdezem a VRT-t, hogy van-e valami elképzelése az elektronikus jelek alapján - felelte Denton.

- Nagszerű - mondta McLanahan. - A számítógépnek automatikusan meg kellene kapnia az információt a védelmi komputertől, de néha nem sikerül neki. Próbálja meg.

- Már megtettem - felelte Bruno. Egy pillantást vetett az Isten szeme kijelzőre és egyeztetette a jeleket a rendszerrel és az adatbázissal. - Csak egy kereskedelmi navigációs radart látok... olyan, mint egy Furuno vagy Oki rendszer... és szélessávú rádióadás, az egyszerű RH-tól az URH-ig. Néha IFF jelet fogok, talán egy Square Head-et - a régi szovjet Square Head-nek becézett IFF jeladó olyan hívójeleket küldött ki, amik kódolt választ vártak az azonosítás megkönnyítéseként. Természetesen sem az EB-52 Megafortress sem a Haditengerészet cirkálói nem válaszolnának egy idegen IFF-re.

- Nem sok segítség - mondta McLanahan. - Milyen lehetőség van még, Jeff?

- Ellenőrizni a rendszert, hogy helyesen működik-e?

- Harci helyzetben nem vesztegetnék időt ilyesmire - vonta meg a vállát McLanahan. - De most nyugodtak a körülmények, úgyhogy csinálhatja.

Denton az egyik amerikai fregattra vezete a kurzort, a rendszer pedig gyorsan és pontosan megállapította, hogy egy Perry-osztályú fregatt; megpróbálta azonosítani az egyik polgáriként azonosított hajót, ami ismét bárkát mutatott.

- Mit lehet még tenni, Jeff? Kezdünk kifutni az időből.

- Szólni a hajóknak, hogy látják-e - felelte Denton.

- Kiváló javaslat - mondta McLanahan. - Soha ne habozz segítséget kérni az egység másik tagjától.

- Sokat fognak segíteni, annyi szent - dünnyögött Elliott.

- Csinálja - mondta McLanahan oda se figyelve Elliottt megjegyzésére. - Szedje össze mit akar mondani a matrózoknak, olvassa le az összes adatot, utána hívja őket.

- Vettem - biccentett Denton elégedetten, amiért lépést tudott tartani a másik legendával, Patrick McLanahan ezredessel. Gyorsan megmérte a távolságot és az irányt, kapcsolatot teremtett a műholddal és szájához emelte a mikrofont.

- A TRT Flotta SATCOM kapcsolatot létesít - jelentette be, várt egy kicsit, hátha valaki közbeszól, aztán a biztonsági frekvenciára váltott. - James Daniel, itt Headbanger.

A kapcsolat túlsó végéről türelmetlen hang felelt, legfeljebb tizenhat évesnek hangzott.

- James Daniel jelentkezik FLTSATCOM-on, mondja - úgy hangzott, mintha a rádiós nem ismerte volna föl a "Headbanger" hívójelet, bár minden résztvevőnek elmondták az eligazításon és ugyanezt használták a művelet kezdete óta.

- Headbanger vizuális, vagy optikai azonosítást kér az ötvenhétnél kettő-négy-három irányba tartó radarcélpontról, vétel.

A válasz azonnal érkezett egy másik, még türelmetlenebb rádióstól.

- Headbanger, jelenleg alkalmatlan az időjárás miatt - az idő még éppen elfogadható volt, de ez nem tartana vissza egy helikoptert a járőrözéstől, gondolta McLanahan. - Hagyják szabadon ezt a csatornát. Vége.

- Megmondtam - felelte Elliott. - A matrózok alig tudják, hogy létezőnk és még ennyire sem érdekli őket.

McLanahan elengedte a füle mellett a megjegyzést, de kezdett ő is ingerült lenni.

- Rendben - mondta visszafordulva Denton felé. - Mit lehet még megpróbálni?

- Kilőhetünk egy Strikert, vagy egy Wolverine-t és megnézhetnénk őket mit látnak - vágta rá Denton.

- Ez egy kicsit költséges javaslat - mondta McLanahan. - Nem is beszélve róla, hogy nemzetközi incidenshez vezethet, vagy még rosszabbhoz. Akkor már inkább a pontatlan információ. Ha lenne rá ideje, végigfuthatna a számítógép azonosító listáján és kiszűrheti megérzés alapján; kevésbé feszült helyzetben bekapcsolhatnánk a harci radart és a visszaverődési tulajdonságok alapján azonosíthatná.

- De jelen helyzetben feltehetjük, hogy ellenséges - mondta Denton. - A számítógép két orosz cirkálóra is tippelt; ez úgy hangzik, mint a legrosszabb eshetőség, tehát ennél maradnék... vagy az oroszok döntöttek úgy, hogy leküldenek egy cirkálót a szorosba, hogy megnézzék mi ez a nagy felhajtás, vagy a kínaiaknak van egy igen nagy cirkálója a körzetben.

- Ez hihetően hangzik - bólintott McLanahan. - Akkor vázolja föl a legrosszabb

helyzetet. Ne feledje, maga a megfigyelő és hírszerző tiszt a fedélzeten a VRT-vel együtt és a fegyverrendszerek tisztje is. Készen kell állnia, hogy minden fontos információt fel tudjon sorolni, hogy a legénység eldönthesse, milyen taktikát alkalmazzon.

- Igenis - mondta Denton és egy kisebb ablakot nyitott a szuperkabin képernyőjén és aktiválta a számítógép hangérzékelőjét. - Mik a Slava-osztályú cirkáló harci paraméterei?

SLAVA-OSZTÁLYÚ CIRKÁLÓ, VERTIKÁLIS INDÍTÁSÚ SA-N-6 LÉGELHÁRÍTÓ RAKÉTA, MAX HATÓTÁV 60 MÉRFÖLD, X-SÁVÚ FÉLGÖMB VEZÉRLÉS, kezdte a számítógép egyúttal a diagramokat is feltüntetve a képernyőn. KÉT IKER SA-N-4 LÉGELHÁRÍTÓ RAKÉTA, MAX HATÓTÁV 5 MÉRFÖLD, FOXTROTT, HOTEL ÉS INDIANA SÁVÚ CÉLPONTKÖVETÉS OPTRONIKUS KISEGÍTÉSEL; EGY IKER 130 MM-ES KÉTFUNKCIÓS ÁGYÚ, MAX HATÓTÁV TIZENÖT MÉRFÖLD, X-SÁVÚ TŰZVEZÉRLÉS OPTRONIKUS ÉS MANUÁLIS KISEGÍTÉSEL; HAT 30 MM-ES LÉGELHÁRÍTÓ ÁGYÚ, MAX HATÓTÁV HÁROM MÉRFÖLD, X-SÁVÚ STABILIZÁTOROS VEZÉRLÉS OPTRONIKUS KISEGÍTÉSEL; TIZENHAT SS-N-12 HAJÓROMBOLÓ RAKÉTA, MAX HATÓTÁV HÁROMSZÁZ MÉRFÖLD, JULIETT SÁVÚ CÉLKÖVETÉS...

- Ennyi elég - mondta McLanahan, Denton pedig leállította a jelentést. - A számítógép először mindig a légelhárító fegyverzet sorrendjét olvassa ki, tudja miért: az SA-N-6 rendszer beköszönhet nekünk, ha sikerül befognia. Azt is tudnia kell, hogy az SA-N-6 egy igen erős hajóromboló fegyver is. Ajánlatos végigfutni a hajó radarjelein is; valószínűtlen, hogy egy polgári vagy kereskedelmi hajó Furuno vagy Oki navigációs radarral rendelkezik, de néhány katonai radar is polgárinak tűnhet, ha nagy távolságból vagy kis teljesítménnyel mérik...

Hirtelen riadójelzés szólalt meg és egy villogó ikon jelent meg a szuperkabin kijelzőjén.

- Mi az? - kérdezte Elliott.

McLanahan intett, hogy válaszoljon, amíg együtt fürkésztek a képernyőt.

- Nagy sebességű alacsonyan repülő rakéta - felelte Denton. - Úgy tűnik, a kínai cirkáló indította... második rakétakilövés, ugyanarról a pontról... a francba, úgy néz ki, a Duncan és a James Daniel felé tart! A kínaiak lövik a fregattjainkat! Még több rakéta... legalább négy, nem öt... hat rakéta a levegőben!

- Brad, próbáljunk meg Scorpion lőtávon belülre kerülni - kiáltotta McLanahan.

A Megafortress azonnal bedőlt jobbra és gyorsan ereszkedni kezdett. - VRT észleli a rakétákat?

- Nem... nincs műholdjel, nem érzékelek radarokat - felelte Bruno.

- A harci radarra lesz szükségünk - mondta McLanahan.

- Vettem, legénység, harci radar bekapcsol - jelentette be Denton.

- Mit láttok, Muck? - kérdezte Elliott.

- Hat szuperszonikus ballisztikus rakéta - felelte McLanahan. - Nem biztos, de úgy tűnik, az a nagy hajó lőtte ki a fregattokra.

- Mi az, hogy "úgy tűnik", hogy arról a cirkálóról lőtték ki?

- Nem tudtuk pontosan beazonosítani és nem teljesen abból a szögből érkeznek a rakéták - magyarázta McLanahan.

- De az az egyetlen hadihajó a körzetben, nem igaz?

- Brad, még az sem biztos, hogy tényleg hadihajó.

- Azt hiszem, feltételezhetjük, hogy hat szuperszonikus rakéta csak egy akkor hajóról jöhetett - felelte Elliott. - Izzítsátok a Strikereket és szedjük le azt a dögöt.

- Rakéták kevesebb, mint egy perc múlva becsapódnak - jelentette Denton. - Már Scorpion hatósugáron belül lehetünk.

- Beszólok a haditengerészetnek és figyelmeztetem őket - mondta Nancy Cheshire.

- Miféle hajó az? - kérdezte Elliott.

- Egy cirkáló - felelte Denton.

- Nem tudtuk pontosan azonosítani - helyesbített McLanahan. - A számítógép nem tudta pontosan meghatározni.

Elliott azonnal a biztonsági műholdas csatornára váltott.

- Atlas, itt Headbanger - üzenté. - Veszik az adást? Hat rakéta tart a fregattok felé.

- Headbanger, itt Atlas - felelte a Csendes-óceáni Parancsnokság diszpécseré. - Vettük. Várjon.

- Várjak? - csattant föl Elliott. - Hol van Allen, a kínai nagykövettel vacsorázik? Döntésre van szükség, Atlas!

- A James Daniel jelenti, hogy látják a rakétákat - jelentette Cheshire.

- Megerősítem... mindkét fregatt tüzet nyitott - kiáltotta Denton miközben a fregattokról útnak induló rakétákat figyelte a képernyőn. - Úgy látszik, tiszta...
- Vadászgépek! - kiáltotta Bruno, akit látszólag elsodortak kissé az események.
- Három óránál, öt-nulla mérföldre és közelednek... az első alakzat két részre szakadt, négy alakzat tart felénk!
- Támadó radart lekapcsolni - mondta McLanahan, Denton pedig sietve lekapcsolta.
- A kínai rakéták eltűntek! - jelentette Denton. - Mielőtt a fregatt rakétái eltalálták volna, eltűntek!
- Stallion rakéták - mondta Atkins. - Orosz gyártmányú rakétahajtóműves torpedók. A tenger fölött siklanak, amíg eléri a célpont SAM hatótávját, aztán lebuknak a víz alá.
- Újabb vadászok közelednek! - kiáltotta Bruno. - Két vadász, nagyon nagy sebességgel két óránál, negyvenöt mérföldre és gyorsan közelednek! Távolság negyven mérföld... lehet, hogy befogtak minket!
- Egy Foxbat, vagy Foxhound lehet - mondta Elliott. Az orosz MiG-25 Foxbat és MiG-31 Foxhound vadászkat amerikai B-70, B-56, FB-111 és B-1-es szuperszonikus stratégiai bombázók ellen tervezték. Titánium-burkolatú orosz csúcsgépek voltak, a leggyorsabb vadászok a világon, jócskán a hangsebesség háromszorosa fölött is képesek voltak jól manőverezni; régóta a nemzetközi export piacokon voltak. - Kapjuk el őket!
- Gyerünk, Ashley, fogja be őket... pilonról indításra felkészülni! Minden elhárító rendszer aktív! - kiáltotta Atkins a fülhallgatókba Bruno válla fölött és aktiválta a Scorpion rakétákat. Minden gépre két AIM-120-as rakétát célzott és már indította is...
Bruno azonban túl sokat várt a kilövással. A közeledő vadászok harminc mérföld távolságról kezdték meg az ereszkedést, háromszoros hangsebesség fölé gyorsulva, egyenesen a rakétákkal és a Megafortressel szembe. Mire a Scorpion rakéták elégették üzemanyaguk nagy részét, hogy támadási sebességre gyorsítsanak, már nem marad energiájuk a manőverezésre és több tíz méterre a támadók mögött robbantak föl.
- Célt tévesztettek - jelentette Atkins. - Felkészülni pilon...
Ekkor éles szirénaszó visított föl a pilótafülkében.
- Rakéta a levegőben! - mondta Atkins.
- Kitérni! - kiáltotta Bruno.
Elliott már éppen kérdezni akarta, melyik irányba, amikor Atkins közbevágott.
- Tartsd az irányt! Szemtől szembe lőnek... elég kicsi az esélyük, különösen ellenünk. Lepakcsoltam a követést.
A Megafortress erős zavarói teljesen lebénították a vadászgépek támadó radarjait és a rakéta és a gépek közötti vezérlőjel hullámhosszát. Amint a rakéták saját radarja működésbe lépett, a zavarók azt is lekapcsolták. Ezzel egyidőben a HAVEGLANCE aktív zavarórendszere lézersugarakkal megsemmisítette a rakéták keresőit és lekapcsolta a Megafortress harci radarját, hogy a rakéták ne tudják befogni. Rövid időre az EB-52-es is megvakult.
- Látjátok őket?
- Negatív... várj, megvannak! - kiáltotta Cheshire. - Egyenesen felénk tartanak. Tizenkét óránál, öt mérföldre és gyorsan közelednek. Kitérésre felkészültünk.
- Maradjatok irányban - kiáltotta Atkins. - Egyenesen felénk. Indítás pilonról!
Két újabb AIM-120 Scorpion vágódott ki pár másodperccel később a szárnyak alól, ezúttal saját infrakeresőikre támaszkodva. Azonnal befogták a vadászgépek hajtóműveit, de mire kivágódtak a pilonról, a két Foxbat elsuhant a Megafortress fölött, alig pár száz méterre.
A nyomában járó hangrobbanás megremegettette az EB-52-est, mintha egy újabb nukleáris robbanás utóhatását éreznék. Elliott és Cheshire csodálkozva nézte, ahogy a pilótafülke üvegtáblái berezezgnek, mintha be akarnának törni.
A Scorpion rakéták infravörösből radarvezérlésre álltak, vezérlőjeleket fogtak az oldalsó és hátsó befogóradarjaikból és fölfelé ívelve nagy hurkot írtak le, hogy ismét a vadászgépek nyomába szegődjenek. Csaknem nem volt elég energiájuk az üldözésre: a Foxbat-ek háromszáz mérfölddel gyorsabban repültek, mint bármelyik levegő-levegő rakéta a világon. A kínai vadászgépek elhasználták az utánégetőjüket és éles fordulóba kezdtek vissza, nyugat felé. A fordulótól gyorsan elvesztették a sebességüket, ez pedig elég volt a Scorpion rakétáknak, hogy beérjék őket, átváltsanak saját radarjaikra és befogják a vadászgépeket. Az egyik rakéta időzítője nem működött, ezért elhibázta a célpontot, a másik

azonban telitalálatot ért el, darabokra szaggatva a Foxbat egyik hajtóművét. A pilóta másodpercekkel a vadászgép teljes megsemmisülése előtt katapultált.

- Támadó radar bekapcsolva... másik vadászgépet befogtam - mondta Bruno. - Felkészülni...

- Hagyja csak - mondta Atkins. - Már csak két Scorpion maradt, ez a vadászgép pedig már visszafordult. Teljes tolóerővel támadtak, elhasználták az utánégetőjüket, ami azt jelenti, hogy alig fél órára elég az üzemanyaga. Már hazafelé tart. A legközelebbi vadászok tizenegy órára vannak negyven mérföldnél és közelednek.

- El kell tűnnünk innen, Brad - mondta McLanahan. - A Foxbat-ek igen jól bemértek minket, valószínűleg már leadták a drótot a többi vadászgépnek. Az amerikai fregattok háromóránál vannak, tizennyolc mérföldre. Egy jobb forduló zéró-nyolc-zéró felé újra fedező távolságba visz. Elkél a segítség a fregattoktól vagy a tajvani vadászoktól, ha a levegőben vannak.

- A rohadékok! - szitkozódott Elliott. Jól megnézte a Foxbat-eket, amikor elhúztak fölöttük és ennél közelebb nem is akart kerülni hozzájuk. Még mindig hevesen vert a szíve és verejték gyöngyözött a homlokán; soha nem járt ilyen közel a halálhoz. - Ajánlom, hogy fönt legyenek.

Átváltott a biztonsági frekvenciára.

- James Daniel, itt Headbanger, mi a helyzetük?

- Itt a James Daniel, tartsa szabadon ezt a sávot és ne közelítsen - felelte a rádiós.

- Ezek meg mi a fenét csinálnak? - háborodott föl Elliott. - Itt járőrözünk felettetek, marhák! Láttuk, hogy a kínai cirkáló Stallion rakétatorpedókat lőtt ki rátok. Mi a helyzetetek?

Semmi válasz. Elliott dühöngve frekvenciát váltott.

- Atlas, itt Headbanger. Veszik az adást?

- Tisztán és érthetően, Headbanger - felelte a diszpécser. - Mi a helyzetük? Vétel.

- Az az istenverte helyzet, hogy Foxbat vadászok támadtak ránk és még négy alakzat közeledik felénk - felelte Elliott ingerülten. - Mindkét fregattot torpedótámadás érte. Vadászgép fedezetre van szükségünk és engedélyt kérünk megtámadni a kínai hadihajót, ami épp elsüllyeszteni készül a maguk hajóit.

- Headbanger, itt Atlas - válaszolt William Allen tengernagy személyesen. - Vettük, hogy Foxbat vadászok támadták meg magukat és további vadászok vannak a körzetben. A KK vadászgépeket küld a körzetbe, két F-16-os nyolc percen belül megérkezik. Másik négy F-16 indul Makungról, érkezés tizenöt perc múlva. Javasoljuk, hogy hagyják el a körzetet és tartsanak a Pescadores-szigetek felé. A szigetcsoport Tajvani fennhatóság alatt volt negyven mérföldre nyugatnak a Formosa-szorostól és hatvan mérföldnyire délkeletnek az EB-52-es jelenlegi helyzetétől. Több tajvani légi és tengeri támaszpontnak adott otthont.

- Irány egy-kettő-zéró, egyenesen Makung felé - vágta rá azonnal Denton.

- Nem, nem megyünk sehová! - kiáltotta McLanahan. - Ha itthagyjuk a fregattokat, akkor védtelenek lesznek és szükségünk van a segítségükre a vadászok ellen. A fregattok fölött maradunk, amíg a Tajvani légierő megérkezik. Nancy, szólj be és küldd fel Cartert a másik Megafortress-szel.

- Meglesz, Muck.

- Jól hangzik - mondta Elliott és a műholdas csatornára váltott. - Atlas, itt Headbanger, negatív, tartjuk a helyzetünket. Egy rohadt nagy hajó, egy cirkáló, vagy romboló van a körzetben húsz mérföldre nyugatnak a fregattoktól. Alig hitte el, hogy ismét vitatkozik a Csendes-óceáni flotta vezérkari főnökével. - Rajta vagyunk és láttuk, hogy torpedókat lőttek ki.

Rakétameghajtású torpedókat méghozzá.

- A fregattok torpedózavaró műveleteket hajtanak végre - mondta Allen. - Nem jelentették, hogy kínai hadihajót, vagy tengeralattjárót észleltek volna. Napok óta megfigyelés alatt tartjuk a körzetet és nem észleltünk semmiféle hadihajót... várjon.

- Jézusom, már megint: "várjon" - morogta Elliott. - Várjunk és figyeljük, amint szétlőnek minket a kínaiak.

- A Duncan megállt - jelentette Denton ahogy fölnagyította a hajók radarképét. - Valami nincs rendben, az ISAR nem azonosítja rendesen.

- Ez azt jelenti, hogy valószínűleg eltalálták és süllyedhet - mondta McLanahan.

- Ha a hajótest jelentős része víz alá kerül, az inverz szintetikus radar nem érzékeli megfelelően.

Egy ideig súlyos csönd telepedett a pilótafülkére... de nem sokáig.

- Lőjük szét azt az átkozott kínai cirkálót! - kiáltotta Brad Elliott. - A bombakamra nyitható! Indítsátok a Strikereket az ördögbe is!

- Brad, várunk, amíg a CINCPAC visszaszól - mondta McLanahan. Már megint kezdődik, gondolta. Újabb éles vita Elliotttal, arról, hogy lőjenek-e, vagy... Ismerős dübörgést hallott, aztán szélzúgást és Denton hangját.

- Strikerek a levegőben!

Denton, aki még mindig a támadórendszerek tisztjének székében ült engedelmeskedett Elliott parancsának, egykettőre befogta a cirkálót, kijelölt két Strikert és máris kilőtte! Másodpercekkel később a Strikerek begyújtották első fokozatukat és kivágódtak a Formoza-szoros fölé.

Másodpercek alatt elérték a hangsebességet és ballisztikus röppályára kaszkodtak, ami tizenkétezer méter magasba vitte a rakétatesteket.

- Jézusom, Denton! - kiáltott föl McLanahan. - Térítse el azokat a rakétákat!

- Miért? Támadunk, az isten szerelmére! - ordította Denton.

- Nincs engedélyünk kilövésre! - mondta McLanahan. - Térítse el azokat a rakétákat!

Denton egyszerre zavarodottnak, megdöbbentnek és riadtnak tűnt. - De azt mondta...

McLanahan nem hibáztatta Dentont; azt tette, amit a repülőgép parancsnoka diktált: kilőni a kínai hajót. Elliott azonban parancsot szegett. Ismét. McLanahan gyorsan ellenőrizte, nehogy Denton véletlenül az egyik amerikai hajónak irányítsa a rakétát. Szerencsére nem így volt.

- Állítsa kézivezérlésre a rakétákat és térítse el őket délnyugatnak, el a szárazföldről.

- Maradjon a célon, TRT - mondta Elliott. - Folytassa a támadást.

A tartalék székéből McLanahan nem tudta aktiválni a számítógép hangvezérlését.

Mikor megpróbált átnyúlni és eltolni Dentont az útból, Denton ellökte.

- Hé, McLanahan ezredes, a rakéták úton vannak - mondta Denton. - Az a hajó találta el a Duncant. A bombázóparancsnok azt mondta, támadjak, a fenébe is! Mit lökdös?

- Mert én vagyok a küldetés parancsnoka, Denton, én pedig azt mondom, nem támadunk, amíg a CINCPAC nem mondja! - mondta McLanahan. - Kapcsolja le a szenzorokat, Denton. Adja át a kézivezérlést!

De már késő volt. A Strikerek kamerái a célpont közelébe érve bekapcsoltak, képük azonnal feltűnt a szuperkabin képernyőjén. Az első radarkép masszív hajót mutatott, ami magasra kinyúlt a vízből. McLanahan megérintett egy gombot a képernyőn és infravörösre váltott.

Nem cirkáló volt, nem is romboló, még hadihajó sem, hanem egy utas és járműszállító komp. Egy pillanatra látták, hogy egy valamiféle bárkát, vagy szervízuszályt kötöttek rövid kábellel a hajó tatjához. Ez megmagyarázta, miért nem tudta beazonosítani a radar és a számítógép a típusát: többé azonban nem fért kétség a funkciójáról. A komp közepén járműrámpák húzódtak, fölöttük még három emeletnyi utasfedélzet, látszólag tömve volt személykocsikkal és kamionokkal.

- Te jó isten, egy utasszállító komp! - kiáltotta McLanahan. - Gyerünk, Denton, kapcsolja le a vezérlést és terelje el a rakétákat!

Denton azonnal kikapcsolta az automata rögzítést és megjelent a manuális vezérlés menüje. McLanahan azonnal átnyúlt és balra gördítette a trackball-t.

Elkéstek. McLanahan és Denton rémulten figyelték, ahogy mindkét rakéta megállíthatatlanul a hajó bal oldalának középső része felé tart; még az utasokat is kivehették a feldélzeten, éppen mielőtt a rakéta becsapódott. Őt másodperccel később a második Striker rakéta is telitalálatot jelzett.

- Édes Istenem - motyogta Denton. - Mit tettem? Mi a fenét csináltam?

- Felejtse el, Jeff... Jeff, az ördögbe is, térjen magához! - kiáltotta McLanahan.

- Most a legénységért és a bombázóért tartozik felelősséggel. Kapcsolja be a radart és keresse meg az ellenséges gépeket!

Hiába: Denton meredten ült a székben, ezernyi érzelem és kifejezés suhant át az arcán. McLanahannek nem volt más választása, átnyúlt Denton válla fölött, kioldotta a hevedereket és egy kézzel kirántotta a TRT székéből. Denton ezúttal nem ellenkezett.

- Jeff, menjen le, szíjazza be magát az egyik katapultülésbe és figyelje a műszereket. Menjen már! - Dentonnak maradt még annyi lélekjelenléte, hogy bocsánatkérést motyogjon McLanahannek mielőtt lebotorkált a létrán. McLanahan aktiválta a Megafortress harci radarját és amint minden adatot rögzített a

levegőben és a tengeren, azonnal ki is kapcsolta.

Ezalatt Bob Atkins helyet cserélt Brunóval és átvette a védelmi feladatokat.

- Rendben, a legközelebbi vadászraj most tíz óránál van harminchárom mérföldre és közeledik - kezdte Atkins. - Nem hiszem, hogy befogtak volna, de jó irányzékot kaphattak a foxbatektől és erre tartanak. Egy másik alakzat alacsonyan repül tizenkét óránál, ötvenhárom mérföldre és közeledik.

- Vadászok, Bob?

- Nem, nem hiszem, ezredes - felelte kisvártatva miután tanulmányozta a kijelzőket. - Csak felszínipásztázó radarokat látok, sem célpontkövető, sem légi keresőjeleket nem veszek. Fregattokat keresnek. Azt hiszem, hajórombolók. Ezredes, hívja a James Danielt, hogy mit látnak ők és tudunk-e együttműködni velük.

- Vettem - mondta McLanahan és a flotta-frekvenciára váltott.

- James Daniel, itt Headbanger, veszi az adást?

- Headbanger, itt James Daniel, egyes taktikai csatornán. Javasoljuk, hogy hagyja el a körzetet. Éppen ellenséges gépekkel foglalkozunk. Hagyja szabadon a frekvenciát.

- Második bandita-raj alacsony magasságban tizenegy óránál, negyvennyolc mérföldre - jelentette Atkins. - Eddig nyolcat számolok két kötelékben, de valószínűleg többen vannak. Szükségem lesz még egy pásztázásra.

- JD, itt Headbanger. Lealább nyolc hajóromboló karakterisztikájú bandita tart felétek és legalább kétszer annyi van a nyomunkban - mondta McLanahan. - Kössünk alkut: ti lefoglaljátok a vadászokat, mi leszedjük a hajórombolókat. Áll az alku?

Kínosan hosszú szünet következett, aztán egy másik hang válaszolt.

- Rendben, Headbanger, áll az alku. Itt a JD taktikai tisztje. Maradjanak tőlünk északra, mi pedig megtisztítjuk maguk mögött a terepet.

- Vettem, JD - mondta McLanahan megkönnyebbülten. - Adjátok meg a keresősávokat, hogy szabadon hagyjuk.

- Szüntessétek meg a zavarást az India-háromtól Juliet-tíz - felelte a taktikai tiszt. - minden más frekvenciát zavarhattok... és remélem, nem rosszfiúk vagytok, különben most csesztük el. Van másik gép a kötelékekben?

- Igen, észak felől érkezik.

- Maradjon északnak tőlünk. Jó vadászatot.

- Irány három-zéró-öt, elfogópálya - diktálta Atkins.

Ezalatt Nancy Cheshire a biztonsági műholdas frekvenciára váltott és a másik EB-52-est hívta.

- Kettes, itt a vezérgép, veszitek?

- Tisztán és érthetően, Nance - felelte Kelvin Carter ezredes a másik Megafortressről.

- Azonosítás echo-echo.

- Poppa.

- Vettem - mondta Cheshire. - Tartsad.

- Megvannak - mondta McLanahan. A Headbanger Ketteshez legközelebbi kínai vadászgépekre irányította a kurzort. Amint megvolt, az adatok átkerültek a másik Megafortress számítógépébe, ami azt jelentette, hogy Carteréknek még a harci radarjukat sem kellett bekapcsolni. - Kettes, itt a vezérgép, itt vannak a célpontok.

- Radarkapcsolat - érkezett a válasz Alicia Kellermantól, a másik Megafortress TRT-jétől. - Úgy látom már csak két Scorpion rakétátok maradt. Talán jobb lenne, ha kiszállnátok.

- Előbb még megpróbálunk mi is ártani - felelte McLanahan.

- Jó mulatást. Kettes elfogópályára áll.

Az utolsó két Scorpionnal Atkins szétzavarta az első alakzatot, ami nyolc Q-5 Nanchang vadászbombázóból állt, amik a szovjet Szu-17-esek másolatai voltak, egyenként négy AS-10 elektro-optikai rakétával felszerelve. A vadászbombázók négy kettes kötelékbe váltak szét, Atkins az elől haladó két gépet vette célba. A Q-5 változtatható szárnyfesztávú gép volt, gyors és mozgékony, de az AS-10-es rakéta maximális hatósugara mindössze hat mérföld volt, így a pilótának a rakéta TV-szenzorával kellett befognia a célpontját. Atkins zavarta a Q-5-ös felderítő radarját, ezért a kínai pilótáknak emelkedniük kellett, hogy szemmel láthassák a fregattokat. Így máris könnyű célpontokká váltak. Mindkét rakéta telitalálatot ért el, a két kísérőgép pedig azonnal visszafordult.

- Pilóta, irány kettő-zéró-zéró - mondta Atkins. - Még két kettes alakzat célra

tart. Szétváltak, de tudjuk, mi kell nekik. Előttük kell odaérnünk.

A Megafortress élesen délnek fordult a két fregatt felé.

- A legközelebbi banditák hét óránál vannak, tíz mérföldre, majdnem lőtávon belül. Stinger indításra felkészülni. Éles forduló egy-öt-zéró felé.

Amint Elliott balra döntötte a gépet, Atkins működésbe hozta a gép hátsó traktusában elhelyezett légiaknákat, befogta nyugaton lévő Q-5-ös alakzatot és a vadászbombázók útjába szórta a légiaknákat. A Stingerek jóval a Q-5-ösök előtt robbantak föl, valószínűleg nem is látták a kínai pilóták, de Atkins remélte, hogy belerohannak a törmelékfelhőbe. Mikor a Megafortress öt mérföldnyire ért a legközelebbi alakzattól, Atkins fölkiáltott.

- Éles jobbforduló, irány kettő-öt-zéró! - amint a bombázó megkezdte a fordulót, Atkins újabb aknákat szórt a második alakzat elé.

Ezúttal közelebb robbantak a kínai gépekhez, az egyiket telibe kapták. Az egyhajtóműves Q-5-ös gép pilótája későn kedte meg a kitérést, gépe azonnal fölrobbant amint a hajtómű lapátjai szétszaggatták a burkolatot. A kísérője tartotta az irányt és kilőtte mind a négy AS-10-es rakétáját, ami az amerikai Maverick rakéták másolata volt, mindet a James Daniel felé. A pilóta kilövés után jobbfordulóba kezdett, hogy eltávolodjon a fregattól... egyenesen a Stingerek halálos hatósugarába. Legalább hat rakéta találta el a Q-5-öst, szétszaggatva a pilótafülkét, a hajtóművet és a géptörzs elejét - pilótástól.

- JD, itt Headbanger Egy, egy vadász tüzet nyitot rátok! - kiáltotta McLanahan a flotta frekvenciáján. - Négy rakéta tart felétek!

A figyelmeztetés azonban elkészt. A fregatt Phalanx fegyverrendszere, egy 30mm-es radarvezérelt Gatling-ágyú kilőtt két AS-10-es rakétát, de a másik kettő becsapódott. Húszkilós intenzív robbanófejek találták el a helikopter hangárt és az orrpítványt. A csaknem három centis kevlár burkolat megvédte a parancsnoki hidat, de a másik rakéta elpusztította a helikopter hangárt, a 75mm-es ágyút és az Mk 92-es tűzvezérlő radarantennát, valamint az egyik Mk 32-es tengeralattjáró-romboló torpedót fölrobbantotta a csőben, ami további sérüléseket és tüzet okozott a fedélközben.

Kelvin Carter és a Headbanger Kettes teljes fegyverzettel, harcra éhesen belevetette magát a csatába, legnagyobb lőtávról máris megtámadta a második kínai alakzatot. Négy darab H-6 bombázó, a régi szovjet Tu-16 Badger nehézbombázó másolata képezte az első osztagot, mindegyik két hatalmas Hai Ying-4 Sea Eagle hajóromboló rakétát vitt magával. Két H-6-ost Scorpion rakéták találtak el, kénytelenek voltak visszafordulni, de a másik kettő lőtávolságra ért és kilőtte a rakétáit. Carter legénysége kilőtte mind a hat maradék Scorpion rakétáját és két Sea Eagle-t megsemmisítettek, a Duncan pedig kilőtt egy másikat 76mm-es ágyújával és megrongálta az utolsót a Phalanx védelmi rendszerrel, de a háromnegyed tonnás rakéta még így is iszonyú pusztítást végzett a Duncan-en. A jobb oldali tatfedélzetet találta el és hatalmas lyukat ütött a hajótörzsben. Még jónéhány percbe került, mire Atkins és McLanahan bejelenthette, hogy megtisztították a körzetet. Addigra legalább nyolc tajvani F-16 és F-5 járőrözött a közelben.

- JD, itt Headbanger, veszitek az adást? - kérdezte McLanahan.

- Tisztán és érthetően - felelte a James Daniel taktikai tisztje. - Látjuk, hogy északra tiszta a levegő, délen a tajvani légierő csapott szét.

- Mi a helyzetük?

- Mindkét hajó súlyosan megsérült - jelentette a taktikai tiszt. - Mi vizen maradunk, de még nem sikerült eloltanunk a tüzeket. A Duncan helyzete súlyosabb, felkészültünk a túlélők befogadására... valószínűleg el fog süllyedni.

- A francba - szitkozódott McLanahan. - JD, Headbanger Egyes visszatér északra és föltankol. Headbanger Kettő a körzetben marad, ha esetleg föltűnne az NFHH. Váltásokban itt maradunk fölöttetek, amíg szükség van ránk. Rendelkezőnk hajóromboló kapacitással, ha kell, de szükség lesz a tajvani légierő fedezetére.

- Vettük, Headbanger - mondta a taktikai tiszt. - Minden segítséget megköszönünk. És ígérem, többet egy rossz szavam nem lesz rólatok, fiúk!

- Sajnáljuk, hogy többet nem tehetünk - mondta McLanahan. - Vigyázunk a hátsó feletekre. Headbanger Egyes, vétel és vége.

ELNÖKI DOLGOZÓSZOBA

WASHINGTON D.C.

JÚNIUS 18, SZERDA, KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 21 ÓRA 51 PERC

Ott volt minden, a CNN különleges híradásában: videofelvétel a süllyedő kínai kompról alig húsz mérföldre Kimoj partjaitól. Újra és újra a CNN megismételte azt a videofelvételt is, amit a Kínai kormány bocsátott a Pekingi sajtókirendeltségnek, egy kazettát, amin tisztán kivehető két becsapódó rakéta, a robbanás és a lángok...

A CNN hasonló módon hírt adott egy másik támadásról is, ami a Mao Ce-Tung anyahajót érte az újraegyesítés napi ünnepségek alatt Hong Kong kikötőjében. Először a bémésködőket mutatták, civileket a fedélzeten, aztán a pusztítást nem sokkal a torpedók becsapódása után, a halottakat és sérülteket.

Aztán bemutatták mi okozta a pusztítást: egy tajvani tengeralattjárót fogtak el az öbölben, legénységét elfogták a tengeralattjárót pedig elsüllyesztették.

- Édes Istenem - dűnnyögte valaki. - Ez a leghihetetlenebb tudósítás, amit életemben láttam. Azonnal reagálnunk kell rá.

- Az első, hogy mindenki nyugodjon meg - mondta Kevin Martindale elnök kényelmetlenül fészkelődve a székében. Az elnöki hivatal tagjai és a hadsereg vezérkarának jelenlévő tagjai állva meredtek a TV-képernyőre. - Nem válaszolok több hívásra a médiától ma este, különösen a CNN-től nem. Nem érdekel, ha maga Jane Fonda telefonál, akkor sem.

Martindale mellett Philip Freeman Nemzetbiztonsági Tanácsadó, Robert Plank, a CIA igazgatója és a Vezérkari Főnök, George Balboa állt. Jerrod Hale éppen belépett a szobába és megállt az elnök széke mögött.

- Chastaint és Hartmant nem tudtuk elérni, az alelnök és Ricardo tíz percen belül megérkezik - mondta.

- Azonnal beszélni akarok Jeffrey-vel és Arthur-ral - mondta az elnök Hale-nek, aztán a többiek felé fordult. - Phil, foglaljuk össze.

- Igen, uram - mondta Freeman és kinyitott egy piros bőrkötésű, SZIGORÚAN TITKOS feliratú dossziét. - Körülbelül egy órával ezelőtt, washingtoni idő szerint este hét óra körül, azaz reggel nyolckor hong kongi idő szerint több nagyon szokatlan és halálos kimenetelű esemény zajlott le a Formoza-szorosban, nagyjából ugyanabban az időben. A sajtó változatát már ismerjük, de megvannak az előzetes jelentések és ezek más képet festenek.

- Először is rakétákkal lőttek a Haditengerészet két fregattjára Kimoj közelében - mondta Freeman. - Egyikük, a Duncan, két torpedótalálatot kapott és könnyebben megsérült. A körzetben tartózkodó EB-52 Megafortress legénysége jelentette, hogy észlelte a rakétakilövést és lokalizálta a hajót, ahonnan a lövések érkeztek. Engedély nélkül tüzet nyitottak.

- A jó öreg Brad Elliott el is találta... csak hogy kiderült, hogy egy kínai utasszállító komp volt - vágott közbe Balboa tengernagy hevesen. - Brad Elliott figyelmen kívül hagyta a parancsokat és szarrá lőtt egy kompot.

- Áldozatok?

- A kínaiak hatvannyolc halottat és több, mint kétszáz sebesültet jelentettek - felelte Freeman. - Egyelőre nem tudjuk megerősíteni, de a videofelvétel alapján helytállóak a számok. A mentés még tart.

- Te jó ég - sóhajtott az elnök, aztán hangosabban, ingerültebben szólalt meg.

- És Elliott milyen magyarázattal szolgált?

- A legénység szerint a komp egy bárkát vontatott, ami által a radaron cirkálónak, vagy rombolónak tűnt, a rakétameghajtású torpedók pedig valóban a komp felől érkeztek a Duncan és a James Daniel felé - mondta Freeman. - Azt mondják, ők csak a fregattokat védték.

- Freeman tábornok, örülnék, ha nem anyáskodna Brad Elliott fölött - fakadt ki Balboa tengernagy. - Technikai malőrük, bárányszőrbe bújt farkas, hős megmentő, meg manók és tündérek... elég volt a kifogásokból, mert mindig előáll egy újabbal. A lényeg, hogy Elliott megint engedély nélkül támadott. Nem volt teljes célpontazonosítás, mégis két rakétát lőtt ki egy civil hajóra.

- De a Megafortress kitett magáért - mondta Freeman. - A fregattokkal maradtak és segítettek visszaverni egy kínai vadászbombázó támadást. A James Danielről kapott jelentés megerősíti, hogy Kína több hullámban vadászgépeket küldött a fregattok ellen, plusz négy nehézbombázót nagy erejű hajóromboló rakétákkal.

Ellriott és egy másik Megafortress jónéhány támadót lelőtt; a tajvani légierő vadászgépei pedig szintén segítettek a kínai támadók ellen.

- Ez mind nem történt volna meg, ha Ellriott nem lő két rakétát a kompa - tiltakozott Balboa.

- Ezzel nem értek egyet, tengernagy - mondta Freeman. - A vadászgépek és a bombázók percekben belül a helyszínen termettek. Ez egy előre megtervezett támadás volt, amit úgy próbálnak beállítani, mintha megtorlás lett volna.

- Ez lószar, Freeman.

- Jól van, jól van - mondta az elnök és Freeman felé fordult. - Úgy tűnik, Brad Ellriott igencsak elcseszte, Philip. Visszatért már Guamra?

- Nem, uram - felelte Freeman. - Mindkét Megafortress a körzetben maradt a fregattok fölött, hogy biztosítsanak, hátha újabb támadás éri őket. A tajvani légierő is a levegőben van esetleges légitámadástól tartva.

- Uram, itt az ideje, hogy abbahagyjuk a baszakodást ezekkel a rohadt B-52-es szörnyetegekkel és uraljuk a helyzetet - mondta Balboa tengernagy figyelmen kívül hagyva minden tiszteletet feljebbvalója iránt. - Be kell küldenünk az Independence-et a szorosba, hogy segítsen a fregattoknak, méghozzá most rögtön. A rakétatámadás kapcsán pedig vizsgálatot kell indítanunk... Ellriottot, vagy akárki cseszte is el, felelősségre kell vonni. A kongresszus, a szövetségeseink és az amerikai nép véres gyilkosságnak fogja kikiáltani az eseményt. Ellriottot pedig hüvösre kell tenni!

- Tengernagy, figyelmeztettem már, hogy figyeljen a mocskos pofájára, ha az elnökkel beszél - csattant föl Jerrod Hale.

- Jerrod, nyugalom... én is ideges vagyok - mondta az elnök. - Rendben van, vessünk véget az EB-52-es őrzáratoknak, hívjuk vissza őket oda, ahonnan jöttek és rejtjük el őket a sajtó elől, amíg rendeződnek a dolgok. Ha visszatérnek Guamra, azonnal teljes vizsgálatot akarok az esettel kapcsolatban... azzal a szándékkal, hogy bünyügyi eljárást indítsunk Ellriott, McLanahan vagy akárki ellen, aki kilőtte azokat a rakétákat. Ez kemény lesz... És indítsák útnak az Independence csoportot amint lehet és hajózzanak be a Formosa-szorosba. Szükségünk lehet minden polgári és szövetséges mentőszolgálatra, de hivatalosan az Independence-et is ezért küldjük a szorosba.

- Igen, uram - biccentett Balboa és azonnal a telefonhoz sietett, hogy kiadja a parancsokat. - Addig is, uram, mit javasol, mit mondjunk a sajtónak a kompot ért támadásról?

Balboa kérdésében ott bújkált a gúny és a rosszindulat, mintha hibáztatná Martindale-t azért, hogy a Megafortress-eket a szorosba küldte.

- Egy biztos, nem a fregattjaimra fogjuk kenni, ők engedelmeskedtek a parancsoknak és nem nyitottak tüzet, nem úgy, mint a maga szörnyetegei.

- Tengernagy, figyelmeztetem, hogy fogja be a száját... - morogta Jerrod Hale.

Balboa Hale-re meredt, de nem válaszolt, inkább úgy tett, mint aki kortyol egy diplomatikusan kihűlt kávéjából. Martindale ellenben nem tűnt ingerültnek.

- Azt mondjuk, hogy... volt egy felfegyverzett katonai repülőgép a körzetben, ami tévedésből a kompra lőtt - mondta. - Ennyit, semmi többet. Semmilyen részlet nem szivároghat ki a Megafortressekről.

Freeman és Hale bólintott, Balboa azonban alig reagált.

- Rendben, mi történt még? - kérdezte az elnök.

- Csaknem ugyanebben az időben a Mao Ce-Tung anyahajót három torpedótalálat érte, amíg Hong Kong kikötőjében horgonyzott - felelte Freeman. - Az újraegyesítési ünnepségek keretében tartózkodott ott, minimális, ezer fős legénységgel és körülbelül ezer civillel a fedélzetén, akik a hajón töltötték az éjszakát. A jelentések szerint a Mao súlyos károkat szenvedett, az áldozatok száma állítólag jelentős.

- Az anyahajó válaszul helikopterekkel támadást indított és megrongáltak egy tajvani Sea Dragon-osztályú tengeralattjárót, ami kénytelen volt a felszínre jönni. A legénységet letartóztatták és elszállították, aztán darabokra lőtték a Mao ágyúiból.

- Jézusom - dühöngött az elnök. - És hogy reagált erre a KK?

- Tajvan nem tett közzé hivatalos jelentést - felelte Robert Plank. Martindale meglepettnek, aztán csalódottnak, végül dühösnek látszott a hírek hallatán. - tudjuk, hogy egy pár tajvani tengeralattjáró követte a Maót, mióta megtámadta Kimojt... két tengeralattjárónk is a közelben tartózkodott, bár gondosan kerülték a hong kongi vizeket. Úgy tűnik a tajvani tengerészet túl kínálkozó célpontnak ítélte a hajót és hőst akartak játszani azzal, hogy elsüllyeszti a rohadékot.

Ezek szerint visszafelé sült el a terv.

- Ezzel egyidőben egy tajvani C-130-as teherszállító gépet észleltek a Lang Ch'i támaszpont közelében, húsz mérföldre nyugatra Macu szigetétől, a kínai partok fölött - folytatta Freeman hitetlenkedő fejrázással. - Kína azt állítja, hogy Tajvan vagy bombát akart dobni a bázisra, vagy kémeket, esetleg kommandósokat juttatni a körzetbe. Kína azzal válaszolt, hogy megtorlásként rakétákat lőtt ki Macura, ami Tajpejtől északnyugatra helyezkedik el.

- Mi az ördögöt akar Tajvan? - kérdezte az elnök. - Megörültek? Ez egy szörnyű rémálom! Azt akarom... szent isten, nézzék!

Úgy tettek és mindenki megmerevedett a döbbenettől. A CNN-en egy szemcsés, elmosódott fekete-fehér képet láttak... az EB-52-es Megafortressről. A kommentátor azt taglalta, hogy a fotót a Kínai Hírügynökségtől kapták éppen, akik a Népi Felszabadító Hadsereg Légieréjétől szerezték meg. Szemből készült a kép, így nehéz volt kivenni bármilyen részletet is, de a szobában tartózkodók számára egyértelmű volt. A B-52-es géptörzse, a szokatlan farokforma, a csúcsos orr és a fegyverpilonok... a EB-52 Megafortress volt, semmi kétség.

- Csinos fegyverkamera fénykép... egy szigorúan titkos lopakodó nehézbombázóról! - káromta Balboa. - Azt hiszem, kibújt a szög a zsákból, nem igaz?

- Elég legyen, tengernagy - mondta az elnök ingerülten. Észrevette, hogy Jerrod Hale máris telefonon beszélt... a fenébe is, gondolta, alig tíz másodperce mutatták be a CNN-en, máris csöngenek az átkozott telefonok. - A hivatalos válasz a fotókkal kapcsolatban az, hogy "no comment", világos...? Mi az, Jerrod?

- A külügyminisztériumot telefonon bombázzák Japán, Oroszország, Észak-Korea, Irán és még egy tucatnyi külügyminiszter... és mind azt akarja tudni, hogy hivatalosan hadban állunk-e Kínával, meg azt, hogy hány ilyen Megafortress van szétszórva a világon készen a támadásra - mondta Hale. - Mind magyarázatot kér.

- Számíthatunk rá, hogy a kongresszusból is telefonálni fognak - mondta Martindale fáradtan. - Renben van, Jerrod, én is telefonálgatni fogok... először Japánba, aztán a Vezérkarnak, Oroszországnak és minden ázsiai szövetségesnek, aki akarja. Észak-Korea meg csessze meg magát szépen, csöndben. Mi a helyzet Tajvannal? Mi Lee elnök magyarázata, az ördögbe is?

- Amennyire ki tudjuk következtetni anélkül, hogy Lee miniszterelnökkel beszélénk - kezdte Freeman -, Tajvan ki akarta iktatni a repülőgép hordozót, aztán megbénítani Lang Ch'i támaszpontját, ami a Macu szigetek elleni lehetséges invázió központja.

- Egyetlen géppel? Egy bombával egy nyavaalás teherszállítóról? Mégis mekkora károkat okozhat egy ilyen repülő? - kérdezte az elnök.

- A teherszállító egy C-130-as Hercules volt - mondta Freeman. - Tajvannak pedig van BLU-82-es bomba az arzenáljában... ez egy hét és fél tonnás bomba, uram, elég, hogy mindent elpusztítson két mérföldes sugárban. Nem tudjuk megerősíteni, hogy Tajvan valóban bevetni készült volna egy Bib Blue-t, de egy ilyen támaszpont ellen logikus lépés lenne.

- Vájunk csak, várjunk csak... egy kicsit előreszaladtunk - mondta az elnök ingerülten. - Miért támadnák meg Lang Ch'i-t? A kínaiak Macu ellen készültek volna? Ez egy inváziót megelőző támadás lett volna?

A KNK Macu és Kimoj elleni támadásra hónapok óta lehetett számítani, már az 1996-os kínai háborús játékok óta - felelte Freeman és belenézett a jegyzeteibe.

- Tavaj Lang Ch'i-ra irányították a 117. és a 134. Tengerész Hadosztályt, mindkettő tartalékos egység, az 54. Hadtesttel együtt, belértve a 165. Légiezredet... csaknem kétszázezer katona a körzetben.

- Ilyen körülmények közepette nem csodálom, ha Tajvan megtámadná őket, mint ahogy azt meg is tette - jegyezte meg az elnök. - Tehát elfoglalták Macut a kínaiak?

- Az utolsó hírek szerint egyetlen katonai egységet sem dobtak át Macura - felelte Freeman. - Kína partraszálló járművek terén azonban igen gyérül áll, így nem számítottak masszív invázióra. A macu-i légitámaszpontot súlyosan megrongálták, de összességében úgy tűnik, Kína uralkodik magán. Ez halovány, de megnyugtató hír volt.

- Mi az ördög folyik itt? - ismételte meg az elnök. - Tajvan arra akarja rávenni Kínát, hogy támadja meg? Mert ha igen, akkor az öngyilkos terv.

- Elnök úr, a legfeltűnőbb dolog, amit észrevettem, az a videokamerák látszólag véletlenszerű elhelyezése az anyahajón és a kompon - jegyezte meg Plank. - Nyilvánvalóan nem egyszerű polgári típusok, csaknem televíziós minőségűek. Mindkét kamera fölvette a fegyverek becsapódását, mintha pontosan tudták volna,

hol fognak találni. Nem embereket, vagy ilyesmit fényképeztek, hanem a hajó oldalát mutatták. Ezen felül Kína átkozottul nagy sietséggel juttatta el a CNN-nek a kazettákat, szinte meg sem nézték őket, mintha tudták volna mi van rajtuk. Freeman tábornok korábbi megjegyzése pedig, hogy a kínai vadászok és bombázók alig fél órán belül a kompot ért támadás után már lőttek is... nos, elég gyanúsnak tűnik.

- Bob, ezzel azt akarja mondani, hogy Kína megszervezte a támadásokat? - kérdezte az elnök. - Hogy lehetséges ez? Honnan tudhatták, hogy egy tajvani tengeralattjáró ilyen közel merészkedik? Honnan tudhatták volna, hogy van egy bombázónk a komp közelében és ha tudták is, miből gondolták, hogy rakétát fog kilőni rá? Ez elég meredek elképzelés.

- Tudom, hogy az, uram... Csupán megfigyelést teszek az alapján, amit láttam a híradóban a kínaiak által produkált videók láttán - mondta Plank. - De nem lenne nehéz megszervezni. Az anyahajó elleni támadást könnyű megoldani. Bedobnak néhány torpedót a vízbe, kilövik és lefényképezik, amint talál. A komp elleni támadást már nehezebb megoldani, de nem lehetetlen: torpedókat raknak a vízbe, akkor, amikor a komp arra jár és a fregattjaink a közelben vannak, aztán távirányítással kilövik a torpedókat és remélik, hogy a fregattok visszalőnek. Nem hiszem, hogy számítottak a Megafortress támadására, de tudták, hogy van lopakodónk a körzetben.

- Ez örület, Bob - mondta az elnök. - Inkább arra koncentráljunk, amit tudunk. Azt...

Jerrold Hale tette a vállára a kezét.

- Nagai miniszterelnök úr van a vonalban, uram.

- Ó, a francha - dűnnyögte az elnök. Kazumi Nagai folyékonyan beszélt angolul, így még tolmácsra sem volt szükség... nem lehetett erre hivatkozva elhalasztani a beszélgetést. - Miniszterelnök úr, itt Martindale elnök, hogy érzi magát?

- Remekül, elnök úr és remélem, hogy ön is jól van - felelte Nagai, csípős, de tisztelettudó hangnemben.

- A Kínát ért feltételezett amerikai és tajvani támadásokkal kapcsolatos hírek miatt telefonál.

- Egészen pontosan, elnök úr - felelte Nagai. - Megdöbbenett és felháborított amit láttam a felvételeken... tudomásunk sem volt ilyen repülőgépek létezéséről és felettébb aggaszt, hogy ilyen szörnyűséget műveltek. Igaz, hogy egy kínai felderítőgép lefényképezte a repülőgépet és valóban részt vett a komp elleni támadásban?

- Igaz, miniszterelnök úr - felelte Martindale. - További magyarázattal is szolgálhatok, amennyiben garantálja az információk titokban tartását.

- Elfogadom, elnök úr - felelte Nagai. - Kérem folytassa.

- Egy kísérleti hosszútávú felderítő bombázó volt, amit egy B-52-es repülőgépből alakítottunk át - magyarázta Martindale. - Ugyanez a repülőgép vett részt abban az ütközetben, ami a nukleáris támadáshoz vezetett, de a gépnek semmi köze nem volt a nukleáris támadáshoz, kivéve, hogy elfogott és megakadályozott legalább egy rakétát, hogy becsapódjon.

- Elfogta? Hogyan?

- Ez most nem fontos, miniszterelnök úr - mondta az elnök. - A repülőgép tulajdonságainak semmi köze a két incidenshez.

- Jobb volna, ha ennek eldöntését ránk bízna, elnök úr - mondta Nagai. - De kérem folytassa.

- A legutóbbi incidensben a repülőgép őrzőjáraton volt, amikor észlelte, hogy több rakétát is kilőttek egy közeli hadihajóról. A legénység tévesen kínai hadihajóként azonosította a kompot. Egyik fregattunkat rakétatorpedó találat érte és harcképtelenné vált. Attól tartva, hogy egy második támadás megsemmisíti a hajót, a felfegyverzett felderítő gép viszonzta a tüzet.

- De ha nem egy hadihajó kezdeményezte a támadást, hogy lőhetett az önök repülőgépe egy ártalmatlan utasszállító kompra? - kérdezte Nagai. - Ugyanolyan szörnyű hibát követtek el, mint legutóbb a légibusz ellen a Perzsa-öböl fölött!

- Miniszterelnök úr, ez a baleset Kína mesterkedése. Az elektronikus szenzorok számára hadihajónak tűntette föl a kompot és a hajóirányából valamiféle rakétatámadást indított, talán egy tengeralattjáróról - mondta Martindale. - Biztosíthatom, hogy ilyen baleset nem fog még egyszer bekövetkezni. A repülőgépet visszahívtuk és vizsgálatot indítottunk.

- Vajon ennek a vizsgálatnak az eredményét is titokban kívánják tartani, akárcsak a repülőgép létezését?

- Gondoskodom róla, hogy kapjon egy másolatot a vizsgálat anyagából, amint elkészül - mondta Martindale. - Mindössze annyit kérek, hogy ez az ügy maradjon a legszigorúbb titokban. Remélem válaszoltam minden kérdésére. Köszönöm, hogy...

- Elnök úr, tolmácsolnom kell pártom több tagjának aggodalmát Amerika utóbb időben végzett katonai beavatkozásait illetően - vágott közbe Nagai ezúttal sokkal komolyabb hangnemben. - Olybá tűnik, hogy előszeretettel alkalmaz katonai beavatkozást, különösen titkos manővereket tárgyalásos megoldás és a szövetségeseivel való konzultáció helyett. Kormányom, beleértve minden párt képviselőjét felháborodását fejezte ki az ön cselekedetei miatt. Először megtámadja Iránt megbeszélések és hadüzenet nélkül, most pedig belebonyolódott egy újabb konfliktusba Kína ellen. Egyik esetben sem értesítette a szövetségeseit.

- Jelenleg csak annyit mondhatok, miniszterelnök úr, hogy cselekedeteim szükségesek és elengedhetetlenek voltak nemzetünk biztonsága érdekében - mondta Martindale. - Az önök kormányát azért tájékoztattuk a terveinkről, hogy katonai akciót foganatosítunk Iránnal szemben, mert támadást intézett más Perzsa-öbölbeli országok ellen... Sajnálom, de nem éreztem szükségét, hogy részletesen elmagyarázzam a terveinket. Ami lényeges, hogy ezáltal sikerült elhárítanunk egy kiterjedtebb konfliktus kirobbanását és helyreállítottuk a békét.

- Helyreállították? Amikor az olaj ára csaknem a kétszeresére emelkedett az elmúlt négy hónapban és a Japánba tartó olajszállítmányok tíz százalékkal csökkentek? - tiltakozott Nagai.

- Ha Iránnak sikerül elzárnia a Perzsa-öbölt és elpusztítja a környező államok olajtermelési kapacitását, mit gondol, mennyit kellene fizetnie az onnan érkező olajért, miniszterelnök úr?

- A kormányom felháborodottságát fejezi ki továbbá Kínai Tajpej függetlenségének támogatása miatt is - váltott témát sietve Nagai. - Ez is hibás lépés volt, elnök úr. Egy lázadó kínai tartomány elismerése, ami ráadásul legtöbb ázsiai szövetségeseivel konfliktusban áll, meggondolatlan döntés volt.

- Ismételten csak azt mondhatom, hogy úgy véltem, nemzetbiztonsági érdekeink végett gyorsan és határozottan kellett döntenem - mondta Martindale. - Tajvan függetlenségének kinyilatkoztatása ugyanúgy meglepetés volt számomra, mint Kína gyors döntése, hogy hadihajókat küld Tajvan és területeinek elpusztítására.

- Az ön döntése, hogy elismeri Kínai Tajpej függetlenségét - mondta Nagai ismét Kína Tajpejnek és nem Tajvannak, vagy Kínai Köztársaságnak nevezve a szigetországot -, sokak felháborodását kivívta hazámban. Úgy érzik, Amerika többé nem támogatja Japán alapvető nemzeti érdekeit. Ilyen körülmények között nehéz támogatnunk Amerika érdekeit Ázsiában.

- Mire céloz ezzel, miniszterelnök úr - kérdezte az elnök. - Amerika mindig erős és hű szövetségese marad Japánnak.

- Figyelmeztetnem kell önt, elnök úr, hogy Amerika nem számíthat nagy vendégszeretetre Japánban létesített bázisain, amennyiben azt sugallja, hogy nem szolgálja Japán nemzeti érdekeit - mondta Nagai gondos, kimért szavakkal.

- Ön az amerikai bázisokat fenyegeti Japánban, amennyiben továbbra is támogatjuk a Kínai Köztársaságot, vagy megvédjük a Kínai Népköztársaság agressziójával szemben? - kérdezte Martindale erőltetetten hűvös hangnemben. - Jól értem, amit mond, miniszterelnök úr?

- Kína fontos kereskedelmi partnerünk; félretettük történelmi ellentéteinket a virágzás és a jövő érdekében - felelte Nagai. - Bármilyen Kína elleni, vagy Kínai Tajpej melletti további megmozdulás, ami Japánt sújtó gazdasági vagy katonai megtorláshoz vezetne, országunk elleni lépésnek fogjuk tekinteni. Japán népe felháborodna, ha megtudná, hogy bázisainkról indult repülőgépek vagy hadihajók bármilyen gazdasági, politikai, diplomácia, vagy katonai konfliktust okoznának Japánnal szemben. Ilyen estében többek között csak üzemanyag vagy élelmiszer felvételére fogjuk korlátozni a bázisok elérhetőségét.

- Tehát azt mondja, hogy ha folytatjuk, amit eddig elkezdtünk, akkor Japán megtiltja az amerikai haderőknek, hogy fegyvert vegyenek magukhoz a támaszpontokról? Jól értettem, miniszterelnök úr?

- Mindössze ennyi hozzáfűznivalóm vana témához, elnök úr. Remélem, hogy mi, igaz barátai Ázsiában, tájékoztatva leszünk, mielőtt bármilyen más helyzet fölmerülne. Mik a tervei a hajóikat ért támadások kapcsán, elnök úr?

- Az Independence repülőgép hordozót és kíséretét Jokoszukából a Formosa-szorosba küldjük, hogy segítsen a mentési műveletekben.

- Az anyahajót? Gondolja, hogy ez bölcs döntés, elnök úr? - kérdezte Nagai alig

érezhető elégedetlenséggel a hangjában. - Ez Kína elleni fenyegetésként értelmezhető, mint egy ellenlépés.

- Jogunk és kötelességünk megvédeni a hajóinkat, miniszterelnök úr - mondta Martindale. - A fregattokat kínai vadászgépek és bombázók támadták meg.

- Nyilvánvalóan az utasszállító kompot ért támadásra válaszul... tisztán önvédelmi jelleggel - vágta rá Nagai. - Ha odaküldi az anyahajót, az ellenséges cselekedetnek tűnhet és tovább növeli az amúgy is feszült helyzetet a körzetben. Javasolnám, hogy inkább olyan hajót küldjön a fregattok megsegítésére, ami nem rendelkezik harci kapacitással? Az anyahajónak több napi útba kerül eljutnia az incidens helyszínére... más hajókat sokkal gyorsabban oda tudnának vezényelni.

- Olyan hajót és felszerelést küldünk oda, amit szükségensek látunk, hogy életeket és értéket mentünk, egyúttal fönntartjuk a jogot a nemzetközi vizeken való hajózásra - jelentette ki határozottan az elnök. - Ha ehhez egy anyahajóra van szükség, akkor azt küldünk oda... vagy kettőt, vagy hármat, ha kell. De azt nem hagyjuk, hogy bárki kiüzzön minket a nyílt tengerről.

- Elnök úr, ezek egy kétségbeesett és dühös ember szavai - jegyezte meg Nagai keserűen. - Ismételten anélkül villogtatja haderejét, hogy számolna a következményekkel. Tisztelettel, elnök úr, javaslom, hogy tartsa az Independence-et a kikötőben és más módon segítsen a bajba jutott hajókon. Japán örömmel nyújt segítséget... vannak mentőhajóink, amik képesek bevontatni és a vizen tartani a sérült fregattokat. Ezeket azonnal a rendelkezésére tudjuk bocsátani. Tudomásunk van arról is, hogy Kínai Tajpej is rendelkezik mentőhajókkal, amik órák alatt a kelyszínre érkehetnek. Az Independence odavezénylése ellenséges megmozdulásnak tekinthető, talán még háborús cselekedetnek is. A kormányom nem támogathat egy ilyen döntést.

- Sajnálom, ha nem számíthatunk az önök támogatására, miniszterelnök úr - mondta az elnök. - De minden szükséges intézkedést megteszünk, amit szükségesnek látunk.

- Arról legalább biztosítani tud, elnök úr, hogy nem tervez ellencsapást, vagy megelőző támadást a Kínai Népköztársaság ellen?

- Soha nem is állt szándékunkban katonai erőt alkalmazni Kína ellen, miniszterelnök úr - mondta Martindale. - Az elmúlt két hétben bekövetkezett eseményeket Kína Amerika és a Kínai Köztársaság ellen elkövetett támadó megmozdulások váltották ki. Mi a Kínai fenyegetésre reagáltunk csupán. Ha szükségessé válik, újból cselekedni fogunk, de nem azért küldök hadihajót a Formosa-szorosba, hogy fenyegezzünk, vagy megtámadjunk bárkit is. Az Independence csakis a mentési akciókban fog segíteni és nem készülünk megtorlásra. Csak akkor támadunk, ha minket megtámadnak.

- Remélem, hogy így lesz, elnök úr... Remélem - mondta Nagai. - Már csak egyetlen kérdésem volna, elnök úr.

- Mi lenne az?

- Uram, hírszerzésünk úgy tájékoztatott, hogy ön összehívta a Stratégiai Parancsnokság Kombinált Fegyvernemek bizottságát - mondta Nagai. Martindale-nek leesett az álla a döbbenettől. - Tudjuk, hogy ennek a bizottságnak a hatásköre megszervezni és fölfegyverezni országának nukleáris csapásmérő egységeit.

- Miniszterelnök úr, nem áll módomban válaszolni erre a kérdésre.

- Megértem, elnök úr - mondta Nagai. - Mindössze remélem, hogy ha ez igaz, akkor ez nem azt jelenti, hogy az Egyesült Államok a nukleáris konfrontáció ingoványos talajára kíván lépni a Kínai Népköztársasággal szemben. Az Independence csoport kihajózása a Formosa-szorosba így is további feszültségeket szülhet. Ha kitudódna, hogy az Egyesült Államok is fontolóra veszi nukleáris fegyverek bevetését, világszerte megnőne a feszültség. Ami még rosszabb, ha esetleg az derülne ki, hogy az Independence, vagy bármelyik kísérője taktikai atomfegyvereket szállít...

- Nagai miniszterelnök úr, nem örülök annak, amire céloz - vágott közbe Martindale ingerülten. - Nem kívánom megtárgyalni bármelyik stratégiai rendszerünk elhelyezését és nem tolerálom a burkolt fenyegetéseket, sem azt, hogy pontatlan vagy félrevezető információkkal lejárassa az Egyesült Államokat és saját politikai céljait erősítse vele. Azt javaslom, hogy ön fontolja meg gondosan a lépéseit. Köszönöm és jó éjszakát! Martindale lecsapta a telefont.

- Több hívást nem fogadok ettől a szemét kis Nagaitól, vetted, Jerrod? Hogy merészel ultimátumokat adni nekem?! - még pár percig dühöngött, végül higgadtan szólalt meg. - Beszélni akarok Lee miniszterelnökkel és Csiang Ce-

Minnel amint lehetséges. Előbb Lee-vel.

- A KNK nagykövete, Hou King-Cse van a kettes vonalon - mondta Jerrod Hale. - Nagai hívása óta vár.

Az elnök elismerően biccentett; és még inkább bosszantotta a hallgatás Tajvan felől. Mély lélegzetet vett, hogy lehiggadjon, megnyomta a gombot és fölvette a kagylót.

- Nagykövet úr, itt Kevin Martindale. Elnézést, hogy megvárakoztattam.

- Nem probléma, elnök úr - felelte Hou King-Cse nagykövet kiváló angolsággal, kis britt akcentussal. - Megtiszteltetés, hogy beszélhetek önnel. Először szeretném kifejezni legmélyebb sajnálatunkat Csiang miniszterelnök, a kormány és a Kínai Népköztársaság nevében a nacionalisták és Kína között lezajlott legutóbbi konfliktus kapcsán.

- Milyen magyarázatot tud and erre az önök kormánya, excellenciás uram?

- Sajnálattal kell közölnöm, hogy a Népi Felszabadító Hadsereg Haditengerészete túlzottan is hevesen reagált a lázadó nacionalista terroristák bizonyos cselekedeteire - mondta Hou. - Kormányom sajnálatát fejezi ki és kínosan érezzük magunkat a történetek miatt.

- Túl hevesen reagált? Nukleáris rakétákkal támadtak Kimojra, nagykövet úr.

- Kormányom határozottan tagadja, hogy bárki ellen is nukleáris fegyvereket vetettünk volna be, elnök úr - mondta Hou őszinte hangon.

- Számtalanszor hallottuk már a tiltakozásukat az elmúlt két hétben, nagykövet úr - mondta az elnök. - A tényeken azonban nem változtat... tudjuk, hogy a rakéták az önök hajóiról indultak.

- A legnagyobb tisztelettel, elnök úr, ezzel nem értünk egyet - mondta Hou. - Hívásom célja azonban nem ez, elnök úr, hanem magyarázattal szolgálni legutóbbi cselekedeteinkre.

- A Mao Ce-Tung anyahajót követő tajvani tengeralattjáró támadása lehetett véletlen esemény, vagy egy elszigetelt szabotázsakció. A tajvani tengeralattjáró hirtelen feltűnése ilyen közel a hajóinkhoz, különösen azután, hogy mindet kivontuk a Formosa-szorosból, váratlanul ért minket - magyarázta Hou. - Tengerészetünk riadót fűjt és reagált a támadásra.

- Továbbá úgy tűnik, a tajvani teherszállító feltételezett bombázási kísérlete mindössze navigációs tévedés volt. A pilótának vélhetően problémái akadtak a navigációs műszereivel, amit egy közeli elektromos vihar okozott és így tévedhetett véletlenül a mi légterünkbe. Légvédelmünk tévesen támadásként értékelte a repülőgép feltűnését és ellentámadással válaszolt - folytatta Hou. - Haderőinket ismételten felkészületlenül érték az események, ezt tetézték a friss hírek az anyahajónkat ért támadásról, ez zavarodottságot keltett, így elhamarkodottan reagáltak az eseményre. Országom nevében legmélyebb sajnálatunkat fejezzük ki a Macu népet ért indokolatlan támadás miatt és bocsánatot kérünk.

Az elnök hosszú pillanatokig nem felelt. Úgy tűnt, Kína tisztára mosta magát az ügyben... elismerték, hogy elszúrták! A magyarázat teljesen elfogadható volt: két egymástól független incidens, mindkettőt Tajvan kezdeményezte, a kínai hadsereg pedig reflexszerűen visszavágott.

- Értem - mondta végül a telefonba. Elhitte Hou szavait, csak még nem akarta beismerni. - Mik a további szándékaik?

- Kormányom úgy tájékoztattott, hogy minden további katonai akciót beszüntettünk Macu ellen és nem kezdeményezünk újabb támadás - felelte Hou. - Sajnálattal vesszük az emberéletben és anyagiakban okozott veszteségeket, de úgy vélem, hogy az adott körülmények között bármilyen dicstelen és sajnálatos is volt, reakcióink indokoltak voltak. Bocsánatkérésünket továbbítjuk a nacionalista kormány felé is, valamint a béke érdekében biztosítjuk önöket, hogy a tajvani tengeralattjáró legénységét tisztas bánásmódban részesítjük. Nem állunk háborúban egymással, de az elfogott matrózokat cselekedeteik miatt hadifogolyként kezeljük. Kormányunk továbbá hajlandó nemzetközi bíróság elé tárni az ügyet.

Az ajánlat meggyőző és elismerésre méltó volt, látta be Martindale elnök: azt jelentette, hogy kész kompromisszumokat kötni és nem zárkózik el a világtól. Talán túl szívélyesek is voltak, gondolta.

- Kaphatunk másolatot a visszavonulási parancsból és egy írott jegyzéket Kína szerepéről az említett események során? - kérdezte.

- Gondoskodom róla, hogy egy órán belül eljuttassuk Hartman külügyi államtitkár úr irodájába, elnök úr - felelte Hou.

Martindale-t meglepte az őszinteség és együttműködési készség Hou részéről: persze még látni kellett az eredményét, de mégis meglepő volt Kína látszólagos nyíltsága.

- Rendben van, nagykövet úr - felelte az elnök. - Továbbra is számítunk az együttműködésükre ebben az ügyben.

- Én is megígérhetem, hogy továbbra is együttműködünk az ügyben - mondta Hou, aztán elhallgatott, mintha zavarban volna, végül kibökte: - Azt az utasítást kaptam, elnök úr, hogy kérdezzem meg, van-e valami magyarázatuk a Kimoj közelében nemrégiben történt szörnyű és tragikus eseményre.

Martindale még a levegőt is visszatartotta, Hou azonban még sietve hozzátette

- Ha nem óhajt beszélni róla, én megértem, elnök úr. Kényes és kritikus körülményeket kell még kivizsgálniuk.

- Még mindig rengeteg a tisztázatlan pont az ügyben, hogy mi is történt, nagykövet úr, mint ahogy a hong kongi és macui esetekben - felelte az elnök. - Mivel azonban őszinte volt velem, nagykövet úr, én is őszinte leszek önhöz, feltéve, hogy garantálja, hogy az elhangzó információk szigorúan titokban maradnak.

- Természetesen, elnök úr - felelte Hou.

- Közvetlenül az utasszállító kompot ért támadást előtt rakétatámadás érte két hadihajónkat a körzetben - mondta az elnök. - Egy felfegyverzett felderítő repülőgép, ami a körzetben járőrözött észlelte a hajókat ért támadást és tévesen úgy ítélte meg, hogy a lövések a kompról érkeztek, ezért viszonzta a tüzet. Szenzoraink úgy érzékelték, hogy a komp egy hadihajó, útvonala pedig keresztezte hadihajóink útját, így a rakétatámadásokat követően a felderítőgép azonnali ellentámadást hajtott végre.

- Az EB-52 Megafortress bombázó ekkora távolságból képes megkülönböztetni a hajókat? - kérdezte Hou.

Az elnök összerezte a Megafortress említésére... Tudták! A Kínaiak tudtak a Megafortress létezéséről! Ez volt a második alkalom, hogy Kína elleni konfliktusban bevetették, ezért nem volt lehetetlen, hogy tudjanak róla... de a gép becenevének ilyen könnyed emlegetése megdöbbenetette az elnököt. Martindale kezdettől fogva tudott a tervszétről és az eredményekről, eddig szigorúan őrzött titok volt, még a kormány és a kongresszus legtöbb tagja előtt is sikerült titokban tartani.

- Nem áll módomban repülőgépek típusait és vélt, vagy valós képességeiket megtárgyalni önnel - felelte Martindale igyekezvén közömbös maradni. - Mindössze annyit mondhatok, hogy a támadás tévedésen alapult és a felderítőgépeket eltávolítjuk a körzetből, hogy elejét vegyük minden további balesetnek, a béke érdekében. Azt reméltük van valami magyarázatuk a fregattjainkat ért támadásokról.

- Minden hadihajónkat és tengeralattjárónkat eltávolítottuk Kimoj sziget környékéről, elnök úr - felelte Hou, majd hozzátette -, szintén a béke érdekében. Nincs magyarázatunk ezekről az úgynevezett torpedótámadásokról. Természetesen megerősíthetem, hogy néhány haditengerészeti repülőgépünk és a légierő gépei reagáltak egy feltételezett amerikai invázióra és harciasságuk folytán túllépték a hatáskörüket és megtámadták a fregattjaikat. Országom nevében őszintén bocsánatot kérek a támadásért. Tájékoztattak róla, hogy az önök Megafortress bombázója is részt vett a légiütközetben. El kell ismernem, meglehetősen figyelemreméltó repülőgép.

- Bízom benne, hogy a Kínai Népköztársaságnak nem áll szándékában megtorló intézkedéseket tenni a mai napon és az elmúlt hetekben történt incidensek miatt, valamint számítunk rá, hogy együtt tudunk működni a körzet békéjének helyreállításában - mondta az elnök figyelmen kívül hagyva a Megafortressre tett újabb megjegyzést. A kínaiak által összegyűjtött információ meglepően pontos volt, gondolta. Valószínűleg többé már nem tudják titokban tartani a Megafortress létezését.

- A Kínai Népköztársaság osztozik ebbéli véleményében, elnök úr - felelte Hou szívélyesen. - Meg kell jegyezmem, hogy országunk felderítő repülőgépei kapcsolatba kerültek a Megafortress bombázóval, de utasításuk volt rá, hogy ne támadják meg, miután visszavonult a körzetből, annak ellenére, hogy megtámadott egy polgári hajót és védekező repülőgépeinket, ezáltal sokak halálát okozva - Martindale majdnem hangosan fölnevetett: csak a kínaiak nevezhetnek egy hajóromboló rakétákkal felszerelt H-6-os bombázórajt védelmi egységnek. - Nem akadályozzuk meg, hogy felfegyverzett járőrgép nemzetközi légtérben maradva a

körzetben tartózkodják, de kérjük, hogy a béke érdekében vonják ki ezeket a módosított B-52-es bombázókat a térségből. Ezek a bombázók komoly fenyegetést jelentenek a Kínai Népköztársaságra nézve.

Az elnök ismét hátrahőkölt Hou szavai hallatán. Valóban sokat tudtak a Megafortressről. Biztos volt benne, hogy hamarosan az egész világ tudni fogja annak ellenére, hogy Hou ígéretet tett, hogy mindez titokban marad.

- Egyetértünk, nagykövet úr - mondta végül. - Amíg a két ország között nem kerül sor háborús konfliktusra, nem küldünk hosszútávú csapásmérő repülőgépeket a kínai légtér közelébe.

- Szavai bölcssek és határozottak, elnök úr - mondta Hou elégedetten. - Országom nevében is köszönöm. A béke érdekében Kína változatlanul az imperialisták és lázadók által elszakított területekkel való egyesülésre törekszik, elnök úr. Az Egyesült Államok fontos szerepet játszhat ebben a kérdésben.

- Felhatalmazást kaptam a kormányomtól, hogy továbbítsam a következő meghívást és kérést: Hajlandó-e az Egyesült Államok fontolóra venni a közvetítő szerepét kormányom és a formozai nacionalista kormány között, hogy a két Kína 2005-re végleg egyesüljön? A Britanniával és Portugáliával Hong Kong és Macau visszacsatolása kapcsán lezajlott sikeres tárgyalásokra való tekintettel az Egyesült Államok becsületes ügynökként léphet föl Kína dicsőséges újraegyesítésében. Egyúttal felügyelheti, hogy megmaradjon a nacionalista kormány által képviselt gazdasági erő és ideológiai szabadság. Megtenné, elnök úr? Megfontója Csiang Ce-Min kérését?

- Megtisztelő, nagykövet úr, de mint tudja, már bejelentettem a szándékomat, hogy elismerjük a Kínai Köztársaság függetlenségét, mint önálló nemzet - mondta Martindale elnök. - A mi látásmódunk szerint a Kínai Köztársaság erős és hiteles demokratikus kormányt alakított ki, amely egyenrangú bármelyik másik ázsiai országgal, ezért kiérdekelte a lehetőséget, hogy önálló nemzetként létezzen. Nem áll szándékomban megsérteni a Kínai Népköztársaságot, de készen állok, hogy támogassam Tajvan függetlenségéhez való jogát. Remélem, hogy országa belátja ennek a helyzetnek a jelentőségét és békés körülmények között megegyezik Lee elnökkel.

- Az Egyesült Államok támogatásával éppen erre készülünk - mondta Hou. - Tisztában vagyunk vele, hogy az önök szenátusának még jóvá kell hagynia az 1979-es Tajvani Együttműködési Megállapodás visszavonását. A Kínai Népköztársaság alázatosan mindössze annyit kér, hogy csatoljanak egy mellékletet az ön kezdeményezéséhez, miszerint elviekben hozzájárul Kínai Tajpej függetlenségi törekvéseihez, amíg a Kínai Népköztársaság tövényeit liberalizáljuk, de egyúttal támogatja a két Kína egyesülését 2005-ig. Ezáltal nincs szükség a politikai tőkét arra használni, hogy visszavonjanak egy már működő törvényt, valamint megerősítheti a szenátus támogatását egy méltó és nemes cél felé, amit a világon már számtalan nemzet elfogadott.

- Megfontolás tárgyává teszem a javaslatát, nagykövet úr - felelte az elnök. - Köszönöm, hogy szakított rám időt. Jó éjszakát, nagykövet úr.

Hou még akkor is köszönetet mondott Martindale-nek az idejéért és türelméért, amikor az elnök letette a kagylót. Az Egyesült Államok elnöke nagyot sóhajtott.

- Hát, Hou vagy nagy szarkavaró, vagy egy őszinte kínai - mondta. - Elismerték, hogy elcseszték.

- Elismerték, hogy túlreagálták a dolgokat, de nem ismerték el, hogy tévedtek, sem azt, hogy felelősek a történetekért - mutatott rá Freeman. - Még mindig az a véleményem, hogy túl könnyedén veszik a dolgokat. Több száz kínai polgár és katona halt meg, állítólag tajvani és amerikai orvtámadásokban és a nagykövetük bocsánatot kér? Nekem ez nem tetszik.

- Még mindig azt hiszed, hogy megrendezték az egészet, Phil? - kérdezte az elnök. - Még mindig azt hiszed, hogy Kína kezdte az egészet, azt remélve, hogy lerohanhatja Tajvant?

- Arra gondol, hogy megkockáztatják, hogy megrongálják a saját hajóikat annak reményében, hogy kieroszakolhatnak egy tajvani konfliktust? - kérdezte Freeman és eltöprengött. - Nem találgatok. Azt hiszem, lehetséges...

Balboa tengernagy megrázta a fejét és olyan hangot hallatott, ami leginkább egy felháborodott horkantáshoz hasonlított. Balboa alacsonyabb volt, mind Freeman és korántsem annyira kisportolt és karcsú, de helyette élénk, kifejező és nyughatatlan természetű volt, az a fajta, akit nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

- Már elnézést, Freeman tábornok, de véleményem szerint nevetséges feltételezni,

hogymint Kína képes négy torpedót lőni a saját hajójára annak reményében, hogy provokálhatja Tajvant. Azt hiszem, ezt a megoldást kizárhatjuk.

- Én nem zárok ki semmit, tengernagy - mondta Freeman. - Abban egyetérttek, hogy hihetetlenül hangzik, de az egész alig másfél órája történt. Még túl korai mindent tudni. Mr. Plank elemzése számomra elfogadható és azt súgja, hogy a kínaiak szervezték meg az egészet.

- Ahogy ön mondta, tábornok - vágott közbe Balboa -, a Macu elleni inváziós terveket már egy éve tudni lehetett. Tajvan pedig azzal fenyegetőzött, hogy elsüllyeszti az anyahajót, ha az belép a Formosa-szorosba. Egyik sem meglepetés.

- Mindenesetre a sajtó már rászállt az ügyre, mintha a harmadik Világháború készülődne - mondta az elnök ingerülten. Az órájára nézett, aztán Jerrod Hale-re. - Jer, szólj Chuck-nak, hogy állítson össze egy sajtónyilatkozatot ma estére. Szeretném tisztázni, hogy nagy aggodalommal figyelem az eseményeket és készen állok, hogy segítek a béke helyreállításában. Felszólítom a feleket, hogy szüntessenek be minden harci cselekményt a Formosa-szorosban.

- Talán beleszúrhatna egy sort, amiben elismeri a mi hibánkat is a konfliktusban, uram - mondta Hale. - Nem tehetjük meg, hogy a hibánkból meghal száz ember és mi csak annyit mondunk, "mindenki húzza meg magát, különben..."

- Nem akarom, hogy úgy tűnjék, mi kezdtük az egészet, Jerrod.

- Akkor megemlíteném Hou nagykövet hívását is, az együttműködési ígéretet és azt, hogy visszavonja a repülőket a körzetből - mondta Hale. - Már így is nagyon ránk szálltak, most nem ajánlatos kibúvókat keresgélni.

- Igazad van. Szervezzünk meg egy sajtóértekezletet holnap reggelre - mondta az elnök és Robert Plank felé fordult. - Mit csinál a kínai hadsereg mostanság, Bob? Igen csendesek az utóbbi időben, nem?

- Hallgatnak, kivéve az anyahajót és kísérőit, amit állítólag most támadtak meg - mondta Plank. - Hihetetlen hogy átrendeződik a hatalmi egyensúly, ahol ez a repülőgép-hordozó feltűnik.. a Dél-Kínai tenger körzetében ez a legnagyobb és legerősebb harci egység. Alapjában véve az egész flotta harmadrangú, de jelentős fenyegetést jelentenek az egész térségre. A Dél-Kínai tenger most már Kínáé.

- Azt hiszem, ezt még egy kicsit korai kijelenteni, Bob - szúrta közben Freeman. Plank, a hírszerzési igazgató egyike volt Martindale politikai támogatóinak, egy jelentős atlantai ügyvédi iroda résztulajdonosa volt, amíg el nem vállalta Martindale választási bizottságának helyettesi tisztségét; ő szervezte meg kampányt a stratégiaileg fontos délkeleti államokban. Keveset tudott a politikáról, szinte semmit egy hírszerzési ügynökség vezetéséről. Javára legyen mondva, jól ismerte az embereket, a nemzetközi törvényeket és tudta, hogyan kell egy szervezetet vezetni és válságot kezelni. Philip Freeman szemében azonban kevés köze volt a hírszerzési feladatokhoz és csak szorult helyzetekben alkalmazta a tehetségét.

- Az ügynökség legjobb emberei dolgoznak az ügyön - mondta Plank az elnöknek oda sem figyelve Freemanre. - Hívhatok valakit, aki pontosan tájékoztatja Kína jelenlegi katonai helyzetéről.

- Mi lesz Kína következő lépése, Bob? - kérdezte az elnök.

- Szerintem kívárnak, remélik, hogy elcsitul a vihar és Tajvanon, meg rajtunk tartják a nyomást, aztán lesik, hogy mi mit csinálunk - felelte Plank. - Nem tartom valószínűnek, hogy tovább folytatódna az erőfitogtatás a két Kína között, emiatt nem kell aggódnunk.

- Ez nem egy nyavalyás erőfitogtatás, Bob: a kínaiak atomot vittek a körzetbe és kilőtték Kimojra! - torkollta le Freeman.

- Szerintem hatalmi harcok dúlnak a Honvédelmi Bizottságban és ez az atomrakétás ötlet nem Csiang Ce-Mintől jött - mondta Plank megfontoltan. - A kínai repülőgép hordozónak és kíséretének szétszórásra, miután annyi pénzt öltek az összeállításába azt jelenti, hogy akárki állt is elő az ötlettel, lejáratta magát vele. Számításaim szerint hiba volna tovább növelni a feszültséget azzal, hogy nyílt lépésre szánjuk el magunkat. Az biztos, hogy ki kell vonnunk a B-52-eseket a körzetből. Ezeknek a bombázóknak mindig is rossz híre volt: a hidegháború alatt a globális termonukleáris háborúval emlegették egy lapon.

- Egyetérttek - sietett közbeszólni Balboa. - A Megafortress fiaskó már így is eléggé fölkavarta a kedélyeket. Viszont arra szükség van, hogy képviselve legyünk a Szorosban: két héttel ezelőtt is szükség volt rá, most pedig még inkább. Az Independence indulásra kész Jokoszukából. Javaslom, hogy küldjük a

Szorosba, hogy segítsen a Duncannek és a James Danielnek. Elvileg Hong Kongban lenne a helye az újraegyesítés napi ünnepségeken, de ez érthető okokból már nem olyan jó ötlet. Az alelnök is Hong Kongba tart, igaz? Még mindig részt akar venni az anyahajók találkozóján?

- Amennyire én tudom, még mindig ez a terve - mondta az elnök. Nemzetbiztonsági tanácsadójához fordult. - Phil? Egyetértesz azzal, hogy a szorosba küldjük az anyahajót?

Freeman tétovázott, ami dühítette Balboát, de tartotta a száját.

- Uram - kezdte végül Freeman -, az egyetlen probléma az egészben az, hogy szerintem a KNK az orrunknál fogva vezet. Csapdát szimatolok. Talán várnunk kellene, amíg Planknek sikerül kivizsgálnia a baleseteket, mielőtt odaküldenénk az Independence-t.

- Mindig a másik oldalon kell állnia, igaz, tábornok? - kérdezte leplezetlen megvetéssel Balboa. - Minden tisztelem ellenére, azt hiszem, magát vezették az orránál fogva, tábornok: nem a KNK, hanem Elliott, McLanahan és Samson. Adtunk nekik egy esélyt, de nem jött be, hála Elliottnak. Ha a dolgok kezdenek eldurvulni az Independence körül, mind a három anyahajót odaküldhetjük: a Washington pár nap alatt elfoglalhatja a helyét, a Carl Vinson pedig nem sokkal utána.

- Folytatnunk kellene a légi őrjáratokat a szoros...

- Odaküldhetjük a P-3-asokat Miszavából vagy az S-2-eseket Acugiból - mondta Balboa. - Ha kezdenek kicsúszni a kezünk közül a dolgok, odaküldhetjük az F/A-18 Hornet vadászbombázókat Okinawából. Szerintem abban biztosak lehetünk, hogy a Haditengerészet csak megfigyelő lesz és nem kezdeményez. Az Amerikai jelenlét elvileg stabilizáló jelenlét Ázsiában.

Balboa maga volt a hadnemeken belüli bigottság mintaképe, gondolta az elnök, de most nem volt idő a pártatlanság teljes hiánya fölött vitázni vele.

- Philip, van még valami? - kérdezte az elnök. Mikor Freeman nem válaszolt, folytatta. - A Védelmisek dobjanak össze egy tervet; azt akarom, hogy az Independence kifusson, amint lehetséges. Ne tagadjunk meg semmilyen tajvani segítséget a fregattoktól, de azt akarom, hogy mindenki tudja, az Independence a mentésben fog segíteni... Csak a lelki nyugalmam végett, Balboa, ugye egyetlen anyahajónkon sincs nukleáris fegyver?

- Egyáltalán nincs, elnök úr - mondta Balboa. - Minden különleges fegyver, nukleáris, biológiai, vagy kémiai fegyvert legalább öt éve leszedtek a Haditengerészet hajóiról, kivéve a ballisztikus tengeralattjárókat. A felszíni flottának nincsenek atomfegyverei.

- Még nyomokban sem? Komponensek sem? - kérdezte az elnök. Nyílt titok volt, hogy a kormány egy időben "meghamisította" az adatokat a hajók nukleáris fegyverzetére vonatkozóan, hogy azok beléphessenek egy másik ország "atommentes" felségvizeire. Úgy játszották ki a törvényt, hogy a fedélzeten szétszerelték a rakétákat, ezáltal csak "nukleáris komponensek" és nem "nukleáris fegyverek" lettek.

- Nukleáris komponensek sincsenek, uram - mondta Balboa. - Természetesen vannak nukleáris fegyverek célbajuttatására alkalmas eszközök a flottában: vadászgépek, hordozórakéták, satöbbi, de garantálhatom, hogy sem nukleáris fegyver, sem annak alkatrésze nincs a flottában.

- Helyes, mert ezt írásba kell adnia, tengernagy - mondta az elnök. - Magának és a parancsnokainak is.

- Megérkezett a biztonsági jelentés, amit a Sky Masters és az Edwards Légitámaszpont Megafortress irodáival kapcsolatban elrendelt, uram: minden tiszta - szólt közbe Freeman. - Semmiféle speciális fegyvert, fegyverhordozó berendezést sem szereltek föl, nem rendeltek ilyesmit és nem is terveztek.

- Helyes, erről is látni akarom a jelentést, Philip - mondta az elnök. - A következő lépés, Balboa tengernagy, hogy maga, a vezérkar és Chastain tüntessék el a Megafortresseket. Hozzák el őket Guamról vissza az Államokba minél hamarabb. Adtunk nekik egy esélyt, de nem jött össze. Aztán szedje össze a Katonai rendészetet, a Tengerészeti Nyomozókat és az Igazságügyminisztériumot és indítsanak vizsgálatot a rakétakilövések és a komp elleni támadások kapcsán. Lehet, hogy néhány fejnek a porba kell hullania, hogy megmutassuk a világnak, nem akarunk háborúzni.

Balboa tengernagy mosolya túl széles és önelégült volt ahhoz, hogy megnyugtató legyen.

- Igen, uram - mondta leplezetlen lelkesedéssel. - Azonnal nekilátunk, hogy

eltakarítsuk a szemetet.

Balboa vérszomja és Elliott iránti fékezhetetlen gyűlölete aggasztó volt, de Martindale elhessegette a gondolatot; ideje volt, hogy Balboa visszavegye az irányítást a katonai erők fölött, neki pedig ideje volt visszalépnie a katonásditól. – Mi a helyzet a Stratégiai Parancsnokság fölállításával?

– A teljes Kombinált Fegyvernemek csak az ön utasítására várnak – mondta Balboa.

– Természetesen a KF egyetért abban, hogy nem látja szükségét a nukleáris arzenál felszerelésének. A CINCPAC még mindig uralja a Csendes-óceáni hadszínteret. Ha Ázsiában történik valami és akad egy célpont, akkor a CINCPAC bármilyen eszközt megkaphat, amire csak szüksége van.

– Helyes – mondta az elnök. – Egyetértetek velük: nincs szükség nukleáris fegyverekre, hacsak Kína nem veti be mégegyszer a nukleáris arzenálját. De nem hiszem, hogy ez bekövetkezik. Holnap délután jelentést kérek a Csendes-óceáni parancsnokságtól.

Jerrod Hale fölvette a telefont, hogy válaszoljon egy beérkező hívásra. Az elnök észrevette Hale néma, csaknem észrevehetetlen jelzését.

– Van még valami, tengernagy?

Balboa épp a bögréjéből kortyolt, lenyelte a kávé és a perem fölött kíváncsian Hale-re nézett, majd az elnökre, aztán vissza Hale-re.

– Nincs, uram.

– Akkor köszönöm és jó éjszakát – mondta az elnök, elbocsátva Balboát. Hale az elnök mögé lépett, lehajot és a fülébe súgott valamit, teljesen kizárva ezzel a Vezérkari Főnököt. Balboa meglepetten pislogott, lecsapta a bögréjét és duzzogva távozott. Amint kívül volt az ajtón, Martindale felsóhajtott.

– Finegold szenátor... máris? Nem tudott volna várni holnap reggelig?

– Nem kell válaszolnod a hívásra, Kevin – mondta Hale. – Éppen a válság kezelésével törődsz. Megmondom Finegoldnak, hogy tájékoztatjuk őket mielőtt a sajtónak nyilatkoznánk.

Az elnök fáradtan felsóhajtott és megdörzsölte lassan lüktetni kezdő halántékát. Tudta, hogy beszélnie kell Finegolddal, tudta azt is, hogy ha nem teszi, Finegold első dolga az lesz, hogy a reggeli hírműsorokban panaszkodni kezd arról, hogy a Fehér Ház nem tájékoztatja a legfrissebb fejleményekről, aztán belerakja a maga kis csavarját az ügybe. Miden tétozás nélkül lecsapott a telefonra.

– Üdvözlöm, szenátor.

– Köszönöm, hogy fogadja a hívásom, elnök úr – mondta Barbara Finegold szenátor.

– Sajnálom, hogy megzavartam, tudom, hogy milyen elfoglalt lehet most.

– Attól tartok nincs túl sok mondanivalóm jelenleg, szenátor – mondta az elnök óvatosan. – Ami tudunk, hogy két fregattunkat a Formosa-szorosban megtámadott egy kínai tengeralattjáró, aztán kínai bombázók és vadászgépek, az egyik járőrgépünk pedig tévedésből megtámadott egy kínai utasszállító kompot. Ezen felül semmilyen más incidensről nincs tudomásunk jelenleg.

– Miféle járőrgép volt az, elnök úr? – kérdezte Finegold. Ahogy a hírekben láttam, úgy nézett ki, mint egy B-52-es bombázó.

– Ez egy új, kísérleti hosszútávú járőr és felderítőgép, ami a B-52-esen alapul, de modernebb felszereléssel láttak el – felelte az elnök. – Kizárólag önvédelemből támadott azután, hogy a fregattokat torpedótalálat érte.

– Beszélt már Kínával, elnök úr? Mit mondanak minderről?

– Beszéltem és a kínaiak elnézést kérnek az elhamarkodott lépések miatt – felelte az elnök. – Természetesen mindent tajvani megelőző támadásokra kennek, amikről még nem sikerült megerősítést nyernünk.

– Egy kínai repülőgép-hordozó és egy katonai támaszpont elleni támadás... ha nem mi tettük, akkor Tajvanon kívül ki más tehetett? – kérdezte Finegold. – A tengeralattjáró rálőtt az anyahajójukra egy bombázó pedig megpróbált átrepülni a bázisuk felett. Azt hiszem ez elég meggyőző bizonyíték, nem gondolja?

– Talán elfogadja Kína állításait a történetekről, vagy előbb szeretne hallani egy független megerősítést is esetleg, szenátor? – kérdezte emeltebb hangon az elnök. Jerrod intett a kezével, jelezve, hogy higgadjon le.

– Rengeteg ártatlan ember halt meg és még több a sebesült a CNN képei szerint, elnök úr – mondta Finegold ingerülten. – Azt állítja, hogy mindez csak félrevezetés, trükk? Mert ha igen, akkor igen szép munka.

– Én azt mondom, hogy független források egyelőre nem erősítették meg semmit sem.

– Szeretném, ha egy kongresszusi bizottság odamenne és szétnézne – mondta

Finegold. - Számíthatunk utazási segítségre a Pentagontól?

- Természetesen. Polgári, katonai, diplomáciai, ami csak kell.

- Először is látni szeretnénk azt a felderítőgépet - mondta Finegold. - Szeretnénk beszélni a legénységgel, kikérdezni a parancsnokot, minél több részletet megtudni.

Az elnök tétovázott, érezte, ahogy megnő a feszültség a vonalban.

- Ez valószínűleg nem lehetséges, szenátor - felelte végül. - Még őrzőjáraton vannak és segítenek a mentési munkálatokban. Parancsot adtam, hogy a gépek repüljenek vissza az Egyesült Államokba, amint befejezték az őrzőjáratot... Talán itt lenne a legalkalmasabb szemügyre venni és kikérdezni a legénységet.

- Reméltem, hogy hamarabb lehetséges, elnök úr - mondta Finegold. - A kabinetem úgy tájékoztattott, hogy a gépek Guamon állomásoznak. Ha ez így van, akkor a tajvani, japán és kínai kormányok képviselőivel folytatandó megbeszélések előtt pont útba tudnánk ejteni.

Az elnök hangosan kieresztette a levegőt. Finegold túl sokat tudott, túl sok részletet, amit csak közvetlenül magas rangú forrásokkal való beszélgetésekből tudhatott. Remélte, hogy Hale téved George Balboa fecsegésével kapcsolatban, de egyre inkább úgy tűnt, hogy mindent kifecseg Finegoldnak.

- Rendben van, szenátor, gondoskodom róla, hogy ön és kabinetjének tagjai megvizsgálhassák őket - mondta az elnök. - De figyelmeztetem, hogy még mindig az elnök a nemzet első számú diplomatája. Bár kétségtelen, hogy engedélyezhetem a kongresszus tagjainak, hogy külföldi államhivatalnokokkal találkozzanak és megbeszéléseket folytassanak, az elnök dolga az egyezmények és az államügyek külföldi képviselőit. Ön nagy befolyással rendelkezik a világon, Finegold szenátor, látogatását esetleg összetéveszthetik egy hivatalos, kormányok közötti tárgyalással.

- Ígérem, hogy szándékainkat és utazásunk célját kristálytiszán tudatni fogjuk, elnök úr - felelte Finegold szenátor és a szoba hőmérséklete érezhetően lecsökkent.

- Megkérdezhetem, hogy milyen válaszlépéseket szándékozik tenni az állítólagosan tajvani agresszióknak beállított kínai támadásokkal szemben?

- Szándékomban áll a lehető legtöbb túlélőt megmenteni a Formosa-szorosban - felelte az elnök. - Ezután biztonságban haza akarom hozni a hajókat és a katonákat. Azután még nem tudom. Nem áll szándékomban megszakítani a diplomáciai kapcsolatokat Kínával, sem pedig megtorlást eszközölni.

- Ezt örömmel hallom, elnök úr - mondta Finegold. - És remélem, hogy lesz olyan szíves és konzultál a kongresszussal, mielőtt bármiféle gazdasági vagy katonai szankciót kezdeményez Kína ellen.

- Természetesen, amennyiben fönnál a lehetősége - mondta az elnök. - Köszönöm, hogy telefonált, szenátor. Jó éjszakát.

Letette a kagylót, mielőtt Finegold még egy kérdést föltehetett volna.

- Ezt a nagyszájú szukát! - dühöngte félhangosan. - Nekiáll kioktatni engem arról, hogy mik a kötelességeim!

- Óvatosnak kell lenned, Kevin - mondta Jerrod Hale. - Ne kezdj ki vele telefonon keresztül... nem tudhatod, ki hallja még. Ha meg akarod lekéztetni és elmondani, hogy hova dugja föl a javaslatait, akkor hívasd ide. Hadd öltözzön ki ő és vonszolja ide a karcsú nob hill-i fenekét. Együttal idehívhatod a kongresszus elöljáróit is, hogy közönség előtt rángatózzék.

- Kösz, Jer. Tudom én, csak néha figyelmeztetni kell rá, amikor nagy a nyomás - mondta az elnök. - Rendben van. Állítsanak ki egy szétlőt, lecsupaszított Megafortrest Guamon, mire a szenátor odaér... a többi pedig tüntessék el Guamról és rejtse el, vagy darálják le konfettinek amint lehetséges. Intézkedj.

MINISZTERELNÖKI HIVATAL

PEKING, KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG

1997. JÚNIUS 20., PÉNTEK, HELYI IDŐ SZERINT 09 ÓRA 17 PERC

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT JÚNIUS 19., CSÜTÖRTÖK, 18 ÓRA 17 PERC)

- Normális körülmények között a legnagyobb örömmel gratulálnék a jól végzett munkájáért, Szun Ji Guoming tengernagy - mondta Csiang Ce-Min miniszterelnök hűvösen, oldalán Csin Po-Zihong tábornokkal, a Népi Felszabadító Hadsereg

vezérkari főnökével. - Mégsem tehetem. Tengernagy, ön azt állította, hogy a teljes nyugatbarát szövetséget térdrekényszeríti, mi pedig a legkisebb ellenállás nélkül besétálunk a nacionalisták szigetére. Még nem látom az eredményét. Amit ellenben látok, az tucatnyi halott elvtárs Hong Kong közelében, valamint új anyahajónk önkezünkkel történt megrongálása. A Kimoj közelében elsüllyesztett kompon csaknem százan haltak meg, egy tucatnyi vadászgépünket lőtték le a tajvani nacionalisták, veszteség nélkül, és ami a legrosszabb, washingtoni nagykövetségünk bocsánatot kér az Egyesült Államok elnökétől és az ENSZ tagállamaitól.

- Türelemmel kell lennie, miniszterelnök elvtárs - felelte Szun tengernagy. - Engedje meg, hogy összefoglaljam legfrissebb eredményeinket.

Csiang biccentett, hogy folytathatja.

- Az Egyesült Államok négy hadihajójából kettőt kivon a Formosa-szorosból, tengeralattjáróit pedig még messzebbre rendelte a bázisainktól. A hajóikat segítő lopakodó bombázó, amit kémkedni küldtek ellenünk, szégyenbe hozta magát, nyilvánosan agresszornak bélyegeztetett és hamarosan teljesen visszavonják a körzetből. Az Egyesült Államok elnökét úgyszintén agresszornak bélyegezték, csaknem egy szinten emlegetik Szaddam Husszeinnel, vagy Mohammar Khadaffival. Vizsgálatot kezdeményeztek ellene amiért lopakodó bombázókat küldött Irán ellen, most pedig hadüzenet nélküli háború kezdeményezésének gyanújával vonhatják felelősségre a Formosa-szorosban történtek és a lelepleződött módosított B-52 bombázó miatt. Saját népe tart tőle és bizalmatlan; hamarosan szövetségesei is félni fognak tőle.

- Még fontosabb, hogy mostanra az Egyesült Államok és a nacionalisták elszigetelődtek a világtól, mindkettejüket háborúra éhes, saját céljaikért mindenre képes országnak tartják - folytatta Szun. - Martindale elnök komoly ellenállással néz szembe saját kongresszusán belül a nacionalisták függetlenségének elismerésének ügyében. Ha tovább fokozzuk a nyomást és nyitottak maradunk a világsajtó felé, a mi oldalunkra billen a mérleg. Martindale elnök pedig rákényszerül, hogy elfogadja a mi újraegyesítési tervünket Tajvannal. Amint Tajvan már az Egyesült Államoktól is elszigetelődik, nem marad más választása, mint a behódolás.

- Ez mind ígéretesen hangzik, tengernagy - mondta Csin tábornok. - De még mindig számolnunk kell a katonai erejünkkel. Amerika ugyan visszavon két fregattot, de másik kettő, valamint négy tengeralattjáró a körzetben marad, ami még mindig jelentős haderőt képvisel, mi pedig elvesztettük vadászaink és bombázóink jelentős részét.

- Ahogy már említettem, tábornok - mondta Szun -, a J-szériás vadászgépeink nem szállhatnak szembe a nacionalista F-16-os vadászgépekkel, hacsak nincsen teljes radarfedezet és hatszoros túlerő. Ebben az esetben csak háromszoros túlerőben voltunk és rosszul szerepeltünk. Nem számoltunk azzal sem, hogy az amerikai lopakodóbombázó levegő-levegő rakétákkal is támadni fog. A H-6-os bombázóknak sokkal nagyobb esélyük lett volna, ha csak a fregattok légvédelmével kellett volna számolniuk, vagy ha a nacionalistáknak meg kell osztaniuk a figyelmüket a vadászgépek és a bombázóink között.

- Veszteségeink azonban változatlanul jelentősek, tengernagy - mondta Csin tábornok. - Lehetetlennek tartom, hogy a tervét még mindig véghez lehetne vinni, ha ilyen sebességgel veszítjük el a haderőnket.

- Éppenséggel ez az, ami a tervem igazát bizonyítja, tábornok - rázta meg a fejét Szun. - Ismét bebizonyosodott, hogy az amerikaiakat nehéz közvetlenül legyőzni egy tengeri, vagy légi konfliktusban. A hagyományokkal szakító módszer azonban működik: két amerikai fregattot hatástalanítottunk és mind a nacionalisták, mind az Egyesült Államok összezavarodott és vonakodik harcba bocsájtkozni a Szorosban. Lassan kezd megfordulni a helyzet, tábornok elvtárs.

- Azt állította, hogy be tudja csalni az amerikai anyahajókat a szorosba, ahol sebezhetőek lesznek. A legközelebbi anyahajó, az Independence pedig látszólag kihajózni készül Japánból, valószínűleg azért, hogy találkozzon két másikkal, még az is lehet, hogy a Szorosban - jegyezte meg Csin. - De még mindig meg tudják támadni a partmenti állásainkat és változatlanul élvezik a nacionalisták légifedezetét.

- Az Independence soha nem fogja elhagyni Japánt, elvtársak - mondta Szun tengernagy vészjóslón. - Végzete már elkerülhetetlen, mint ahogy az ázsiai nyugatbarát szövetségi rendszer összeomlása is.

- Úgy vélem, itt az ideje, hogy beavasson minket is a terveibe, Szun tengernagy

- mondta Csin ingerülten. - Nyilvánvaló, hogy a feszültség jócskán megnőtt, ha az a szándéka, hogy háborúba sodorja Kínát, legyen kedves tájékoztasson, hogy mozgósíthassam a hagyományos katonai erőinket és az anyaország védelmére rendelkezsem.

- Nem lesz szükség rá, hogy mozgósítsa a hadsereget, tábornok elvtárs - mondta mosolyogva Szun. - Hamarosan bekövetkezik a legnagyobb katasztrófa a Nagy Háború óta, amit mi fogunk előidézni: és az egész világ Kína segítségére fog sietni, hogy megvédjen minket a nagy sától, az Amerikai Egyesült Államoktól.

ANDERSEN LÉGITÁMASZPONT, GUAM

1997. JÚNIUS 19., CSÜTÖRTÖK, HELYI IDŐ SZERINT 14 ÓRA 44 PERC

(KELETI IDŐ SZERINT JÚNIUS 18. SZERDA, 23 ÓRA 44 PERC)

- Tisztában vannak vele, mi történik? - fakadt ki George Balboa tengernagy. - Tudják egyáltalán, hogy mit tettek?

A vezékar főnök egy konferenciaasztal mögött ült a Pentagonban, hangját azonban olyan élesen és tisztán hallották, mintha ott ült volna velük, az Andersen légitámaszpont parancsnoki eligazítójában.

- Látták a híreket? A TV-kben a maguk gépét mutogatják szerte a világon a kompot ért rakétatámadással egyetemben.

- Láttuk, tengernagy - felelte Patrick McLanahan. Brad Elliottal és a Megafortress legénységének többi tagjával együtt egy asztalnál és a Pentagon és Guam közötti biztonsági műholdas, zártláncú videokapcsolat keretében feleltek a kérdésekre. Az eligazítót lefüggönyözték és teljesen lezárták, az ajtó elé őrséget állítottak. Patrick McLanahan szerint eső után köpönyeg volt, már az egész világ tudott az EB-52 Megafortress létezéséről, már késő a biztonsági intézkedés. - Valószínűleg a MiG-25 Foxbat-ek készítették.

- Milyen magyarázattal tud szolgálni az elnöknek a történetekről? - kérdezte Balboa.

- A kínaiak csapdába csaltak minket, uram - jelentette ki McLanahan határozottan. - Egyeztettük a megfigyeléseinket a James Daniellel és egyetértünk: a kompot átalakították, hogy hadihajónak nézzen ki.

- Hogy az ördögbe csinálták volna?

- Egy nagy uszályt húztak maguk után - felelte McLanahan. - Ötven méterrel hosszabbnak tűntek, mint valójában.

- Egy szemetes uszályt húztak maguk után az ég szerelmére! - csattant föl Balboa. - Ezernyi ilyen bárkát vonszolnak keresztül a Szoroson minden héten, de eddig még senki sem nézte őket hadihajónak!

- A bárkának acélból készült radarviszaverő fala volt, amit túl rövid kötéllal húztak maguk után, ráadásul IFF interrogátorral volt felszerelve - emlékeztette McLanahan. - Azonosító hívőjeleket sugárzott, mint egy hadihajó. Miért lenne egy Square Head interrogátor egy utasszállító kompon?

- Ez olyan szánalmas kifogás, McLanahan, hogy szégyenlem magamat amiért fölvetette - mondta Balboa. - Egy pilóta, aki akkora tapasztalattal és hírnévvel rendelkezik, mint maga és vak vádaskodásokkal akarja eltussolni a hibáit: szomorú. Nyilvánvalóan egy másik hajó IFF-jét fogták, vagy összekeverték egy sima tengerészeti radart egy IFF-fel... De még ha IFF-je lett volna, mint ahogy állítja, mi a fenéért támadták meg azt a rohadt kompot? Még ha tényleg egy kínai cirkáló lett volna, maguknak zseniknek pedig tudniuk kellene, hogy Kínának nincsenek cirkálói, nem volt engedélyük a tüzelésre, különösen nem Strikerekkel. Miért lőttek mégis?

- Ahogy azt a jelentésünkben leírtam, tengernagy, a fregattokat rakétatorpedó támadás érte - mondta McLanahan. - Mi nem tudunk védekezni ellenük, a zaravóink nem használtak volna. Minden műszerünk azt jelezte, hogy egy kínai cirkáló több Stallion torpedót lőtt ki a fregattokra. A Duncan elsüllyedt volna egy újabb sorozattól. Nem volt más választásunk, mint viszonzni a tüzet.

- Még akkor is, ha nem volt engedélyük rá, még akkor is, ha nem kaptak parancsot.

- Nekem volt parancsom - dünnyögte Jeff Denton.
- Hogy mondta? - kérdeze Balboa. McLanahan Denton felé fordult és szúrós szemmel csöndre intette. - Mit mondott, Denton százados?
- Semmit.
- Ismételje meg amit mondott, vagy most rögtön sittyre vágom.
Denton először Elliottra nézett, aztán McLanahanre, de mindketten kifejezéstelen arcot vágtak. Már nem volt visszaút.
- Uram, a fregattokat támadás érte.
- Ki adott parancsot a kilövésre, százados?
Denton elhallgatott, aztán lesütötte a szemét.
- Elliot tábornok - mondta nagyon halkán.
- Ismételje csak meg.
- Elliot tábornok - fakadt ki Denton. - Uram, megtámadtak minket és nagyon úgy nézett ki, mint egy kínai cirkáló, meg négy kínai vadászgépraj és két Foxbat vadászgép. Én voltam a TRT székében, én irányítottam a Strikereket.
- De Elliott adta ki a parancsot a kilövésre, igaz?
- A Duncan mozdulatlanul állt a vizen, a másik fregatt pedig éppen visszafordult, hogy segítsen rajta - mondta Denton izgatottan. - Éppen szétlőni készültek a hajóinkat. Tudtam, hogy tennem kell valamit, ezért amikor Elliott tábornok utasított, hogy lőjek, megtettem. A számítógép szerint egy hadihajó volt, tengernagy és a számítógép hibátlanul működött.
- Ennyi elég lesz, százados - mondta Balboa. - Ennyi elég, hogy szövetségi bíróság elé idéztessem Elliott tábornokot hivatali kötelességmulasztás és közvetett emberölés miatt.
- Micsoda?- kiáltott föl McLanahan. - Maga tréfál, tengernagy!
- Azt hiszi, ez vicces, McLanahan? Van még jobb is: maga ellen is vádat emelek ugyanezért. Maga volt a küldetésparancsnok és hiába ült Denton a székben, maga volt felelős a cselekedeteikért. Mivel Cheshire, Atkins, Bruno és Denton mind aktív szolgálatot teljesítenek, ellenük is vádat emeltetek direkt parancs megtagadása, tiszthez méltatlan viselkedés és kötelesség elhanyagolása miatt.
- George, számítottam rá, hogy börtönbe akarsz juttatni engem - mondta Brad Elliott hihetetlen nyugalommal. - De bárki más ezek közül a nagyszerű katonák közül bűnvádakkal illetni, ez több mint nevetséges; ez elmebeteg. Ha keresztülviszed ezt az ostoba ötletet, akkor az egyenruhát viselő tisztek legrosszabb példája vagy.
- Azt hiszem, ez a megtiszteltetés már téged illet, Elliott - mondta Balboa. - És még nem végeztem. Illegális bűncselekményeik miatt a Sky Masters teljes Megafortress tervezete kompormittálódott és a kormányra hárult a feladat, hogy eltakarítsa a szemetet. Mint a társaság alkalmazottai, tisztjei, igazgatói és részvényesei, McLanahan és a te cselekedeteid a Sky Masterst is belerángatták az ügybe. Búcsút mondhattok minden katonai szerződésnek a jövőben, ezt garantálom. Hogy nézne ki olyan cégre bízni egy több százmilliós katonai megbízást, ami felelős egy nukleáris támadásért és több száz civil haláláért?
- George, csak olyan embereknek fogsz ártani, akik hisznek a teljesítményben, az értékekben, az integritásban és a becsületben - mondta Elliott. - Egyértelmű, hogy te nem hiszel ilyesmiben. A felszerelésünk és az embereink jó munkát végeztek. Nem szabad egy jól teljesítő céget csak azért megbüntetni, mert az én életemet akarod pokollá tenni.
- Szerencsére mindennek köze van egymáshoz - felelte Balboa. - Egyszerre csinállak ki téged és a barátaidat és mindezt csak magadnak köszönheted. Csak engedelmeskedned kellett volna a parancsoknak és kimaradni az ütközetből, de te nem tetted, én pedig most gondoskodom róla, hogy soha többet nem cseszel el semmit. Itt vannak az új parancsaitok, fiúk és ha ennek sem engedelmeskedtek, a börtönben találjátok magatokat és bezáratom a cégeteket, olyan aktahalom alá temetem, ahonnan még bulldózerrel sem tudjátok kiásni:
- Sajnálatos módon, mivel ti vagytok az egyetlenek, akik vezetni tudjátok azokat a szarokat, nem vehetek szövetségi őrizetbe benneteket, amíg vissza nem tértek az Államokba. Három napon belül működőképesé kalapáljátok a gépeket és visszahozzátok az összes kormánytól bérelt repülőgépet egyenesen a Légikarbantartó és Ellátóközpontba a Davis-Monhtan légítámaszpontba Tucsonba - a Temetőbe.
- Ezt nem teheti, uram - vágott közbe McLanahan. - Azok a gépek hosszútávú bérleti szerződés alapján a Sky Mastersnél vannak, már a pénzt is kifizették érte.

- Hát ez sokmindent megmagyaráz, McLanahan: csak a szerződések, meg a pénz miatt aggódsz, nem a parancsok végrehajtása és a nemzetbiztonsági érdekek miatt - mondta Balboa. - Felejtsd el a pénzt, McLanahan, azt már nem látja viszont a cégecskéd, amit pedig kifizettetek, azt a kormány lefoglalja. Ebből fogjuk fizetni a szövetségi ügynököket, akik a gépeket fogják őrizni és megfigyelés alatt tartanak benneteket.

- De azok a gépek a Nyolcadik Légihadtesthez tartoznak - mondta McLanahan. - Személyesen Samson tábornokon keresztül intéztem a bérbevételüket. Még nincs itt az ideje, hogy a temetőbe vigyék őket, még van fenntartott hangár és iroda az Edwardson a B-52-eseknek.

- Monst már nem - mondta Balboa. - Javasoltam, hogy szedjék szét őket és töröljék a programot, az vezérkar pedig bele fog egyezni. Ha a gép nem repülőképes, a helyszínen megsemmisítendő, akárhol legyen is az, a költségek pedig a Sky Masterst terhelik, amit a szétszerelés napján per útján érvényesítenek. Az írott parancsokat hamarosan továbbítjuk. Ez minden. A számítógép bejelentette, hogy Guam kikapcsolódott a videokonferenciából.

- Ezt nem hiszem el, a fenébe is - dühöngött Elliott. Bal karját és vállát dörzsölgetve állt föl, bekapott egy pár savlekötő tablettát és leöblítette egy csésze kávéval. - Balboa egy seggfej, mindig is az volt. Szerintem még az Akadémia óta neheztel rám. Sosem bírta, ha veszít. A legkisebb hibáért bárkinek szemrehányást tesz és mindenki elől megpróbálja learatni a dicsőséget. McLanahan kinyitotta az ajtót, ami jelzés volt Wendynek és Jon Mastersnek, hogy bejöhetnek. Látta a kifejezést az arcukon és tudta, hogy figyelemmel kísérték a beszélgetést... végtére is, Jon Masters tervezte a műholdas kommunikációs rendszert, amit használtak, úgyhogy könnyedén kikerülhette a Pentagon kódolási rendszereit.

- Nem hiszem el... akár egy rémálom - mondta Wendy amint belépet és átölelte a férjét. - Ezt nem tehetik meg! Az életedet kockáztatod ezért a programért, most pedig börtönbe akarnak csukatni?

- Azt hiszem, megteheti - mondta McLanahan. - Én hiszek neki. Jon?

- Már hívtam az otthoniakat és a jogászok már munkához láttak és végrehajtást felfüggesztő végzéseket nyújtanak be a washingtoni és az arkansasi szövetségi bíróságon - mondta Jon Masters. - De Balboa gyorsabb volt. Aganáról tengerészgyalogosokat rendeltek a gépek őrzésére, mindent lezártak.

- Az ügyvédek azt mondják, valószínűleg nem kerül bíróság elé az ügy, talán még a pénzt is visszakapjuk, de szerintük Balboa bármikor sittre vághat minket, csak elsuttogja a mágikus szót: "nemzetbiztonság", és azt is biztosra veszik, hogy bármikor apró darabokra szedethetik a gépeket. Én is hiszek neki.

- Hadd hívjam föl a kapcsolataimat, Muck - mondta Elliott. Leroskadt egy székre, könyökével a térdére támaszkodva összekulcsolta a kezeit a tarkóján. - Balboának rengeteg csontváz van a szekrényében és tudom, hogy a fiúk bármikor előrángatják és kipakolnak. Hamar meggondolja magát, ezt garantálom. Ha nem válik be, egyenesen a Fehér Házba megyünk... a fenébe is, Muck, mindketten tudjuk, hogy Martindale is sáros!

- Brad, már mondtam neked, nem akarok a Pentagonnal veszekedni - mondta McLanahan. Egy darabig Elliottot tanulmányozta és rájött, hogy rosszabbul érzi magát annál, mint ahogy Elliott kinéz. - Vesztettünk. Milliókat öltünk ebbe a projektbe, de nem működik, ha Balboa főntről ellenünk van. Nem megy. Nem fair velünk szemben, nem fair a szeretteinkkel és a részvényesekkel sem.

- Mi a fenéért izgatnak a rohadt részvényesek, Patrick? - mordult föl Elliott. - Jézusom, teljesen elvesztetted a gerincedet?

- Nálam más a sorrend, Brad - mondta McLanahan. - Most már Jonnak dolgozom és nem a kormánynak. Mindenemet eladtam, hogy befektessek a Sky Mastersbe és segítsem a céget, nem akarom, hogy Balboa, vagy bármilyen szövetségi bíróság föleméssze az összes tőkénket és tartalékunkat a pereskedések miatt. Ha együttműködünk és hagyjuk, hogy a kormány elrejtse minket, akkor a cég ép bőrrel megússza és fejleszthet más technológiákat, más szerződéseket csíphet meg. De ha most szembeszállunk velük, akkor a következő tíz évben szövetségi ügynökök, bírók és ügyészek lihegnek majd a sarkunkban, és még mindig elveszíthetjük a pert. Nem akarom, hogy börtönből lássam fölőni a gyerekeimet.

- Vedd észre magad! - kiáltotta Elliott talpra ugorva. - Jól csináltuk a dolgunkat odafönn, Patrick, most meg hagyod, hogy olyan tahók, mint Balboa elhitesse veled, hogy elszúrtad. Senki sem szúrt el semmit, sem te, sem Denton, de még én sem. Tudtuk, hogy jól csináljuk, de Balboa azt akarja, hogy azt

higgyük, rosszat tettünk és megérdemeljük a büntetést. Legközelebb majd azt mondja, hogy csak azért nem kerülünk börtönbe, mert ő közbenjárt az érdekünkben. Baromság, Patrick! Ne dőlj be neki! Ha most föladed, hagyod, hogy az ilyen seggfejek, mint Balboa tönkretegyék tíz év kemény munkáját... akkor veszítünk, legalább annyira, mintha egy százmillióért veszítenénk el.

- Felejtse el, Brad - mondta McLanahan. - Nem éri meg harcolni, nem éri meg az erőlködés. Jó dolgokat csináltunk a Megafortressekkel, de a Pentagonnak nem kellene. Ellenük nem harcolhatunk.

- Legalább adj egy esélyt - mondta Elliott. McLanahan megrázta a fejét és az ajtó felé indult. - A fenébe, McLanahan, egy céget már elveszítettem, mert hagytam, hogy az aktakukacok, meg a féreg ügyvédek azt mondják, nem sikerülhet. Most megint ugyanez történik, csak ezúttal éppen te hagyod, hogy megtörténjen.

- Brad, fáradt vagyok, egész nap lövöldöztek rám, rugdostak és ordibáltak velem - mondta McLanahan. - Én megyek innen.

Elliott azonban elállta az útját. Csaknem egy fejjel magasabb volt McLanahanénál, de erőben nem versenyezhetett egykori védencével... Elliottot azonban ez csöppet sem zavarta.

- Mi a gond, Muck? Fölakasztod a kabátod a fogasra és hátat fordítasz a barátaidnak, csak azért, mert túl gyáva, meg fáradt vagy, hogy talpon maradj? Te csak hátradólsz az íróasztalod mögött és papírokat tologatsz majd, miközben olyan pöcsök, mint Balboa szétcseszik Jon munkáját, meg mindenki másét?

- Brad, hagyjuk ezt.

- Pontosan tudni akarom, hogy mik a további tervei, Mr. Küldetésparancsnok és Mr. Igazgató Testület - kiabált Elliott kidagadó nyaki erekkel, miközben izzadság gyöngyözött a homlokán. - Válaszolj!

- Brad, ugyan már - próbálkozott Wendy.

- Várjunk csak, doki - mondta Elliott. - Hagyjuk, hogy a céges nagyfiú elmondja, hogy mik a szándékai. Hogyan fogsz kiárulni bennünket? Masters ügyvédei mögé bújssz?

McLanahan összeszorított ajkakkal meredt öreg mentorára és barátjára, szeme szikrákat szórt. Wendy látta, ahogy a tekintete lassan elfelhősödik a dühtől és megpróbálta az ajtó felé húzni.

- Brad...

- Elfeledkezel Cheshire-ről, meg Atkinsről, Dentonról és Brunóról, akik önként vállalkoztak a feladatra? - kérdezte Elliott. Közvetlenül McLanahan előtt állt, az orruk szinte összeért, szaggatottan vette a levegőt az izgalomtól, sűrűn pislogott és kidagata az erek a halántékán. - Az ügyvédek őket is kihúzzák majd? Vagy koloncnak vetitek Balboa és a csahosai elé?

- Brad, tegyük el ezt egy másik alkalomra - mondta Wendy és megfogta Patrick kezét, hogy az ajtó felé húzza.

- Beszélj már a fejével, doki... hé, nehogy megpróbálj elmenni mellettem! Mutass már egy kis tiszteletet, te! - kiáltotta Elliott... és elkövete azt a hibát, hogy megpróbálta maga felé fordítani McLanahan, de helyett véletlenül meglökte Wendy-t, aki elvesztette az egyensúlyát és arccal az ajtónak esett, amit Patrick éppen megpróbált kinyitni.

McLanahan elkapta Wendy-t, mielőtt még teljesen elesett volna, talpra állította, meggyőződött, hogy állva is tud maradni, aztán Elliott ellen fordult. Soha nem látott fürgeséggel ragadta meg Elliott torkát és a falnak lökte.

- Te vén szemétláda! - fröcsögte mély, fenyegető hangon. - Ha még egyszer hozzáérsz Wendy-hez, én eltöröm a nyakadat.

- Jól vagyok, Patrick! - mondta Wendy. - Ereszd el!

Cheshire és Atkins azonnal megragadták a kezeit és lerángatták Elliotttól, Wendy hangját hallva pedig teljesen elszállt a haragja. Engedett a szorításon Elliott torkán, de Brad még mindig fulldoklott. Mikor elengedte, azonnal összerogyott. Patrick azonnal mellette termett a földön, észrevette, hogy szaggatottan veszi a levegőt, tekintetéből félelem sugárzott és görcsök rángatták a testét.

- Jézusom, szívrohama van! - kiáltotta. - Hívjatok orvost, azonnal!

Cheshire máris a telefonhoz ugrott, McLanahan pedig lehúzta a pilótaruha cipzárját, hogy könnyebben kapjon levegőt.

- Tarts ki, Brad, az istenért! - mondta Patrick McLanahan. Érezte, hogy valami megtört benne, arra gondolt, lehet, hogy gyűlölködő szavai az utolsók, amiket öreg barátja halhatott. - Gyerünk, Brad, vén csataló, tarts ki...

JOKOSZUKA HADITENGERÉSZETI TÁMASZPONT

MIURA FÉLSZIGET, JAPÁN KÖZTÁRSASÁG

1997. JÚNIUS 21., SZOMBAT, HELYI IDŐ SZERINT 06 ÓRA 44 PERC

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT JÚNIUS 20. PÉNTEK, 16 ÓRA 44 PERC)

- A rohadt kikötői őrség nem tud semmit kezdeni ezekkel? - panaszkodott Davis Manaus kapotány. - Hol a pokolban vannak?

- Már ott vannak, kapitány - felelte Sam Anse százados távcsővel pásztázva a körzetet. - Minden kikötői járőrhajó és partmenti védelmi egység az öbölből. Nehéz volt elképzelni, hogy így van, tűnődött Manaus. Az USS Independence körül látszólag ezernyi csónak és hajó nyüzsgött, mindenféle méretben és formában, fehér zászlókat lobogtatva. Csaknem mindegyiken fehér ruhás, valamint a japán felkelő nap szimbólumát mintázó fejkendőt viselt, közöttük több tucatnyi TV-társaság hajója cirkált operatőrökkel, újságírókkal. A rendőrség és a haditengerészet biztonsági egységei egész éjszaka kint voltak, igyekeztek távoltagekintani a tiltakozókat az anyahajótól. Néhány merészebb próbálkozó vörös festékes vödrökkel igyekezett az Independence közelébe jutni azzal a feltett szándékkal, hogy kidekorálják a hajótörzset.

Jónéhány órába és visszafogott, de ingerült telefonálásba került a kikötői parancsnokságtól egészen a miniszterelnökiig, mire a vontatóhajóknak sikerült fölvenniük a megfelelő helyzetet és kivihették az anyahajót a dokkokból az öbölbe. A tiltakozók hangosbeszélőkön keresztül ordibálva próbálták meggyőzni a vontatóhajók legénységét, hogy ne segítsenek az anyahajónak és pillanatokra úgy is tűnt, hogy sikerrel jártak, végül azonban lépésről lépésre a hatalmas hadihajó már a Sagami-öböl mélyebb vizei felé tartott.

Az Independence és kísérőhajói alakzatba rendeződtek: három tengeralattjáróvadász fregatt, két Aegis cirkálóakéttákkal felszerelt csatahajó és egy kiegészítő felszereléseket szállító hajó várakozott húsz mérföldnyire délnek a Miura-félszigettől, nagyjából a Sagami-öböl közepén. Néhány tiltakozó még követte az anyahajót de nem engedték őket három mérföldnél közelebb a kísérőhajók gyűrűjéhez. A harci csoport huszonhét csomós sebességre gyorsított, ami már alkalmas volt a repülőgépek indítására és érkeztetésére, ezt a tempót pedig már kevesen bírták.

Az első indítás két Sikorsky SH-3H Sea King mentőhelikopter volt, két pilótával és két életmentővel. Következőnek az E-2 Hawkeye radarrepülőgép szállt föl, ami csaknem 400 mérföldre növelte az anyahajó "látótávolságát". A Hawkeye szerepe a hosszútávú légiközlekedés irányítása volt, egészen a fedélzeti leszállásig, ahol az anyahajó légiirányítása vette át az érkező gépeket. Egy KA-6D légi üzemanyagtöltő indult következőnek, rögtön utána a külső területek őrzésére négy F-14A Tomcat, két újabb F-14 pedig készen állt a katapultokon, hogy riadó esetén azonnal indulhassanak.

Az első érkező volt a lecsúnyább, de legnépszerűbb repülőgép az anyahajók világában - egy ikerturbinás C-2A Greyhound, a legénység szállítására használt szállítórepülőgép. A Greyhound alapvetően utasszállító volt, a személyzetet kívül utánpótlást, alkatrészeket, de ami a legfontosabb: a postát szállította, ide-oda ingázott napjában többször is. Félszeg és lassú madár volt, a pilóta jelentése szerint 21.5 tonnás leszállósúllyal, ami alig egy tonnával volt kevesebb a maximális leszállósúlytól, csordultig telítve az indulásról lemaradt legénységgel és néhány civillel a fedélzetén, nem is beszélve a több zsáknyi levélről.

Megkapta a leszállási engedélyt, a pilóta kicsit magasan közeledett, ami rögtön gondot jelentett. A megfelelő sebesség, a kezdeti megközelítés kellő magasságban, hogy elkapjon egy középpályás Fresnel leereszkedőpályás kijelzőt, a megközelítés szöge és a legfeljebb apró korrigálások a végső fázisban, ezek voltak az ideális és sikeres "befogás", azaz anyahajón landolás feltételei. Egy nehézszúlyú C-2A esetében a korrekciókat nagyon, nagyon óvatosan kellett végrehajtani; a legénység ezt "gondolati úton történő" sebességmódosításnak nevezte, mint a tolóerőszabályzó valódi mozgását. Sok pilóta szeretett kicsit gyorsabban közelíteni, tudván, hogy egy leszállásra készülő gép,

kiengedett futóművel, fékszárnyakkal, fékezőhoroggal nagyon hamar lelassult a tolóerő legkisebb módosítása esetén, emellett belekerült pár másodpercbe, mire a turbinák a kellő sebességre álltak, így még fontosabb volt, hogy a sebesség több legyen, mint kevesebb.

A magasságot tolóerővel, a sebességet támadási szöggel változtatták: éppen fordítva, mint normális repülés közben. A pilóta alig pár milliméternyit mozdított a tolóerőn, máris érezte hogy csökken a magasságuk. Leküzdötte a túl hirtelen süllyedéssel járó gyomoremelkedést és a műszerekre koncentrált. Amint végigfutott a kijelzőkön, a leszállási rendszerek tisztje jelezte, hogy tolóerőre van szükségük. Az anyahajó aprónak tűnő fedélzete gyorsan növekedett, elég a tolóerő, ellenőrizni, javaítani a szögön, középre a tuskéket.

Jól van, jól van, gondolta magában a pilóta, ez nem lesz túl szép landolás, de ez volt az első a háromból, amit aznap meg kell csinálnia. Ha minden simán indul és a módosítások finomak, akkor a képzeletbeli leszállórámpán végigsiklani könnyen megy... már amennyire ez egy anyahajón annak nevezhető. Gyakrabban fordult elő, hogy ha egyetlen paraméter nem stimmel, ammir keze-lába táncot jár a műszerfalakon, akár csak most. A tüske közepén maradt, mégis olyan volt, mint balettozni egy marionettbábuval.

Talajt fogáskor még mindig nagy volt a tolóerő, az orr túl magasan volt. Egy repülőgép-hordozón landolást úgy szokták nevezni, mit tudatos és irányított lezuhanás, egy Greyhoundra ez többszörösen is igaz volt. Ez húzós, kétkábeles leszállás lesz, alig 15 méterre a hajó másik végétől fognak megállni, ezért nem kap piros pontot. Az orr egy darab faként fog lecspódní a fedélzetre, még durvábban, ha nem húzza vissza a tolóerőt, mielőtt kábelt fognak. Érezte a kábel rántását, látta, hogy a fedélzetmester jelzi a fogást. Rátette a tolóerőszabályzóra a kezét, hogy kábelszakadás esetén fölkapja a gépet, látta közeledni a leszállópálya végét, egyúttal érezte, hogy drasztikusan lecsökken a sebesség és nekifeszül a biztonsági hevedereknek. Egyből üresbe rántotta a tolóerőt...

... aztán a repülőgépe, az anyahajó és az egész világ eltűnt egy fehér villanásban.

"A legfontosabb lecke,
amit az 1991-es Öböl-háborúból
tanulni lehet: ha az
Egyesült Államok ellen indul hadba az ember,
vigyen magával atombombát."
- Az Indiai Köztársaság vezérkari főnöke

ÖTÖDIK FEJEZET

ELLSWORTH LÉGITÁMASZPONT

RAPID CITY, DÉL-DAKOTA

1997 JÚNIUS 20, PÉNTEK, HELYI IDŐ SZERINT 22 ÓRA 32 PERC

(KELETI IDŐ SZERINT SZOMBAT, JÚNIUS 21, 0 ÓRA 32 PERC)

Az eget a nyugaton támadó vihar villámfényei világították be, amikor az első személyzetet szállító busz a parkolórámpára kanyarodott a repülőgépek sora mellé. A busz végiggurult a két hosszú sorban álló repülők előtt, végül megállapodott az egyik sorban két fekete bombázóárnyék között. Minden gépet karbantartó személyzet és kiszolgálójárművek vettek körül; kivéve a sor vége felé állókat, ahol narancssárga oszlopok közé kihúzott vörös kötelek feszültek. Az oszlopok mind a gépek orra felé mutattak, rajtuk BEP, azaz Belépést Ellenőrző Pont felirattal. A légénység leszállt a buszról; magukhoz vették a felszerelésüket és rendezett sorban, alvajáróként megindultak a BEP-nél álló katonák felé; mintha egy szörnyű rémálomban lettek volna. Sokkal könnyebb lett volna átlépni a vörös kötélén, de mindannyian tudták mi vár arra, aki

megpróbálja - "betonba harapni" és "ólomkezelés", ahogy a biztonságiak nevezték. Az őt ellenőrizte mindegyikük nevét egy listán, aztán egyenként beeresztette őket a kordonon belülre. A repülőgép kiszolgáló személyzetének főnöke sietett eléjük, együtt ellenőrizték a légijármű karbantartás 781-es számú naplóját, megtárgyalták a védett területre belépés és a felszállás előtti ellenőrzés szükséges eljárásait, majd átfutották a "Fedélzetre lépés előtt" és "Üzembe helyezés előtti" ellenőrzőlisták első pár pontját.

A legénység két tagja, kezében a TKD ládával és sisaktáskájukkal máris fölmásztak a meredek létrán a gép gyomrába, mögöttük két másik pedig vászontáskákat vitt magával. Gyors ellenőrzés, hogy a hátsó katapultülések megfelelően rögzítve vannak-e, aztán a felső fedélzetre emelték a felszerelésüket és a "majomketrecnek" becézett fémrácsoszonon fölkapaszkodtak balra és jobbra az üléseikbe. Miután elhelyezkedtek, a legénység két másik tagja föl tudott mászni közöttük; végimentek egy rövid, szűk folyosón, el a fedélzeti illemhely mellett és beléptek a pilótafülkébe.

Amíg a pilóták az "Üzembe helyezés előtti" ellenőrzéseket végezték, mögöttük a két másik ember az ülésük mellett és mögött két-két acéldobozt csúsztatott a helyére, aztán kábelekkal és zárral rögzítették őket a padlóhoz. Minden TKD ládának két traktusa volt: a felső, kisebb rekesz plombával volt lezárva, az alsót hasonló kábelek és zárok rögzítették, mint amivel a padlóhoz erősítették a ládát.

A Titkos Küldetés Dosszié a kilövési parancsok kódjait tartalmazta, amik segítségével ellenőrizték, hogy a kiadott parancs valóban érvényes-e - különösen egy IMT, Integrált Műveleti Terv esetében, ami az interkontinentális nukleáris háború esetén lépett életbe. Az alsó rekeszben a nukleáris támadás és atomtöltet élesítés parancsait biztosító kódok lapultak, ezekhez már nehezebb volt hozzáférni, mint a felső rekesz tartalmához. Alul, a dokumentáció mellett a támadást időzítő adatok, táblázatok és számítógépes adatkazetták sorakoztak, ezek a támadási útvonalhoz szükségeltettek. A zöld vászontáskákban további dekódoláshoz szükséges dokumentáció és előre programozott repülési tervek, menekülési és tankolási útvonalak voltak, egészen a Megerősített Ellenőrzési Határig, amit a "biztonsági pont" néven emlegettek - ahonnan nem haladhattak tovább érvényes támadási parancs nélkül. Ezt a parancsot csakis az elnök adhatta ki, személyesen.

Kinyitották a vászontáskákat és műanyag gyűrűs dossziékat, papírkötésű kézikönyveket és ceruzákat vettek elő, mindegyiket a megfelelő rekeszbe rakosgatták maguk körül, ahol könnyen, kényelmesen és gyorsan elérhették szükség esetén, akár sötétben is. Ezután végrehajtották a saját felszerelésük ellenőrzését, különös tekintettel a kapcsolók állására, aztán rádugták a sisakjaik légzőmaszkját az oxigéncsövekre, a mikorfonokat a kommunikációs hálózatra, a sisakokat pedig támlájukra szerelt kampós állványra helyezték. Amikor elkészültek, kiszálltak a gépből és odakint várták be pilótafülkében tartózkodó társaikat.

Együtt végezték el a külső ellenőrzéseket az orrszerkezettől elindulva az óramutató járásának irányában haladva; először a jobb oldalt, a hajtóművek burkolatát, a jobb szárnyat, aztán az elülső bombaöblöt. Bár az évek során rendszeresen gyakorolták az ellenőrzést, ez volt az első alkalom, hogy - a TRK, vagyis a támadórendszerek kezelőjének kivételével - élesben csinálták: egy nukleáris háborúra készülő B-1B Lancer felszállás előtti ellenőrzése.

- Jesszusom - dünnyögte félhangosan Joseph Roma a légierő alezredese, a bombázó TRK-ja. - Vissza a sugárzó gombafelhők világába! - a többiek csak álltak és meredtek rá. Roma számára az egész egy alattomos álomnak tűnt, a világ legszörnyűbb déjá-vu érzésének. Megint a hidegháború közepén álltak.

Joe Roma tizennyolc éve szolgált a Légierőnél, plusz három évig polgári légijárőr volt New York térségében és négy évet húzott le a Syracuse Egyetemen - fél életében ilyen vagy olyan formában, de a légierő egyenruháját viselte. Büszke volt rá, hogy ez idő alatt leggyakrabban a repülősök zöld egyenruháját és nem a földi tisztek kékjét viselte. Két évig hallgatott B-52-es bombázó harci legénységének szóló kiképzést, végül egy B-52 rajt bíztak rá Maine északi részén. Mivel kevés tennivaló akadt odafönn a Loring Légitámaszponton, Roma leginkább a tiszteletreméltó B-52-es finomságaival ismerkedett - magas, karcsú, atletikus alkat volt, de túl kisfiús és ábrándos képű volt az igazán csinos maine-i lányok szemében.

Elhivatottságának gyors előremenetel volt a jutalma, tartalék státuszból

kiválóvá lépett elő, aztán szimulátorkezelő, majd nav instruktor lett, aztán a válogatott legénységig vitte. Onnan a Szabványosító és Minősítő csoport következett, aztán vissza a Castle Légítámaszpontra, ahol radar-navigátorra lépett elő. Itt gyorsan végigszaladt a tartalék, kiváló, válogatott lépcsőkön, radar-nav instruktorság, aztán a Szab-Min ismét. Ezalatt átkérte magát az Andersen Légítámaszpontra, Guamba, ahol építgetni kezdte a karrierjét: közgazdasági diplomát szerzett és levelezőn elvégzett vagy féltucat katonai iskolát. Különböző szakasz- és századfokozatú feladatokra válogatták ki, célpontelemzőnek, fegyvertisztnek, parancsnoki poszt ellenőrző és bombázó-navigációs tisztnek, akinek a feladatai közé tartozott a B-52-es osztagok navigátorainak kiképzése. Roma imádta minden beosztását, a Légierő pedig hamarosan őrnagyi rendfokozattal honorálta lelkesedését és odaadását. Semmi sem volt hasonlítható azonban legfrissebb feladatához: a kanas-i McConnel Légítámaszpont B-1B bombázóinak kiképzőtisztjei közé került. A B-1B-ben megvolt minden, amilyen a B-52 lehetett volna: gyors, simulékony, észrevétlen, erős, pontos és megbízható. A "Csont" lett Roma új szenvedélye. Még mindig nőtlen volt és hamarosan alezredessé nevezték ki; a Szab-Min főnöke lett a B-1 Harci Legénység Kiképzőosztagánál, az első navigátor, akit ilyen posztra helyeztek. Romát ekkor helyezték át újra az Ellsworth-re, mint a Stratégiai Hadműveleti Iskola bombázó-navigációs műveleti tisztje. Ez az iskola volt a bombázások tervezőinek és parancsnokainak "egyeteme". Az SHI-ben együtt dolgozott és tanult az SHI parancsnokával, az akkor még dandártábornok Terril Samson-nal és egyike lett Samson stratégiai bombázó szakértőinek; terveket, módszereket dolgozott ki a bombázók bevezetésére bármely konfliktusban, ami a világon adódhatott. Roma rengeteg időt töltött "arcközelben" Samsonnal, ahogy kollégái nevezték, és őt tartották esélyesnek egy Pentagonban betöltendő tisztségre, a Légiharcok Iskolájába, talán még egy saját bombázószázad vezetésére is.

Ez soha nem következett be, de nem Roma hibájából. A nehézbombázók, köztük a B-1B lett az új viharhadár a hadsereg költségvetésében, s bár a "Csont" hatékonyabb és halálosabb bombázó volt, mint bármelyik másik harci repülő a világon, a nehézbombázók specializált műszerei, különösen az elektronikus harcászati rendszer sosem készült el teljesen; teletömve cirkálórakétákkal pedig akkora súlya volt, hogy rengeteg megszorítást kellett bevezetni rá. A Kongresszus készenállt, hogy megszüntesse a B-leseket, és csak egy intenzív, hat hónapig tartó műveleti és készenléti értékelés mentette meg.

Csalódottan, de nem csüggedve visszatért a Hetedik Rajhoz Ellsworthbe, mint a Szab-Min parancsnoka és legalább ugyanannyi időt töltött a szimulátorok körül, mint az íróasztalánál. A repülés többet ért neki minden előléptetésnél, tudásának tárháza pedig olyan hatalmas volt, hogy jócskán akadt átadnivalója az újoncoknak. Az év végére az összes B-1B a Nemzeti Gárda légierijébe és Tartalékba kerül, talán maga Joe Roma is. Emellett az összes B-52-est nyugdíjazzák, így a B-1B maradt az egyetlen hosszútávú bombázásra alkalmas gép, beleértve a nukleáris háborút is, amire nem vonatkoztak nemzetközi megkötések. Most, hogy a raj ismét hadba szólíttatott, minősítőkre és instruktorokra már nem volt szükség, képzett harcosokra viszont annál inkább. Roma kérvényezte, hogy visszakerülhessen oda, ahová mindig is vágyott, egy B-1B Lancer pilótafülkéjébe. Tapasztalatának és tudásának köszönhetően megkapta a legzöldfülbűbb kiváló minősítést kapott legénységet - kiváló repülők de éles helyzetben tapasztalatlanok -, hogy elsőként készítsen föl bombázót háborús helyzetre. - Ted, szükségünk lesz egy platóra, zseblámpára és tükrökre - hadarta Roma legénységi parancsnokának. A plató egy karbantartó, kosaras állvány volt, amit a bombaöböl alá tolva négy méter magasságba emelte a legénységet, hogy elérhessék a fegyverzetet. Roma fölcsapta az ellenőrzőlistáját és ceruzájával megjelölte a fegyverzet rovatot a megfelelő oldalon. - Elmondom mit kell keresnetek - kezdte. - Az eligazításon megbeszéltük a beállításokat, könnyű megjegyezni őket. A normális beállításokat zöld B jelzi, a biztonságos rövidítése, ezt keressétek. A zöld jelzés azt jelenti, a fegyver biztonságos és pontosan van beállítva, beleérve a kioldást, a késleltetett indítást és a tartalékrendszereket. Mindegyikőtök fogjon egy tükröt és nézzétek meg őket alaposan.

Ennek a szuperszonikus B-1B Lancernek elég könnyű volt a fegyverrakománya. Az elülső bombaöböl hátsó részében nyolc AGM-89 cirkálórakéta volt hagyományos stratégiai forgóállványon, mindegyikük 1000 mérföld hatósugarú, 100 kilotonnás

nukleáris robbanófejjel ellátva, ötször erősebbek, mint a hirosimai atombomba; talajkövetővel és műholdas navigációval felszerelve. A rakéták még három órányi alacsony magasságú repülés után is 10 méter pontossággal képesek voltak célba találni. A hátsó bombaöblől egy tartalék, 3000 gallonos üzemanyagtartályt rejtett.

Amint ellenőrizték a fegyvereket, a legénység folytatta a körbejárást, aztán fölmásztak a létrán és elfoglalták helyüket a fedélzeten. Hamarosan életre kelt a belső kommunikációs csatorna, utána pedig a belső világítás, mind a gép saját energiaforrásáról, a legénység pedig hozzálátott az "Üzembe helyezés előtti" ellenőrzéseket. Roma bekapcsolta saját berendezését és elkezdte a Támadó Elektronikai Rendszerek hangolását, behelyezte a küldetést tartalmazó kazettákat a navigációs számítógépbe, aztán bejelentkezett az Ellsworth parancsnokságára:

- Rushmore Vezérő, Rushmore Zéró-Egy, rádió ellenőrzés.
- Tiszta és érthető, Zéró-Egy - válaszolt a parancsnokság rangidős tisztje. - Hitelesítés Oscar-Mike.

Roma ismerte a rangidős tisztet és elmosolyodott az Oscar-Mike igazoltató kód hallatán: OM, Old Man, azaz Öreg általában a neki való tisztelgést jelentette.

- Zéró-Egy hitelesítés Charlie.

- Tiszta és érthető Zéró-Egy - jött a válasz. A hitelesítést megismételték URH rádión, a biztonsági URH frekvencián, végül a műholdas rendszeren át.

A következő lépés a fegyverek ellenőrzése volt. Mivel a fegyverellenőrző rendszer kikapcsolt állapotban volt, egyenként ellenőrizte minden fegyverállás állapotát. Aztán bekapcsolta az ellenőrző rendszert és még egyszer végigszaladt a fegyverek állapotán, megerősítvén az első diagnózist. Minden fegyverállásnál a zöld BIZTONSÁGOS lámpa gyulladt ki, jelezvén, hogy minden fegyver megfelelően rögzítve van és az elektronikák működnek. Miután megvolt, lekapcsolta a fegyverellenőrző rendszert.

Ezután a Jóváhagyó Műveleti Komputer következett, ami a fegyverek élesítéséhez volt szükséges. Ellenőrzőkódott üttött be, amire BIZTONSÁGOS és KÉSZENLÉT válaszokat kapott. Ha a megfelelő élesítő kódot átsugározzák nekik a Nemzeti Főparancsnokságról (az elnök és a védelmi miniszter), a JMK engedélyezi a nukleáris töltetek élesítését. A JMK csak öt próbálkozást tesz lehetővé, azután végleg letiltja a fegyvereket. A JMK az elülső műszerfalon helyezkedett el a TRT és a VRT között. Roma jelzett a VRT-nej, hogy ő is ellenőrizze le a JMK jelzéseit. - Paul, JMK ellenőrzés.

A VRT, Paul Wiegand előrehajolt és ellenőrizte a kijelzőket. - BIZTONSÁGOS és KÉSZENLÉT jelez.

- Teszteljük - mondta Roma és megnyomta a TESZT feliratú gombot. Az összes lámpa fölvilágított a műszerfalon, a BIZTONSÁGOS lámpácskák pedig villogtak. - Ellenőrizve.

- JMK kikapcsol - mondta Roma. - Élesítő kapcsoló biztonsági zárját ellenőrizni.

Wiegand lepillantott a műszerfalra és látta, hogy az üzemmód váltó kapcsolót védő zár biztonságosan le van plombálva. - Rendben - jelzett vissza. Mivel a JMK nukleáris fegyver tartozéka volt, ezért nukleáris fegyver módjára volt biztosítva. Nem kevesebb, mint két ember kellett a működésbe hozásához. További biztonságot jelentett, hogy egy egyszerű, fizikai védelmet is beépítettek, egy plombával lezárt kart, ami az élesítő kapcsolót védte. Eddigre a navigációs rendszerek egymáshoz hangolódtak, Roma pedig NAV állásba lökte a kapcsolót. - Chris, NAV-ban vagyok, készen a hajtómű indítására.

- Védelem felkészült az indításra.

- Vettem - hallatszott a másodpilóta válasza. Pár peccel később a pilóták beindították mind a négy hajtóművet és elkezték az elektronikai, hidraulikus, üzemanyag szabályzó rendszerek, a repülésirányítás, a talajkövető komputer és az automata pilóta rendszereinek ellenőrzését. Megmozgatták a szárnyak terelőlapjait, kinyitották és bezárták a bombaöblöt és megforgatták a kilövőállványt. Az egyik repülésirányító számítógép elakadt az egyik üzemmódban, így a kiszolgálószemélyzetnek kerítenie kellett egy tartalékot és cserélni kellett a hibás komputert. Másfél órába került cserét találni, újabb fél órába, amíg befejezték az ellenőrzéseket és lekapcsolták a hajtóműveket. A földi személyzet ezután végigszaladt saját listáján, aminek során minden szükséges kapcsolót és rendszert a kiguruláshoz és felszálláshoz megfelelő állásba állítottak.

- Vezérő, Bevetés Zéró-Egy, egyes kód, készenlétben - jelentette a másodpilóta miután az ellenőrzések véget értek.

- Zéró-Egy, vezérlő vette, készenlétben. Normális riadókészültség, idő kettő-egy-zéró-nyolc-hét, hitelesítés Oscar. Vezérlő vége.

Roma ellenőrizte a hitelesítőkódot a listáján. - Hitelesítve - jelentette be a személyzetnek. Válaszként kihunytak a belső fények, amint a pilóták lekapcsolták az áramot. Mikor kiszálltak a bombázóból, bezárták a fedélzet ajtaját és elindultak a parancsnoki épület felé, Joe Roma úgy érezte, nem csak fizikailag tapogatózik a sötétben.

Hajnali fél kettő után járt az idő, de Roma napja éppen csak elkezdődött. A raj húsz B-1B Lancerjéből négyet, a tizennyolc KC-135R Stratotanker légi üzemanyagtöltő gépéből pedig hatot kellett nukleáris riadókészültségbe helyezni az első tizenkét órában, tíz bombázót harminchat órán belül, tizenhatot negyvennyolc óra alatt. Az ellenőrzést végrehajtó személyzet amint végzett egy gépnél, máris beosztásra került egy másikhoz, míg a gép személyzetét eligazították. Roma feladata volt, hogy emlékeztető eligazításokat tartson a személyzetnek az üzembe helyezés előtti ellenőrzésekről, valamint útvonal- és célponttanulmányokat ellenőrzött, aztán a TKD ládák tartalmát vizsgálta át. A tizenkettedik órában, helyi idő szerint reggel kilenckor Roma a raj légénységi szobájában éppen az óránkénti megbeszélésen vett részt, ahol többek között az első tizenkét óra eredményességét tárgyalták ki. A hírek nem voltak biztatóak: a Zéró-Négyes még mindig fél-egy órányira volt a készenléti állapottól és lehet, hogy hajtóműcserére szorul, vagy másik gépet kell kiválasztani helyette. Nem volt titok, hogy a B-1B gépekhez tartozó személyzet és légénység morálja a mélyponton volt, miután csökkentették a repülési időt és kiderült, hogy októbertől az összes B-1-es a Nemzeti Gárdához vagy a Tartalékba kerül - a légénység, a tisztok és a sorállományúak egyre több időt szenteltek új megbízások keresésével, vagy igyekeztek átkerülni a Nemzeti Gárdához és a Tartalékosokhoz.

- A légiszemélyzet teljesítménye átlagosan elfogadható és jó volt - mondta Roma, amikor megkérdezték, hogyan reagáltak az emberek a behíváshra és a késő éjszakai riadóra. - Körülbelül harminc százalékos volt az első órában, hetven három órán belül. Nem rossz, ha figyelembe vesszük, hogy az átlagos gyülekezési idő negyven perc azok között, akik nem a bázison laknak, ami körülbelül a személyzet kétharmadát jelenti.

- Elfogadhatatlan - fakadt ki a csoportfőnök. - A személyzet késett.

- Nem hiszem, hogy bárki szándékosan késett volna, uram - mondta Roma. - Péntek este van. Éppen csak befejeztünk egy rajgyakorlatot és egy légi harc gyakorlatot. Az emberek szétszéledtek a városba a hétvégére, készültek a nyári vakációra... ez az egész derült égből villámcsapásként érhetette őket.

- Rendben, rendben - dűnnyögte a rajparancsnok. - A lényeg, hogy most már több ember jut a gépekre. Mi a probléma?

- Az IMT gyakorlat szerint szükség van felszerelésre és elérhető tartalék alkatrészekre, uram - vetette közbe a logisztikai főnök. Szavaival arra utalt, hogy az IMT szerint különleges felszerelésre és alkatrészeire volt szükség a gépek háborús helyzetekre felkészítéséhez. - Nehéz összeszedni a szükséges dolgokat és ez igénybe veszi a tartalék felszereléseket. A semmiről tizenötre növelni a nukleáris bevetésre kész gépek számát az elkövetkező harminchat óra alatt csaknem túlterheli a raktárkapacitásunkat.

- Mellesleg majdnem egy éve nem kellett nukleáris fegyvereket kezelnünk, uram - tette hozzá a fegyverzetkarbantartók főnöke. - Azóta szinte teljesen lecserélődött az állomány és az újaknak gyakorlatilag nincs tapasztalatuk a különleges fegyverekkel.

- Nem kellene a kifogások, az ördögbe is - morogta a rajparancsnok nyüzött arcát dörzsölgetve. - Az a feladatunk, hogy felkészítsük a gépeket harci bevetésre, leszárom azokat, akik ezt nem értik meg. A teljesítményünk azon múlik, hogy a parancsnokok hogyan képesek irányítani az embereiket. Azt akarom, hogy a legközelebbi megbeszélésre minden a terv szerint haladjon... A rangidős tisztok és a csoportfőnökök felelnek érte. Töröljék a hírszerzési eligazítást, az aszfalton van dolgunk. Leléphetnek.

Kissé rendezetlenül mentek a dolgok a nukleáris riadó első, éjszakai óráiban - ami Roma tapasztalata szerint normális volt bármilyen részlegről legyen is szó. Reggelre azonban már úgy tűnt, minden rendben megy. Mire Roma visszatért az irodájába, beosztottjai - beleértve az eltávozásról visszahívottakat is - teljes bedobással dolgoztak. Mindenkihez tartozott egy bevetésre készülő bombázó, s bár a legtöbbnek még volt pár órája amíg a hozzá kiosztott gép riadókészültségbe

helyezhető lett, szimulációkat végeztek, a parancsnokság ügyeit intézték, vagy segítettek a karbantartóknak a gépeknél.

Romára több, mint két tucat e-mail várt, legtöbb az elmúlt fél órában érkezett, így bekapcsolta a TV-t az irodájában, hogy meghallgassa a híreket, miközben elolvassa és válaszol az üzenetekre. A hírek ugyanolyan kuszáak voltak, mint az Elssworth-ön uralkodó állapotok, ahol ötezer férfi és nő sürgölődött, hogy húsz gépet nukleáris csapásmérésre készítsenek föl a Kínai Népköztársaság ellen.

A Japán partjainál történt nukleáris katasztrófáról keveset lehetett tudni azon kívül, amit már órákkal ezelőtt tudtak: az amerikai anyahajó, a 80 000 tonnás Independence, mind az 5200 emberrel a fedélzetén, a szemtanúk szerint egy kisebbfajta nukleáris robbanásban elpusztult a kora reggeli órákban a Sagami-öbölben, körülbelül hatvan kilométerre Tokiótól.

Roma nem akart hinni a fülének.

A rémhírek azonban folytatódtak. Két kísérőnaszád és egy 50 000 tonnás készleteket utántöltő hajó, fedélzetén 150 000 hordó üzemanyaggal felborult a robbanástól és vélhetően a fedélzetén mindenki meghalt - 460 férfi és nő. Két rakétahordozó cirkáló is komoly sérüléseket szenvedett, további emberáldozatokkal és sebesültekkel. Néhány más, polgári és kereskedelmi hajó is odaveszett. A robbanás erejét körülbelül 10 000 tonna TNT robbanóerejére becsülték.

Kazumi Nagai, a japán miniszterelnök azonnal az Egyesült Államokat hibáztatta, mondván, hogy az Independence nukleáris fegyvereket szállított és az egyik robbanófej működésbe lépett, amikor egy C-2-es Greyhound teherszállító leszállás közben lezuhant. Kevin Martindale, amerikai elnök a rádióban és a TV-ben beszédben tagadta, hogy az Independence, vagy bármelyik amerikai hajó nukleáris fegyvereket szállítana a fedélzetén, ám tagadása süket fülekre talált.

A japán országgyűlés, Nagai nyomásának engedve azonnal lezáratta az összes, Japán területén található amerikai bázist és utasított minden amerikai hadihajót és az amerikai tengerészet szolgálatában álló minden egyéb hajót, hogy maradjanak a kikötőkben, amíg Japán nukleáris szakértők és a védelmi erők katonái átvizsgálják őket. Japán területén ismét atombomba robbant és a vádló tekintetek újfent amerikára szegeződtek. Dél-Korea, Szingapúr, Malajzia, Indonézia, Ausztrália és Új-Zéland, Japán példáját követve azonnal a kikötőikbe rendelték az amerikai hajókat és további hajók érkezését megtiltották, amíg saját szakértőik át nem vizsgálták a fedélzetüket.

A Kínai Népköztársaság egy lépéssel tovább ment és minden amerikai felségjelzésű hajónak megtiltotta, hogy száz mérföldnél közelebb kerüljenek az ország partjaihoz, mert azt háborús cselekménynek fogják tekinteni. Tudták, hogy az Independence a Formosa-szoros felé tartott és úgy okoskodtak, hogy az Egyesült Államok a két hadihajójukat, a Duncant és a James Danielt ért támadásokat ürügyül felhasználva megelőző atomcsapást akartak mérni Kínára. Minden amerikai hadihajónak huszonnégy órát adtak, hogy eltávolodjanak a kínai partoktól, különben figyelmeztetés nélkül tüzet nyitnak rájuk. Kína ezek után nyilvánosságra hozta, sőt, megnevezte azt a négy tengeralattjárót, ami a Dél-Kínai tengeren és a Formosa-szorosban tartózkodtak, köztük két ballisztikus rakétákat indítani képes tengeralattjárót. A kínaiak úgy számolták, még legalább tíz tartózkodhat a közelben, készen arra, hogy hadba lépjen a Kínai Népköztársaság ellen.

Pár óra leforgása alatta gyakorlatilag az egész Csendes-óceán tiltott terület lett az amerikai Haditengerészetnek.

Joe Roma tudta, hogy az egész csak halandzsa. Először is, a hírszerzési jelentésekből tudta, hogy minden nukleáris fegyver leszereltek a Haditengerészet hajóiról, kivéve néhány ballisztikus tengeralattjárót, ahogy minden bombázóról is 1991. óta. Az utóbbi időben semmi oylasmiről nem tudott, ami miatt meg kellett volna változtatni a tervet. Lehetséges, hogy az elnök meggondolta magát és kevesebb, mint egy hónap alatt újra fölfegyvereztette a hadihajókat, de Roma ezt valószínűtlennek tartotta.

Másodszor is, a nukleáris robbanófejek nem sülnek el csak úgy, maguktól, még akkor sem, ha valaki nagyon rosszul bánik velük. Roma eléggé jól ismerte a létező atomfegyverek robbanótölteteit és tudta, hogy egy repülőgép lezuhanása kevés volt, hogy működésbe léptessen egyet - még akkor is, ha élesítették és kilövésre készen volt, vagy már kilőtték, akkor is tucatnyi biztonsági rendszer és repülési paraméterek együttes jelenléte volt szükséges, hogy bekövetkezzen a maghasadás. Ha csak egy paraméternek nem felelt meg, vagy a fegyver akárcsak a

legapróbb sérülést szenvedte el, egyszerűen nem lép működésbe a robbanófej. Lehetséges volt, hogy egy baleset, vagy belső sérülés nagy, nem nukleáris robbanáshoz vezessen, ilyenkor esetleg szétszóródhatott nukleáris törmelék, de egy atomrobbanás bekövetkezése baleset folytán gyakorlatilag lehetetlenség volt. A lényeg: a robbanófejet be kellett állítani. A Jokuszuka-öbölben tartott tüntetés az Independence indulása előtt tökéletes lehetőséget kínált egy terroristának, hogy valahol a törzsön elhelyezzen egy robbanószerkezetet. Ám valamilyen oknál fogva senki sem sugallta, hogy ez terroroisták műve lehetett. A televíziós csatornáknál rengeteg önjelölt szakértő állt alkalmazásban, mégis majdnem mindegyik az Egyesült Államokat okolta gondatlan kezelésért, ráadásul válsághelyzetben, amit az USA lopakodó bombázói váltottak ki Ázsia fölött. Az Egyesült Államok kormánya, különösen Kevin Martindale elnök és kormánya volt a vádaskodás célpontja. Hatezer amerikai katona halála, tizenöt milliárd dollár értékű hadianyag elvesztése és hatalmas környezeti katasztrófa volt a vád, valamint nukleáris háború kitörésének veszélye, annak előidézése szerepelt Martindale "bűnlajstromán".

Roma éppen egy új üzenetet készült megírni a számítógépén, mikor úgy döntött, ír egy sort régi tanárának és mentorának, Terril Samson tábornoknak, a Nyolcadik Légihadtest főparancsnokának. Egyszerű üzenet volt, nem várt válaszra: "Mi újság, főnök?", mellette a telefonszáma és e-mail címe. Aztán folytatta üzenetei böngészését.

Már félig átrágtta magát a levelezésén, amikor megszólalt a személyhívója. Mikor megpróbált válaszolni rá, egy géphang közölte, hogy csak védett telenfonvonalon tárcsázhatja a számot. Az egyetlen védett vonal, amiről tudott, a parancsnoki szobában volt, így átment a parancsnokság kommunikációs részlegébe és onnan hívta a számot.

- Samson.

Roma szája egyből kiszáradt. - Samson tábornok? Itt Joe Roma beszél. Keresett.

- Pajzán! Mi újság? - kérdezte Terril Samson izgatottan. A Stratégiai Hadművelleti Központban töltött idejük alatt mindig laza, informális kapcsolatban voltak, ami inkább emlékeztetett egy egyetemi kollégiumra vagy edzőtáborra, mint katonai támaszpontra. Terril Samson pedig jó edző volt, gyakorlatok alatt kemény és megkövetelő, szigorú és pontos a küldetések során, de szívesen füstölt el egy jó szivart, vagy iszogatott sört két feladat között.

- Remekül, uram.

- Megkaptam az üzenetet - mondta Samson. - Gondolom térdig jársz az újoncokban odaát, igaz?

- Ez enyhe kifejezés, uram - felelte Roma.

- Te mozgatsz a figurákat?

- Bevetés egy - felelte Roma. - A többiek lassan, de biztosan érkeznek.

- Sejtettem, hogy te vagy az első hullámban az OTRT - az első hullám oktató támadó rendszerek tisztje a legjobb tűzértiszt volt a legjobbak között, elvitathatatlan poszt Joe Roma esetében.

- Az T-05-öt kaptam meg - mondta Roma. - Jó csapat, de semmi tapasztalatuk az IMT-vel kapcsolatban. Itt szinte senkinek sincs, beleértve a karbantartókat, a logisztikusokat, még a parancsnokságot is.

- Ezért vannak ott olyan igáslovak, mint te, hogy magukkal húzzák a többieket - mondta Samson. - Van még valami, Joe? Kicsit elfoglalt vagyok.

- Egen - mondta Roma, zakatoló aggyal. Kicsit tétovázott, fölhozza-e a témát, aztán úgy döntött, miért is ne?

- Uram, mi a fenét csinálunk mi itt az atomokkal? Nem kritizálom sem önt, sem a parancsaimat és tudja, hogy végrehajtom az utasításokat, de mi van odaát, amit nem tudunk darabokra robbantani egy GATS/GAM, vagy egy tucat hagyományos rakétával?

- Pont neked kellene magyaráznom a nukleáris elrettentést elvét, pajzán? - kérdezte Samson már csak csipetnyi vidámsággal a hangjában. - Csináljatok csak mindent a nagy könyv szerint és minden rendben lesz.

- Tudom uram, hogy rendben lesz - mondta Roma -, de az egész ötlet, hogy negyven kilotonnákkal pusztítsunk el városokat ostobaság, amikor csak egy pár parancsnokságot és kifutópályát, legfeljebb támaszpontokat kellene fölrobbantanunk. Ha a nukleáris robbanófejek tudnának valamit, amit a hagyományos bombák nem tudnak, egy szavam se lenne, de az atomok... az ördögbe is, uram, tudja mire gondolok! Rengetegszer megbeszéltük már ezt a SHK-ban.

- Jól tudom, barátom. Mondj valami újdonságot.

- Uram, pár óra alatt összeállítok néhány B-1-es rajt, ami jól helybenhagyja a kínaiakat - mondta magabiztosan Roma. - Néhány GBU és egy adag légvédelem elhárító csomag és már csak a célpontokat kell megadni. Én és a fiúk megcsináljuk, nincs szükség az atomokra.

- A parancs a CINSTRATCOM-ból jött - mondta Samson Henry T. Danforth tengernagyra célozva, aki a Stratégiai Parancsnokság főparancsnoka volt. - A tengernagy azt akarja, hogy a bombázók díszmenetben vonuljanak föl, ha szükséges.

- Tényleg szándékában áll bevetni a nukleáris fegyvereket, uram? - kérdezte Roma.

- Az ördögbe is, Joe, csak be kell bizonyítanunk a rosszfiúknak, hogy talán bevetjük őket, megvillantjuk a fogunk fehérjét és máris győztünk - mondta Samson. - A tengernagy úgy gondolja, ha újbólriadókészültségbe helyezzük a bombázókat, az megmutatja a kínaiaknak és mindenki másnak, hogy komolyan gondoljuk a dolgot.

Ez volt a régi hidegháborús halandzsa, gondolta Roma, és őszintén szólva sohasem gondolta, hogy Terril Samsontól fogja hallani a "falszöveget". Samson alapvető filozófiája meglehetősen egyszerű volt: adj nekem egy célt és én megtalálom a módját, hogy elérjem. Még ha a Fehér Házból olyan homályos parancsot is adtak volna Samsonnak, hogy "Állítsa meg a kínaiakat", Samson akkor is talált volna rá más módot, mint az atomfegyvereket, amiről Roma tudta, hogy a tábornok véleménye szerint barbarisztikusak és kegyetlenek voltak. - Uram, atomtöltetekkel

felszerelni a Csőr és Csontokat senkit sem fog meggyőzni, és ezt maga is tudja.

- A parancs odafönről érkezett, pajzán - mondta Samson. - Túl késő vitatkozni. Azt mondják ugorjak a kútba, bla bla bal, tudod hogy megy.

- Elnézést, hogy így kimondom, uram, de ha Kína kezére akarunk koppintani, amiért szerintem és maga szerint is atombomba csomagot szereltek az Independencre, akkor elég keresztülvágni magunkat a légvédelmükön és lebombázni egy pár rakétatámaszpontot. Nagyon jól tudják, hogy nem kezdeményezünk nukleáris háborút, mi pedig tudjuk, hogy a kínaiaknak nincs akkora erőforrása, hogy kirobbantson egy atomháborút, vagy nagyobb inváziót tervezzen.

- Joe, én egyetérték veled, de ne felejtse el, hogy az Independence és három másik hajó elpusztult egy atomrobbanásban és hatezer katonát veszítettünk - mutatott rá Samson. - A parancsnokság úgy véli, a kínaiak voltak, és ha igaz, akkor ez a második alkalom egy hónapon belül, hogy amerikai célpontokat támadtak meg és a második alkalom, hogy nukleáris fegyvert használtak. Nyilvánvalóan az a céljuk, hogy kiszorítsanak minket Ázsiából, az elnök pedig nem fogja ezt annyiban hagyni. Mérlegelünk más megoldásokat is, de az elnök és a védelmi miniszter határozott parancsa volt, hogy helyezzük készenlétbe az atomtölteteket és rendeljünk elriadókészültséget, amíg kiderül, melyik támaszpontjainkat használhatjuk az óceánon és hogy bevethetünk-e egyáltalán repülőgép-hordozókat.

- Uram, én megértem, hogy az elnök bosszút akar állni - erősködött Roma. - De idenkint senki sem hiszi el, hogy atomot fog használni bárki ellen is.

Hiábavaló erőfeszítéseket teszünk - elhallgatott, majd rövid szünet után folytatta: - Samson tábornok, a legutóbbi támadás Irán ellen és az Iránon belüli célpontok, meg a támadás az anyahajó ellen: lopakodóbombázók voltak, igaz? Maga tervezte ki azokat a csapásokat, nem? - Samson nem válaszolt azonnal, így Roma folytatta. - Ha így volt, uram, csináljuk meg megint. Jelölje ki a célpontokat Kínában, aztán küldjön oda B-1-eseket és B-2-eseket. Garantálom, hogy mindenkit seggberűgünk.

Hosszú, kényelmetlennek tűnő csönd honolt a vonal túlsó végén, aztán Samson szólalt meg szórakozottan.

- Várj egy kicsit, Joe - és a vonal elnémult.

Roma azt kívánta, bár csak ne történt volna meg ez a beszélgetés - lejáratta magát a parancsnoka és mentora előtt. Úgy hangozhatott, mintha Joe Roma félt volna nukleáris fegyvereket használni, vagy harcba szállni, ami nem volt igaz. Talán túl messzire is ment a barátságukat kihasználva és kritizálta Samsont, amire most biztos nem volt szüksége.

Hirtelen újból életre kelt a vonal. - Pajzán, vonalban van egy másik bombázópárty. Joe Roma, üdvözlöd Tony Jamieson ezredest, műveleti csoporthőnököt a Whiteman támaszpontról. Tiger Jamieson, ő Joe Roma ezredes, navigátor, szab-min főnök az Ellsworth támaszponton - a két bombázós zavart hellókat dünnyögött.

- Nem fogjátok elhinni, fiúk, de mindketten derült égből fölhívtok engem

anélkül, hogy kérte volna bárki is és ugyanazzal a dologgal állítatok elő - mondta Samson leplezetlen büszkeséggel a hangjában. - Éppen atomokkal pakoljuk föl a Csontokat és Csőröket, erre két nehézfiú is fölhív, hogy elmondja, hibát követek el. Talán igen.

- Kérdeztél az Irán elleni támadásokról, Joe... Tony Jamieson volt az egyik berepülő, beleértve az ötezer mérföldes lopakodást Kínán, Indián és Pakisztánon keresztül.

- Maga részt vett a küldetésben, ezredes? - hitetlenkedett Roma. - Mindent tudni akarok róluk, uram. Pontosan az a fajta feladat, amiről már évek óta jártatjuk a szánkat... a nagy hatótávú bombázók, különösen a B-2-es erejéről.

- A Csontok minden gond nélkül végigrepülnék, amit én, Roma - felelt Jamieson.

- Bármiben képesek vagyunk átrepülni a kínai légtéren, még felszerelésük sincs, hogy kiszúrjanak, nemhogy lelőjenek. Bebizonyítottuk, hogy bármilyen célpontot bárhol eltalálunk az egész világon. A probléma csak az, hogy feladat titkos volt, és amikor egy kis morzsája kiszivárgott, az elnököt kezdték el támadni miatta. De igen, kurvára mi voltunk azok.

- Ki volt a küldetés parancsnoka, uram? - kérdezte Roma. - Vele is szívesen beszélgetnék.

- Akkor jobb, ha a tábornokot kérdezed - felelt Jamieson nyilvánvaló cinizmussal és jókedvvel a hangjában. - Nem hiszem, hogy én beszélhetnék róla, de jó fej volt, rohadtul értette a dolgát, de majd' beszartam, amikor beszállt a Csőrbe mellénk.

- Jamieson parancsnoka egy McLanahan nevű fickó volt, Joe.

- Ismertem egy alakot, akit McLanahannek hívtak, aki pár évvel ezelőtt minden Fairchild díjat megnyert a bombázók között - mondta Roma. - Elég nehéz elfelejteni a nevét. Két bombázóversenyt is megnyert B-52-esekkel akkoriban, amikor a B-1-esek még újak voltak és őket kellett túlszárnyalni.

- Ő az - mondta Samson. - Egy másik programon is dolgozott velem, mielőtt még a Fehér Házat elkezdtek ostromolni az iráni B-2-es támadások miatt. Egy olyan módosított B-52-esen repül, amelyet még nem láttál. Mikor leépítették a B-2-eseket, meggyőztem a Fehér Házat, hogy küldjön pár ilyen B-52-est a Formozaszorosba, hogy szemmel tartsa a kínaiakat. Az egész visszafelé sült el, bár McLanahanék jól teljesítettek.

- Nekem úgy tűnik, a vezérkar az összes nehézbombázót leföldelte, uram - jegyezte meg Jamieson. - Ha fölszerelik őket atomokkal, az azt jelenti, hogy nem fognak repülni, ha kitör a háború a KNK-val.

- Úgy néz ki - értett egyet Samson.

- Ezért most már nem hiszik el, bármit mond is nekik, tehát ha visszamegy győzködni őket, hogy inkább egy hagyományos fegyverzettel ellátott nagy hatósugarú támadást készítsenek elő, valószínűleg nem hallgatnának magára - foglalta össze Jamieson.

- Nem tudom, számít-e még valamit az én véleményem a Pentagonban - sóhajtott Samson. - De megpróbálok véget vetni ennek a nukleáris nonszensznek és visszatérni a régi szép módszerekhez. Azt akarom, hogy állítsatok össze néhány támadórajt, hogy legyen mivel választást kínálnom a Pentagonnak.

- Ez a beszéd, tábornok - mondta Jamieson vidáman. - Ráállunk a témára és máris fölszerelünk néhány Csontot és Csőrt.

- Tökéletesen - szólalt meg Roma izgatottan. - Leemelek néhány előregyártott csomagot a polcról és fölfrissítem a legfrissebb hírekkel, és biztos vagyok benne, hogy ha jóváhagyják a tervet, sokkal hamarabb fölszerелеk néhány bombázót hagyományos fegyverekkel, mint atomokkal.

- Így is van! - helyeselt Jamieson.

- Akkor lássatok neki, fiúk - mondta Samson. - Hadd legyenek büszke rátok!

A FORMOZA-SZOROS FÖLÖTT, JUIDONGSHAN KÖZELÉBEN,
FUJIAN TARTOMÁNY, KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG
1997. JÚNIUS 22. SZOMBAT, KELETI IDŐ SZERINT 13 ÓRA 45 PERC

A Kínai Népi Felszabadító Hadsereg Légieréjének radarellenőrzői percekkel a

Tajcsungi és Tajnani támaszpontokról való fölszállás után észlelték a vadászgépeket az Il-76 Candid fedélzetén, ami egy szovjet gyártmányú, légi radarfelderítő gép volt.

- Figyelem, figyelem - szólalt meg a radarkezelő izgatottan. - Ellenséges gépek támadóalakzatban, százhúsz kilométernyire keletnek Juidongshantól.

A műveleti tiszt ellépett a radarkezelő műszerpultjától és alaposabban szemügyre vette a kijelzőt. Az amerikai E-2 és E-3 légi felderítőgépeivel szemben az Il-76-os radarképernyőjén csak egyszerű pontok formájában tűntek föl, mellettük egy apró azonosító számmal, magasságkijelzés nélkül. A sebességet, az irányt és a távolságot egy manuálisan, függőleges és vízszintes kurzorok mozgatásával mérték meg és olvasták le az értékeket egy táblázatból. Ahogy a gépek közelebb értek a szárazföldhöz, a pöttyök elkezdtek különválni, most már legalább négy pont látszott a radaron, ami négytől tizenhat támadóig bármennyi lehetett.

- Kommunikáció, jelentse az ellenséges gépek észlelését a Keleti Flottaparancsnokságnak - parancsolta a műveleti tiszt.

- Igen, uram - válaszolt a kommunikációs tiszt. Mivel nem volt műholdas összeköttetésük, minden hosszútávú kommunikációt rövidhullámon kellett bonyolítaniuk, így belekerült egy kis időbe. - Keleti Flottaparancsnokság tudomásul veszi az észlelést. Válasz "folytassa az őrzőjáratot utasítás szerint."

- Rendben van - mondta a műveleti tiszt.

Rövid csönd állt be, mialatt a műveleti tiszt magán érezte a felé forduló fejeket, legtöbbször zavart kifejezés ült. Végül a rangidős megfigyelő szólalt meg.

- Uram, óhajtja, hogy légvédelmi egységeket rendeljünk a támadókra? A 112. Légi Ezred két szakasznyi J-8-as vadásza van elfogóköri zónán belül - nagyon hosszú, kényelmetlen szünet következett. - Uram, a lázadó gépek kevesebb, mint öt perc múlva a légterünkbe érnek. Mik az utasításai?

- Egy szakasznyi J-8-as maradjon hátra és védje ezt a gépet - felelte végül a műveleti tiszt. - A rendelkezésre álló J-6-os vadászokat nyugodtan elfogópályára rendelheti.

- De a J-6-osok nem alkalmasak éjszakai elfogásra.

- Ezért kell magának irányítania őket - felelte a műveleti tiszt. - A J-8-asok velünk maradnak. Amelyik J-6-osnak kedve van megküzdeni a nacionalistákkal, azt odarendelheti.

- Igen, uram - felelte a radarkezelő. A J-8-asokat az Il-76-os védelmére rendelte, aztán utasított egy másik kezelőt, hogy adja ki a parancsot két rajnyi J-6-osnak a Fucsou-i légitámaszpontból, hogy álljanak elfogópályára. - Uram, legalább négy raj közeledik - jelentette a radarkezelő. - Ha a szokásos támadási rutinhoz tartják magukat, az legalább tizenhat ellenséges gépet jelent.

Rendeljek még több védelmet?

- Nem - felelte a műveleti tiszt. - Minden rendelkezésre álló eszközzel ezt a gépet védelmezi. Ne engedjen egyetlen lázadó vadászt ennek a gépnek a közelébe.

- De uram, ha ez egy teljes támadóalakzat... ah, uram, akkor tizenhat gép lerombolhatja Juidongshan-t.

- Megkapta az utasításait, radarkezelő - mondta a műveleti tiszt határozottabban. - Egyetlen ellenséges gép sem jöhet a közelünkbe, különben lefokoztatom. Megértette? - a radarkezelő belenyugodott a döntésbe; nem volt más választása.

Kínai légvédelem hiányában a tajvani légitámadás minden akadály nélkül haladt a maga útján. Teljes támadó osztag volt, mind a tizenhat F-16-os, ami a Kínai Köztársaság légierijéhez tartozott, mind Falcon Eye infravörös célzóberendezéssel. Támadás első hullámát négy F-16-os képezte, mindegyik négy CBU-87-es fűrtbombát vitt magával, a Kínai CSS-N-2 Silkworm partmenti rakétaállások és a légvédelmi ütegek ellen, ezek könnyű prédák voltak a CBU-87-nek. Az Mk-7-es bombaadagoló páncéltörő, jármű elleni és repeszbombácskákat rejtett, amiket nagy területen szétszórva, pontosan juttatott célba.

Míg az elől haladó F-16-os raj levált, hogy a célterület felé haladjon Sidewinder rakétákkal és 20mm-es ágyúkkal a légvédelem ellen, addig a nyolc gépből álló második hullám négy-négy Mk 84-es általános célú bombával a tengeratlatjáró dokkokat vette célba, valamint parancsnoki épületeket, üzemanyag-raktárakat és kommunikációs objektumokat bombáztak. Alacsony magasságból - néhány pilóta egészen kétszáz lábig leereszkedett F-16-osával - a támadások nagyon hatékonyak voltak. Néhány pilóta még ES3B-osztályú dízel-elektromos tengeralattjárókat is észrevett a kikötőkben, ezeket a 20mm-es

ágyúkkal is nagyon hatékonyan meg tudták sorozni. Mivel szabadon garázdálkodhattak a légtérben, lévén, hogy szinte semmilyen légvédelemmel nem kellett számolniuk, ha valamelyik bomba esetleg nem talált célba, volt idejük és terük visszafordulni és újabb csapást mérni a célpontjukra.

Az F-16-osok harmadik hulláma még csak nem is ment el a partvonalig, mégis ugyanolyan sikeresek voltak, mint a többiek. Ezek a Falconok fejenként négy Mk 55-ös tengeri aknát vittek, precíz mintázat alapján szórva szét őket a kikötők körül a tengerfenékre. Az Mk 55-ös akna rögzítette magát a tengerfenékhez, majd amint nagyobb mágneses erőteret érzékelt, mint például egy hajó, vagy egy tengeralattjáró, eloldotta magát a fenéktől és a felszín felé emelkedett, s pályájának azon a pontján, ahol már elég közel volt a célponthoz, felrobbantotta magát.

Amint a nacionalista vadászgépek megkezdték a visszavonulást, a Fucsouról indított tizenkét J-6-os vadászgép északról támadó alakzatba fejlődött és megpróbálták meglepni az F-16-osokat. A csata hamar véget ért, anélkül, hogy leoldották volna külső üzemanyagtartályukat, a tajvani gépek kimanővereztek a kínai vadászok útjából és már fordult is a kocka. A kínai Pl-2-es levegő-levegő rakéták csak a célpont hátuljára, a legmelegebb pontra tudták bemérni magukat, ami azt jelentette, hogy a kínai pilóták minden egyes mozdulatát kívülről tudták a tajvaniak. Egyszerű gyakorlat volt, megvárták, míg egy kínai vadászgép hátsó támadóállást vesz föl, aztán fölülről, vagy oldalról meglepték őket, ahonnan az amerikai gyártmányú Sidewinderek már hatékonyak voltak. Kevesebb, mint két perc leforgása alatt kilenc J-6-ost lőttek le; a maradék három a célkövető legapróbb rezdülésére kioldotta a rakétáit, meg sem nézte, barát, vagy ellenség, aztán gyorsan 180-fokos fordulatot vettek és elmenekültek.

Az Il-76 fedélzetén a rangidős randarkezelő iszonyattal az arcán követte figyelemmel a történeteket. A Juidongshani Tengerészeti Támaspontot az orra előtt támadták meg, ők pedig tétlenül nézték végig az egészet. Hirtelen támadt haraggal lekapta a fejről a fülhallgatót, fölpattant a helyéről és a műveleti tiszt függönnyel elválasztott elülső kabinjába rontott. Egy fiatal tengerész megpróbálta megállítani, de a radarkezelő félrelökte az útból. - Mi az ördögöt csinál maga? - ordította magából kikelve. - Juidongshant lebombázták a nacionalisták, maga pedig itt ül és nem csinál semmit!

- Parancsokat követelek, százados - felelte a műveleti tiszt nyugodtan.

Elhallgatott, intett a tengerésznek, hogy lépjen hallótávolságon kívülre, aztán folytatta. - Számítottunk a nacionalisták támadására.

- Számítottak rá? Hogy érti ezt?

- A tengeralattjárókat órákkal ezelőtt kiürítették - mondta a műveleti tiszt. - Csak néhány hajó maradt csaléteknek, amin a nacionalisták jóllakatták az étvágyukat és elszórták a terhüket. A támaszpont személyzete légvédelmi bunkerekben várakozott. Csak a TV-riporterek maradtak a felszínen.

- TV riporterek? Hagytuk, hogy lebombázzák a bázisunkat csupán reklámcélokkal? Mi folyik itt?

- Ez nem a maga problémája és nem is az enyém - felelte a műveleti tiszt. - Mindez része egy különös tervnek, amit Pekingben találtak ki. Térjen vissza a posztjára és folytassa a megfigyelést. Ez feltehetően része egy nagyobb támadási tervnek, így még további támadásokra is számíthatunk ma éjjel. A következő hullám nem sokkal azután érkezett, hogy a kommunikációs tiszt visszatért a helyére. - Figyelem, figyelem, ellenséges vadászgépeket észlelünk. Tiltott légtérbe hatolnak hét-nulla mérföldre a Xiamen Légitámaszponttól, nyugati irányba tartanak - jelentette az egyik radarkezelő. - Két nagyobb alakzat, körülbelül tizenhat, harminc ellenséges gép.

A kommunikációs tiszt nagyot nyelt, miközben saját képernyőjére hívta az adatokat. Ha két tizenhatos kötelék támadja meg Xiament, az azt jelentette, hogy a nacionalisták teljes F-16-os flottájukkal indultak támadásra.

- Értesítse Fucsout, készítsenek föl minden gépet - utasította a kommunikációs tiszt. Tudta, hogy Fucsounak csaknem száz vadászgépe volt, ennek talán egyharmada föltöltve, felszerelve, öt riadókészültségben, talán tíz, vagy húsz képes a levegőbe emelkedni, mielőtt a lázadó gépek megjelennek a fejük fölött. Ennyi gép talán elegendő, hogy a támaszpont személyzetét evakuálják. A rangidős kommunikációs tiszt tudta, hogy Juidongshannal ellentétben Xiament nem evakuálták. - Jelentse hány gép szállhat föl. Azt akarom...

- Semmit sem - szólalt meg egy hang mögötte. A műveleti tiszt volt az, a válla mögött állt. - Egyetlen vadászgép sem száll föl Fucsouról. Irányítsa a három

megmaradt J-6-ost Shantouba, szálljanak le, amilyen hamar csak lehet.

- Micsoda?

- Gyerünk, csinálja! - csattant föl a műveleti tiszt. - Ne vitatkozzon, életek múlnak rajta. Gyerünk!

A földi radarállomások megerősítették, amitől az Il-76-os személyzete tartott - teljeskörű támadás volt, több, mint harminc F-16-ossal, nyolc csoportban, mind különböző magasságban, különböző irányból. Egyetlen vadászgép sem szállt föl ellenük.

Az F-16-os pilóták tudták, hogy Xiamen Hong Qian-2 föld-levegő rakétáinak hatósugara maximum 34 mérföld volt, optimálisan 20. A HQ-2-k a volt szovjet SA-2-es "repülő villanypóznák" régi másolatai voltak, kétfokozatú rakétáik az '50-es és '60-as évek vadászgépei ellen lettek kifejlesztve, megbízhatatlanok, lassúk, könnyen zavarható rádiótávírányítással - aligha jelentettek veszélyt az F-16-osokra.

A tajvani műholdas hírszerzés kiváló volt, az F-16-osok APG-66 támadóradarjai könnyedén megtalálták a célpontjaikat. Amint a radarok rögzítették a célpontokat és fölfrissítették a navigációs adataikat, a Falcon Eye infravörös érzékelők működésbe léptek és ráálltak a négy keletséges célpontra. Negyven mérföldről keveset lehetett látni a Falcon Eye-on, vagy a radaron, talán csak a nagyobb épületeket; a legtöbb F-16-os a fontosabb épületeket fogja célbavenni - parancsnokságokat, partvédelmi fegyvereket, kommunikációs épületeket, barakkokat, fegyverraktárakat, üzemanyag-raktárakat és...

A vészjelzők másodpercekkel azután életre keltek, hogy az F-16-osok beértek a HQ-2-esek maximális hatósugarába, amint a radarok rakétavezérlő és célponttrögzítő üzemmódba váltottak, s néhány máris az égnek emelkedett Xiamen felől. Az F-16-osok működésbe hozták az elektronikus zavarókat és fáklyákat szórtak szét, hogy megzavarják az ellenséges radarokat. Éjszaka könnyű volt észrevenni a HQ-2-es rakétákat, hosszú, ragyogó sárga csíkokat húzva maguk után emelkedtek föl a támaszpontról. Az összes HQ-2 ballisztikus röppályára állt, nagyon magasra emelkedve, talán több ezer lábnyira az F-16-osok fölé. Amikor begyújtott a második fokozat, néhány a 30 000 lábas magasságot is elérte, mielőtt megkezdte volna végzetes zuhanását az F-16-osok felé.

Az F-16-osok zavaróberendezései hatékonyak bizonyultak, a kínai rakétatechnikusoknak folyamatosan célpontot kellett módosíttatniuk a rakétákkal - de nem tudhatták, melyik célpont valódi és melyik a törmelékekből álló zavaró felhő, amíg meg nem győződtek, hogy az új célpont csupán lebeg a levegőben és nem mozdul. Csak másodpercek álltak a rendelkezésükre, mert a HQ-2-esek folyamatosan zuhantak az F-16-osok felé.

A pilóták talán csak hat, vagy nyolc HQ-2-es rakétát észleltek, egy-kettő szállt minden támadó alakzat felé. Még ha mindegyikük eltalál egy F-16-ost, ami igen valószínűtlen volt, akkor is elég gép marad a sikeres támadás végrehajtásához. Második próbálkozásra már nem igen marad idejük, akkor pedig elkezdődik a móka. Újabb könnyű vadászat, akárcsak a többieknek Juidongshanban. Kimoj Tao, a Tajvan irányítása alatt álló sziget Xiamentől keletre végre biztonságban lesz és végre megbosszulhatja a kínaiak nukleáris támadását, ami majdnem elpusztította... Egyetlen szemvillanásnyi idő alatt mind a harminckét tajvani F-16-os vadászbombázó eltűnt.

A VÉDELMI MINISZTERIUM FÖLDALATTI HAIDSZÁLLÁSA

PEKING, KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG

1997. JÚNIUS 22., VASÁRNAP, HELYI IDŐ SZERINT 3 ÓRA 31 PERC

(KELETI IDŐ SZERINT JÚNIUS 21, SZOMBAT, 14 ÓRA 31 PERC)

Negyven éves történelme alatt ritkán használták a különleges, vészhelyzetekre kialakított földalatti parancsnoki központot. A bunkert hosszú ideig a Kína és Szovjetunió közötti konfliktusok idején használták 1961-ben és 1979-ben, amikor nukleáris háború veszélye állt fenn; korábban csak 1955-ben, Kína utolsó Tajvan elleni inváziója során, amikor az Egyesült Államok nukleáris fegyverek

bevetésével fenyegetőzött, hogy megfékezze a kommunisták támadásait. A létesítményt szovjet mérnökök építették, s a Kreml alatti óvóhely tökéletes, bár kisebb másolata volt.

A 2400 négyzetméternyi acélbeton bunker hat emelet mélyen lapult a Kínai Védelmi Minisztérium épülete alatt, negyven hatalmas, eredetileg földrengések elnyelésére használt rugókon, valójában egy atomcsapás lökéshullámaait csillapítandó lettek beágyazva. Úgy tervezték, hogy atomkatasztrófa esetén elférjen benne egy harmincnyolc főnyi - nyilvánvaló célzattal javarészt nőkből álló - műveleti, kiszolgáló és biztonsági személyzet, valamint ötven magasrangú kormánytisztviselő. Csiang Ce Min elnök és személyes civil és katonai tanácsadói egy asztal körül ültek a bunker közepén. Körlöttük egyéb tisztviselők, politikusok átlak, aztán hírszerző, kommunikációs és végrehajtótisztek a konzolok előtt, ahonnan állandóan friss hírekkel látták el az elnököt. Ezen felül azok a politikusok és katonák, akik megvesztegetés, fenyegetőzések, erőszak vagy ravaszkodás útján szintén betolakodtak, s elfoglalták a sokkal kevesebb emberre szabott termék minden apró zugát.

Csiang Ce Min elnök rosszálló morgással vette tudomásul a tömeget. Éjfél óta szorongtak a bunkerben, amikor a hírszerzés jelentette, hogy a lázadó nacionalisták megindították légitámadásaikat. Nyolcvan ember is szűkösen fért el a bunkerban, szánznyolcvan csaknem elviselhetetlen volt. A legjobban az bosszantotta, hogy az az egy ember, akivel beszélni akart volna, nem volt jelen. Felháborító, gondolta, Szun Ji Guoming felelni fog ezért!

- Bocsásson meg, miniszterelnök elvtárs - szólalt meg a védelmi miniszter, Chi Hao Tian. - Szun tengernagy van a vonalban, műholdas összeköttetéssel.

- Hol van? Utasítottam, hogy legyen itt, mielőtt atámadás megkezdődik!

- Uram... miniszterelnök elvtárs, egy bombázó fedélzetéről jelentkezik Jiangxi tartomány fölött!

- Micsoda? Adja ide! - kapta ki a kagylót Ce Min a védelmi miniszter kezéből. - Szun tengernagy, itt a miniszterelnök beszél. Magyarázatot követelek, méghozzá azonnal!

- Igen, uram - jelentkezett be Szun Ji Guoming. - Egy H-7 Gangfang fedélzetéről beszélek. Ezt a bombázót használok légi parancsnokságomként, hogy figyelemmel kísérhessem a nacionalisták elleni hadműveleteket. Készen állunk, hogy végrehajtsuk a támadást Makung, Tajcsung, Hszincsu, Tajnan és Cöjing ellen. Engedélyt kérek a támadásra. Vétel.

Csiang Ce Min alig tudott megszólalni. - Azt parancsoltam, hogy jelentkezzen itt, nálam a támadások előtt! Miért nem engedelmeskedett?

- Mert nem hiszem, hogy befértem volna a bunkerba, uram - felelte Sun. Ce Min reflexszerűen körülnézett és magában szitkozódott a gyávaság és gerinctelenség láttán, ami körülvette a föld alatti óvóhelyen. - Mellesleg, uram, a Kínai Népi Felszabadító hadsereg összes magasrangú tisztje nem tartózkodhat ugyanazon az óvóhelyen... valakinek győzelemre kell vezetnie a csapatainkat. Ezért úgy döntöttem, hogy magam vezetem a bombatámadásokat a lázadók ellen.

- Ez a legarcátlanabb parancsmegtagadás! - dörögte Csin Po Zihong tábornok. - Megsértette az összes itt tartózkodó embert, tábornok! Ezért lefokoztatás jár és börtön!

Csiang Ce Min újfent körülnézett a túlszűfolt bunkerben és elszégyellte magát. - Úgy gondolom, hogy nehezen tartóztathatnánk le Szun tábornokot, mivel szabadon van és a Kínai Népi Köztársaság ügyéért harcol, amíg mi itt szorongunk, akár a szardíniák! - némított el minden zúgolódást Ce Min. - Mi itt biztonságban vagyunk, hogy merészeljük parancsmegtagadással vádolni a tábornokot, amikor az életét kockáztatja, hogy jelenlétével bátorítsa a katonáinkat?

- Folytathatja, Szun elvtárs. Mi a hadművelet jelenlegi állapota?

- Igen, uram - felelte Sun. - Amint az várható volt, a nacionalisták megtámadták Juidongshant, hagyományos bombákkal és aknákkal. A bázis könnyebben megsérült, de áldozatok nem voltak. Négy J-6-os vadászgépünket lelőtték, feltételezhetően a pilótáikat elvesztettük. A nacionalisták Xiamen elleni támadását teljesen meggátoltuk, körülbelül harminckét nacionalista F-16-os semmisült meg. Kimoj Tao veszteségeiről nincsenek adataink, de a megfigyelések alapján a felszíni károk jelentősek. Xiamen semmilyen károkat és veszteséget nem szenvedett el. Inváziós seregeink sértetlenek és a parancsait várják, hogy megkezdhessük a támadás második fázisát.

Csian Ce Min bizonytalan volt. Ez lehetett életének legynagyszabásúbb döntése. Egészen mostanáig csaknem minden kritikától mentesek voltak a konfliktus óta

megtett lépéseik a Formoza-szorosban és a Dél-Kínai tengeren. Súlyos vádak érték, amiért a Csendes óceánra irányította a volt szovjet, volt iráni anyahajót; bírálták, amiért inváziós sereget készített elő Kimoj lerohanására; támadták, amiért nem engedélyezett semmiféle autonómiát Hong Kongnak. Ám mióta Szun tengernagy elindította ezt a szokatlan hadviselést Tajvan ellen, alig érte szemrehányás Kínát - éppenséggel mindenki az Egyesült Államokat és a formozai felkelőket vádolta annak ellenére, hogy Ce Min és a tengernagy volt felelős a történetekért!

Mostantól fogva azonban Kína valódi szándékai nem maradhatnak titokban - nincs több tettetés ártatlanság, másokra való ujjal mutogatás annak ellenére, hogy a történetek bizonyos fejezeteit jogos önvédelemmel ki lehetne magyarázni. Ha kiadja a parancsot Szun Ji Guomingnak, mindennek vége szakad.

- Jelentéseket kérek az amerikai, japán, koreai és az ASEAN tagállamok reakciójáról a Juidongshant és Xiament ért támadásokkal kapcsolatban - utasította Csiang Ce Min a személyzetét. - Készítsenek elő egy sajtónyilatkozatot, legyen benne, hogy önvédelemből lőttünk, válaszul a nacionalisták támadásaira. Jelentéseket kérek a földi erők parancsnokaitól és Xiamenből a csapatok készenléti állapotáról. A hírszerzés tudja meg mi a helyzet Kimojon és Macu Tao-n. - Ce Min visszafordult a telefon felé. - Tengernagy, jelentéseket kértem a csapatainktól és a nagykövetségeinktől, hogy tudják meg mi a reakció a támadásokra. Amint kézhez kapom és elemzem a válaszokat, kiadom a további utasításokat.

- Tisztelettel, miniszterelnök elvtárs, nem várhat... most kell kiadnia a parancsot, vagy lefűjnia az inváziót - felelte Sun. - Ezt a döntést azonnal meg kell hoznia. A bombázóinknak még addig kell támadniuk, amíg a lázadók zavarodottak és szervezetlenek, mielőtt útnak indítják a vadászgépeiket, vagy elrejtik őket biztonságos mélységbe. Egyetlen éjszaka alatt súlyos csapást mérhetünk a katonai erejükre, de csak akkor, ha most támadunk. Nem tétovázhatunk. A bombázóink már a levegőben vannak és csak percekig maradhatunk a nacionalisták radarjainak hatósugarán kívül, mielőtt annyira elfogy az üzemanyagunk, hogy harcképtelenek leszünk. A levegőben újratankolhatjuk a H-6-osokat, de a többinek vissza kell térnie a bázisra, ami fölborítja a támadási terveinket. Most rögtön parancsra van szükségem, miniszterelnök elvtárs. A túlszűfolt, zajos izzadságszagú bunker hirtelen elcsöndesedett, mintha mindenki hallotta volna Sunnak a Legfőbb Vezérhez intézett szavait. Mindannyian tudták, hogy a formozai nacionalisták és a Népköztársaság közötti konfliktus teljesen új fordulatot vehet, éppen ezért örültek, hogy harminc méter mélyen vannak a föld alatt.

A WUYI HEGYSÉG FÖLÖTT, EGY H-7 GANGFANG BOMBÁZÓ FEDÉLZETÉN
UGYANABBAN AZ IDŐBEN

Sun Ji Guoming hivatásos tengerésztiszt volt, de lenyűgözte a nehézbombázók ereje és sebessége, megértette, ha egy tengerész hirtelen úgy dönt, a légierő egyenruhájára cseréli föl inkább a matrózgúnyát.

Sun beszíjazta magát a H-7 Gangfang bombázó pilóta-instruktor székébe. A H-7-es szuperszonikus bombázó egyike volt a hat TU-26-os bombázónak, amit a Kínai Népi Felszabadító Hadsereg a volt Szovjetuniótól vásárolt 1993-ban. Szun harminc Xian H-6-os bombázót irányított éppen, amik a Tu-16-osok kínai gyártmányú másolatai voltak. A bombázók a Sanghajtól 300 mérföldre fekvő Wuhan légitámaszpontból indultak útnak egy órával napnyugta előtt. A kötelékhez tartozott még hat HT-6 Xian légi üzemanyagtöltő, amiket H-6-os bombázókból alakítottak át.

Amint elérték a kellő magasságot, minden bombázó megtankolt. A HT-6-os a szárnyvégeiből kiereresztett egy-egy hosszú, hathüvelykes csövet, végükön kosárszerű tölcseérekkel, amik terelőül szolgáltak. A H-6-os bombázók szárnyvégein rövid, bevezető fémcsövek bújtak elő a fogadására. Annak ellenére, hogy a pilótákat őrszemek segítették a tankolásban, Sunt lenyűgözte a pilóták

precizitása. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy rossz látási viszonyok között képesek voltak sikeresen a tölcserékekhez navigálni a hatalmas gépeket, utána elég ideig tartani tudták az alakzatot, hogy a viszonylag kevés üzemanyag áttöltését – ami még így is gépenként tíz percet vett igénybe – biztonságosan végre tudják hajtani. Ezalatt a két gép végig óránként háromszáz mérföldes sebességgel repült, kevesebb, mint tíz méternyire egymástól. A H-7-es bombázó, amiben Szun ült, egy hosszabb beömlőcsövet használt, ami az orrából nyúlt ki a gép elé, így nem volt szükség irányítókra, csak rá kellett repülnie a töltőcső végén a kosárra. Hogy a pilóta hogyan volt képes egy több, mint száz tonnás repülőgépet egy tíz centis imbolygó célpontra vezérelni, lenyűgöző volt Szun számára.

Tankolás után a kötelék három, egyenként tíz gépből álló sejtire vált szét és a Formosa-szorostól hétszáz mérföldnyire elterülő Wuyi hegységtől nyugatra lévő navigációs pontjaik felé vették az irányt. Ezeröttszáz méter magasságra ereszkedtek, hogy a hegylánc legmagasabb csúcsai alatt maradjanak, rejtve a tajvani Le Shan légvédelmi rendszer elől, ami egyike volt a világ legmodernebb radarrendszerének. A Chungyang-hegységben elhelyezett három hosszútávú radarantenna rendszer, valamint felderítőgépek, polgári légimegfigyelés és radarhajók információja futott be a Boldog Hegy néven is ismert földalatti légvédelmi központba, Tajpejtől délre. Le Shan-ban mintegy száz katonai megfigyelő vizsgálta a körülbelül másfélmillió köbmérföldnyi légteret, a felszíntől 18 kilométer magasságig és nagyjából száz amerikai gyártmányú F-5 Tiger II légvédelmi vadászgépet, tíz tajvani Csing Kuo vadászgépet, több mint ötven Hawk légvédelmi rakétakilövő állomást, húsz Tien Kung I és II föld-levegő rakétaközpontot, ötven Chaparral rövidhatósugarú légvédelmi rakétakilövőt és több, mint kétszáz légvédelmi ütegállomást koordináltak szerte a Kínai Köztársaság szigetvilágán.

Le Shan radarjai mélyen beláttak Kína területére, légvédelmi fegyvereik pedig elsőosztályúak voltak. A Tien Kung II rakétarendszer, ami az amerikai Patriot légi elhárító rakétáin alapult akkora hatósugárral rendelkezett, hogy egy Makungon, a Formozától harminc mérföldnyire nyugatra elhelyezkedő Pescadores-szigeteken létesített támaszpontokról képesek voltak lelőni egy kínai repülőgépet nem sokkal felszállás után, ami a legtávolabbi keleti parti légitámaszpontok valamelyikéről szállt föl.

Miután megkapta a parancsot Pekingből, Szun tengernagy kiadta az utasítást, hogy a kötelékek kezdjék meg a rájuk kijelölt terület bombázását és rádióon parancsot adott a támadás első fázisára. Több, mint háromszáz, javarészt radarral felszerelt J-7 és J-8 vadászok által támogatott J-6-os vadászgép emelkedett a levegőbe Shantou és Fucsou katonai bázisairól és keletnek vették az irányt – kettesével, hármasával emelkedtek a magasba, csaknem húsz percbe került a légitámaszpontoknak, hogy teljes vadászgépállományuk a levegőbe emelkedjen. Ezalatt a H-6-os bombázók óránkénti 360 mérföldes támadósebességre gyorsítottak, három különböző útvonalon hagyva el a Wuyi-hegységet. Ezáltal kötelékenként száz vadászgép képezett "támadóeket" a Tajvan felé tartó bombázók előtt. A vadászgépek három-öt perccel a bombázók előtt haladva a partvonal melntén találkoztak és együtt haladtak tovább.

Az első célpont a Pescadores-szigetek voltak, mintegy háromnegyed útra a Formosa-szoroson. Az első támadóalakzatot, amit egy Il-76 Candid kísért, a felső- és középső járőrzónában találkozott öt, egyenként négy F-5E Tiger vadászgépből álló alakzattal ugyanabban a magasságban. Bár a tajvani gépek öt az egyhez túlerővel néztek szembe, az Il-76-os légi radarállomások csak távolságot és irányt tudtak biztonsággal megadni, repülési magasságot nem, így nehéz volt pontosan meghatározni az érkezőket. Mivel a kínai vadászok alakzata túl nagy volt, pilótáik pedig képzetlenek az éjszakai légi harcokban, nehezen álltak támadópályára, a tajvaniak pedig könnyűszerrel, sebességüket és manőverezőképességüket fölhasználva könnyedén ideális pozíciót tudtak fölvenni és már ki is tört a légicsata.

A kínai vadászok már a legnagyobb lőtávjukról kilőtték Pen-Lung-2 levegő-levegő rakétáikat, akár volt radarkapcsolatuk, akár nem. Az eget hamarosan csíkokra szaggatták a rakéták, ám legtöbbjük célzatlan lövés volt, inkább figyelemelterelés, mint fenyegetés. A kínai gépek tüzeltek, közelebb kerültek és még több rakétát indítottak útnak, aztán visszafordultak és megiramodtak a szárazföld felé, még mielőtt az AIM-9 Sidewinder rakéták hatósugarába kerültek volna. Mikor a tajvani vadászok üldözőbe vették a visszavonuló kínaiakat, a

középső járőrzónát elfoglaló kínai vadászok megkezdték az emelkedést a felső zónába, remélve, hogy a tajvaniak mögé kerülhetnek, hogy PL-2-eseik optimális szögből tudják befogni őket. Ez a támadás azonban szertefoszlott, amikor az alacsonyabbról érkező tajvani vadászok melléjük emelkedtek és szétszórták a köteléket.

Néhol rövid közvetlen légi harc bontakozott ki, fogócskáztak egymással egy darabig, ám a tajvani pilóták, kiváló radarrendszerük segítségével jókora előnyben voltak... Tizenhét kínai vadászgépet lőttek le egy tajvani F-5E ellenében. A védők könnyedén átkergették a vadászokat a Formosa-szoroson, csaknem az ázsiai partvidékig, egyesével szedve le a J-6-osokat és J-7-eseket, aztán visszafordultak, mielőtt a kínai nagy hatósugarú légvédelmi állomások befogták volna őket.

Amíg azonban a tajvani vadászokat elcsalták a kínai gépek, az első, tíz Xian H-6-os bombázókból álló kötelék alig pár tucat méternyire a víz fölött suhanva elérte a Pescadores-szigeteket. A légvédelmi radarosok a rengeteg kínai vadászgéppel törődtek, így nem vették észre a bombázókat, csak amikor már túl késő volt. Tien Kung II föld-levegő rakéták indultak útnak Makungról és Paishából, de a H-6-osok gyorsabbak voltak.

A tizes alakzatok élén repülő bombázók két Hai-Yang-3 cirkálórakétát vittek magukkal. A HY-3 masszív, háromtonnás lövedék volt, amit rakétamotor hajtott meg. Miután fedélzeti számítógépébe betáplálták a célpont koordinátáit, útjukra küldték a rakétákat. Kiengedés után másodpercekkel a szilárd hajtóanyagú hajtóművek hangsebesség fölé gyorsították a rakétát, aztán egy torlósugár-hajtómű vált le a rakétáról és automatikusan begyújtott. A HY-3-as rakéta 12 kilométer magasságba kapaszkodott föl és pár másodperc alatt csaknem négyszeres hangsebességre gyorsított; kétezer mérföldes óránkénti sebességgel tizenkét másodperc alatt hatvan mérföldet volt képes megtenni ...

... és mindegyik HY-3-as egy alacsony hatásfokú nukleáris robbanófejet jelentett. Az első rakéta tökéletesen működött, öt mérfölddel Penghu szigete fölött robbant, ami a Pescadores-szigetek legnagyobbika volt. Fényes nukleáris villanás támadt az égen, ami elvakította az óvatlan tajvani vadászpilótákat és szinte minden föld fölötti létesítményt eltörölt Penghun. A nukleáris robbanással járól elektromágneses hullám minden kommunikációt megzavart és százmérföldes körzetben tönkretette az elektromos műszereket. A második HY-3-as rakéta biztonsági okokból ugyanarra a célpontra lett beállítva, ha az első nem érne célba, így az csupán megsemmisült ikertestvére robbanásában.

A vezérgép után haladó három H-6-os bombázó is megsérült a robbanásban, így azoknak vissza kellett fordulniuk, a kötelék többi tagja azonban átvészelte a lökeshullámot és az elektromágneses kitörést és saját kijelölt célpontjaik felé indultak. A vezérgép, amelyik a HY-3-as bombákat szállította, további öt tonnányi gravitációs bombát vitt még magával, a többiek, fejenként nyolc tonnányit. A Penghu és Yuweng-szigeteken égő tüzek megkönnyítették a célpontok keresését, így a H-6-osok kényelmesen betájolhatták a sziget katonai támaszpontjait. A vezérgép kezdett négy egytonnás intenzív robbanóerejű bombával a kikötő, a parancsnoki épületek és a radartornyok, valamint partmenti állandó helyőrségek ellen. A két utána érkező bombázó is hasonló tölteteket szór szét, a többiek pedig tizenkilc 500 kilós fűrtbombát.

Miután a külső védelmi gyűrű összeomlott, megkezdőhetett a központi sziget, Formosa ostroma. Az északi támadóegység nukleáris HY-3 rakétákat lőtt ki a Kínai Köztársaság Hszincsu Légitámaszpontjára, ami csupán negyven mérföldnyire feküdt délnyugatra a fővárostól, Tajpejtől. A Tajcsungi támaszpontot is nukleáris találat érte; a déli támadóegység pedig a Tajnani légitámaszpontra és a Cöjngi tengerészeti létesítményre lőtt ki nukleáris HY-3-at, utóbbi csak pár mérföldnyire feküdt északnak Kaohsiun ipari városától. Mind a négy támadás pusztító erejű volt. Annak ellenére, hogy néhány bombázó túl közel került a megmaradt légvédelmi ütegekhez és egy részük odaveszett, a H-6-osok kétharmada még mindig képes volt tovább folytatni a bombázást.

A kínai bombázópilóták korántsem voltak olyan képzettek, mint nyugati társaik, jóval kevesebb időt töltöttek a levegőben, mint az amerikai bombázók legénysége még a csökkentett repülési idő után is, így meglehetősen pontatlanul céloztak - a bombáknak kevesebb, mint fele talált célba. A légköri atomrobbantások azonban megtették a magukét - négy tajvani támaszpont elpusztult, vagy súlyos károkat szenvedett; egy kisebb, két közepes és egy nagyobb város úgyszintén találatokat kapott. A legtöbb J-6-os és J-7-es vadász után küldött tajvani F-5-ös hirtelen

támaszpont nélkül találta magát, néhánynak nem maradt elég üzemanyaga, hogy másik leszállópályát keressen, így a pilóták lakatlan területek fölött kénytelenek voltak katapultálni és veszni hagyni gépeiket.

Sun tengernagy a H-6-os bombázókötelékek után érkezett a H-7-es Gangfang fedélzetén, a második támadási hullám után érve el a Pescadores-szigetek északi csücskét. Aranyfüst bevonatú fényvédő szemüvegén át figyelte hardmozdulata vakító és lángoló eredményeit. Minden nukleáris robbanást tisztán látott: mintha kisebbfajta napok gyúltak volna a szigetek fölött, bevilágítva az összes felhőt, Formosa pedig mintha egy hatalmas fénykép lett volna az atomtűzben. A sziget legapróbb részletei is tisztán és földöntúlian kirajzolódtak, mielőtt újból elnyelte volna a sötétség. A hagyományos bombák robbanásai apró, narancsvörös tűzgolyóként villantak fel a szigetek mentén, nyomukban pedig pislákoló lángtengerek gyúltak lampionok gyanánt; a fűrtbombák sorozata Tajcsung és Tajnan körül pedig mint megannyi apró petárda villant föl egy időre.

- A radar szerint Tajpejből vadászgépek szálltak föl, tengernagy elvtárs - jelentette a másodpilóta. - Egyesével, kettesével, szervezetlen egységekben.
- Valószínűleg menekülnek, nem utánunk jönnek, hacsak nem hősködni akarnak értelmetlenül - jegyezte meg Sun. Egy pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy az ő gépe is veszélyben lehet. A nukleáris robbanások elég zűrzavart és káoszt kavartak. - Mindenesetre a mi bombázóink megmaradnak. Merre tartanak a vadászaikat üldöző lázadó gépek?
- Visszafelé, északnak, Tajpejbe - felelte a másodpilóta.
- Nagyszerű - mondta Sun. A lázadók pilótái nem voltak harcias kedvükben, miután megtudták, hogy a kínai bombázók átcsúsztak a védelmükön és nukleáris robbanásokkal szétdőlték szülőföldjüket. A Csiang Kaj-Szek Nemzetközi repülőtér és a Tajpej közeli Szüng San Légítámaszpont maradt talán az egyedüli épen maradt leszállópálya.

Ezek könnyű célpontot jelentenek majd az elkövetkező támadások során. Szun tervei szerint a harmadik támadási hullám ezekben a pillanatokban indul útnak: M-9-es ballisztikus rakéták Jiangxi és Zhejiang tartományok titkos támaszpontjairól. Az M-9-esek hatósugara háromszáz mérföld volt, Szun pedig minden megmaradt polgári és katonai leszállópályára irányított legalább hatot belőlük. A rakéták nem voltak olyan pontosak, mint a bombák, de nem volt rá szükség - az első két rakéta a Tajpej közeli leszállópályákat kivéve mind nukleáris töltettel volt felszerelve - légköri robbantásra programozva, hogy csak a lökeshullám érje a célpontokat és a radioaktív sugárzás csak minimális legyen.

A Csiang Kaj-Szek ellen irányított hagyományos robbanófejek biztosították, hogy egyetlen repülőtér se tudjon légítámadást indítani az anyaország ellen. Szun gondosan kerülte, hogy nukleáris fegyvert robbantson föl Tajpej közelében. A város még mindig a huszonharmadik provincia, Tajvan fővárosa volt, az pedig nem járná, hogy lojális kommunistákat pusztítson el, hiszen rájuk is fontos szerep várt a lázadó tartomány visszatérítésében.

Ezalatt kétszáz Q-5 Nancsang, a szovjet MiG-19-esek mintájára készült vadászgép készült bevetésre, Guangzhou, Nanjing, Wuhu és Wuhan bázisairól. Az elkövetkező nap folyamán tisztogató bombázásokat hajtanak végre a tajvani katonai támaszpontok ellen és egyesével végeznek a legfontosabb megmaradt célpontokkal. Sun több H-6-ost kért, de csak a Kínai Népi Felszabadító Hadsereg Haditengerészetének az állományát kapta meg - a Légierő H-6-osai maradtak, ahol voltak, készenlétben oroszországi, indiai és vietnámi célpontok elleni nukleáris támadásra. Talán ha Csiang Ce Min és a Honvédelmi Bizottság látja az elért sikereket, Szun meggyőzheti őket, hogy bocsássák rendelkezésére a többi H-6-ost, hogy folytathassa a Tajvan elleni légi offenzívát. A lázadók nagy hatósugarú légvédelmi rendszerének hiányában a bombázóknak sokkal jobbak lennének az esélyeik.

Aztán, gondolta boldogan, a Legfőbb Vezér abban a megtiszteltetésben részesíti, hogy végezhet Kína többi regionális ellenfelével és azok szövetségeseivel. A vereségre abban a pillanatban még csak gondolni sem tudott.

A nukleáris robbanófejjel felszerelt M-9-esek könnyűszerrel elérték a sziget keleti részeit, súlyos csapásokat mérve Lotung, Hualien és Tajtung bázisaira. Sun látta a fényes villanásokat a horizonton és tudta, hogy az M-9-esek potossága igen gyenge volt, de egy nukleáris töltettel ellátva teljesen elfogadható.

Sun egyszer sem gondolt arra az iszonyatos pusztításra, amit a Tajvanra

zúdítt, számára a nacionalisták csak eltaposni való férgek voltak, semmi több. Szun szentül hitte, hogy a polgárság többsége csatlakozni akart rég látott családtagjaihoz és barátaihoz, akik az anyarszág területén éltek, és a nacionlaista kormány, a lázadó terrorista hadsereggel együtt ezzel az úgynevezett "függetlenség" kinyilatkoztatásával akarta megakadályozni, hogy létrejöjjön az egyesülés. Persze, ez a lázadó szemlélet teljességgel elfogadhatatlan volt. Talán többségük jobban kedvelte a meglévő, kevésbé törekvő kapitalista társadalmat, ami Tajvanon uralkodott, Szun mégis úgy hitte, elfogadnának egy kommunista kormányzatot, ha újraegyesíthetnék családjaikat. Szun csak mocskos felkelőket ölt meg, nem kínai elvtársakat. Ha az egyesítéshez nukleáris fegyverekre volt szükség, hát legyen.

Sun Ji Guoming nem ringatta magát tévhitekben: tudta, valószínűtlen, hogy rakétatámadásokkal és bombázásokkal kifüstölheti a lázadókat hatalmas földalatti barlangrendszerükből. Tudta, hogy a lázadók tökélyre fejlesztették bunkereiket és az eltelt időszakban rengeteg katonát és felszerelést halmozhattak föl a keleti hegyvidéken. Kimoj Tao legtöbb 50'-es és 60'-as években épített földalatti rejtékhelyét mára már múzeummá, turistalátványossággá alakította át, így meg lehetett tekinteni ezeknek az építményeknek a valódi minőségét: valóban elég erősek voltak, hogy bármilyen bombázást kibírjanak, kivéve talán egy telitalálatot nukleáris fegyverből. Szun egyik tervében sem szerepelt felszíni atomrobbantás, hiszen értelmetlen lett volna radioaktívvá tenni a visszafoglalandó területet.

Régóta keringtek már pletykák a földalatti hatalmas katonai támaszpontokról és a két nemzedéknyi katonáról, akiket itt képeztek ki. Szun még olyan híresztelést is hallott, hogy hatalmas barlangokat vájtak ki, ahol egy naszád is elfért, meg masszív vízalatti barlangokról, ahol tengeralattjáródokkokat hoztak létre, hasonlókat, mint Svédországban. Ezeket a pletykákat gyorsan elvetette. Egy ekkora vállalkozáshoz rengeteg emberre, energiára, időre és pénzre volt szükség, márpedig ez egyet jelentett a hírek kiszivárgásával. A Népi Felszabadító Hadseregben eltöltött ideje alatt, tekintve a hatalmas mennyiségű a sereg által foglalkoztatott kémeket, senki sem állt elő valódi tárgyi bizonyítékkal, hogy léteznének ilyen barlangok.

Sun a H-7-es kommunikációs csatornájára váltott:

- Folytassák a támadási tervet és jelentsék, ha teljesítették a kijelölt célpontok bombázását.

A legénység visszajelzett, a H-7-es pedig északnak fordult, Fucsou felé, igyekezett közel maradni a kontinens partvidékéhez, hátha néhány vadász előkerülne. Egyetlen HT-6-os üzemanyagöltő csatlakozott hozzá. Miután elhaladtak Fucsou közelében, a H-7-es és a HT-6 északnak fordult, Kelet-Kínai tenger felé.

A Tajvan katonai támaszpontjai ellen végrehajtott támadás teljes siker volt, Szun azonban tudta, hogy a legnagyobb fenyegetés nem Tajvan, hanem az Amerikai Egyesült Államok felől éri Kínát. Sunnak eddig sikerült Tajvan körül megtisztítania az óceánt az amerikai anyahajóktól; az egyikre, az Independencere egy nukleáris pokolgépet csempészték, amit nem sokkal azután robbantott fel, hogy a hajó kifutott Jokoszuka kikötőjéből. Legnagyobb meglepetésére az Egyesült Államok nem eszközölt senki ellen semmiféle megtorlást, még Irán ellen sem. A legközelebbi anyahajójuk csaknem ezer mérföldnyire volt, a hírszerzés szerint pedig valószínűleg a Japán-tengerre rendelik majd, hogy megvédje Japánt és Dél-Koreát, nem pedig a Formoza-szorosba, a nacionalisták megsegítésére. Amerikát meg kellett állítani, gondota Sun. Az Egyesült Államoknak meg kell tanulnia tisztelni Kína felségvizeit és légtérét, mint ahogy azt ők is elvárták másoktól.

A világ politikai vezetőinek, még a kínaiaknak sem volt gyomra hozzá, hogy megtegyék, ami saját szuverenitásuk érdekében szükséges, hogy megszabaduljanak Amerika fenyegető dominanciájától. Szun Ji Guoming tudta, mit kell tenni, azt is tudta, hogy rá kell kényszerítenie saját politikai vezérkarát is, hogy elfogadja a helyes és szükséges lépéseket. Nem volt más választás, nem volt másik út.

Sun tengernagy a Nagy Fal műholdas kommunikációs rendszerre kapcsolta a rádiót, aminek segítségével egyenesen Peking földalatti parancsnoki központjával tudott beszélni. A Legfőbb Vezérrel.

- Az egész világ haragja Kína népét fogja sujtani azért, amit ma tettünk - monsta súlyosan Csiang Ce Min miniszterelnök, miután kapcsolták. Tehát

tájékoztatott a Tajvan elleni támadás eredményéről, a gondolatait megterhelő kétség és aggodalom pedig nyilvánvalóan ott bújkált a hangjában. - Soha nem lesz többé ugyanaz az életünk és a jövőnk.

- A jövő most van itt, miniszterelnök elvtárs - mondta Szun higgadtan. - Ön gondoskodott erről. Megnyitotta a kapukat szétszórt országunk egyesítése felé, hogy megmenthessük az imperializmus pusztító erejétől. Van azonban még egy lépés. Adja ki a parancsot és teljesül.

- Nem tehetem. Ez örültség.

- Ce Min elvtárs, hadd legyek én látomásának eszköze - folytatta Szun szinte szuggesztív hangon. A Legfőbb Vezér nem mondta azt, hogy forduljon vissza, vagy vessen véget a támadásnak, ezért biztos volt benne, hogy Ce Min kiadja a parancsot. Egy kicsit bizonytalan volt, ki ne lenne az? - A kínai népnek tett ígéretét teljesíthetem be. Adja ki a parancsot, én pedig végrehajtom. Utána elmondhatja a világnak, hogy megőrültem és elloptam egy repülőgépet atomfegyverekkel; ha el kell árulnia engem, hát legyen. Mindig hűséges maradok önhöz, az anyaországhoz és a Kínai Kommunista Párthoz. De ezt meg kell tenni. Tudja, hogy így van. Nem győzhetünk, ha nem tesszük meg az utolsó lépést.

- Már eleget tett, tengernagy - mondta Csiang Ce Min.

A Legfelsőbb Vezér ismét kétségeinek adott hangot, de még mindig nem mondta azt, hogy forduljon vissza.

- Csak annyit kell tennie, hogy megparancsolja, vessek véget a támadásnak és térjek vissza a bázisra, miniszterelnök elvtárs - mondta Sun. - Ha így tesz, én engedelmeskedem. De akkor elveszítjük annak a lehetőségét, hogy megsemmisítsük a nyugati imperialistákat, akik fenyegetést jelentenek Kínára. Kérem, uram... nem követelem. Mentse meg Csung Kuót. Mentse meg Kínát. Adja ki a parancsot. Nem érkezett válasz, még annyi sem, hogy várjon. Pár pillanattal később egy kommunikációs tiszt hangja kérte, hogy várjon az elnök parancsára.

Sun továbbra is északnak irányította a gépet és csaknem egy óra múlva megközelítették Sanghajt. Szun parancsot adott az utolsó újratöltésre és harminc perc múlva a HT-6-nak már csak annyi üzemanyaga maradt, amivel visszatérhetett Wuhanba. Szun bombázója kissé nyugatnak fordult, a Sárga-tenger felé, kilencezer méterről ötezerre ereszkedve, a Dél-Koreai Kunsan és Mokpo hosszútávú radarjainak hatósugara alatt maradván, ami most már kevesebb, mint háromszáz mérföldnyire volt nyugatra. A lázadó nacionalistákat ért támadás után az Egyesült Államok és Dél-Korea bizonyosan teljes készültségben lesznek, éberrel figyelve minden azonosítatlan tárgyat.

Bár egy teletankolt H-7-esnek hét órára volt elég az üzemanyaga, Szun annyi időt nem várhatott a válaszra. Egyszerűen folytatja az útját a következő stratégiai pont felé, legfeljebb nyugatnak fordul és Wuhanban száll le, ha nem folytathatja a feladatot. Fontos volt, hogy...

- Egyes Támadó, itt Sötét Éj, válaszoljon.

- Sötét Éj, hallgatom. Folytassa.

- Egyes Támadó, utasítás a következő: folytassa a küldetést. Ismétlem folytassa a küldetést. Vette az adást?

Sun Ji Guoming úgy mosolygott, mit a kisgyermek, ha először viszik el cirkuszba.

- Egyes Támadó tudomásul vette - válaszolt. - Egyes Támadó vétel és vége.

Sun ezek után átkapcsolt a belső kommunikációs vonalra és közölte a bombázó megdőbbszent személyzetével, hogy folytassák a haditervet.

A terv egyszerű volt és veszélytelen. 1500 méter magasságban, 240 csomós sebességgel haladva egy előre megtervezett pont felé indult a bombázó, valahova a Sárga Tenger közepe felé, körülbelül 160 kilométerre az Északi Flotta bázisától, Quindaotól, ahol két karcsú test vált le a gép hasáról. Mindkét tárgyból három ejtőernyő nyílt ki és mire háromszáz méteres magasságba értek, mindkét test függőlegesen lógott a levegőben. A H-7-es bombázó visszafordult és maximális, hangközei sebességre gyorsított, így már jókora távolságra járt, mikor a két M-9-es ballisztikus rakéták begyújtották a hajtóműveiket.

A stabilizáló ejtőernyők másodpercekkel azelőtt leváltak, hogy a számítógép teljes nyomásnövekedést érzékelt a hajtóművekben. A két M-9-es gyorsan emelkedni kezdett az éjszakai égbolton, egyik keletre, a másik északkeletre tartott, mindkettő a Koreai-félsziget irányába.

A Koreai Köztársaság szöuli AN/EPS-117 légvédelmi radarállomása másodpercekkel azután észrevette az M-9-est, amint az átlépte a radarhorizontot. Amerikai gyártmányú Patriot és I-Hawk típusú föld-levegő rakéták indultak útnak Inchonból és Szöulból nem sokkal azután, hogy megerősítették az M-9-es "kilövését". Nyolc

Patriot-üteget követte nyomon és mindegyik egy-egy rakétát lőtt ki a betolakodóra. Az első két Patriot darabokra szaggatta az M-9-est, a többiek pedig a kínai rakéta maradékára álltak rá, végül kézitáskánál kisebb darabokra szedték a mintegy tíz méter hosszú, negyven centi széles ballisztikus rakétát. A nukleáris töltetet telibe találta az egyik Patriot, miáltal a robbanótöltet működésbe lépett ugyan és Inchon térségét hasadóanyag hulladékkal terítette be, de maghasadás nem történt.

A Koreai Néphadsereg észak-koreai támaszpontja csak azután vette észre a rakétát, hogy az már a szárazföld fölött járt és megkezdte az ereszkedését. A KNHLE SAM-2 és SAM-3 rakétatámaszpontja Kaesongban és egy dosani SAM-5 mozgó rakétakilövő tudta volna befogni a rakétát, de ezek mindegyike régebbi volt, nagyobb és megbízhatatlanabb, mint a dél-koreai fegyverek és nem ilyen kicsi, gyors ballisztikus rakéták ellen tervezték őket. Az M-9-es a legcsekélyebb sérülés és ellenállás nélkül zuhant... Wonsan városa felé, ami az egyik legnagyobb katonai támaszpont volt Észak-Korea keleti partvonalára mentén. Hat kilométerrel a város fölött robbant föl.

A robbanófej romboló ereje 20000 tonna TNT-nek felelt meg, ezért annak ellenére, hogy másfél kilométerrel eltért tervezett röppályájától, így is hatalmas pusztítást okozott. A nukleáris robbanás romba döntötte a város délkeleti részét, súlyos károkat okozva a Koreai Néphadsereg Délkeleti Védelmi Szektorának támaszpontjában, valamint a KNH Keleti Flottájának főhadiszállásában, és a Yonghun-öböl hadikikötőjében. Bár a várost javarészt megkímélte a nukleáris robbanás a másfél mérföldes pontatlanságnak hála, körülbelül húszezer civil áldozata volt a villanásnak, az ezernyi katona és épületek százai mellett. Sun Ji Guoming minden lehetséges frekvenciát végigkeresgélt, kárjelentések után kutatva, de csaknem minden sávon sztatikus zörejt hallatszott a nukleáris robbanások keltette elektronikus viharok következményeként. Nem is tudott kapcsolatba lépni senkivel, amíg Tianjin közelébe nem ért, ami már csak hatvan mérföldnyire volt Pekingtől. Nem számított, gondolta, a háború már kitört. Sun tudta, hogy hamarosan egy egész világ fogja önként átnyújtani Kína huszonharmadik tartományát, könyörögve, hogy szűnjön meg a bombázás és nukleáris támadások. A világ hamarosan megtudja, hogy semmi sem állhat Kína végleges egyesítésének útjába.

EGYESÜLT ÁLLAMOK STRATÉGIAI PARANCSNOKSÁGA

OFFUTT LÉGITÁMASZPONT, BELLEVUE, NEBRASKA

1997. JÚNIUS 21., SZOMBAT

HELYI IDŐ SZERINT 16 ÓRA 01 PERC (KELETI IDŐ SZERINT 17 ÓRA 01 PERC)

-Úgy tűnik, végleg megkezdődött a Tajvan elleni invázió - jelentette be közönyösen a hírszerzési tiszt. Ha nem lett volna ilyen komoly a helyzet, a teremben tartózkodók bizonyára fölnevettek volna a kijelentésben bújkáló gúnyt hallatán. Tajvan lerohanása azonban lassacskán az egész bolygó egyensúlyát fölborította.

- A kínai seregeket mindenütt mozgósították - folytatta a hírszerző. A Stratégiai Parancsnokság Nebraskai légitámaszpontjának földalatti központi termében állt, egy emelvényen. - Legalább három hadtest gyülekezik a Xiamen-öbölben Amoynál, Liuwadiannál, Shijingnél, Dongshinál és Weitounál. Ugyanitt a tüzérség és a rakétakilövő egységek tűz alá vették Kimoj partvidékét, nyilvánvalóan "megpuhító" célzattal. Háromszáz rakétaindítóval kétszázhusz tüzérségi üteggel és legalább hatvan rövid hatósugarú ballisztikus rakétakilövővel kell számolnunk elszórva az öböl mentén. Az utánpótlás vonaton és teherautókon érkezik.

- Mi a helyzet a partraszálló egységekkel? - kérdezte a STRATCOM egyik tisztje.

- Úgy tájékoztattak, hogy a kínaiaknak nincsen sok partraszállásra alkalmas méretű járműve. Hogyan akarnak átdobni három hadtestet Kimojba?

- A Népi Felszabadító Hadsereg illetően kapacitásáról szóló jelentéseink súlyosan alábecsülték az állományukat - felelte az eligazítást vezető hírszerző tiszt. -

A partraszálláshoz szükséges erők java tartalék és rendfenntartó állományból áll, amiket szétszórva helyeztek el és úgy tűnt, nem aktívak. Most, hogy a tartalékot és a rendfenntartókat is mozgósították, már pontosabb képünk van a NFH partraszálló erejéről, ami így már igen jelentős méretű:

- A tajvani kormány máris jelentette, hogy légi támadóegységek teherszállító gépekből a kora reggeli órákban körülbelül ezer ejtőernyőst dobtak le Kimojnál pár óra leforgása alatt. Ezen felül néhány negyvenöt és harmincöt méteres légpárnás hajót is észleltek Kimoj nyugati partjainál. Ezek mindegyike ötven embert és két gyors, páncélozott járművet képes szállítani, akár mozgó légelhárító útegeket, vagy kisebb tankokat is. A tajvani jelentések nem tudták még megállapítani, hol gyülekeznek ezek az egységek; arra gyanakszanak, hogy egy nagyobb felderítő, vagy tűzérségi támogatást nyújtó őrzőparthoz tartoznak, vagy több kémeket akarnak a szigetre juttatni. A jelentések szerint Kínának csak pár ilyen légpárnás járműve van, de úgy tűnik, körülbelül egy tucat érkezett Kimojra.

- Az eddig észlelt partraszálló hajók között olyanok is vannak, amiket korábban nem ítéltünk alkalmasnak a feladatra, néhányról pedig úgy tudtuk, már nincsenek szolgálatban - folytatta a hírszerző. - Nehéz pontos számadatokkal szolgálni, de elképzelésünk szerint a NFH haditengerészetének hússzezer ember szállítására képes flottája képes Kimojnál kikötni. Ha nem ütköznek ellenállásba, két-háromnap alatt akár egy teljes dandárt is partra tesznek.

- Hány tajvani katona tartózkodik Kimojon? - kérdezte valaki.

- Nagyjából hatvan-hetvenezer - felelte az eligazító. - De eddig még nem érkeztek be a veszteségeikről szóló jelentések. Akik nyílt terepen tartózkodtak az éjszakai támadás alatt, könnyen harcképtelenné válhattak.

- Körülbelül mennyien lehetnek?

Az eligazító rövid szünetet tartott, mintha a szám nagysága, amit közölni készült, őt is mellbevágta volna; monoton hangon válaszolt: A fele.

Harmincötezer becsült áldozat Kimojon.

A hallgatóság döbbszerű csöndbe burkolózott. Alig hitték el, ami történt: a tajvani légitámadás visszaverésére Kína nukleáris robbanófejjel felszerelt légvédelmi rakétákat lőtt ki, megsemmisítve ezzel Tajvan teljes támadó légierijét, javarészt amerikai gyártmányú F-16-os vadászbombázókat - az összes F-16-osuk kétharmadát, ami tíz százalékát tette ki légihadviselésük gépparkjának - mindezt egyetlen szemvillanás alatt.

- Az öt nukleáris robbanás csaknem pontosan Kimoj fölött, mintegy 9000 méter magasban, így a tűzfelhő éppen nem érte el a földet, de a lökés és a hőhullám így is súlyos károkat okozott - folytatta a hírszerző. - A radioaktív szennyezés veszélye minimális, Tajvan déli része és a Fülöp-szigetek északi része kaphat belőle. A George Washington repülőgép hordozót elirányítottuk a veszélyes körzetből.

- Úgy tűnik, Kína a támaszpontjait ért tajvani légitámadások hatására összefogott ellencsapást készített elő, ami vadászgépek tettetétt támadásával kezdődött, elvonva Tajvan légvédelmi vadászait, míg három nagyobb bombázóalakulat rövid hatósugarú nukleáris rakétákkal és hagyományos bombákkal csaknem teljesen elpusztított négy nagyobb légitámaszpontot Tajvan nyugati részén. A kínaiak ezután középhatósugarú nukleáris ballisztikus rakétákkal megtámadtak három légi és tengeri támaszpontot Tajvan keleti részén. A nukleáris töltetek kis méretű, nagy magasságban végrehajtott, negyven kilotonnára becsült robbanásokat idéztek elő és ismét a légnyomás és a hőség pusztított. Tajvan felszíni légvédelmi rendszereinek a fele, a légitámaszpontok és légvédelmi radarok, rakétakilövőök semmisültek meg, vagy szenvedtek súlyos károkat.

- Vannak már jelentések Tajvan védelmi állapotáról?

- Gyakorlatilag semmi hír Tajpejből, uram. Rengeteg hírünk van a kínai hadmozdulatokról, de semmi a sajátjaikról. Semmi nyoma a tizenhat F-16-osnak, amelyik Juidongshant támadta meg. A légifelderítők feltehetően F-5-ös rajokat jeleznek Tajvan északi részén, de a Légiparancsnokság és a Haditengerészet pontosabb képet akar kapni a helyzetről, mielőtt közelebb küldi a légiradarokat. - Namost, közben keleten egészen más történt Észak- és Dél-Koreában, körülbelül egy órával a Tajvant ért támadás után - folytatta az eligazítást a hírszerző. - A Koreai Köztársaság légierije ballisztikus rakétaindítást észlelt nyugat-északnyugat irányból, feltehetően az Észak-Koreai Haeju kikötőből, vagy egy hajóról. A légvédelmi rakéták Inchonból és Szöulból szétlőtték a behatolót.

Ezután észleltek egy másik rakétát, ami északnak tartott a határ felé. Nem sokkal később Wonsan fölött nukleáris robbanást észleltek, ahol a KNDRK hadseregének egyik haditengerészeti támaszpontja található. Dél-Korea tagadja, hogy ő lőtte volna ki a nukleáris rakétát, de azt elismeri, hogy a robbanást követően a demilitarizált zóna mentén ágyúkkal és rakétákkal tüzet nyitottak az észak felől érkező rakétákra.

- Mindkét Korea teljes harckészültségben van - végigfutott egy felsoroláson: csaknem kétmillió katona, ezernyi tank, katonai jármű, ütegek és rakéták néztek farkasszemet egymással a demilitarizált zóna 140-mérföldnyi vonalán és kisebb összetűzések máris történtek a vonalak mentén. - Természetesen - foglalta össze a hírszerző -, az összes környékbeli ország teljes készültségben áll.

- Nem mondja - horkant föl Henry Danforth tengernagy a STRATCOM főparancsnoka. - Van valami elképzelés, ki lőhette ki a rakétákat?

- Mindkét Korea tagadja, akárcsak Kína - felelte a hírszerző. - Körbekérdeztük a Sárga-tenger környéki bázisainkat, de senki sem lőtt ki semmit - a Haditengerészet is átvizsgálja a hajóit, de a blokádok miatt ez most nehezen megy. A kínai ballisztikus tengeralattjárókat kizárhatjuk, az egyik már szárazdokkban áll egy ideje, a másik kettőt pedig egy ideje már követik a sajátjaink és ők nem jelentettek semmiféle aktivitást. Az egyetlen lehetséges magyarázat, hogy Kína egy, vagy két rakétája, amit Tajvanra célzott valahogyan eltérült és hatszáz mérfölddel odébb, Korea fölött robbant föl, de ez elég valószínűtlenül hangzik. Még folyik a vizsgálat.

- El sem hiszem - dühöngte Danforth. - Kína végül csak megnyomta azt az átkozott gombot! - megpördült a székével és egyenesen Samson tábornokra nézett. - Még mindig úgy gondolja, hogy szóljunk az elnöknek, állítsa le a nukleáris riadót, Samson tábornok?

- Tengernagy, mindannyian tudjuk, hogy a Kimoj és Tajvan elleni invázió be fog következni, függetlenül attól, hány atomfegyvert helyezünk újra szolgálatba - szólalt meg Samson. - A kínaiak elpusztítottak egy amerikai anyahajót, nukleáris bombázást rendeltek el Tajvan ellen és úgy hiszem, megpróbáltak kirobbantani egy második koreai háborút. Közelebb lennénk, hogy hadat üzenjük Kínának, ráadásul atomfegyverekkel?

- Úgy gondolom, igen és ezzel a Nemzeti Főparancsnokság is egyetért - mondta Danforth. - Javasolni fogom az NF-nek, hogy álljunk át DEFCON 3-ra és szereljük föl a ballisztikus tengeralattjáróflottát, a bombázókat helyezzük csökkentett riadókészültségbe, valamint szereljük föl az összes Peacekeeper és Minuteman ICBM-t többszörös robbanófejjel - Az ötven LGM-118A Peacekeeper rakéta az Egyesült Államok legnagyobb pusztítóerejű nukleáris fegyvere volt. A rakéták központja Wyomingban volt, földalatti silók pedig Coloradóban és Nebraskában; a csaknem 90 tonna súlyú rakéták, több, egymástól függetlenül becsapódó (MIRV) MK-21-es robbanófejet juttathattak célba több, mint 10 000 mérföld távolságba. Az ötszáz LGM-30G Minuteman II pedig egyenként három MK 12-es nukleáris robbanófejet vihetett magával.

- Uram, szerintem ez óriási hiba volna - jelentette ki Terril Samson. - Újra kell értelmeznem az álláspontomat.

Danforth gondterhelten tűnt, Samson látta, hogy megfeszül az állkapcsa, a STRATCOM főparancsnoka azonban intett Samsonnak. - Halljuk, Terril - mondta. Samson magához vett egy jegyzetekkel teli dossziét és kilépett a pódiumra.

- Tengernagy úr, rövid leszek: Kína nem fogja elhinni, hogy képesek lennénk atomfegyvert alkalmazni és őszintén szólva én sem hiszem el - mondta Samson. - Márpedig ha én sem hiszem el, akkor ők pláne nem fogják bevenni.

- Az elnök, a védelmi miniszter, a vezérkar főparancsnoka és én is az állítom, hogy ön téved - jegyezte meg Danforth ingerülten. - A probléma egyik forrása, tábornok, hogy a bombázók nem készülnek föl elég gyorsan, hogy a kínaiak elhiggyék, hogy komolyan gondoljuk a nukleáris riadókészültséget. Ez pedig a maga felelőssége.

- Tisztelettel, tengernagy úr, szerintem ön téved - mondta Samson. - A bombázóknak azért kerül kétszer annyi időbe a felkészülés, mert a személyzet egész évben a konvencionális fegyverekkel gyakorlatoznak és szinte soha nem nukleáris riadókat szimulálunk. A kínaiak tudják ezt. Csak most kezdtük el a bombázók fölfegyverzését, miután hatezer emberünk veszett oda egy nukleáris robbanásban; ha komolyan gondoltuk volna az atomfegyverzet bevetését, már réges régen megindult volna az ellentámadás.

- Nem tartom helyesnek, hogy általánosít olyan dolgokban, amikről nincs

tudomásunk - mondta Danforth. - Térjen a tárgyra.

- Uram, az embereimmel együtt elkészítettünk egy támadási tervet Kína keleti és központ területeire, amit szeretnék jóváhagyásra önök elé terjeszteni - mondta Samson. - Négy B-2-esre és húsz B-1B-re volna szükségem és nyolc KC-135-ös, vagy két KC-10-es üzemanyagtöltőre és egy hagyományos fegyverekből álló listára. A célponttanulmányban kínai hosszú-, közép- és rövid hatósugarú nukleári rakéták kilövésére alkalmas objektumok szerepelnek, ismertebb regyverraktárak, légvédelmi útegek és kommunikációs központok... gyakorlatilag ugyanazok a célpontok, amik az IMT-ben szerepelnek, uram, csupán hagyományos cirkálórakétákkal és műholdvezérlésű gravitációs bombákkal felszerelve.

- Leállhatunk az IMT felkészítéssel és könnyedén hagyományos fegyverzettel szerelhetjük föl a bombázókat - folytatta Samson. - Terveim szerint mind a huszonnégy bombázót útnak indítanánk és a tizenkét legjobbat bevetnénk, a többi készülségben maradhat Guamon, ahol föltankolják őket. Huszonnégy óra leforgása alatt fölszállhatnak, újabb tizennyolc óra múlva pedig már kínai célpontokat támadhatnak, miközben a második hullám Guamon föltankol és várja a parancsot. Ha ezalatt fölszereljük a többi bombázónkat, olyan pontos csapásokat mérhetünk a kínai hadseregre, ami a teljes állományukat érinti, még Észak Korea fölött is segédkezhetnek, ha a szükség úgy hozza. Garantálhatom, hogy...

- Őszintén szólva, Samson tábornok, a Légierő bombázóinak eddigi felkészítése már eddig is kívánni valót hagy magára nézve - szakította félbe Danforth bosszúsan. - Nem hiszem, hogy jelenleg képes lenne bármit is garantálni.

- Uram, úgy gondolom, hogy a bombázók jelenlegi készülsége idő-, pénz- és emberi erő pazarlása és semmit sem old meg - felelte Samson és látta, hogy Danforth feje elvörösödik. Mégis úgy döntött, folytatja a megkezdett gondolatot. - Uram, a leghatározottabban javaslom, hogy állíttassa le a Főparancsnokság és a vezérkar nukleáris riadótervét és térjenek át az általam és a beosztottaim által javasolt nem-nukleáris támadási tervre. Sokkal több idő vész kárba és több élet forog kockán, ha kitartanak a tervüknél. A tanácssteremre siri csönd borult. Danforth mozdulatlanul ült, kifejezéstelen arccal, egyik ujját ajkán nyugtatva. Néhány hosszú pillanat múlva fölült és intett Samson felé. - Köszönjük, Samson tábornok - mondta végül. - Ez minden.

- Igen, uram - felelte Samson és összeszedte jegyzeteit, majd elindult a széke felé.

- Azt mondtam, ez minden, tábornok - ismételte meg Danforth. Samson zavartan megtorpant. - Ez alatt azt értem, hogy felmentem a szolgálat alól.

- Tessék? - kiáltott föl Samson, aztán sietve visszanyerte önuralmát. - Elnézést kérek. Tengernagy úr?

- Ön kudarcot vallott, amiért nem hajtotta végre a Főparancsnokságnak a bombázók felkészítésére vonatkozó utasításait. Ehelyett olyan tervezet előadásával vesztegette az időnket, ami szöges ellentétben áll a főparancsnok által meghatározott direktíváktól - mondta Danforth. - Továbbá olybá tűnik, nem áll szándékában végrehajtani a parancsaimat, ezen felül megsértette és szégyent hozott a teremben tartózkodó tisztekre feljebbvalóival szembeni viselkedésével. Fölmentem a parancsnokság alól és utasítom, hogy jelentkezzen a Barksdale Légitámaszponton további utasításig. A helyettese azonnal jelentkezzen nálam. És tűnjön el a tanácssteremből.

Terril Samson döbbenten fordult sarkon. Hosszú pillanatokig kellett várnia, amíg a széfszerű ajtót kinyitották előtte a biztonsági őrök, s ezalatt végig a hátán érezte a többiek tekintetét - nagyon kényelmetlen érzés volt, amíg ki nem lépett a teremből. Kirúgták. Hosszú és kiemelkedően rangos pályafutása során először elbocsátották. Még ennél is rosszabb volt, hogy feljebbvalója azt állította "kudarcot vallott" - ez volt a legfájdalmasabb arculcsapás mind közül.

ANDERSEN LÉGITÁMASZPONT, GUAM
 1997. JÚNIUS 22, SZOMBAT,
 HELYI IDŐ SZERINT 7 ÓRA 45 PERC
 (KELETI IDŐ SZERINT 18 ÓRA 45 PERC)

Patrich McLanahan nem is lepődött meg igazán, amikor Brad Elliott kórházi szobájába lépve, volt parancsnokát és barátját telefonálni látta. Egy kicsit zavartnak tűnt, McLanahan rosszálló tekintetét látva.

- Amint van valami, szólj vissza - mondta Elliott a kagylóba. - Ne zavarjon az időeltolódás, csak csörögj, amint tudsz valamit! - ezzel letette a kagylót.

- Látom máris sokkal jobban vagy, Brad - mondta Patrick. - A nővérek szerint alig hogy fölébredtél tegnap este, máris telefont hozattál magadnak.

- Ne kezdj apáskodni fölöttem, Patrick - mordult föl Elliott. - Már jól érzem magam.

- Pihenned kell, Elliott. Van egy titkárod, beosztottaid, ők is átvehetik a munka egy részét. Szólj nekem, vagy Wendynek, megcsináljuk, amit kell.

-Oké.

McLanahan tudta, hogy Elliott oda se figyelt rá. - A nővér azt mondja, sokat javulsz. Úgy tűnik, a gyógyszeres kezelés használ és nem lesz szükség műtétre. De azt is mondta, hogy éjjel-nappal ébren vagy és telefonálgatsz, meg a híreket nézed. Abba kell hagynod, vagy sosem gyógyulsz meg rendesen.

- Jól van, jól van, nyugton maradok - mondta Elliott.

- Min mesterkedsz, amúgy?

- Samsont és Vic Hayest próbálom elérni, hogy megtudjam, mi az ördögöt csinál a flotta - biccentett a két TV felé: egyiken a CNN, másikon a Fegyveres Erők Hírszolgálatát ment. - A hírek szerint Tajvan megtámadta Kínát, de azán elszabadult a pokol és azóta semmi hír. Mi az ábra?

- A támadást megerősítették - felelte Patrick. - A kínaiak videóra vették az egészet és több nemzeti közti csatornának átadták a kazettákat - tajvani F-16-osok szarrá bombázzák Juidongshant. A hírek alapján telitalálat volt. A jelentéseik szerint sok volt az áldozat, de ebből semmit sem látni a TV-ben.

- Kiváló - ujjongott Elliott. - A KK jól csinálja. Most már csak azt remélem, mi is beszállhatunk a játékba - észrevette McLanahan komor ábrázatát. -

Hallottál még valamit?

- Múlt éjszaka Xiament is megtámadták, ahol a kínaiak partraszálló egységei állomásoztak - felelte McLanahan. - Sokkal nagyobb flotta, valószínűleg a maradék tajvani F-16-os.

- Remek! Erről semmit sem hallottam a hírekben. Ők is szétszedték a kikötőket, ugye?

- Nem egészen - mondta Patrick. - A műholdas sugárzásmérők adatai alapján a légiflottát nukleáris töltettel felszerelt föld-levegő rakétával támadták meg. Öt darab húsz és ötven kilotonna közötti detonációt jeleztek Xiamentől húsz kilométernyire keletnek, Kimoj fölött. Túlélők nincsenek.

- Micsoda? - fakadt ki Elliott. - A kínaiak nukleáris töltetekkel lőtték a vadászgépeket?

- Úgy tűnik - mondta McLanahan. - A kínai kormány még nem nyilatkozott.

- Valószínűleg azt fogják mondani, hogy a tajvani vadászgépeken voltak az atomtöltetek és véletlenül robbantak föl - mondta Elliott undorodva. - Ha pedig ez nem jön be, akkor beismerik, hogy ők lőttek atommal, mert ezernyi örült tajvani vadászgép fenyegette őket, amiket amerikai lopakodó-bombázók kísértek. Vagy valami ilyesmi. És a legrosszabb, hogy a sajtó el fogja hinni nekik. - elhallgatott. - Vajon mi az ördögöt csinál Samson és a vezérkar? Minimum az ICBM kilövőket kellene támadnunk, különösen a nukleáris támaszpontok ellen.

- Talán már késő - mondta McLanahan. - Kína ellencsapást mért Tajvanra; nukleáris, légi indítású rakétákkal és középhatósugarú ballisztikusokkal lőttek vissza. Tajvant teljesen szétlőtték. Ugyan nem lett füstölgő kráter az óceánon, de szétolvadtak a fontosabb légitámaszpontok.

- Nem hiszem el! - hadonászott Elliott. Hideg borzongás futott végig a hátán. Még emlékezett az elmúlt harminc évben fennálló nukleáris fenyegetésére, ami aztán sohasem valósult meg... egészen mostanáig - Nem csoda, hogy senkiből sem tudok egy szót sem kihúzni. Mi van még, Muck?

- Úgy tűnik, valaki megeresztett két ballisztikus rakétát Észak és Dél-Korea felé. Északon Wonsant találat érte.

- Egy rohadt atomrakétával?

- Egen - bölintott McLanahan. - Nagyon úgy néz ki, hogy egyetlen telefonhívásnyira vagyunk egy újabb koreai háborútól, ami ezúttal egyből nukleáris vagy vegyirakétás is lesz.

- A francba, ez hihetetlen! - szitkozódott Elliott. - Be kell szállnunk a

meccsbe, Muck! Beszelnünk kell Hayes-szel, vagy Samsonnal. A hírekben csak azt látom, hogy mozgósítják a ballisztikus tengeralattjáróflottát... semmi hír a bombázókról.

- Samson riadóztatta őket.

- Na ne mondd! De mi a fenéért nincsenek már itt?

- IMT készülségben vannak, Brad - felelte Patrick. - Samson nem Barksdale-ben van, az elnök utasította a STRATCOM-ot, hogy készítsék föl az összevont hadtesteket. Samson Offutban van.

- IMT készülség? Ki volt az az agyas, aki beindította az IMT-t? - dörögte Elliott. - A kínaiak tudják, hogy nem fogunk atomfegyvert használni, különösen egy harmadik világbeli ország ellen, mint amilyen Kína is! Mostanra már konvencionális támadásokat kellett volna indítanunk a tengeralattjáró dokkok, kikötők és rakétakilövő állomások ellen. A bombázóknak már rég a célterület fölött kellene járniuk. Nincs szükség atomfegyverre, hogy tárgyalóasztalhoz kényszerítsük a kínaiakat. Mi az ördögöt csinál a Földgyalu Offutban?

- Brad, nyugalom - mondta Patrick. - Elcsitulnak a dolgok, egyelőre mindenki várakozik.

- Ja, persze, miután sugárzó paradicsommá bombázták Tajvant! - horkant föl Elliott. - Mit gondolsz meddig tart még? Nem sokáig. Valószínűleg csak addig, amíg mindenki előszedi a nukleáris és vegyi arzenálját!

- Fölhívom Samsont Offutban és ráveszem, hogy állítsa le az atomfegyverek felkészítését és térjenek át a hagyományos töltetekre. Konvencionális bombákkal gyorsabban és többre mehetnénk a bombázókkal, még mielőtt valaki kilő egy atomot. Ha már úgy is itt vannak a Megafortressek, kiiktathatnánk a radarállomásokat és a hosszútávú stratégiai védelmüket, hacsak Balboa, vagy Allen nem küldte már be az EA-6-os Prowlereket - Az EA-6-os Prowlerek a Haditengerészet és a Légierő közös, középhatótávú és anyahajóról fölszálló radarelhárító gépei voltak, készen arra, hogy zavarják az ellenséges radar és légvédelmi állásokat. - Talán már ki is tudjuk számolni az útvonaladatokat, mire visszajelzést...

- Leszállítottak minket, ha nem emlékeznél rá, Brad - mondta Patrick. - Mást se csinálunk azóta, mint szedjük a sátorfánkat és a sérült gépet készítjük föl indulásra és mentjük a felszerelést, mielőtt a Tengerészet mindent lefoglalna. Pár nap múlva útrakészek leszünk.

- Senki sem foglal le semmit, Muck - mondta Elliott. - Balboának csak a szája járt.

- Rendészek őrzik a hangárokat és az irodáinkat, vállalva a tengerészekkel - mondta Wendy McLanahan amint belépett a szobába, majd csókot nyomott Elliott arcára. - Örülök, hogy jobban érzed magad... de a nővér azt mondta...

- Ki mondta, hogy szoba állhattok azzal a pletykás ápolónő banyával?

- Te csak pihenjél és ne törődj vele - Dorgálta meg Wendy.

- Mi van a Megafortressekkel?

- Balboa komolyan gondolta, Brad - mondta Patrick. - Valószínűleg már Washingtonban kellene lennünk hadbíróság előtt, ha nem történt volna a katasztrófa az Independence-en: a Csendes-óceáni térségben leállították a légiközlekedést.

Elliott gondterhelten sóhajtott és hirelen nagyon kimerültnek tűnt. Ágyhoz volt kötve, eltiltották a repüléstől és talán még bíróság előtt is számot kell adnia, ráadásul féltett Megafortressei egy lépésnyire a roncsstemetőtől... Csaknem túl sok volt. Körbetelefonált mindenkit az Államokban, akit csak el tudott érni, szíveességeket kért, megpróbált eljutni a vezérkari főnökségig, hogy újra repülhessenek, de senki sem válaszolt a hívására. Az új válsághelyzetnek köszönhetően Balboa kezében volt minden hatalom. - Az ördögbe is, mihamarább beszélnem kell Samsonnal.

- Akkor rossz hírem van - mondta Wendy McLanahan. - Terril Samson telefonált Offutból. Felfüggesztették.

- A francha - tört ki Patrick. - Hogy történhetett ilyesmi?

- Két szó: STRATCOM főparancsnok. Henry Danforth - mondta Elliott. - Balboa fiatalabb és ostobább másolata. Nem tudja, hogyan kell egy nehézbombázó flottát irányítani és senkiben, még Samsonban sem bízik eléggé, hogy irányítsa helyette, mert attól fél a Légierő odacsap és a Tengerészet elveszti a renoméját.

- Vitába keveredett Danforth-szel azon, hogy küldjenek B-1-eseket és B-2-eseket a körzetbe hagyományos fegyverekkel - mondta Wnedy. - Gondolom túlzottan személyeskedővé fajult a vita.

- Danforth valószínűleg Collier vezérőrnagyot kérte helyette. Ő Samson helyettese Barksdale-ben - tippelt Elliott. - Collier jó fiú, de vagy tíz éve nem ült egy raj élén. Samson a bombázók szakértője. Úgy érzem, teljesen kigolyóztak minket.

- Samson legalább ott volt és megpróbátla rábírní a STRATCOM-ot, hogy térjünk át a hagyományos bombázásra - mondta Patrick McLanahan. - A bombázók mostantól nem szerepelnek a nukleáris hadviselésben, talán soha többet nem fognak. Ha tényleg szar kerül a ventillátorba és teljeskörű nukleáris riadókészültséget rendelnek el, akkor a tengeralattjárók és az ICBM-ek a legjobbak. Pedig a bombázókkal kellene hagyományos támadást indítanunk, de az összes állományban lévő B-1-es, B-2-es és a kivont B-52-esek mind nukleáris készültségben vannak, ezzel pedig a földhöz szegezték őket, ráadásul nem maradt szabad bombázó.

- Tehát kifogytunk - foglalta össze Elliott. - Kockára tettünk mindenünket a nagy semmiért. Haver, mi jöhet még ezután?

Éppen ekkor kopogtattak az ajtón és olyan látványban volt részük, amire a legkevésbé számítottak egy olyan trópusi szigeten, amilyen Guam volt: egy sötét öltönyös-nyakkendőös férfi lépett a szobába.

- Mr és Mrs. McLanahan? Elliott tábornok?

- Téves - vágta rá Elliott. - Menjen innen.

- Én vagyok McLanahan.

A férfi azonnal a kezébe nyomott egy borítékot, aztán sietve Wendynek is, majd Elliott ágyához lépett és neki is átnyújtotta. - Idézés - mondta a férfi.

- Mi az ördög ez?

- A Washingtoni Szövetségi Bíróság idézése. Öt nap múlva - felelte a férfi. - Jóestét - ezzel kísétált.

- Balboa komolyan gondolja - dünnyögte McLanahan ahogy kinyitotta a borítékot. - A vádak két nyavalyás oldalt tesznek ki!

- Odaadom őket a Sky Masters jogászainak - mondta Wendy és elvette Elliotttól és a férjétől az idézéseket. - Ne aggódjatok miatta, fiúk. Brad, te pedig aludjál végre.

- Meglesz, kislány - felelte Elliott halovány mosollyal. Wendy elhagyta a szobát és McLanahan újból egyedül maradt volt parancsnokával.

- A francba - dünnyögte Elliott. - Mindig azt hittem, egy B-52-es pilótafülkéjében végzem majd, miután megakadályoztam egy nukleáris háborút. Ehelyett egy rohadt szövetségi bíróság, meg egy rakás vérszívó ügyvéd készít ki.

- Tudom, mit érzel, Brad - mondta McLanahan. Széket húzott Elliott ágya mellé, leült, keresztbefonta a kezét a térdén és a padlóra meredt, mintha gyónni akarna. - Sajnálom, amit tegnap mondtam, Brad...

- Felejtsd el...

- Komolyan mondom. Tényleg sajnálom - szünetet tartott, aztán halkan folytatta.

- Tudod jól, hogy én is csak repülni akartam. Jon Masters nagyszerű fickó, jó vele dolgozni, a fizetés is remek és örülök, hogy Wendyvel is együtt dolgozhatom nyugodt körülmények között, de a helyzet az, hogy nem akarok céges fiú lenni. Wendy szereti az ilyesmit, de engem megfojt. Jon nagyon igényes és ügyel a jóhírére, meg a presztízszre ha újabb megbízást kap a hadügytől. Én nem így látom a dolgokat.

- Tudom, Patrick - mondta Elliott elégedett mosollyal. - Ismerlek én téged. Már az első naptól fogva a fejedbe láttam. Felkuncogott, ahogy fölidézte az emlékeket.

- Amikor megnyerted a második Fairchild Kupát, megjelentél lazán kizippzárzott pilótaruhában, sál nélkül, csillogó bakancsban; te voltál a legjobb bombázó a Légierőben. Bárki a nyakát törte volna egy kinevezésért, egy tucatnyi főparancsnokkal dolgozhattál volna bárhol a világon. Akár a Pentagonban is dirigálhattál volna; két- meg háromcsillagos tábornokok ölték egymást, hogy nekik dolgozzál. De te, te csak ott álltál a folyosón, sörösdobozzal a kezében, tojok a fejetekre pofával és csak arra vágytál, hogy még több bombát szórhass egy B-52-essel. Te magad mondtad nekem és számtalanszor igazoltad is. Miért gondoltam volna, hogy valaha is megváltozol?

McLanahan fölnevetett és eszébe jutottak azok az évek, az a tucatnyi küldetés, diadal és dráma.

- A fenébe is, változnom kell, tábornok. Attól félek, hogy én is kiesek... - elharapta a szó végét és elvörösödött.

- Azt akartad mondani, hogy kiesel a buliból, mint én, igaz, Muck? - mondta Elliott. Patrick szomorú, bocsánatkérő pillantással nézett föl mentorára és

barátjára, mintha elárulta volna. Elliott azonban mosolygott. - Hékás, nem probléma. Magamat látom benned, Patrick, de az is biztos, hogy nem olyan vagy, mint én. Ha el akartam érni valami, nekiestem és nagy ívben leintettem mindenkit, aki azt hitte, hogy jobban tudta nálam. Te nem így csinálod. Tervezel, építesz, gyakorlatozol és hagyod, hogy a parancsnokok és döntéshozók jöjjenek hozzád. Van eszed, hogy olyan fickókkal dolgozol, mint Jon Masters. Én csak pár percig bírom a kis zsenikém képét. Mások vagyunk, Muck. Te vagy a Légierő jövője.

- Micsoda jövő - legyintett McLanahan. - Öt nap múlva szövetségi bíróság előtt egy kétoldalas vádlistát vágnak a fejünkhöz. Akár tíz évre is lecsukhatnak minket.

- Öt nap múlva te vezeted a legnagyobb légi csapásmérő flottát, amit ez az ország látott és győzelmet faragsz a vereségből - helyesbítette Elliott büszkén.

- Aztán elfoglalod a méltó helyedet, de nem egy íróasztal mögött és nem is egy börtöncellában. Ez az én meglátásom.

McLanahan halványan, reménykedve elmosolyodott, de Elliott határozottan nyújtotta felé a kezét, ő pedig megmarkolta.

- Tetszik a gondolkodásmódja, uram - mondta.

Ekkor kinyílt a szoba ajtaja és egy sötét öltönyös, nyakkendőes férfi lépett be, nagyon hasonló ötlözékben, mint a szövetségi ügyész nem sokkal korábban.

McLanahan sietve fölállt és elállta a jövevény útját.

- Elnézést, uram, de a tábornoknak pihenésre van szüksége, most nem lehet zavarni.

- Várj csak, Patrick - szólt közbe Elliott. - Nem emlékszel az úrra, igaz? Kuo Han-min nagykövet úr, ő a barátom és munkatársam, Patrick McLanahan ezredes - az ázsiai férfi elégedetten elmosolyodott, meghajolt és kezét nyújtott. - Muck, ő Kuo Han-min nagykövet úr, a Kínai Köztársaság amerikai nagykövete. Egyszer már összefutottatok a Fehér Házban, emlékszel?

McLanahan arckifejezése elárulta, hogy eszébe jutott, s ez még nagyobb elégedettséggel töltötte el a tajvanit.

- Mit csinál itt, nagykövet úr? - kérdezte McLanahan miközben kezét ráztak. - Hogyan került ide a bázisra, honnan tudta, hogy itt vagyunk?

- Én mondtam meg neki, természetesen - szólalt meg Elliott. McLanahan döbbszerűen fordult volt parancsnoka felé. - Az ördögbe is, Muck, ne vágj már olyan csodálkozó pofát, kezdettől fogva tudtad. Még azelőtt beszéltem Kuo-val, mielőtt elkezdtünk volna járőrözni a Formosa-szoros fölött; azóta majdnem minden nap beszéltünk egymással. Amennyire csak lehetett, koordináltuk a mozdulatainkat az elmúlt egy hónapban.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetem, ezredes - mondta Kuo széles mosollyal. - Ön nagyon nagy hős az én országomban. Kormányunk és hadseregünk sok tagja örömmel találkozna önnel, és ezúton is legnagyobb elismerésükről és megbecsülésükről biztosítják önt.

- Köszönöm szépen, nagykövet úr - mondta McLanahan a lehető legudvariasabban annak ellenére, hogy az a kellemetlen érzése volt, hogy Brad Elliott az együttműködés és az árulás közötti vékony mesgyn táncolt. - Egyszer szeretném meglátogatni Tajvant, még sosem jártam önöknél.

Hangjából azonban kicsendült, hogy talán sok idő telik el, mire ejuthat bárhová is egy börtöncellán kívül.

- Hallottam a jogi problémáikról, barátaim - mondta Kuo. - Sajnálatos, hogy bátorságukat éppen saját kormányuk nem hajlandó elismerni. Bárcsak lenne rá mód, hogy segíthessünk.

- Talán mesélhetne a Kína elleni támadásaikról, nagykövet úr - javasolta McLanahan.

- Örömmel - mondta Kuo. - A támadásokat megelőző célzattal terveztük olyan kommunikációs, katonai és üzemanyagot tároló célpontok ellen, ahonnan a kommunisták egy Kimoj Tao elleni inváziót indíthattak volna. Hírszerzésünk szerint Kimoj volt a kommunisták elsődleges célpontja.

- Tudták, hogy a KNK-nak nukleáris légvédelmi rakétáik vannak?

Kuo megvonta a vállát.

- Igen, ezredes, tudtuk. Számtalan nukleáris felszerelésükről volt tudomásunk. A Xiamen elleni támadások részben a feltételezett atomtöltetű Ha Jing 2 és Jing Csi-6 hajóromboló rakéták ellen irányultak.

- Nukleáris hajóromboló rakéták?

- A kommunisták nukleáris tárháza igen kiterjedt, ezredes, hasonlóan a hatvanas-

hetvenes évek amerikai arzenáljához - mondta Kuo. - hajóik rövid- és közép hatótávú nukleáris robbanófejű rakétákkal vannak ellátva. Tengeralattjáróik is atomtöltetű torpedókkal közlekednek és nukleáris robbanófejűvel ellátott víziaknak telepítésére képesek, hasonlóan az Mk 57-esekhez. Nagy hatósugarú bombázóikról atomtöltetű cirkálórakétákat lőttek ki az országom ellen és feltételezzük, hogy nehézbombázóikról középhatósugarú ballisztikus rakétákat is képesek indítani. A világ sok-sok évtizeden át a másik irányba nézett, de mi Tajvanon mindvégig egy nagyhatalmú nukleáris ellenfél árnyékában éltünk.

- A francba - szitkozódott McLanahan. - Senki sem gyanította, hogy ekkora nukleáris arzenáljuk van. Tájékoztatták erről valaha is az amerikai kormányt? - Rendszeresen, de minden alkalommal megbízhatatlan, elfogult és bizonyíthatatlan információnak ítélték és elvetették - felelte Kuo. - Véleményem szerint az önök kormánya egyszerűen úgy döntött, hogy nem hiszi el az információinkat, mintsem nukleáris konfliktusba keveredjen Kínával. Ez az önök országának gazdasági és üzleti tragédiát jelentene. Számos más információkat is figyelmen kívül hagyott az önök kormánya. Jelentettük a kommunisták partraszálló erőinek nagyságát egyenesen az önök vezérkari főnökének, de az önök nyilvánosságra hozott számításai ezt nem tükrözik. Jeleztük a kommunisták ballisztikus rakétakapacitását, beleértve a légi és tengeri indítású M-9 es nukleáris ballisztikus rakétákat is, ám ezeket is figyelmen kívül hagyták. Az Iráni Köztársaságnak jóval kisebb katonai ereje van, mint a kommunista Kínának, mégis odaküldték a lopakodó bombázóikat, hogy titokban lebombázzák a bázisaikat... Valami érthetetlen oknál fogva azonban az önök kormánya nem hajlandó megtorolni Kína támadásait.

- A mi információink megbízhatóak - folytatta Kuo. - Bármelyik pillanatban számítottunk rá, hogy bevetik ellenünk ezeket a fegyvereket. Úgy véltük, a Mao és naszádjai által megkísérelt támadás Kimoj ellen az első lépcső a tervükben. A Kimoj elleni nukleáris támadás, amit az önök csodás EB-52-es Megafortressei megakadályoztak jellemző megoldás volt a Népi Felszabadító Hadsereg részéről. Ámbár attól fogva a taktikájuk meglehetősen érthetatlenné vált a számunkra és nagyon szokatlan lett... egyáltalán nem vall a Népi Felszabadító Hadseregnek és a vezérkarra. A Mao elleni támadás nyilvánvalóan egy bonyolult és jól kigondolt csel volt.

- A maguk tengeralattjárója a közvetlen közelben tartózkodott és a jelentések szerint a NFHH a maguk flottája által használatos torpedók maradványait találta meg - mutatott rá McLanahan. - Vagy egy jól kiagyaltrükk volt, vagy valóban a maguk tengeralattjárója nyitott tüzet.

- A mi tengeralattjárónk nem lőtt rá a Maora - tiltakozott Kuo. - Igen, követtük, de nem támadtunk.

- Tudják ezt bizonyítani?

- A kommunisták nagyon jól eltűntették a nyomaikat. Elsüllyesztették a tengeralattjárónkat ahelyett, hogy elfogták volna. - Nem tudjuk bizonyítani az ártatlanságunkat, mint ahogy maguk sem tudják bebizonyítani, hogy víz alól indított rakéta-torpedók lőttek rá a maguk naszádjaira, amit maguk személyesen is tapasztaltak. Taktikai zsenire vall, ha engem kérdeznek. Úgy időzíteni, hogy éppen akkor indítsák útnak a torpedóikat, amikor egy utasszállító komp halad el a körzetben, ráadásul olyan, aminek a rádió jeladója ismeretlen hadihajónak tűnteti föl... Már a tervező pusztá képzelőereje is elismerésre méltó, nem gondolják?

- Egyetértek - felelte McLanahan, lévén ez volt az egyetlen magyarázat, amit ráadásul kezdettől fogva sejtett. - Tehát egyedül maradtunk, elszigetelve mindenkitől és Kína irányítja az eseményeket. Elhitették az egész világgal, hogy Tajvan és az Egyesült Államok háborút akar provokálni Kína ellen, ők pedig csak védekeznek, s ez följogosítja őket, hogy nukleáris fegyvereket használjanak.

- Tajvan után a Dél-Kínai tenger és a Spratly-szigetek is kommunista kézre kerülnek... ahogy mondta, ezredes, följogosították magukat, hogy nukleáris fegyverekkel védjék meg a területüket. Az egész világ veszélybe kerül, ha a kommunisták megkaparintják a Dél-Kínai tengert - elhallgatott és először Elliotra, majd McLanahanre nézett. - Imádkozunk, hogy valami csoda folytán a maguk csodálatos EB-52-es Megafortress bombázói ismét a segítségünkre siessenek. - Semmi esélyünk rá, hogy újból bevessék a gépeinket, nagykövet úr - mondta Elliott. - Egy kisebb hadseregnek volna szükség, hogy lekapcsolja a rendszereket és a biztonságiakat. Még akkor sem lenne hová vinni őket.

McLanahan hosszú percekig hallgatott, aztán csillogó szemmel fölnézett Kuo-ra és Elliottra.

- Guamról el tudjuk vinni őket.

- Talán van kéznél egy hadsereged, Muck? - legyintett Elliott.

- A rendészek és az örök mellett kibújni még könnyű - mosolyodott el McLanahan.

- De ha visszatérünk velük az Államokba, beolvasztják őket, mielőtt még leállítanánk a hajtóműveket. Szükségünk lenne egy műveleti központra. A Sky Masters-nek van egy bázisa Szajpanon és igen Masters jól ismeri Brunei szultánját, ő biztosan kibújna a bőréből, hogy nála szálljanak le a Megafortressek.

- Ha ki tudják juttatni a gépüket Guamról a fegyverekkel és a személyzettel együtt, akkor tudok egy bázist, amit használhatnak - jelentette ki Kuo nagykövet büszkén. - Képzett személyzetünk van, üzemanyag és fegyverkészletek, és biztonságos.

- Egy tajvani bázis? - kérdezte McLanahan, amire Kuo lelkesen meghajolt. - Tisztelettel, nagykövet úr, de Tajvant súlyos támadás érte. Túl veszélyes lenne.

- Ahogy maguk mondanák, ez lenne az utolsó hely, ahol keresnék a maguk EB-52-eseit - válaszolt Kuo mosolyogva. - Ezredes, tábornok, engedjék meg, hogy elmagyarázzam...

ANDERSEN LÉGITÁMASZPONT, AGANA, GUAM

1997. JÚNIUS 23., HÉTFŐ, HELYI IDŐ SZERINT 19 ÓRA 01 PERC

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT JÚNIUS 22., VASÁRNAP 4 ÓRA 01 PERC)

Amint a legénységi autó megállt az északi gördülőpálya első hangára előtt, azonnal M-16-os karabélyokkal felszerelt zöld-fekete ruhás tengerészgyalogosok vették körül. Patrick és Wendy McLanahan, Brad Elliott, Nancy Cheshire és Jon Masters szállt ki a furgonból és elkezdtek lepakolni a felszerelést. Egy trópusokra rendszeresített fehér egyenruhás tengerésztiszt lépett melléjük egy fegyveres biztonsági őr kíséretében, akinek zekéjén nagy betűkkel az állt, RENDESZET.

- Egy kicsit késő van a munkához, nem igaz, Mr. McLanahan? - kérdezte a tiszt, miközben lapos pillantást vetett Brad Elliotra, aki cserében titokzatosan rámosolygott.

- Holnap este indulnunk kell - felelte McLanahan. A legénység többi tagja megpróbálta átvinni a felszerelést a tengerészgyalogosok gyűrűjén, ám a tiszt egy intéssel megállította őket. McLanahan leeresztette a táskákat. - Valami probléma van, Willis parancsnok?

Eldon Willis, a Haditengerészet parancsnoka a táskákra mutatott, aztán a körülöttül álló tengerészgyalogosokra és rendészekre. Willis az aganai tengerészeti támaszpont binztosági parancsnoka volt, akit azért küldtek az Andersenre, hogy személyesen felügyelje az EB-52-esek biztonságát. Személyesen George Balboa tengernagytól és vezérkari főnöktől kapta az utasításokat. Willis szigorúan vette a feladatát, mert tudta, hogy ez jó alkalom, hogy a Tengerészeti Hadműveletek Parancsnokságán, vagy akár Balboa mellett találja magát.

- Nem számítottam magukra ma este, Mr. McLanahan - mondta és Elliott felé fordult. - Magára sem számítottam, tábornok. Remélem már jobban érzi magát, uram - a "tábornok" és "uram" szavakat a legcsekélyebb tisztelet nélkül ejtette ki.

- Kiválóan, Willis, kiválóan - mondta Elliott azzal az idegesítő vigyorával. Willis gyűlölködő arcot vágott, miközben biccentett felé.

Az örök ezalatt átvizsgálták a felszerelést.

- Műszaki ellenőrző listák, parancsnok - jelentette a rendész. - Repülős felszerelés nincsen.

Willis kissé csalódottan bólintott, hogy mindent rendben találtak.

- Remélem nem akarják ma éjjel járatni a hajtóműveket.

- Pontosan ezt terveztük - felelte McLanahan. - Kitoljuk a gépeket az északi

gördülöre és egyenként megjáratjuk a turbinákat.

- Meg a DC-10-es tartálygépet is - tette hozzá Jon Masters. - Ma este megejtjük a végső ellenőrzést és holnap feltöltjük őket.

- Engem nem értesítettek, hogy ki akarják tolni a gépeket - makacskodott Willis.

- Az utasításaim szerint előzetes engedély nélkül nem csinálhatnak semmit.

- Mit gondol, mit fogunk csinálni idekint... ellopjuk a saját gépeinket? -

kérdezte McLanahan kisfiúsan lefegyverző vigyorával. - Nézze, parancsnok, vagy elindulunk holnap este a tervek szerint, vagy a cégem milliókat veszít, amíg maguk szecsává aprítják a gépeinket. Egy kicsit le vagyunk maradva a karbantartási ellenőrzésekkel. Csak pár percre akarjuk járatni a hajtóműveket. Túl sok időbe kerülne megtisztítani a hangárt a próbaüzem miatt, ezért jobb, ha...
- Megtagadva, Mr. McLanahan - jelntette ki Willis határozottan. - Nincs rá engedélyük.

McLanahan egy lépéssel közelebb lépett Willishez és egyenesen a szemébe nézve mély hangon megszólalt.

- Parancsnok, nehezére esne a rangomhoz méltó tisztelet megadása? Hivatalosan visszavonultam a szolgálatból, bármit hallott is rólam. Mennyi ideje szolgál a haditengerészetnél?

- Ez nem tartozik a tárgyhoz.

- Én tizenhat évig szolgáltam - folytatta McLanahan. - Igen, korán vonultam vissza, éppenséggel erősen javasolták, hogy tegyem meg, máskülönben még hivatásos lennék. Rajta voltam az O-6-os listán és csak pár hónap hiányzott hozzá. Ha jól tudom, maga jövő héten kapja meg a plecsnit - Willis nem válaszolt. - Nagyszerű. Bárcsak a Légierőnek is az lenne a bevett szokása, hogy amint előléptetésre terjesztik az embert, máris megkapja az új csillagot a vállára. Maguk tengerészek mindenképp a legjobbat kapják.

- Mr. McLanahan... Ezredes - enyhült meg Willis -, nem engedhetem meg, hogy kitolják a gépeket anélkül, hogy engem tájékoztattak volna.

- Nekünk nagyon fontos, hogy kigurítsuk őket, parancsnok - szólalt meg Nancy Cheshire. Willis a pilótanő felé fordult. A tengerésztiszt többször is látta már Cheshire-t a gépek körül, s bár a nő vonzó volt, Willis mindig azt hitte, túl fiús, talán még lesbikus is, ezért nem ügyelt rá.

Ezúttal azonban más volt a helyzet. Pilótaruhája szorosan a testéhez simult és csaknem a köldökéig lehúzta a zippzárját, hogy sejtessen kemény, gömbölyű kebleit. Haját hátratűzte, kiemelve karcsú, vékony nyakát, zöld szemei pedig élénken csillogtak, s mintha végigmérték volna a parancsnokot. A mustra végeztével Cheshire résnyire nyitotta az ajkait, mintha elégedett, talán egy kicsit izgatott is lett volna az eredménnyel.

- Most az egyszer nem tudna engedélyt adni? - kérdezte bájosan. - Alig két óra alatt végzünk és éjfélre már a hangárban is lesznek - elhallgatott, aztán kis tétovázás után folytatta. - Személyesen jelentem, ha befejeztük.

Willis kidüllesztette a mellkasát, felélénkülve a lehetőségtől, de csöppet sem engedékenyebben. Elhatározottsága egy kicsit meglángyult, amikor megpillantotta a pilótanő szája sarkában bujkáló, sokat mondó mosolyt.

- Sajnálom, de nem engedhetem, hogy a gépek elhagyják a hangárt előzetes engedély nélkül - elhallgatott, aztán hozzátette -, de kinyithatják a hangárajtókat és odabent járathatják a hajtóműveket.

- Nagyon fontos lenne, hogy idekint csinálhassuk.

- Megtagadva - jelentette ki Willis. - Vagy odabent járatják, vagy sehogy.

McLanahan megrázta a fejét, motyogott valamit magában és lehorgasztotta a fejét.

- Rendben van, parancsnok, akkor odabent. Nem a legjobb, de megteszi.

Köszönjük.

- Értesítsenek az irodámban, amint végeztek és lezárták a hangárakat - tette hozzá Willis és újfent Nancy Cheshire felé nézett. A nő kérdően fölkonta a szemöldökét, ki nem mondott kérdésére pedig alig észrevehető biccentés volt a válasz Willis részéről. A rendészekhez és a helyetteséhez lépett és utasításokat osztogatott, még egyszer, utoljára Cheshire-re pillantott, aki még mindig őt nézte - talán a fenekét, gondolta -, aztán a rá váró Humvee-hoz lépett.

- Köszönjük, parancsnok - kiáltotta még utána McLanahan, de választ már nem kapott. - Rendben, fiúk, akkor csak odabent csinálhatjuk, úgyhogy kicsit hangos lesz, de megteszi. Kezdjük a hajtómű indítás előtti ellenőrzésekkel, először a földi személyzet, aztán a fedélzeti. Mindenre szükség van, úgyhogy kezdjük! Az embereknek csak pár perc kellett, hogy kinyissák a hatalmas ajtókat és alig

fél óra múltán máris felbődültek a megafortress haltamas tubinái. A binztosági örök zajtompítót vettek föl, de nesokára mára a Humveekba kellett visszavonulniuk a fülsiketítő hang elől.

Szerencsére közeledett a váltás, így nem kellett már sokáig elviselniük a lármát. Hamarosan meg is reccsent a rádió és a váltás jelezte az érkezését. A biztonságiak összecsomagolták a felszerelésüket. Ezzel egyidőben ponyvás teherautók és a szabvány négy páncélozott kísérőautó indult meg a kettős kifutópálya nyugati részén lévő hangárok felől és feléjük tartottak. A rendészek kíváncsiak voltak ugyan, de a váltás már úton volt, így ez már az ő problémájuk lesz.

A váltás csapat Humveeja egyenesen a távozók terepjárója előtt állt meg, lámpái egyenesen a másik Humvee üléseibe világított. Hat ember szállt ki, mindannyian a tengerészgyalogosok zajvédő sisakjában; a szakaszvezető, kezében a szolgálattelappal és a fegyverellenőrző nyomtatvánnyal egyenesen feléjük tartott. A tengerészek éppen szálltak volna ki a kocsiból, de a szakaszvezető már az ajtónál járt és benyújtotta az ablakon a papírokat. A többiek ekkor nyitották az ajtókat, hogy kiszálljanak...

... amikor elszabadult a pokol.

Fölpattantak az ajtók, kiáltás hallatszott és gáz kezdett ömleni a Humvee utasterébe. Bezárultak az ajtók, nem engedték kinyitni őket, a másik Humvee pedig lámpáit végre lekapcsolta valaki. Gáz keserű szaga szivárgott elő, zúgtak a B-52-es hajtóművei. Aztán semmi.

Kinyitották az ajtókat, hogy kiszellőztessék a gázt, az egyik érkező pedig gázmaszkkal a fején bebújt a Humvee és áttolta a vezetőt a jobb oldali ülésre, beült és elhajtott. A másik Humvee mellett Chris Wohl tengerész tűzér őrmester a szájához emelte a rádióját.

- Bravo ellenőrzés.

- Bravo rendben.

- Vettem, vége. Charlie ellenőrzés - Chirs Wohl egyenként ellenőrzte alakulata mind az ötven emberét és pár perc múlva Wohl és a Hírszerzési és Segélyalakulat különleges műveleti kommandója, amit Őrült Mágusnak becéztek legyűrte a négy haditengerészeti rendésszakaszt, akik az öt Megafortress hangárat őrizték.

- Vége. Leopárd. Terep biztosítva.

- Vettem - válaszolt Harold Briggs a Légierő őrnagya, az Őrült Mágusok parancsnoka. Briggs, régebben a légierőben, az RFK biztonságrendészeténél szolgált parancsnokként, ő vezette a ponyvás teherautók konvojának kíséretét. Az ő osztaga hatástalanította a nyugati hangárokat őrző tengerészgyalogosokat, ahol a Megafortress fegyvereit tárolták. A konvoj begördült a hangárakba, majd egy újabb indult útnak a fegyverraktárak felől.

Jónéhány Humvee gyűlt össze az első hangárnál, ahol közben leállították az EB-52-es hajtóműveit. A bombázóból előmászó legénység katonákhoz nem illő módon kitörő örömmel, baráti ölelésekkel és vállveregetésekkel üdvözölte a Humvee-k utasait.

- Az ördögbe is, Hal, de örülök, hogy látlak! - dörögte Elliott. Nem látták egymást, mióta a Repüléstechnológiai és Fegyverzetfejlesztési Központ megszűnt.

- Akárcsak én, tábornok! - felelte Briggs. - Úgy néz ki, mint egy valag pénz, uram!

- Ne szarozz egy szarrágóval, Hal - mondta Elliott. - Szarul érzem magam, de örülök, hogy itt vagytok.

- Kína összes atomjáért sem hagytuk volna ki ezt a bulit, uram - mondta Briggs és Wohl felé intett. - Chris, ismered Elliott tábornokot, ugye?

- Hát persze, hogy van uram? - kérdezte Wohl miközben kezét rázott a nyugalmazott tábornokkal. Wohl és Elliott először egy litvániai mentőakció előtt találkozott, amikor megkérték, hogy tartson egy rövid kiképzést McLanahannek, Briggsnek és egy másik RFK tisztnek, aki azóta meghalt, hogy csatlakozni tudjanak egy tengerészgyalogos felderítő különítményhez. Wohl végig a terv ellen volt, egészen addig, míg Brad Elliott meggyőzte, hogy hajtsák végre.

- Kiválóan, Ágyús, kiválóan - felelte Elliott. - Örülök, hogy velünk tartasz és kösz a segítséget.

- Semmiség - hessegette el Wohl. - Ennek az egész helyőrségnek már régóta kijárt egy seggberúgás. Eltunyultak, hát most egy kicsit fölrázzuk őket.

- Hoztunk magunkkal valakit, aki azt állítja, ért egy kicsit a B-52-esekhez - mondta Briggs. Az egyik Humveéből egy Elliottnál alig fiatalabb férfi szállt

ki. - Emlékszik még Paul White-ra, ugye?

- Hogy az ördögbe ne - örvendezett Elliott, aztán kezét rázott és megölelte White-ot.

- Jó ismét látni önt, tábornok - mondta White. Paul White a légierő nyugalmazott ezredese volt, elektronikai műszaki szakértő, akit évekkel korábban Patrick McLanahan bombázó támaszpontjára redneltek. Miután White visszavonult az aktív szolgálatból, ő lett a CIA által szponzorált Örült Mágus csapat első parancsnoka. Csoportja nem sokkal később részt vett az iráni konfliktusban; White maga is fogságba esett. Bár Briggsnek és Wohlnek hála sértetlenül kiszabadult, alkalmatlannak nyilvánították a hírszerzési munkára és vissza kellett vonulnia. - Hallom szétrúgunk néhány sárga valagat. Alig várom, hogy beinduljanak a hajtóművek.

Igazán csak akkor volt együtt a csapat, amikor Patrick és Wendy McLanahan előbukkant és üdvözölték Hal Brigget. Ők hárman kerültek voltak az elsők, amikor Brad Elliott beindította az eredeti Megafortress programot; Elliott Patricket és Wendyt kérte föl, hogy tervezzék meg és repüljék be az első Megafortrest, egy "Vén Dög" névre keresztelt módosított B-52-est. Ennek már lassan tíz éve volt, első feladatuk nem is váratott sokat magára. Elliott és legénysége a Szovjetunióba repült, hogy lebombázzanak egy földi lézerállomást, ami amerikai műholdakat lőtt le és nukleáris háborúval fenyegette a világot. A különös küldetés sikerrel járt, a tesztlegénység pedig a Légierő legtitkosabb intézményének, az Álomország fedőnevű Repüléstechnológiai és Fegyverzetfejlesztési Központnak a magva lett.

- Még meg sem köszöntem, hogy megmentetted az irhámát odaát, Iránban - mondta Hal Briggs. - Tudtam, hogy te vagy odafönt és kavarod a szart. Egyszerűen tudtam! Hallottam, ahogy az irániak minden SAM rakétájukat fölküldték, amijük csak volt, én pedig tudtam, hogy vagy egy bombázóflottától félnek, vagy Patrick McLanahan lőtt ki néhány Screamer-t. Kösz, hogy megmentetted a seggünket, testvér.

- Örömmre szolgált - mondta Patrick, aztán kezét rázott Wohl-lal. - Isten hozott, Ágyús. Szép munka volt a kifutók elfoglalása, a matrózok azt se tudták, mi szakadt a nyakukba.

- Nem gond, uram - mondta Wohl. Intett az egyik Humvee felé, ahonnan két kommandós Willis parancsnokot rángatta elő. - Gondoltam el szeretne magyarázni pár dolgot a parancsnoknak.

Wohl letépte a ragasztószalagot Willis szájáról, ami vörös nyomot hagyott a parancsnok arcán.

- Ezért egy életre börtönbe juttatom, McLanahan! - kiáltotta Willis. - Ez botrány, maga nem más, mint egy komplett örül és áruló!

- Csak elveszem, ami az enyém, Eldon - mondta McLanahan. - Maga és az emberei biztonságban lesznek, és biztosan hamar megtalálják magukat, miután mi felszálltunk.

- Hova a pokolba akar menni, McLanahan? - fröcsögte Willis. - Hova a fenébe akar elrejteni öt kibaszott B-52-es bombázót? Akár most is megadhatná magát, vagy dezertáljon csak az oroszokhoz, vagy kínába, vagy akárhova tartanak is, mind mocskos árulók!

- Nem állok át senkihez, Eldon, hanem harcolni fogunk - mondta McLanahan. Intett Wohlnek, aki egy új, hosszabb ragasztószalagot tapasztott Willis szájára.

- Vidd el innét, Ágyús.

- Örömmel, uram - mondta komoran Willis.

McLanahan Hal Briggs felé fordult.

- A többi gép személyzetét visszaküldtük az államokba, úgyhogy csak egy gépre való emberünk maradt. Minden fegyvert Jon Masters DC-10-esébe rakodunk be, a védelmi fegyvereket pedig mind a bombázókra akarjuk föltenni. Kevés a karbantartó személyzet is, úgyhogy elkelne egy kis segítség. Ha jól vettem ki a Redtail Hawk küldetés alatt szedtetek magatokra egy kis bombázó ismeretet.

- Hát persze, Patrick - dörzsölgette a kezét Briggs. - Haver, ez nagyszerű! Lehet, hogy ezúttal vezethetek is?

- Elég kevés az emberünk, elkelhet a segítség.

- Hát, ha ez a helyzet, akkor hoztunk valakit, aki hasznodra lehet - mondta Briggs és a Humvee felé intett. Egy férfi szállt ki belőle, de a lámpák ellenfényében nehéz volt kivenni a vonásait, McLanahannek azonban csak pár pillanat kellett, hogy fölismerje.

Nem volt szükség, hogy lássa az arcát. McLanahan meghatódottan ölelte át,

mintha rég nem látott testvére lett volna.

- Istenem, Dave, tényleg te vagy az! - sóhajtott a McLanahan megindultságtól reszkető hangon. Wendy, Briggs és Brad Elliott is csatlakozott hozzájuk, úgy álltak egymás tekintetének fényében, mint egy igazi család, akik hosszú évek óta nem látták egymást.

David Luger és Patrick McLanahan egykor a Légierő legjobb bombázópárosát alkották. Képességeik, gyakorlatuk, tudásuk és hibátlan csapatmunkájuk eredményeként Brad Elliott őket választotta ki a titkos "Vén Dög" programhoz. Mikor a program egyik pillanatról a másikra katonai bevetéssé alakult, Patrick, Luger, Wendy, Brad Elliott és két, azóta meghalt repülő indult útnak a szovjet lézerállomás ellen.

A gépnek kényszerleszállást kellett végrehajtania egy elhagyatott kelet-szibériai repülőtéren. A légénységnek sikerült elég üzemanyagot lopni, hogy föl tudjanak szállni, de a feltöltést követően kialakult tűzharcban Dave Luger kiugrott a gépből, hogy magára vonja a Vörös Hadsereg helyszínre érkező katonáinak figyelmét. Ezalatt a Megafortressnek sikerült elmenekülnie, de a sebesült Lugert kénytelenek voltak otthagyni.

Lugerről sokáig azt hitték, hogy meghalt, mígnem Paul White az Őrült Mágusok élén, egy szigorúan titkos bevetés során, egy Litvániai szovjet kutatóállomáson kiszúrta Lugert. White szimulátor, oktató és tervező volt David Luger és Patrick McLanahan mellett a Ford Légítámaszponton, így azonnal fölismerte Lugert. Kapcsolatba lépett Brad Elliott-tal, aki az Őrült Mágusokkal és az akkor még haditengerészeti tűzérőrmester Chris Wohl-lal összeállított egy mentőosztagot. David Luger sikeresen hazavitték az Államokba, de biztonsági okokból el kellett különíteniük, mert hosszú ideig halottnak hitték, s váratlan újbóli felbukkanása leleplezhette volna az akkor még titkos "Vén Dög" programot. McLanahan és Luger könnyeikkel küzködve ölelkeztek össze és egymás vállát veregették.

- Hal mondta, hogy repülni fogsz és lehet, hogy illegálisan, ezért úgy döntöttünk, kihoznak a biztonsági őrizetből - mondta Luger, miután kibontakozott a baráti ölelésből. - Hal mindent elmondott útközben. Ezek szerint mégsem olyan titkos, igaz?

McLanahan még mindig alig hitte el, hogy öreg barátja annyi idő múltán ismét előtte áll és velük tart.

- Istenem, Dave, el sem hiszem! - sóhajtott. - Rengeteg minden történt, mióta nem láttuk egymást. Soha nem hittem volna, hogy találkozunk még az életben!

- Hát, pedig így esett, én pedig már alig várom, hogy megint repüljek! - mondta Luger izgatottan. - Időközben tanultam ám egy, s mást.

- Tanultál? A Megafortress?

- Hát persze, testvér - felelte Luger. - Litvánia után, amint hírért vettem, hogy ti még mindig röpködtök a Megafortresssel, elkezdtem fölzárkózni hozzátok. Hal és Paul, Jon Ormack és Angelina Pereira, még mielőtt meghaltak volna, titokban tájékoztattak az EB-52-es haladásáról, meg a legfrissebb dolgokról. Még sosem láttam Screamer-t, vagy Wolverine-t, de tudom, hogyan kell feltölteni, programozni és kilőni azokat a fegyvereket, amiket a Megafortress magával szokott vinni. Egy kis segítséggel talán még el is tudnám vezetni. Csak mondjátok meg hova megyünk és segítetek nektek eljutni oda!

Patrick McLanahan körülnézett a köréje gyűlt arcokon, többségük ismerős, kisebb-nagyobb dolgokat átvészeltek már együtt. Melegség és büszkeség öntötte el, hogy ismét együtt volt az első EB-52-es Megafortress légénysége, leszámítva John Ormack másodpilótát és Angelina Pereira tüzért; Hal Briggs, barátja és harcostársa; Paul White, volt tanára, aki időközben elit alakulatos lett; Jon Masters, a csodagyerek, akit McLanahan rángatott ki a laboratóriumokból és a céges tervezőasztalok mellől, hogy megmutassa, hogyan is szolgálhatja igazán a hazáját. Nancy Cheshire, az éles nyelvű, mindig tettekre kész tesztpilóta talán még többször is ült bevetésen a Megafortressben, mint maga McLanahan, Chris Wohl pedig új jövevény volt, rutinos tengerészgyalogos, aki annakidején vette a fáradságot és megmutatta a Légierő pilótafülkéjéhez szokott katonáinak, milyen is az, ha az ember szemtől szemben látja, akit meg kell ölnie.

Végül, de nem utolsósorban ott volt maga a vészmadár, a bestia, ami tíz évvel ezelőtt elindította az egészet. A Vén Dögnek nevezett EB-52-es bombázó, ami hihetetlen, misztikus és addig hallatlan dolgokat művelt a földön és a levegőben.

Ezúttal azonban jóval nagyobb kihívással néztek farkasszemet - arra készültek,

hogyan hagyják az Egyesült Államok biztonságos földjét. Idegen földön kell megalapozniuk a lehetőséget, hogy helyreállítsák a rendet a világ politikai sakktábláján és véget vessenek egy újabb nukleáris fenyegetésnek. Az esélyek ellenük szóltak.

- Fiúk, figyeljétek rám egy pillanatra - szólalt meg végül. - Nem akarok senkit megbántani, de emlékeztetnem kell mindenkit, hogy amit most csináltunk és amit ezután tenni fogunk, talán a legveszélyesebb dolog, amire valaha is vállalkoztunk. Ha sikerül, senki sem fog megdicsérni érte, talán még börtönben is végezzük mindannyian. Lehet, hogy a gyermekem...

- A kicsodád, Muck? - hitetlenkedett Luger. - A gyermeked?

- Igen, a gyermekünk - mondta McLanahan Wendy kezét keresve -, a gyermekünk talán apa nélkül nő föl, vagy évekig nem láthatja, mert börtönben ül... Az ördögbe, még az is lehet, hogy börtönben fog megszületni. No és persze mindannyian meghallhatunk, miközben a hazánkat védjük, azt se fogja senki megköszönni. Tudom, hogy senki sem az elismerésért vállalta ezt a feladatot, de tudom, hogy a szabadságunkat védjük meg, ha elindulunk. Hazánk vezetői nem akarják, hogy megtegyük amire készülünk.

- Másrészt, ha meggondoljuk magunkat és hagyjuk, hogy a Sky Masters ügyvédei föllépjenek értünk Washingtonban, akkor nagy valószínűséggel nem kerülünk hadbírószám elé - folytatta McLanahan. - Elég ismerősünk akad már a felsőbb körökben, hogy ha kell minden követ megmozgassunk és büntetlenül kerüljünk ki a dologból, még talán ezt a kis razziát is eltussolhatjuk. Tehát semmit sem nyerhettek, de mindent elveszíthettek.

- És hol itt az újdonság, Patrick? - kérdezte Hal Briggs hangosan.

- Ha befejezte a beszédét, ezredes - szólalt meg Nancy Cheshire -, akkor azt hiszem itt az ideje, hogy elhúzzunk innen, mielőtt valaki ideér. Menjünk. McLanahan még egyszer, fürkészőn végignézett az arcokon; sehol egy lesütött tekintet, bizonytalan babrálás, vagy kételkedő arckifejezés. Mindannyian készen álltak a harcra.

- Akkor rendben van, emberek - mondta végül. Brad Elliott felé fordult. - Van kedve újból repülni, uram?

- Próbálj megakadályozni, Muck - felelte Elliott. A nyugalmazott tábornok elismeréssel nézett egykori tanítványa szemébe, de nem szólt többet, ahogy elindult a bombázó felé.

- Szép beszéd volt, főnök - mondta Nancy Cheshire ahogy megindult Elliott után.

- Érzelmős, mint a fene, de nagyon ösztönző. Majd' telesírtam a zsebkezdőmet.

- Köszönöm, Nancy, tőled ez elismerés - felelte McLanahan. - De nem vagyok a főnököd.

- Talán még lesz - mondta Cheshire. - Úgy lökte a szöveget, mint azok a parancsnokok, akik bátorító beszédeket tartanak a katonáiknak csata előtt.

- Ez minden, amit tehetek, hogy megússzuk a börtönt, Nance. Vigyázz a tábornokra.

- Nem lesz gond, ezredes - biccentett Nancy Cheshire. - Találkozunk a túloldalon.

Ezzel Elliott után sietett.

- Dave, te meg én leszünk hátul - fordult Luger felé McLanahan. - Egy kicsit fölfrissítjük a felszerelésre vonatkozó ismereteidet.

Luger tekintetében olyan tűz égett, ami Partick McLanahannek is eszébe juttatta az együtt megnyert kupákat és a gyorsan megszerzett hírnév állomásait. Emellett rengeteget szórakoztak együtt, s a fenyegető veszély ellenére olyan érzése támadt, hogy megint jól fogják érezni magukat.

- A többiek Jon DC-10-esével mennek.

- Még mindig nem mondtad meg, hogy tulajdonképpen hova is megyünk, Patrick - szólalt meg Jon Masters.

Patrick titkosan elmosolyodott, mintha elleste volna Brad Elliott-tól és barátságosan megveregette Masters vállát.

- Elmondom, amint megkezdjük a leszállást, Jon - mondta. - Ha most megtudnád hova tartunk és hogyan fogunk eljutni oda, inkább itt maradnál, hogy szembenézz a jogi következményekkel és Willis parancsnokkal.

A CSENDES ÓCEÁN FELETT
HÚSZ MÉRFÖLDNYIRE DÉLNYUGATNAK HUALIENTŐL
NAPKELTE ELŐTT

- Hualien, Egy-Egyes katonai járat megkezdi a rárepülést - üzente Nancy Cheshire a rádión. - GPS vezérléssel megközelítjük a jobb zéró-hármas kifutópályát.

- Egy-Egy katonai járat, itt Hualien légiirányítás. Ne közelítsen a Tajvani Köztársasághoz, különben tüzet nyitunk - felelte precíz angolsággal, de kínai akcentussal a légiirányítás. - A fennálló légvédelmi helyzet értelmében tilos a Kínai Köztársaság légterébe lépni. Közlje az EE azonosítóját.

- Egy pillanat - felelte Cheshire és az egyik többfunkciós kijelzőre biggyesztet jegyzetlapra nézett. - Egy-Egy azonosítója viktor-alfa-egy-hetes-alfa-kettő-lima.

Az Előzetes Engedély azonosító bevett gyakorlat volt világszerte a légitámaszpontokon, minden repülőgép rendelkezett ilyen EE számmal, még Formosa szigetén is, alig kilencven mérföldnyire az ázsiai kontinenstől.

- Hualien légiirányítás vette - felelte a Tajvani diszpécser hosszú szünet után, gondosan megismételve az elhangzott azonosító kódot, mintha valami nem volna rendben. A Hualien Légitámaszpont Tajvan legnagyobb keleti-parti katonai repülőtere volt, egyszersmind tengerészeti és szárazföldi egységeknek is otthont adott két osztag elfogó és vadászbombázó osztag mellett - legalábbis egészen addig, amíg egy kommunista M-9-es ballisztikus rakéta atomtöltete elpusztította a támaszpont nagyrészét. Az épületek helyén többnyire romok sem maradtak, a megpörkölődött aszfalton pedig itt-ott olvadt fémtömegek jelezték a helyet, ahol valaha vadászgépek sorakoztak. Alig három mérföldnyire nyugatra a bázistól már a Csung Jang San hegység ormai szöktek háromezer méter magasba.

- Egy-Egyes katonai járat, törölje a GPS vezérlést - mondta a légiirányító.

Nancy Cheshire és Brad Elliott csodálkozva nézett egymásra.

- Ismételje meg, kérem - mondta Cheshire a rádióba. - Engedélyezik a leszállást? Valami probléma van?

- Megközelítési engedély törölve - felelte a légiirányító dühösen. - Váltssanak át az egy-egy-es biztonsági frekvenciára és azonnal lépjenek érintkezésbe az irányítással, ellenkező esetben ellenséges gépnek minősítjük önöket!

Cheshire jelezte a vételt és kissé zavart arckifejezéssel sietve csatornát váltott. Az időjárás kiváló volt, néhány elszórt felhőtől eltekintve tiszta volt az ég, a látótávolság kitűnő volt, csak a közeli hegyekből áramló levegő okozott néha kisebb örvényeket. A pirkadatban már látszott a kifutópálya is. A katonai repülésben a GPS globális helymeghatározó műholdas rendszer a legfejlettebb, és legpontosabb navigációs eszköz volt, jobb bármilyen más műszeres leszállásirányítás. A polgári repülésben használt GPS a katonai szándékosan lebutított változata volt, megakadályozandó, hogy bárki is föl tudja használni Amerika ellen a rendszert. Az EB-52-es esetében azonban nem így volt, itt a GPS tíz centiméteres pontossággal képes volt megállapítani a magasságot és a távolságot, s ezzel a világon a legfejlettebb volt.

Cheshire beállította a rádiót az új vezérlő frekvenciájára, ami olyan különleges hullámsávon volt, amit csak HAVEQUICK rendszerrel felszerelt rádiókon lehetett fogni - ez a rendszer egyszerre váltotta a frekvenciákat a földi és a légi egységeknél is, egy számítógép vezérelte rendszer szerint.

- Egy-egy frekvencia az első rádión - mondta a másodpilóta. - Hualien légi a tartalékon, Hualien földi irányítás a kettesen, a GPS-t pedig beállítottam tartaléknak.

- Kösz - mondta Brad Elliott. - Megvan... Hualien radar, itt Egy-Egyes járat, magasság ezeröttszáz méter, távolság négyezer a jobb zéró-hármas pályára.

- Egy-Egyes járat, itt a Hualien végső irányítás - felelte egy új hang. - Minden további utasítást azonnal hajtsanak végre. Ha megszakad a kommunikáció, azonnal kezdjék meg az eltévesztett leszállásra vonatkozó műveleteket. Nem késhetnek semmilyen további ereszkedési művelettel sem. Megértették?

- Egy-Egy megértette.

- Rendben. További utasításokat ne erősítsék meg. Ereszkedjenek hatszázra és forduljanak balra zéró-nyolc-egy irányba. PAR vezérléssel jutnak el a jobb zéró-hármasra - Elliott és Cheshire beütötték az új irányt és magasságot, a robotpilóta pedig engedelmesen végrehajtotta. - Öt mérföld múlva végleges PAR

rögzítés.

A diszpécser folyamatosan sorolta a magasság és irányadatokat, Elliottnak és Cheshire-nek más dolga sem volt, mint betáplálni az új számokat és hagyni, hogy a robotpilóta végrehajtsa. A GPS pontról pontra megerősítette a pozíciójukat és tükrözte az irányítás által közölt adatokat.

- Talán ez a helyi gyakorlat, csak PAR vezérlés, biztonsági okokból - tippelte Cheshire. A PAR egy precíziós megközelítést vezérlő radar volt, amit a földi irányítás részéről egy ember kezelt, két nagysebességű, nagyfelbontású radar segítségével, egészen a leszállásig. Pontos volt, de nem annyira, mint a GPS és fölösleges, mert látták a leszállópályát. Elliott megvonta a vállát: már nem számított, ráfordultak a kifutópályára és még senki sem lőtt rájuk. Előttük tisztán látszott a pálya, a GPS megerősítette az adatokat, minden a legnagyobb rendben ment.

Az utolsó ellenőrzés után, a leszállás megkezdése előtt Elliott nekilátott a "landolás előtti" ellenőrzőlistának és kieresztette a futóműveket.

- Három zöld, semmi piros - jelezte vissza Cheshire a futómű ellenőrzőlámpákra pillantva. Elliott is megnézte. Minden rendben haladt, a PAR olyan egyszerű volt, akár egy majom is megcsinálhatta volna, ha elég banánt kap.

- Utolsó ellenőrzőpont - jelentette a földi irányító. - Ellenőrizték a futóművet, irány zéró-négy-kettő, magasság háromszázhatvan. Lassítsanak landolási sebességre.

- Egy-Egy futóművek kint - jelentette Elliott. Ez volt az egyetlen megengedett felelet, biztonsági megfontolásból. Cheshire végigfutott a maga leszállás előtti listáján: csűrőlapok, landolófények, radar készenlét, biztonsági övek..

- Irány zéró-három-egy, ereszkedés percenként százötven lábbal, magasság kétszázötven méter, távolság három mérföld - sorolta az irányító. - Irány zéró-három-egy, magasság száznyolcvan, távolság két mérföld. Jelentse a kifutópályát.

- Kifutópálya látómezőben - felelte Elliott. Már jó öt perce tisztán látta. Arra számított, hogy fél mérföldnél átveheti kézire, amikor a PAR radar már nem tudta elég gyorsan frissíteni az információkat. Még egy utolsó ellenőrzés, futómű...

- Egy-Egy kapcsolja le a fényeket - hallották a földi irányítást. - Leszállás két mérföld múlva, irány zéró-három-zéró, magasság százhusz.

- Mit mondott? - kérdezte Elliott hangosan.

- Azt mondta, kapcsoljuk le a fényeket - felelte Cheshire. A gomb felé nyúlt, aztán Elliotttra nézett. - Lekapcsoljam?

Ez ostobaság volt, gondolta Elliott. De a leszállópálya teljes hosszában belátható volt. - Persze, kapcsold le, de nem értem mi a fenének...

Ahogy Cheshire lekattintotta, azonnal megszólalt a rádió - Egy-Egyes, azonnal forduljon balra, irány három-zéró-zéró, ereszkedjen száz méterre és tartsa a sebességét!

- Micsoda? - kiáltott föl Elliott. Az utasítás szerint kilencven fokos fordulatot kellett vennie egyenesen a hegyek felé! - Hualien ismételte!

- Egy-Egyes járat azonnal hajtsa végre a fordulót! - kiáltotta a légi irányítás.

- Azonnal forduljon, vagy hajtsa végre az elhibázott landolási műveleteket!

Elliott megmarkolta a botkormányt, lekapcsolta a robotpilótát és egy hirtelen mozdulattal az új irányba kormányozta az EB-52-est.

- Hova a pokolba megyünk? Ereszd le a radarkúpot - Cheshire átváltott néhány kapcsolót és az EB-52 csúcsos orra "előrehajolt", nagyobb látómezőt biztosítva ezzel a pilótának.

- Irány kettő-kilenc-nyolc, magasság hatvan méter, landolás három mérföld múlva

- jelentette az irányító. Innentől kezdve egyre sietősebben diktálta az adatokat. - Irány három-zéró-kilenc, magasság ötven, kettő egész öt mérföld leszállásig... most váltson három-négy-kilenc felé, magasság hetven méter, kettő egész kettő mérföld a leszállásig...

- A rohadék! - kiáltotta Elliott végrehajtva a hirtelen jobb kanyart, ötven fokos dőlésszögbe fordítva a gépet. - Egyenesen a hegy oldalába irányít! Mi a fene folyik itt?

- Brad, maradj a vektoron - kiáltotta Patrick McLanahan a belső rádióba. - Kuo mondta, hogy hajmeresztő leszállás lesz.

- "Hajmeresztő?" Egyenesen egy kibaszott hegyoldalnak tartunk!

- Egy-Egyes, a siklómagasság fölött vannak, irány három-öt-zéró, magasság hatvan méter...

- Tábornok, ez örület! - kiáltotta Cheshire. - Mindenütt csak hegyeket látok!
- Pofa be! Mindenki fogja be! - kiáltotta Elliott is. - Ez rosszul néz ki.
Megkezdem az eltévesztett leszállást. Radarkúpot repülési pozícióba... Hualien, megkezdem az eltévesztett... várjon! Várj azzal a radarkúppal!
Mielőtt Elliott előretolta volna a gázkart, hogy leírjon egy kört és újrakezdje a leszállást, észrevett egy hosszú, magas repedésfélét a hegyoldalban. Először csak egy mélyedésnek tűnt, de ahogy közelebb értek, egyértelművé vált, hogy sokkal mélyebb, mint egy hasadék, inkább üregesnek látszott, akár egy nagy barlang...

- Egy-Egy, kezdjen jobb fordulóba, irány zéró-kettő-zéró, magasság ötven méter, leszállás két mérföld múlva, jelezze, ha észleli a kifutópályát.
- Kifutópályát? - tört ki Cheshire. - Seholy egy nyavalyás kifutópálya!
Elliott megkezdte a szűk jobbfordulót. Egy folyóvölgy fölött repülhettek éppen, körülöttük mindenütt hegyek, kivéve a hátuk mögött, a tenger felé. Egyenesen előttük alig négy mérföldnyire magasodtak a hegyek - a bombázó minden tolóerejére és szorgos imádságra lett volna szükség, ha innen föl akarták volna rántani a gépet. Finom manőverekre már nem volt mód, csak hirtelen, durva modulatókkal tudta a barlang közepe felé terelni a gépet.
A ragyogás a hegy gyomrában egyre élesebb lett, szélesebb és nagyobb... aztán egyszer csak a barlang körvonalai és belseje határozott sárga fényekkel kirajzolódott előttük. Gigantikus barlang volt, 180 méter széles, hatvan magas és ilyen távolságból már jól ki tudta venni egy leszállópálya széleit a barlang belsejében!

- Te is látod amit én látok?

- Látom - nyögte Cheshire. - De nem hiszek a szememnek.

- Egy-Egy, itt Hualien vezérő - reccsent a rádió. - térjen át vizuális landolásra. Ha eltéveszti, kezdje meg a fordulóját, még tíz másodperce van rá.
- Nem... nem, látjuk a pályát... látjuk a célt - felelte Elliott. - Vizuális landolást megkezdjük.

- Vettem - felelte az irányító. Az EB-52-es pilótafülkéjében tisztán hallották, amint a támaszpont vezérőtermében megkönnyebbülten felsóhajt a diszpécser. - Maradjanak ezen a frekvencián. Kifutópálya hossza ezernyolcszáz méter, tartsanak a jobb oldala felé. Isten hozta önöket nálunk.
A légiirányító hangja olyan izgatottnak, vidámnak és könnyednek hangzott, Brad Elliott már azt hitte, álmodik. Mintha az EB-52-es Megafortress orra lett volna a célnaszál, amit a barlang tűfokán kellett keresztülhúzni, s talán bele sem fér...
- Félcsárnyakat kiereszteni, légfékeket hatosra! - kiáltotta. - Istenem, nem hiszem el!

Már túl késő lett volna visszafordulni, még a Megafortress CF6-os turbinái sem tudták volna átemelni a gépet a hegygerincen, egy meredek száznyolcvan fokos fordulat sem segített volna. Vagy leszállnak, vagy a sziklafalon végzik. A jobb szárnyat lejjebbnyomta egy légörvény, s Elliott egy pillanatra azt hitte, nem tudja megemelni eléggé a gépet, mielőtt nekisodródna a sziklafalnak.
A Megafortress majdnem ötven méternyire a barlangban fogott talajt, túl későn, még egy normális leszállópályán is rossz leszállásnak minősült volna. Elliott nem várta meg, míg az első kerekek is földet érnek, üresbe tette a hajtóműveket és máris teljes hátramenetbe állította az irányváltó karokat, várt, ameddig csak mert, hogy a turbinák átálljanak és máris tövig nyomta a tolóerőt. Az alagút végében hatalmas fekete fékezőháló feszült keresztbe a sziklafal előtt, fenyegetően közel. Elliott csaknem a teljes tolóerőt ráadta a fékezésre, a Megafortress úgy rázkódott, mintha turbulenciába került volna.

- Kilencven csomó! - kiáltotta Cheshire. Elliott rátapostt a fékpedálora és érezte, ahogy a biztonsági övek a vállának feszültek. A Megafortress kellően reagált, teljes fékezőerő mellett a futóműfékek is rendesen működtek; Elliott a lábában érezte, ahogy a blokkolásgátlók ki-be kapcsolgatják a fékhidraulikát. Teljes futóműfék és ellen-tolóerő mellett még mindig túl gyorsan közeledett a háló, melyen túl alig harminc méterrel már csak egy hajtómű hőterelő gát választotta el őket az alagút végétől.

Végül azonban idejében megálltak, alig fél hossznyira a hálótól. A tesztrepülések kivételével ez volt a legrövidebb leszállás, amit bárki is produkált egy B-52-essel: kevesebb, mint ezernyolcszáz méter. Feleannyi utat tettek meg a leszállópályán, mint bármikor azelőtt. Egy "follow me" autó kanyarodott eléjük jobbról, végében egy sárga zseblámpával vidáman integető alakkal. Elliott lehúzta a tolóerőt és lassan, finoman előrementbe váltott.

A barlangban gurulni olyan érzés volt, mint egy alacsony mennyezetű parkolóházban manőverezni egy limuzinnal. Mindenütt ujjongó, vadul integető katonákat láttak, többségük még a zajvédelemről is lemondott. Elliott és Cheshire teljesen leállítottak két hajtóművet, hogy csökkentsék a hangzavart a barlang belsejében. A kifutópálya végében álltak meg, alig ötven méterre Jon Masters DC-10-esétől.

A négy bombázó azonnal szoros gyűrűbe fogták az éljenzőket, amint előmászta a gép gyomrából. Először Wendy McLanahan, Jon Masters, Paul White és Hal Briggs érkezett. Wendy olyan szorosan ölelte át a férjét, hogy McLanahan azt hitte, menten elroppan a gerince, de ő is meleg öleléssel viszonzta.

- Istenem, Patrick, látnotok kellett volna, ahogy beszálltatok a barlangba! - ujjongott Wendy könnybe lábadt szemmel. - Esküszöm olyan volt, mintha egy denevér repült volna be egy falrepedésbe! Láttam, ahogy megbillen a szárny, azt hittem, nem fog sikerülni!

Miután kisétáltak a bombázó hasa alól, végre alkalmuk nyílt alaposabban szemügyre venni a hatalmas barlangot. Nemcsak majdnem két kilométer hosszú volt, de bőven akadt hely benne a Megafortressen és a DC-10-esen kívül egy tucat F-16-os vadászgép parkolására - a Tajvaniaknak sikerült F-16-osokkal leszállni a barlangban. Akadt még pár S-70-es helikopter és S-2-es, turbinás tengeri felderítő gép is. Patrick McLanahannek és Brad Elliottnak az a baljós érzése támadt, hogy ennyi maradt mindössze a tajvani légierőből.

Az üdvözlések után a döbbszent amerikai legénységet néhány tiszt és fegyveres őr fogadta. A rangidős tiszt előrelépett és széles mosollyal kezét rázott velük. - Isten hozta önöket Kaj-Sanon, Repülő Tigrisek - mondta kiváló angolsággal. - A nevem Hsziao Jason dandártábornok, ennek a támaszpontnak a parancsnoka vagyok. Maga bizonyára Elliott tábornok, ön pedig McLanahan ezredes.

Még mindketten a látvány hatása alatt álltak, ami látszólag elégedettséggel töltötte el Hsziaót.

- Önök, uraim a Kaj-San pszichózis áldozatai, ami annyit tesz, hogy képtelenek másra, csak a mennyezetet bámulják, ezáltal még az összefüggő beszédre is képtelenek - mosolygott barátságosan a dandártábornok. - Ez a betegség még távozásuk után is kísértetni fogja önöket. Kérem kövessenek.

Valóban, nagyon nehezen szakították el a tekintetüket a lenyűgöző építményről, ahogy a tajvani tiszt nyomába eredtek, jobbra balra nézelődtek. A falakat és a mennyezetet méhsejt mintázatú formázó acélháló erősítette meg, ami a mennyezet felé már dupla olyan vastag volt, mint lejjebb és szellőzőnyílások lyuggatták a felszínét. Mintha egy gigantikus metróállomás lett volna, vagy egy központi pályaudvar várócsarnoka, csak még azoknál is sokkal nagyobb. Háromszáz méterenként acél oszlopok támasztották alá a barlangot, alig pár méternyire a leszállópályától; maga a talaj betonból volt, az utolsó harmadában pedig egy fékező kábel futott keresztbe, amit repülőgép hordozókon használtak. Briggs jobban megnézte és fölfedezte, hogy az F-16-osok mind kampóval is rendelkeztek. Ahogy kiélezett a barlangból, csak a szemben lévő hegyeket látta - egyenesen nem is lehetett elérni Kaj-Sant.

- Hallottunk már pletykákat erről a helyről, de sosem hittük el, hogy létezik - jegyezte meg Wendy McLanahan.

- Kaj-San hat éve üzemel - mondta Hsziao. - Eredetileg a Le Shan légvédelmi hálózat központjának készült, de találtunk egy másik helyet Tajpej közelében és oda költözött. Egy ideig óvóhelynek és rejtékhelynek használtuk, amíg újabb barlangokat nem ástunk a hegybe. Amikor rájöttek, hogy van elég hely egy leszállópályához, úgy döntöttek, átalakítják. Az első merevszárnyú gép, egy S-2 Tracker három éve landolt idebenn, az első F-16-os alig pár hónappal ezelőtt.

- Múlt év végén fejeztük be teljesen a komplexumot, tíz év építés és tíz év tervezés után - folytatta Hsziao ahogy keresztülsétáltak a leszállópályán. - A fő barlangcsarnok csaknem kétszáznegyven millió léghöbméter, felerészt természetes gránit, felerészt mészkő, vasbetonnal megerősítve. Körülbelül száz barlangból tevődik össze, amiket néhány nagyobbá alakítottunk át. Tartozik még hozzá hatvanezer négyzetméternyi kiszolgáló és raktárterület két szinttel a pálya alatt és fölött. Nagyjából két kilométer tömör szikla lehet fölöttünk.

- Húsz F-16-os méretű vadászgépet tudunk tárolni ezen a szinten a pálya mentén, plusz újabb huszat a föld alatt, azon a két teherliftten keresztül - mutatott Hsziao két, szintén a repülőgép hordozókon rendszeresített teherliftre. - Fegyverek, üzemanyag, tartalék alkatrész áll a rendelkezésünkre, amivel két közepes támadóosztagot képesek vagyunk ellátni éjjel-nappal, úgy egy hétig

folyamatosan. Kétezer főnyi személyzet számára van hely, emellett parancsnoki és vezérlőtermek és újabb kétezer katona számára laktanyák. Van egy húszágyas kórházunk, négy kázinó, két mosoda, még egy moziterem is.

- Tábornok úr, hogy az ördögbe... úgy értem hogyan sikerült titokban tartaniuk egy ekkora létesítményt? - kérdezte Patrick McLanahan, amint elérték a csarnok másik végét és a hatalmas acél hőterelők mögött beléptek egy kisebb terembe, amit eligazításokra és hadmozdulatok tervezésére alakítottak ki. - Az építkezés már rengeteg embert mozgathatott meg, nem is beszélve a pénzről és a felszerelésről. Hogy maradhatott ez rejtve?

- Úgy, ahogy mi csináljuk, Patrick - szólalt meg Brad Elliott. - Tartjuk a pofánkat és seggberúgunk mindenkit, akinek eljár a szája.

- Pontosan - mondta Hsziao tábornok. - A legszigorúbb biztonsági eljárásokat alkalmaztuk. A szigetnek ez a része meglehetősen lakatlan, kevesen is járnak erre. Amint a mérnökök és a munkások elszállásolása megoldódott idebenn, teljes titokban folyhatott a munka.

- Hogy vészelték át a támadást Hualienben? - kérdezte Paul White.

- Biztonságban voltunk: Kaj-Sant hegyek veszik körül, a bejáratot pedig lezártuk, így a nukleáris támadást sértetlenül megúsztuk - felelte Hsziao. - Ennek ellenére a kórházrészlegünk tele van sérültekkel és haldoklókkal. Csaknem egyezer férfit, nőt és gyereket hamvasztottunk el a támadás óta és egyedült Hualien környékén nyolcezerre becsüljük az áldozatok számát, de ki tudja még mennyien hamvadtak el nyomtalanul a robbanásban. Bosszúnk édes lesz, barátaim. Hajtómű kelt életre odakint, Hsziao pedig sietősen bezáratta a bombabiztos ajtókat, hogy tompítsa a zajt.

- Az egyik járőrünk éppen indulni készül. Megnézzük?

A látvány lenyűgöző volt. Egy tajvani F-16 Falcon négy Sidewinderrel és egy üzemanyag tartállyal kigördült a kifutópálya végébe. A fékezőhálót elhúzták az útból, a hőterelőt pedig bedöntötték, s így majdnem egyenesen a plafonon sorakozó szellőzők felé irányította a hajtómű sugarát.

- A szellőzőrendszer behálózza a hegyet és több úton keresztül távozik, hogy nehezebb legyen észrevenni infraérzékelős műholdakkal.

Az F-16-os felbőgte a hajtóművét, aztán az utánégetőjét és kilodotta a fékeket. Ez is sokban hasonlított egy anyahajóról történő felszálláshoz; a vadászgép csak a barlang szájában vágódott a magasba. Pár perccel később leeresztették a fékezőhálót és egy F-16-os jelent meg a barlang szájában és leszállt. A fékezőkábel segítségével állt meg, biztonságos távolságban. Elősielt a földi kiszolgálószemélyzet, leakasztották a kampót a kábelről és a teherlifthez irányították a gépet.

- Te jó ég - dűnnyögte Nancy Cheshire. - És mi van, ha egy gépnek nem jön ki a kampója? Vagy eltéveszt egy kábelt? És ha eltörik a kampó, vagy elszakad a kábel?

- Akkor, ha nem fogja meg a háló és a hőterelő, akkor valószínűleg mind meghalnánk - felelte Hsziao Jason közönyösen, aztán szélesen elmosolyodott. - Éppenséggel, barátaim, a maguk két gépe volt az első merevszárnyú gép, ami fékezőkábel nélkül szállt le Kaj-Sanon. Mind az óvóhelyen tartózkodtunk, amikor a DC-10-es leszállt, de a bombázó landolása... nos, mindannyian a fedélzeten voltunk és figyeltük. Csodálatos látvány volt, meghalni is érdemes lett volna érte - McLanahan és csapata túl döbbsen volt, hogy válaszoljon.

- Gondolom fáradtak. Készítettünk ennivalót és szobákat az embereiknek.

- Tisztelettel, tábornok úr, szeretnénk mihamarabb munkához látni és alkonyatkor megindítani az első támadást - mondta McLanahan.

- Alkonyatkor? Úgy érti, ma este? - hüledezett Hsziao. - Már ma este el tudnak indulni?

- Egy kis szerencsével igen - felelte McLanahan. - Segítségre lenne szükségünk, hogy megfordítsuk a bombázót és feltöltsük fegyverekkel. Számíthatunk az önök személyzetére?

- Bármiben, amire csak szükségük van - válaszolt Hsziao boldogan. - Maguk tényleg az új Repülő Tigrisek, barátaim. Éppenséggel az F-16-osaink legénysége megtiszteltetésnek venné, ha elkísérhetné magukat az első alkalommal.

- Az kiváló lenne, tábornok. Könnyű teherrel kell fölszállnunk innen úgyhogy jól jön majd egy kis extra tüzerő. Tankoltak már a pilótái a levegőben?

- Csak szimulátorokban, McLanahan ezredes - felelte Hsziao.

- Hát, én úgy hallottam, hogy a valóságban könnyebb. A DC-10-esünk át lett alakítva tartálygéppé, majd arról kell tankolniuk - mondta McLanahan. - A

hírszerzési adataink elég frissek, de remélem ma estére még jók lesznek. Majd meglátjuk, hogy üzembe tudjuk-e helyezni a Sky Masters felderítő és löelemképző műholdját a napokban. Lássunk neki, emberek. Tizenkét óra múlva indulnunk kell.

"A hadvezér, aki hírnév után sóvárog,
aki a szégyennel nem törődve vonul vissza,
akinek egyetlen célja, hogy megvédje hazáját
és hűen szolgálja feljebbvalóját,
ő a királyság igazgyöngye."

Szun Cu,
A háború művészete

HATODIK FEJEZET

BANDAR-ABBASZ TENGERÉSZETI TÁMASZPONT,
IRÁNI ISZLÁM KÖZTÁRSASÁG
1997. JÚNIUS 24., KEDD, HELYI IDŐ SZERINT 21 ÓRA 21 PERC
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 12 ÓRA 51 PERC)

- Itt jön! - jelentette a Los-Angeles osztályú atomtengeralattjáró szonárkezelője a USS Miami fedélzetén. - Szonár a hídnak, alfa célpont a csatornában, iránya három-egy-négy, távolság hatezer yard, sebesség hat csomó." Az elsőtiszt fogadta a hívást, aztán fölhívta a kapitányt a szobájában.

- Kapitány, a Taregh elindult!

Pár perc múlva a kapitány a tizenkét éves, 7000 tonnás tengeralattjáró hídján termett.

- Szonár, mit talált? - kérdezte.

- Pozitív kontaktus, uram - felelte a kezelő. A WLR-9/12 akusztikus jelfeldolgozó egység egy számítógéppel összekapcsolva kiszűrte és rámutatott a tenger miriádnyi zajából arra, ami mesterséges forrásra utalhatott, ezáltal a szonár kezelője könnyebben próbálkozhatott az azonosításával. - Alfa célpont éppen most hagyja el Bandar-Abbaszt és délnek tart. Sok zajt csinál, gondolom üríteni akarja a ballasztokat.

A kapitány nagy levegőt vett. Az elmúlt pár hétben egyetlen feladatuk volt csupán, követni az "alfa célpontot" a Tareghet, ami eleddig csak a kikötője körüli vizeken mozgott, de most, hogy elindult, bajt is jelenthetett. A Taregh, ami Hajnalcsillagot jelentett, Irán első tengeralattjárója volt. 1992. szeptemberében vásárolták Oroszországtól, nagy zűdulást váltva ki ezzel a világban; újabb fundamentalista iszlám ország jutott fejlett harci eszközhez, ráadásul a Perzsa-öbölben.

Bár Irán vásárolt még egy Kilo-osztályú tengeralattjárót és továbbiak vásárlásával fenyegetőzött, valószínűtlennek tűnt, hogy Irán megtölti a Perzsa-öblöt harci tengeralattjárókkal, ami által komoly fenyegetést jelentett volna a fél világ olajkészletére. A Taregh végül sosem távolodott el túl messzire Baddar-Abbasztól, s ideje nagy részét a Hormuzi-szoros és az Ománi-öböl két kikötője Baddar-Abbasz és Csah Bahar közötti ingázással töltötte.

Az Irán és az Egyesült Államok között nemrégiben lezajlott konfliktus után

Amerika úgy döntött, nyomon követi a Taregh útját. Szerencsére a Tareghet könnyű volt szemmel tartani; míg Irán repülőgép hordozója, az Ajatollah Rubollah Khomeini szomszédos arab országok elleni légi- és rakétatámadásokkal volt elfoglalva a konfliktus idején, az iráni tengeralattjárók tétlenek maradtak. A Miaminak csupán annyi volt a dolga, hogy megtelepedett a Hormuzi-szorosban, nem messze Bandar Abbasztól, s a csatornában közlekedő számtalan hajó zaja mögé bújva várakozhatott. A szorosban lapulva a legénység hatalmas mennyiségű információt halmozott föl az iráni flottáról, néha még üzeneteket is elcsíptek, csak az elsődleges célpontjuk a Taregh maradt veszteg és alkalmi kifutásokon és gyakorlatozáson kívül semmi mást nem csinált. Az iráni válság alatt az Egyesült Államok és Perzsa-öbölbeli szövetségesei nem vetettek be tengeralattjáróvadász repülőgépeket a Hormuzi-szoros, a Perzsa-öböl és az Ománi-öböl fölött, ami azt jelentette, hogy ha nem követik a Tareghet amint elhagyja állomáshelyét és észrevétlenül kilopakszik a Perzsa-öbölbe, ott már sokkal nehezebben tudták volna megtalálni.

- Úgy tűnik hajókázni fogunk - jelentette be a kapitány. A Miami harminc percen belül teljes készületségben kifutott az öbölbe, több mint négy heti tétlenség után.

Amíg a Taregh a felszínen haladt, viszonylag könnyű volt követni. A többi hajó kitért az útjából, így egyenesen haladhatott, hatalmas tompa orra és széles törzse pedig azt jelentette, hogy nagy fordulatszámra kellett pörgetnie a hajócsavarjait. A Tareghet két vontatóhajó kísérte a forgalmas Hormuzi-szoros közepe felé. Az egyik vontatóhajó később le is vált, zaja segített elrejteni a Miami saját zaját. A Miami 12000 yardra növelte a távolságot, éppen csak maximális szonár hatósugáron belül haladva.

A Taregh végre megkezdte a süllyedést, igaz a legszerencsétlenebb helyen, ott, ahol a legsekélyebb volt a szoros, Bandar-Abbasz és a Qeshm-sziget kelet csücske között. A Miami éppen csak periszkópmélység alatt tudott haladni, a Taregh lassúsága miatt pedig még nehezebb volt tartani az irányt. A csatorna forgalma is növekedett, a Qeshm-sziget ugyanis forgalmas kőolajlelőhely és feldolgozó volt, a tengeri kereskedelem éjjel-nappal sűrű volt. A Miami még azután is tartotta a 1200 yardos távolságot, hogy úgy tűnt a Taregh szinte nem is mozdult. Hirtelen rengeteg látogatója akadt a Tareghnek, nagy, lassú mozgású hajók vették körül az iráni tengeralattjárót; valószínűtlennek tűnt, hogy az iráni haditengerészet hagyná, hogy ennyi látogató kerüljön a hajója közelébe.

- Mi az ördög folyik itt? - dünnyögte a kapitány. - Kiszolgáló hajók?

- A francba, vissza fog fordulni - mondta az elsőtiszt. - Valami elromolhatott és visszavontatják a kikötőbe.

- Nincs akkora szerencsénk - mondta a kapitány. - Ki tudja? Tartjuk a távolságot amíg megtudjuk, mire készül.

Nem kellett sokat várni, a Taregh hamarosan tizenkét csomóra gyorsított, nyomában a Miamival. A gőzturbinák ilyen sebességnél már biztonságosabban hajtották előre a Miamit. A kapitány megnyugodott kissé, bár igazán csak akkor örülhet, ha maga mögött tudhatja a Hormuzi-szoros furcsa, barátságtalan vizeit. A szoros meleg, szennyezett, felkavarodott üledékű vizei néha a bolondját járatják a műszerekkel, s így nehezebb volt tartani az irányt és a mélységet is. A Taregh egyre gyorsabban haladt, már több, mint tizenöt csomóval, a Miami pedig annál stabilabban...

- Kormányos a hídnak

A kapitány bekapcsolta az interkomot.

- Itt a híd.

- Gond van. Vészleállást javaslunk.

- Leállni - adta ki a parancsot azonnal a kapitány. Ha a fedélzetmester, vagy a kormányos vészleállást javasol, akkor azt az ember előbb végrehajtja, utána gondolkozik el rajta. - Remélem, csak vaklárma. Úton vagyok.

Sietve átment a kormányosi állásba, ahol mindkét kormányos kinyújtott karral markolta a repülőgépek botkormányához hasonló rudakat, s látszólag minden igyekezetükre szükség volt, hogy stabilan tartsák a hajót. A fedélzetmester mögöttük állt, a navigációs, hidraulikus és pneumatikus műszerek kijelzőit kísérte figyelemmel.

- Mi az ördög folyik itt?

- Azt hiszem beleakadtunk valamibe - felelte a fedélzetmester. - Nagy nyomás nehezedik a kormányokra és egyre lassabban reagál.

- A fenébe - dünnyögte a kapitány. - Vissza kétharmaddal - a kapitány megvárta,

hogy teljesen megálljon a hajó.

- Hajtómű leáll, kormánylapátokat középállásba.

- Hajtómű leáll... kormány közepen... kormány középállásban, uram - jelentették a kormányosok.

A Miami külső hídján egy nyomáskiegyenlített fülkében zártláncú videokamera állt, a fedélzetmester és a kapitány ennek a képét tanulmányozták éppen. És valóban, egy nagy, fekete háló borította be a tengeralattjáró orrát. A háló akkora volt, hogy a hídig ért, s a kamerát elforgatva láthatták, hogy már a kormánylapátokra is rátelepedett. A híd mögött tovább folytatódott, még a tengeralattjáró fölött volt ugyan, de lassan ráereszkedett a vezérsíkokra, de a végét még mindig nem látták.

- Azthiszem, egy nyavalyás halászhálóba akadtunk, uram - dörmögte a fedélzetmester. - Megvan akár háromszáz méter is. A japán halászhálók akár tizenkét mérföld hosszúak is meglehetnek.

- Ez lehetetlen... egy halászhálóval nem lehet megállítani egy hétezer tonnás tengeralattjárót - mondta a kapitány. - Mellesleg mi a fenét keresne egy halászháló egy forgalmas szorosban? Ki...?

A válasz egyértelmű volt: az Irániak amerikai tengeralattjáróra vadásztak.

- Egy bűvárosztag öltözzön be és várjon a parancsra. Úgy tűnik, a tat még tiszta. Lássuk, ki tudunk-e tolatni alóla. Hátramenet.

De már elkéstek. Ahogy lassan elindultak hátrafelé, a háló még gyorsabban kezdett ereszkedni és percek alatt elérte a hátsó vezérsíkokat.

- A fenébe, a hajócsavarnál van - dűnnyögte a kapitány.

- Akkor búcsút mondhatunk a hálónak, uram - felelte a fedélzetmester. - A hajócsavarok akár acélkábelt is eltépnek.

Tévedett. Ahelyett, hogy darabokra szakadt volna, a háló lazán körbetekeredett a lapátokon.

- Mi a fene... leállni, leállni! - kiáltotta a kapitány. - Jézusom, miből van ez a háló? Lassan előre, lássuk, le tudjuk-e tekerni - a próbálkozás hasztalan volt, a háló addigra rágabalyodott a lapátokra.

- A franchba, a franchba... rendben, úgy tűnik, ki kell küldenünk a bűvárokat - mondta. - Amint kivágtuk a hajócsavarokat, lesüllyedünk a fenékre és északra megpróbálunk kioldalogni a háló alól... Figyelem a teljes legénységnek. Úgy tűnik, hálóba akadtuk, a bűvárok főnöke jelentkezzen a hídon, bűvárok készüljenek föl merülésre.

- Szonár a hídnak, nehéz, nagysebességű csavarok három-kettő-zéró irányból, távolság nyolcezer yard és gyorsan közelítenek. Nagyobb járőrhajók, vagy kisebb korvett, esetleg fregatt. Helikopterzajokat is fogok alacsonya a víz fölött - nemsokára meghallották az első hangbólya jellegzetes pendülését alig néhány száz méternyire - megkezdődött a tengeralattjáróvadászat. A következő bólyák már sokkal közelebb értek a vízbe; megtalálták őket. A járőrhajóhoz hamarosan újabbak csatlakoztak, mind a Miami felé közeledtek.

A kapitánynak leesett az álla a csodálkozástól. Nem egyszerűen véletlen balesetről volt szó, hanem egy szándékosan fölállított csapdáról. Az irániak egy szakításbiztos hálóval egyszerűen kihalásszák őket a Hormuzi-szorosból és a Tareghet használták csaléteknek.

- A rohadékok, megtaláltak minket - mondta a kapitány. Megnyomta a hangosbeszélő gombját. - Kapitány a rádiósoknak, küldjenek föl egy antennabólyát és kezdjenek segélykérő jeleket küldeni azonnal.

Három perccel azután, hogy a bólya a felszínre ért és elkezdte sugározni a jeleket, az első mélyégi bomba a vízbe csobbant a csapdába esett tengeralattjáró fölött.

KORMÁNYZÓI PALOTA, PEKING

KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG

1997. JÚNIUS 25., SZERDA, HELYI IDŐ SZERINT 03 ÓRA 01 PERC

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 14 ÓRA 01 PERC)

A Honvédelmi bizottság ülése hangos üdvrivalgásban és tapsviharban tört ki, amir a TV-készülékek képernyőin megjelentek az első híradások. A CNN reggeli hírműsora - aminek adását a tajvani konfliktus óta a Kormányzói Palota minden TV-jén figyelemmel kísérték -, egy videofelvétellel indított, amit az iráni haditengerészet készített a Hormuzi-szorosban történekekről. A képen egy amerikai atomtengeralattjáró látszott, amit hatalmas háló burkolt be; ezzel fogták el, amint éppen kémkedett Bandar-Abbász közelében. A tengeralattjáró körül mindenütt iráni hadihajók úsztak, fedélzetükről számtalan géppuska meredt a tengeralattjáró felszínén tarkóra tett kézzel térdeplő amerikai tengerészekre. A felvételt az iráni hírszolgálatnak továbbították, ahonnan egyenesen átadták a képet a CNN teheráni sajtókirendeltségének, onnan pedig egyenesen műholdra sugározták az Egyesült Államokba és világszerte.

A teremben Szun Ji Guoming volt a legbüszkébb a hírek hallatán. Miután sikeres bombázótámadásra vezette Kínai Tajpej ellen a légierőt (és végrehajtotta a kettős nukleáris rakétatámadást Észak- és Dél-Korea ellen, amiről még Csiang Ce-Min kabinetjéből is kevesen tudtak), diadalmas győzőként térhetett vissza Pekingbe, ahol Csiang Ce-Min személyesen fogadta és köszöntötte a Kínai Kommunista Párt Politikai Bizottságával együtt. Az iráni események már csak hab volt a tortán.

Szun azért volt büszke a fejleményekre, mert ő javasolta a csapdát. Már évekkel korábban kitervelte, hogyan lehetne kevlárból készült hálókka ellenséges tengeralattjárókra vadászni. A kevlár könnyű volt, mint a műanyag, de erősebb az acélnál és egyetlen ilyen háló jüan-milliókba került, de Irán, Észak-Korea és néhány szövetséges állam boldogan osztozkodott a költségeken. A csapda egyszerű türelemjáték volt: csalogató célpontot kínálni az ellenség tengeralattjáróinak, aztán kiteríteni a hálót és reménykedni, hogy egy óvatlan és öntelt tengeralattjáró kapitány belevezeti a hajóját.

A jókedv akkor hágott a tetőfokra, amikor a képsorok egy ütött-kopott halászbárkára közelítettek, amit az iráni haditengerészet a közelbe engedett; a két halász, letolta rongyos nadrágját és az öböl vizébe pottyantották a széket a tengeralattjáró mellett. Mások mindenféle szemetet dobáltak a tengeralattjáró felé, néhol amerikai zászlókat égettek és az öböl vizébe vetették. Az egyik felvételen rövid ideig egy amerikai antennabólyát is mutattak, ami akkor szakadhatott le a tengeralattjáróról, amikor a mélységi bomba fölrobbant a közelében.

- Nagyszerű, nagyszerű! - kiáltotta Csiang Ce-Min tapsolva. - Csaknem szégyenlem magam az amerikai elnök és a tengerészek helyében! Rajtuk nevet az egész világ! Fogadta a Politikai Bizottság és a Honvédelmi Bizottság tagjainak gratulációit, aztán Szun tengernagyhoz lépett.

- Tengernagy, mit gondol, mit tesznek az irániak az amerikai foglyokkal?

- Már kapcsolatba léptem az iráni vezérkari főnökkel - felelte Szun kicsit szomorkásan. - A légénységet kémkedéssel fogják vádolni és letartóztatják őket, a hajót pedig lefoglalják. Nagy fogás ez Iránnak, ezzel visszafizetnek az Egyesült Államoknak azért, amit a Khomeini repülőgép hordozóval tettek, amikor az ő kezükben volt. Idővel elengedik az embereket és visszaszolgáltatják a hajót, de előtte minden szegletét átvizsgálják és lefotózzák.

- Csalódottnak tűnik, tengernagy - mondta Csiang. - A nemzetközi egyezmények megszegése nyilvánvaló. Talán nem kellene megfizetniük a bűneikért?

- Úgy gondolom, sokkal súlyosabban megfizetnek érte most ahhoz képest, amit az irániak tehetnek velük - felelte Szun. - Egy védtelen tengeralattjáró elpusztítása kegyetlenség lenne és Irán elveszítené a tekintélyét a világ szemében. Szun Cu arra tanít, hogy az ellenség taojának ártani fájdalmasabb, mint a seregeiket elpusztítani. Udvariisan javasoltam, hogy eresszék el az amerikaiakat, de nem hiszem, hogy hallgatnának rám. Talán ha ön, miniszter elvtárs személyesen fölhívna Khomeini Ayatollahot, hallgatna önre.

Kínai és Irán szoros katonai szövetséget kötöttek, az együttműködés pedig egyre szorosabb lett a Khomeini, most már Mao Ce-Tung anyahajót ért sérülések ellenére is.

- Nos, legyen... úgy teszek, ahogy javasolja, tengernagy elvtárs - felelte Csiang mosolyogva. - Természetesen nyilatkozatot teszek közzé, amelyben felelősségre vonom Martindale elnököt a tengeralattjáró miatt.

- Javasolhatnám, hogy a kommuniké után a CNN vagy a Britt hírcsatornák valamelyikén élő adásban követelje, hogy kérjenek bocsánatot? - tette hozzá Szun. - Semmi sem kavarja föl jobban az amerikai közvéleményt, mint egy

kierőszakolt bocsánatkérés, különösen egy ázsiai, vagy közel-keleti országtól. Ez segítene megerősíteni a Martindale katonai és külpolitikai diplomáciájával szembeni ellenállást.

- Nagyszerű... ennek megfelelően fogunk eljárni - mondta Csiang vidáman. Újabb gratulációkat fogadott a kabinet tagjaitól, aztán visszafordult Szun felé. - Tehát mi a következő lépés?

- A feladatom csaknem véget ért, minszter elvtárs - mondta Szun. - A célom az volt, hogy leszámoljak a Csung Kuót veszélyeztető amerikai fenyegetéssel és megalapozzam Formoza visszafoglalását. Ezzel vége a munkámnak.

- Vége... a feladatának? - kérdezte csaknem riadtan Csiang. - Hiszen még vissza sem foglaltuk a szigetet és a világ összes hadserege teljesriadókészültségben van miattunk.

- Csin tábornok és a Népi Felszabadító Hadsereg kénye-kedve szerint visszafoglalhatja bármelyik szigetet - felelte Szun. - Ellenállással nem kell számolniuk. Én azonban béketárgyalásokat, barátságos jobb nyújtását és újraegyesítést ajánlanék föl.. úgy vélem, elvárásaink Formozán nagyon hamar az egyesítés mellett döntenek. A lázadó nacionalisták haderejének megsemmisítése és a nyugati szövetséges struktúra meggyengítése Ázsiában azt jelenti, hogy védtelenek. Vagy az újraegyesítés mellett döntenek, vagy... meghalnak.

- És az amerikaiakkal mi a helyzet, tengernagy elvtárs? - kérdezte Csiang. - Nem kell számolnunk az amerikai hadsereg megtorlásával? A fenyegetés nem szűnt meg.

- Az Egyesült Államok nem mer megtámadni minket.. a rossz oldalra kerültek és a világ soha nem fogja megbocsájtani nekik, ha most megtámadnak - felelte Szun határozottan. - A Koreai Néphadsereg a demilitarizált zóna mentén gyülekezik és valószínűleg támadni fognak, és most, hogy az irániak elfogtak egy kémtegeralattjárót, újabb bizonyítékát adták az amerikai agresszióknak és ezzel a konfliktusveszély megnőtt a Perzsa-öbölben. Tajvan nem olyan fontos Amerikának, mint Korea, vagy a Perzsa-öböl.

- Nyilvánvalóan igaza van - jegyezte meg a Politikai Bizottság egyik tagja. - Az Egyesült Államok közvetlenül nem fenyegeti Kínát. A nukleáris rakétákat és a bombázóikatriadókészültségbe helyezték ugyan, de még a törvényhozóik is ellene vannak a bevetésüknek és tárgyalásokat sürgetnek. Talán még Martindale elnök Tajvant elfogadó nyilatkozatát is megtámadják.

- Nem tudhatjuk, hogy mi fog történni Washingtonban, elvtárs - jegyezte meg Szun Ji Guoming. - Mindent összevetve azonban Amerika zavarodott és megoszlott, összezavarta ázsiai szövetségeseit is. Nem tud szembeszállni velünk.

- És mi a helyzet a kimoji invázióval? - kérdezte Csiang. - A katonáink türelmetlenek és bármikor készek dicső csatába vonulni. Miért ne támadnánk most?

- Fönnáll a veszélye a háttérsugárzásnak az atomrakétákból? - kérdezte a Politikai Bizottság egyik tagja. - Ezért nem támadunk?

- Nem a sugárzás miatt, elvtárs - felelte Szun. - Azért nem támadunk, mert nincs szükségünk rá.

- Hogyan...?

- Szun Cu arra tanít, hogy a győzelemhez az ellenség taoján át vezet a legjobb út, nem pedig városain és seregein keresztül - magyarázta Szun. - Háromszázezer katonánk állomásozik a Kimoj-öbölben támadásra készen. Bármikor elfoglalhatjuk a szigetet és foglyul ejtethetünk ötvenezer tajvani katonát. A háborút tehát már megnyertük, elvtársak. Kardunk hegye az elleség mellkasának feszül, nem kell a szívükbe mélyesztenünk, hogy fitogtassuk a hatalmunkat. A lázadókat legyőztük, de az lenne a jobb, ha ők adnák meg magukat. Bármelyik pillanatban számítok a kapitulációjukra.

A FORMOZA-SZOROS FÖLÖTT, XIAMEN KÖZELÉBEN
FUJIAM TARTOMÁNY, KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG
UGYANEBBEN AZ IDŐBEN

A támadás egyetlen AIM-120 Scorpion rakétával kezdődött, de ez volt a leghalálosabb, mert a kínaiak Il-76-os radar-felderítő gépét lőtte le, ami

Quanzhou közelében, a Formosa-szoros fölött járőrözött. Ez a gép volt hivatott irányítani a légiközlekedést Fucsou és Shantou, valamint a Formozán állomásozó kínai seregek között. Az EB-52 Megafortress harminc mérföldnyire, alig harminc méternyire a víz fölött repült, 360-fokos radarjával az Il-76-os üzemanyagtartályát vette célba, a Scorpion pedig pontosan a jobb szárny tövében találta el a szovjet gyártmányú gépet. A szárny azonnal leszakadt és az Il-76-os 22 főnyi legénységével spirálban a szoros vízébe zuhant. Másodpercek alatt Kína csaknem teljes hosszútávú megfigyelőképesége megsemmisült.

A találatot David Luger vitte be, s ha nem lett volna elfoglalva újabb célpontok utáni kutatással, talán fölugrik a helyéről és ujjongásban tör ki. A gyilkolás azonban éppen csak megkezdődött.

A Kaj-San titkos légitámaszpontjáról való bizonytalan fölszállás és a repülésbiztonság miatt a Megafortress csak könnyű teherrel indult útnak. A bombatér két forgóvázak rakétaindítójában négy-négy Wolverine és kettő-kettő Striker támadórakéta volt vegyesen, hogy a támadást akkor is folytatni tudják, ha az egyik forgóváza beragadna. Ezen kívül két Striker rakéta lógott a szárnyakról és négy-négy AIM-120 Scorpion, ezúttal nem vittek magukkal Stinger légiaknát. A fegyverzet normál körülmények között elérte a 6 tonnát, de hogy még több súlyt takarítsanak meg, tartalék üzemanyagot sem vittek magukkal, ezzel újabb 25 tonnát nyertek.

- Legénység készüljön föl rakétaindításra - jelentette be Patrick McLanahan. - Négy Wolverine indítása következik. Érkező radarjelek... radar készenlétben.

McLanahan harminc másodperces műholdas frissítést töltött le a navigációs komputereknek, hogy a lehető legpontosabb adatokkal rendelkezzen a rendszer az indítás előtt. Aztán egy három másodperces támadóradar-fixszel ellenőrizte a navigációs számítógépek pontosságát és összehasonlította a két célkeresztet a képernyőn. Mikor fedésbe hozta az előre beprogramozott célponttal, az eltérés csak tizenhét méter volt. Úgy döntött, hogy elfogadja.

- Kilövési pont rögzítve, bombatér ajtaja nyílik - bekapcsolta a parancsnoki mikorofont. - Wolverine indítást végrehajtani.

FIGYELEM, RAKÉTAINDÍTÁS FOLYAMATBAN, jelentette a számítógép és automatikusan visszatartotta az indítást, amíg a parancsot megerősítették.

- Wolverine indítást végrehajtani - ismételte meg McLanahan.

KILÖVÉS FOLYAMATBAN, FIGYELEM, BOMBATÉR AJTAJA NYÍLIK, felelte a számítógép női hangja. A Megafortress bombatérének ajtaja visszasiklott a gép törzsébe és az elülső forgóvázak indító eleresztette az első AGM-117 Wolverine-t. Nyolc másodperces időközönként három további Wolverine-t oldott le, megosztva a két forgóállványról. A rakéták lassú ereszkedésbe kezdtek, miközben a fedélzeti számítógépek fölmérték a légnyomást és ellenőrizték a repülési paramétereket, aztán beindították a turbináikat, teljes sebességre gyorsítottak és a célpontok felé vették az irányt. Az 500 mérföldes óránkénti sebességgel száguldó rakéták menet közben további navigációs adatokat vettek a GPS műholdról, módosították az irányukat a Megafortress komputerének repülési tervei szerint.

A Wolverine-ek három töltettel és egy ellenséges radar kiszűrésére alkalmas szenzorcsomaggal lettek felszerelve. A töltetek rakétái infravörös és radarkövető érzékelőkkel rendelkeztek, ezek segítségével álltak rá az ellenséges radarra, ami után az egyik infravörös érzékelő automatikusan megkereste a radarállomás hordozóját, legyen az épület, vagy teherautó és a célpont koordinátáit a rakéta navigációs komputerébe küldte. Két fegyveröblében összesen tizenhét páncceltörő "korong" lapult, egy pedig tizenkét Sky Masters ADM-151 álcázót tartalmazott. A Wolverine-ek Jon Masters NIRTsat műholdas útvonaladatai alapján haladtak, ami jelezte az ismert mozgó SA-5 légvédelmi rakéták helyzetét, a Honggi-2 SAM és a légvédelmi nehézütegek elhelyezkedését. Amint a mozgó légvédelmi ütegek feltételezett hatósugarán belül kerültek, a Wolverine-ek kioldottak egy álcázót. Az álcázók különleges kiképzésű siklók voltak, amiket saját jeladóval szereltek föl és egy radarállomás számára igazi vadászgépeknek tunktek; egy kínai radarkezelő hirtelen azt vette észre, hogy ellenséges gép tűnt elő a semmiből, éppen a feje fölött. Mikor a légvédelem aktiválta a célkövetőket és ráálltak a jeladóra, a Wolverine-ben elhelyezett szenzorok érzékelték a jelet és rögzítették a sugárzás helyét, ezt összevetették a műholdas adatokkal és ez alapján módosították a pályájukat.

A Wolverine a célterület fölé ért és kiszórta a páncceltörőit. A kis korongocskák infravörös érzékelőkkel rendelkeztek és rézrudakat tartalmaztak; amint elhagyták a Wolverine-t, pörögni kezdtek. Ha az infravörös érzékelők

jármű méretű tárgyat jeleztek, fölrobbantották a tölteteiket, ami megolvasztotta a rezet és kilőtte a céltárgy felé. Az olvadt fémgolyók akkora sebességgel haladtak, hogy könnyedén áttörték a járművek fémburkolatát, még kisebb tankokét is.

A Wolverine-ek a beprogramozott útvonalak mentén kiszórták álcázóikat, aztán ráálltak a légvédelem radarjelére, amint az befogta az álcázót és mindegyik fölött ledobtak egy korongot. A Wolverine-ek tucatnyi célpontot képesek voltak megsemmisíteni ezzel a módszerrel, tehát a négy cirkálórakéta, harmincszor harminc mérföldes területen belül csaknem ezernyi célpontra nézve voltak veszélyesek. A korongok pusztító eredményességgel végezték a dolgukat, mivel nemcsak légvédelmi rakétatámaszpontok forogtak veszélyben, hanem bármilyen jármű százméteres körzeten belül: csapatszállítók, teherautók, még kisebb épületek is, minden, ami elegendő hőt sugárzott magából. Az olvadt réz átégette a célpont külső kérgét, s addigra már eléggé lehűlt ahhoz, hogy a megkeményedett mag a következő kemény felületen darabokra tört. Legtöbbször ez azt jelentette, hogy amint a lövedék áttörte a jármű burkolatát és szétrobbant, a sok apró szilánkjá még ide-oda pattogott a belső térben, szinte szétszaggatva mindent, ami az útjába került.

A Wolverine-ek pusztító támadása akkor vált láthatóvá a Megafortress utasainak, amikor elérték a partvonalat. A kora esti sötétségben számtalan apró vörös fényvillanást láttak az égen, ahol a korongok szétrobbantak, s nemsokára sárgás fények jelezték egy-egy teherautó, vagy bármilyen más jármű robbanását. Néha nagyobb, másodlagos detonációk utaltak arra, hogy a korong egy rakétakilövő fölött lépett működésbe és pusztítása nyomán maguk a rakéták, vagy földi lőszer kapott találatot. Amint a Wolverine-ek fegyveröblei kiürültek, megkeresték a következő célpontot, rárepültek és belecsapódtak.

A végeredmény több, mint ötven radarállomás és rakétakilövő volt, többsége elpusztult, a maradék egy időre működésképtelenné vált; további háromszáz különféle jármű kapott találatot, valamint nagyjából ezer halottja és sérültje volt a támadásnak.

A Megafortress azonban csak a kezdet volt, az igazi pusztítást a nyomában egyszerre több irányból érkező tizenkét tajvani F-16-os végezte. A Kínai Köztársaság F-16 Fighting Falconjai - négy kivételével az összes - egészen addig vártak a Megafortress mögött pár percnyire, amíg az kilőtte az Il-76-os radargépet és a Wolverine-ek elkezdtek a földi radarok bombázását. Kettesével, összesen hat kötelékben, negyven mérföld széles sávban érkeztek száz méter magasságban a Formosa-szoros felől. Bár a radarállomások hat perccel korábban észrevették az összes F-16-ost, semmit sem tehettek: a Wolverine-ek akkor már javában támadták a kilövőállásokat és radarokat.

A Megafortress Wolverine-támadása elpusztította a Kimoj öbölben gyülekező kínai inváziós sereg légvédelmi állásait és az összes nagyobb járművet, amit talált, az F-16-osok feladata pedig az volt, hogy elpusztítsák, vagy szétszórják a körülbelül háromszázezer katonát, akik át akartak kelni az öblön. Az F-16-osok hat 400 kilós CBU-59 APAM fűrtbombát vittek magukkal, ezek mindegyike 670 darab félkilós bombácskát szórtak szét egy nagyobb stadionnyi területen. Amikor a CBU-59-esek hatékonyságát számítógéppel szimulálták annakidején, egy F-16-osnyi ilyen fűrtbomba 105000 négyzetméternyi területet képes volt beteríteni. A bombácskák egy része becsapódáskor robbant, mások időzítve voltak, vagy aknaként működtek. Robbanásuk tíz méteres körzeten belül halálos volt, egyetlen ilyen el tudott pusztítani egy teherautót, kisebb tankot vagy bármilyen hasonló járművet. Mivel a kínai partraszálló seregek vagy teherautókban, tankokban utazva haladtak a Kimoj öböl mentén, vagy sátrakban töltötték az éjszakát, gyakorlatilag a teljes állomány a szabad ég alatt tartózkodott, teljesen kitéve a bombák hatásának. Az elszórt, működőképes légvédelmi könnyű tüzérségtől eltekintve az F-16-osok ellenállás nélkül bombázták végig a tábort. Az ágyútűz eltalált egy F-16-ost, pilótája kénytelen volt katapultálni, de előtte még sikerült a Kimoj-öböl túloldala felé irányítania a gépét, s így csaknem a tajvani járőrök karjaiban landolt.

- Irányunk kettő-nyolc-három, öt perc harminc másodperc a következő irányváltoztatásig- jelentette McLanahan a személyzetnek. Xiamentől negyven mérföldnyire délnek lépték át a kínai partvonalat; a navigációs pontnál délnek és nyugatnak fordultak tartani Zhangzhou városa felé, a Boping és Wuyi-hegység mentén. - Legkisebb biztonságos magasság 1650 méter. Magas terep tizenkét óránál húsz mérföldnyire.

A lombkoronák fölött nem sokkal repültek, az EB-52-es COLA-jának segítségével, ami műholdas adatok alapján, az aktuális helyzetük és az útvonaluk összevetésével meghatározta a legalacsonyabb magasságot. Ehhez hatalmas méretű domborzati adatbázis állt a rendelkezésére, melyet számítógép segítségével, figyelembe véve az ismert mesterséges tereptárgyakat is kiszámította azt a magasságot, ahol még a radarok optimálisan nem érzékelték a bombázót.

- Banditák tizenkét óránál, magasság és távolság egyelőre nem elérhető - kiáltotta Luger. - Most jön... megközelítő távolsága negyvenegy mérföld és gyorsan közeledik... sebesség ötszáz csomó. Azt hiszem, néhány kínai Szu-27-es akadt a körzetben, fiúk... és az egyik mintha kiszúrt volna bennünket.

KORMÁNYZÓI PALOTA, PEKING
KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG
UGYANEbben AZ IDŐBEN

A Kínai Kommunista Párt Politikai Bizottságának néhány tagja csatlakozott Csiang Ce-Minhez és gratulált Szun Ji Guomingnak, miközben Csiang folytatta Szun dicséretét kollégái előtt.

- Zseniális elmére vall, hogy újabb koreai konfliktus esélyét robbantotta ki a nacionalisták elleni támadással egyidőben. Kínai Tajpej problémája bizony eltörpül egy újabb koreai háború eshetőségéhez képest.

- A világhoz intézett beszédében javasolom, hogy említse meg, följánlja, hogy közvetítő szerepet vállal a két Korea közti konfliktus békés rendezéséhez. Talán még azt is megemlítheti, hogy nem támogatja katonailag Kim Jong-il elnököt, amennyiben nem hajlandó tárgyalasztalhoz ülni - javasolta Szun. - Ez talán megakadályozza Dél-Koreát, hogy támadjanak. Természetesen, ha a Dél, vagy az Egyesült Államok támadja meg először Észak-Koreát, kilátásba kell helyeznünk, hogy minden rendelkezésünkre álló fegyverrel támogatni fogjuk Kim elnököt. Ugyanez vonatkozik az iráni konfliktusra, ha kialakulna; följánlhatjuk, hogy meggyőzzük Iránt a békés rendezésről, cserébe nagyobb befolyásért a körzetben. Csiangot láthatóan lenyűgözték Szun elképzelései.

- Még mindig alig hiszem el, hogy nukleáris fegyvereket vetettünk be a nacionalisták ellen, még az Egyesült Államokkal szemben is és nem fenyeget a megtorlás veszélye. Mi történhetett a rettegett amerikai hadigépezettel?

- A gépezet még mindig ott van, miniszter elvtárs és még mindig hatalmas - figyelmeztetett Szun. - Az amerikai tengeralattjáró valószínűleg már hetek óta ott bújkált Bandar-Abbasz környékén és biztos vagyok benne, hogy vannak még amerikai tengeralattjárók a partmenti katonai támaszpontjaink környékén is, amiket eddig még nem vettünk észre; talán még atomfegyvereik is vannak. Ha pedig Amerika bizonyítékot talál rá, hogy mi tettünk atombombát az Independencere, könnyen háborúba keveredhetünk az Egyesült Államokkal. Amíg Martindale elnök és vezérkara nem talál valódi célpontot, nem támadhatnak anélkül, hogy rájuk sütnék az agresszor bélyegét; márpedig ettől a szótól mindennél jobban félnek az amerikaiak. Nem szabad meggondolatlanul cselekednünk, továbbra is bizonytalanságban kell tartanunk Martindale-t.

- Kitűnő tanács, Szun elvtárs - mondta Csiang elégedetten. Ekkor egy szárnysegéd jelent meg Szun mellett, mélyen meghajolt Csiang Ce-Min előtt és egy üzenetet nyomott Szun kezébe. - Megbízható és értékes tanácsadónak bizonyult. Szorgos munkáját nem hagyja figyelmen kívül a Párt.

- Köszönöm, miniszterelnök elvtárs - mondta Szun. Az üzenetre pillantott, aztán folytatta. - Megtiszteltetés számomra, hogy végrehajthatom a... Mi az ördög?

- Mi az, Szun elvtárs?

- A Xiamen-öbölben állomásozó kimoji partraszálló csapatokat légitámadás érte! - tört ki Szun Ji Guoming. - A légvédelmi állomásokat, rakétakilövőket... nagyobb támadásnak tűnik. De honnan? Honnan jöttek?

- Mi a helyzet a veszteségekkel? - kérdezte Csiang elnök elakadó lélegzettel. - Megállítottuk őket? Vannak veszteségeink?

Szun Ji Guoming gondosan végigolvasta az üzenetet, szeme egyre jobban

elkerekedett, állkapcsa megfeszült, végül reszkető hangon válaszolt.

- A légvédelmi állások... precíziós találatokat kaptak, valami páncéltörő fegyverből, ami a légvédelmi radarjainkat fogta be. További repülőgépek, feltételezés szerint tajvani F-16-os vadászbombázók fűrtbombákkal támadták a felvonulási terepet. A veszteségek... feltételezések szerint magasak.

- Magasak? Mennyire? Hány ember vesztettünk?

- A jelentésben nem áll, uram - magyarázta Szun. - Úgy tűnik, ez egy előzetes jelentés...

- Hogy érti ezt, tengernagy? - fakadt ki Csiang. - Nagy veszteségeink vannak, de nem tudja, mekkorák? Honnan jött a támadás? Mintha azt mondta volna, hogy a nacionalista légierőt elpusztítottuk.

- Valóban elpusztítottuk, uram - magyarázta Szun, miközben agyában kavargtak a gondolatok. - Biztos vagyok benne. Minden nagyobb légitámaszponton nukleáris rakétát lőttünk ki és minden más lehetséges kifutópályát hagyományos fegyverekkel lőttünk. A támadásnak máshonnan kellett érkeznie, talán Dél-Koreából, Japánból, vagy a Fülöp-szigetektől.

- De ezek az országok mind kijelentették, hogy nem támogatják a lázadókat, vagy az Egyesült Államokat - szólt közbe Csi Hao-Tian védelmi miniszter. - Megígérték, hogy az ő területükről nem engedélyezik az Egyesült Államoknak, hogy támadást indítson ellenünk.

- Akor a támadók Formozáról jöttek - mondta Szun. - nem tudom, hogy sikerült ellopakodniuk a radarrepülőgépeink mellett és kikerülniük a légvédelmünket, de nem tudják elpusztítani a teljes légierőnkét. A Tu-16-os nehézbombázóim készenlétben állnak... parancsot adok egy újabb bombatámadásra, de ezúttal polgári repülőtereket és minden lehetséges bázist támadni fognak, bármit, ami képes egy F-16-os indítására.

- Cselekedjen - parancsolta Csiang. - Azonnal hajtsa végre a bombázást. Késlekedés nélkül megtorlást kell eszközölnünk a nacionalisták ellen.

- Igen, uram - felelte Szun megkönnyebbülten, hogy az elnök és a Politikai Bizottság nem őt akarja felelősségre vonni. - Engedélyt kérek, hogy rendelkezhessek a teljes Tu-26-os bombázószázad fölött is, hogy megtisztítsák az utat a nehézbombázók előtt.

Csiang Ce-Min elbizonytalanodott. Nem örült neki, hogy Szun az új orosz gyártmányú szuperszonikus bombázókat akarja használni. A hat gép darabja másfélmilliárd jüan volt, beleértve a szükséges felszerelést, fegyverzetet, alkatrészeket, műszaki ellenőrző berendezéseket, amik a gépek fenntartásához kellettek. Általános nemzetközi felzúdulás közepette vásárolták Oroszországtól, s ez a hat gép képezte Kína legerősebb védelmi egységét. Csiang ugynakkor nem akart túl vonakodónak tűnni a Kommunista Párt tagjai előtt akkor, amikor az ország védelméről volt szó. Valószínűleg más körülmények között visszautasította volna, ám ebben a pillanatban a Politikai Bizottság minden tagja kíváncsian leste, miért tart olyan sokáig a miniszterelnöknek engedélyezni a győzelemhez szükséges eszközök bevetését.

- Rendben van - mondta végül.

- Köszönöm, miniszterelnök elvtárs - mondta Szun. - A lázadókat kellően megfenyítjük, ezt garantálhatom. Ez volt az egyetlen nagy dobásuk, de a szerencse nem fog sokáig kedvezni nekik.

Szun sarkon fordult és elszánt léptekkel kimasírozott és érezte, ahogy Csiang Ce-Min és a KKP Politikai Bizottsága aggódó és kétkedő tekintete kikíséri a teremből.

Csiang azonnal magához hívatta Csin Po Zihong tábornokot, a Népi Felszabadító Hadsereg vezérkari főnökét, aki nyilvánvaló megvetéssel nézett a távozó Szun Ji Guoming után. Qian külügyminiszter és Chi védelmi miniszter csatlakozott még hozzá és követték Csiang Ce-Mint a dolgozószobájába.

- Azonnal teljes jelentést akarok a támadásról, tábornok - utasította Csint. - Ez felfoghatatlan és elfogadhatatlan!

- Igen, miniszterelnök elvtárs - felelte Csin. - A tengernagy nyilvánvalóan elvesztette az uralmát a helyzet fölött. Azt képzelem, hogy az amerikaiak egyszerűen megfutamodnak. A helyzet igazolja, mekkorát tévedett.

- Hiszen a terve olyan jól működött.

- Hogyan, miniszterelnök elvtárs? - horkant föl Csin dühösen. - Az ön parancsa az volt, hogy a Népi Felszabadító Hadsereg foglalja vissza Csung Kuo azon területeit, ami az ősi jog szerint megilleti. A polgári és katonai veszteségeink ellenére, valamint a tekintélyünkön esett csorba dacára, amiért

nukleáris fegyvereket vetettünk be, visszafoglaltunk-e bármekkora területet is? Formoza, a tizenharmadik tartomány csaknem a földdel vált egyenlővé.

Jüanmillárdokba került mozgósítani a seregeinket, de Szun még egyetlen hadtestet sem szállított partra Kimojon, vagy Macun... Kiküldi a kis fürkészeit, de még nincs meg benne a kellő bátorság, hogy a Népi Felszabadító Hadsereget egy igazi háborúba küldje, csak ezekkel a nagy hatósugarú bombázásokkal játszadozik.

Katonáink százezrei vannak kitéve a nacioalistáknak és kapitalista gazdáiknak, súlyos csapást is mértek ránk. Talán végleg elszállt az esélyünk, hogy inváziót indítsunk. A felelősség egyedül Szun tengernagyot terheli.

- Akkor mit tegyünk - kérdezte Csiang elszörnyülködve.

- Az amerikaiak vezette támadás egyetlen helyről érkezhett csak: az Andersen Légitámaszpontból, Guamról - mondta Csin. - Hírszerzésünk egyértelműen jelentette, hogy néhány módosított B-52-es lopakodó-bombázót titokban odaküldtek. Semmi kétség, hogy még többet mozgósítottak hála Szun bombázásainak - hatásszünetet tartott, megvárta, mígy Csiang csak rá figyel. - El kell pusztítanunk az Andersen Légitámaszpontot.

- Szét akar lőni egy amerikai katonai repülőteret? - kérdezte Csiang Ce-Min elrettenve. - Direkt támadást akar indítani Amerika egyik legfontosabb csendes-óceáni bázisa ellen? Nem tehetjük meg!

- Meg kell tennünk, miniszterelnök elvtárs - sürgette Csin. - Máskülönben bármikor könnyedén megtámadhat minket a többi bombázó is. Gyorsan és határozottan le kell csapnunk - Csiang elbizonytalanodott, láthatóan még a támadás gondolata is elborzasztotta.

- Ez nem agresszió, hanem megtorlás a szárazföldi csapatainkat ért támadások miatt. Jogunkban áll megvédeni magunkat az amerikai bombázótámadásokkal szemben!

- De ennek a bázisnak az elpusztítása nem fogja megakadályozni Amerika nagy hatósugarú bombázóit - vetette közbe Chi Hao-Tian védelmi miniszter. - Most már tudjuk, hogy képesek saját, észak-amerikai támaszpontjaikról is bombázókat bevetni Irán ellen.

- Ha az Andersen Légitámaszpont kiesik, sokkal nagyobb erőket kell mozgósítaniuk, hogy megtámadjanak minket - vettette ellene Csin. - Sokkal erősebbek vagyunk, mint Irán; míg egyetlen bombázó jócskán megtizedelte Irán hadseregét, a Népi Felszabadító Hadsereggel szemben sokkal többre van szükségük. Ez csak azt segíti, hogy mihamarabb tárgyalóasztalhoz üljenek a résztvevő felek.

- Bárcsak el tudnám hinni, amit mond, tábornok - mondta Csiang. - hinni akarok benne, hogy erő alkalmazásával végre békét teremthetünk.

- Már elindultunk ezen az úton, miniszterelnök elvtárs - jegyezte meg Csin szenvtelen hangon. - Szun tengernagy érvei ellenállhatatlanok voltak, a döntést már akkor meghoztuk. Sikerült elérnie, hogy Amerikát ne támogassák a szövetségesei, de most kezd meginogni a terv, a támadások pedig egy Kína közeli szövetséges támaszpontjukról indultak. Szun tervei nem befolyásolták a Guamról indítható amerikai támadásokat. Meg kell mutatnunk nekik, hogy nem tűrjük a támadásaikat. Azonnal semlegesítenünk kell az Andersen Légitámaszpontot.

- Hogyan képzeled, tábornok elvtárs? - kérdezte Chi miniszter.

- A lehetséges legjobb módszerrel: a Dong Feng-4-es közepes hatótávú ballisztikus rakétáink segítségével - felelte Csin. - Tíz ilyen rakétánk áll riadókészültségben, amiket Jüncsuanból irányítanak és Ningxia Huizu és Nei Monggol tartományokban szórtunk szét. Javaslom, hogy mind a tíz rakétát lőjük ki Guamra, tekintetbe véve rakétáink pontatlanságát és az erős guami légvédelmet. A rakéták a kapacitásuktól függően többféle robbanófejet szállíthatnak: a legtöbb egyetlen hatvan kilotonnás robbanófejet jelent, bár néhány csak két megatonnás töltettel van ellátva, a legerősebbek pedig három hatvan kilotonnás töltettel.

Csiang Ce-Min hátrahőkölt a rendelkezésére álló tűzerő hallatán. Kína szolgálatában töltött évei során egyszer sem gondolt rá, hogy bevesse őket.

- Tudakolja meg, hogy milyen fegyvereink állnak készenlétben - mondta Csiang izgatottságtól reszkető hangon. - Nem akarom, hogy sok rakéta induljon egyszerre, nehogy az amerikaiak azt higgyék, hogy interkontinentális háborút akarunk kirobbantani. A három robbanófejes rakéták induljanak első hullámban, utána a legkisebb robbanóerejűek és utána a nagyobbak. Milyen haderők állnak még a rendelkezésünkre, amiket bevethetünk az USA ellen?

- Mind a húsz DF-5 rakétánk tartalékban marad - felelte Csin. - Ebből tíz több kisebb robbanófejjel van felszerelve, öt egyetlen egy megatonnás töltettel, a

maradék öt pedig öt megatonnás. A Dong Feng-5-ös rakétáink a legnagyobb, legpontosabb és legpusztítóbb fegyvereink; amerikai interkontinentális rakétakilövőhelyeket tudunk célbavenni velük, s ezzel együtt Észak-Amerika lakosságának kilencven százalékát. Emellett természetesen még van vagy száz H-6-os bombázónk, amik talán képesek elérni Alaszkát, vagy az Egyesült Államok nyugati partjait, ezekkel további atomtöltetű bombákat, vagy cirkálórakétákat tudunk kilőni. Ezen felül akad néhány Dong Feng-3-as mobil rakétakilövő és Q-5-ös repülőgép, de ezeket csak ázsiai célpontok ellen tudjuk bevetni, mint például Dél-Korea, Szingapúr, vagy Japán.

Csiang bólintott, de még mindig alig akarta elhinni, hogy mindezek egyetlen parancsszavára kirajzanak halálos útjukra.

- Hihetetlen - mondta elakadó lélegzettel. - A Párt ígéretet tett, hogy soha nem vetünk be elsőként nukleáris fegyvereket. Már így is megszegettük az ígéretünket, amikor kilőttük őket Tajpejre, de azzal védekeztünk, hogy egy saját lázadó tartományunk ellen vetettük be és nem másik országgal szemben. De parancsot adtam nukleáris támadásra egy nacionalista hadihajó ellen, aztán egy amerikai repülőgép hordozó és egy szövetséges állam ellen, csak azért, hogy eltérítsük az amerikaiakat attól, hogy megtámadjanak minket. Most pedig arra kér, hogy egy teljeskörű nukleáris támadást indítsak egy amerikai légitámaszpont ellen. Nem tudom, hogy képes vagyok-e meghozni ezt a döntést, tábornok elvtárs. Túl sokat kíván.

- A teljes Honvédelmi Bizottság és a Politikai Bizottság itt tartózkodott ma reggel, miniszterelnök elvtárs - emlékeztette Csin. - Hívjon össze egy rendkívüli értekezletet most azonnal. Majd én beszélek velük; ketten együtt, Szun filozofikus mellébeszélése nélkül megkaphatjuk a hozzájárulásukat, mielőtt kiadná a parancsokat.

Csiang halványan bólintott. Három perc múlva Csin Po Zihong a Legfőbb Vezér nevében összehívta a rendkívüli értekezletet, ahol előadta az amerikaiak megállítására szőtt tervét... Húsz perc elteltével már a kezében voltak a parancsok.

AZ EB-52 MEGAFORTRESS FEDÉLZETÉN UGYANEBBEN AZ IDŐBEN

- L-sávú Phazatron impulzus-Doppler radar tapogat minket - jelentette Davi Luger. - Egy Szu-27-es. Engedélyt kérek manőverezéshez és védelmi fegyverek bevetésére.

- Megadva! - kiáltotta Brad Elliott megmarkolva a botkormányt. - Tied a pálya, amíg le nem szeded a rohadékot! Csak tarts távol a sziklaktól!

Patrick McLanahan lehívta a bombázó környékének műholdas térképét a komputerre.

- Nagyon magas terep északkeletnek - mondta. - Folyóvölgy nyugat és északnyugat irányban, majdnem tengerszint.

- Akkor kezdjünk északkelettel és vigyük be a hegyek közé - mondta Luger és kezét a zavarók kézi kioldógombjára tette. - Legénység, manőverezésre fölkészülni. Pilóta, kanyarodjon jobbra!

Elliot erősen jobbra rántotta a kormányt és érezte, ahogy az EB-52 meredeken emelkedni kezd, hogy a Boping-hegység csúcsai fölé kapaszkodjon. Mikor elérte a hatvan fokos dőlésszöget, Elliott meghúzta a botkormányt, amíg megszólalt a zuhanásveszély szirénája; akkor engedett a kormányon, de tartotta a jobbforduló szögét és az emelkedést éppen a tűréshatáron. Az éles forduló kezdetekor Luger kioldott egy kis taktikai zavarót, hasonlóan a Wolverine-ek álcázójához, ami a Megafortresséhez hasonló jeleket volt képes produkálni.

- Pilóta, forduljon át - mondta Luger amikor elérték a kilencven fokos irányváltást, Elliott pedig gyorsan balra fordította a hatalmas bombázót.

A csel bevált - de csak pár másodpercig. A Szu-27-es Dopplerje "lenéz és lelő" elven működött: képes volt nagy magasságban is megtalálni az ellenséges gépet, mert az impulzusradar kiszűrte a domborzat által keltett zavarást. A Doppler megzavarásának egyik módja az volt, hogy csökkentették a céltárgy és a radar közötti zárószöget, minek következtében az ellenséges gép egyszerű tereptárgynak

tűnt a radar számára. Ha a zavarótárgyak kiszórása után kilencven fokos szögben elfordultak a Szu-27-eshez képest, akkor a Megafortress és a Szu-27-es által bezárt szög megegyezett a Szu-27-es sebességével, miáltal a rendszer kizárta a Megafortresst, mint lehetséges célpontot. Mivel a zavarótárgy sokkal jobb célpontnak minősült, és jobb szögben állt a Szu-27-eshez képest, a vadászgép radarja a zavarót jelölte ki új célpontnak.

A Szu-27-es pilótája kiválasztott egy Pen Lung-2-es radar és infravörös vezérlésű rakétát, megvárta, míg a radar rögzíti az új célpontot és már éppen megnyomta volna a tűzgombot, amikor rájött, hogy célpontja vészesen lelassult. A zavaró kívánatos célpont volt ugyan, de nem tudta fölvenni a Megafortress sebességét, így a kínai vadászgép pilótája törölte a célpontot, amint a céltárgy sebessége 300 csomó alá süllyedt: egyetlen katonai gép sem repül ilyen lassan, hacsak nem leszálláshoz készülődik. Akkor bizonyosodott meg végleg erről, mikor öt mérföld távolságból megpróbálta befogni az IRSTS infravörös kereső- és követőrendszerével. Mivel nem jelent meg a követőn, ezért csakis zavarótárgy lehetett. Megszüntette a radarkapcsolatot és újabb szélessávú keresésre adott utasítást.

Ez a késlekedés lehetőséget nyújtott Lugernek.

- Felkészülni Scorpion indításra! - kiáltotta, aztán megnyomta a hangérzékelő gombját. - Egyes számú célpontra Scorpion kilövés.

FIGYELEM KILÖVÉSI PARANCS, szólalt meg a számítógép lágy, női hangon.

- Kilövés - erősítette meg Luger.

SCORPION RAKÉTA PILONRÓL INDÍT, jelentette be a számítógép. Egy AIM-120 AMRAAM vágódott ki a jobb szárny fegyverpilonjáról, nagyjából száz méterrel magasabbra emelkedett, mint a bombázó, aztán szűk ívben a Szu-27-es felé vette az irányt. A kilövés után pár másodperccel megszólalt a számítógép.

FIGYELEM TÁMADÓ RADAR ADATÁTVITEL, s a minden irányba figyelő radar négy másodpercre bekapcsolt, rögzítette a vadászgépet és az adatokat továbbította a Scorpionnak. TÁMADÓRADAR KÉSZENLÉTBEN, jelentette be a számítógép amint lekapcsolta. Friss célpontadatokhoz jutva a rakéta aktiválta saját radarkeresőjét, azonnal befogta az egyik Szu-27-es vadászgépet, kicsit módosított az irányzékán miután a négy másodperces radarkapcsolatot érzékelő kínai vadászpilóta kitérő manőverbe kezdett, aztán fölrobbant, amint érzékelte, hogy a vadászgép a huszonkét kilós robbanótöltet halálos hatósugarán belül ért. A támadás sikerrel járt, a robbanás alig pár méterrel a Szu-27-es jobb szárnya alatt, nem messze a törzstől következett be, s a szilánkok átütötték a jobb oldali hajtóművet és a jobb szárny üzemanyagtartályát. A pilótának csak azzal sikerült megmentenie a gépet, hogy az utolsó pillanatban lekapcsolta a jobb oldali hajtóművet, mielőtt szétszaggaták volna a robbanás szilánkjai. Az értékes Szu-27-es azonban kiesett a harcból, a pilóta éppen csak annyira uralta a gépet, hogy a levegőben tartsa és visszavigye a bázisra. Ami ennél is fontosabb volt, kötelékének másik gépét utasították, hogy kísérje le a sérült gépet, mivel túl értékes volt ahhoz, hogy éjszaka, egy hajtóművel, szabálytalan terepalakzatok között segítség nélkül próbáljon leszállni.

- Elmúlt a veszély - jelentette Luger megkönnyebült sóhajtással.

- Balforduló, irány három-három-kettő, a következő irányváltásig - mondta McLanahan. - Magas terep tizenkét mérföldre. Legkisebb biztonságos magasság ebben a körzetben 1830 méter.

- Szép munka volt, Luger őrnagy - mondta Nancy Cheshire. - Úgy tűnik, megcsinálta a házifeladatát.

- Soha nem hagytam abba a tanulást, Nancy - mondta David Luger széles vigyorral.

- Még ennyi év után is olyan, mintha el sem mentem volna... - elhallgatott, ránézett az állapotjelzőkre és határozott hangon szólalt meg. - Banditák tíz és tizenegy óra között, érzékelési küszöb alatt, közelednek, de nem fogtak be. Újabb vadászok öt óránál, nincs befogás, de felénk tartanak. Körbevettek minket.

- Az egyik tengeralattjárónk fönnakadt egy halászhálóban a Hormuzi-szoros kellős közepén? - kérdezte Barbara Finegold, a szenátus többségi vezetője hitetlenkedve. - Hogy a fenébe történhetett ilyesmi?

Miközben Finegold szenátor kérdezett, az Egyesült Államok elnöke fölkelte a kandalló melletti magas támlájú székéből, visszasétált a kávézóasztal túloldalára és leült a sokkal kényelmesebb bőrfotelba. Látványosan meglazította nyakkendőjét, aztán kortyolt egyet a narancsléből, mint aki ellazulni készül, úgy tárgyal a Szenátus többségének képviselőjével.

Martindale elnök mellett Ellen Whiting foglalt helyet. Körülöttük a nemzetbiztonsági csapat: Chastain védelmi miniszter, Hartman külügyi államtitkár, és a nemzetbiztonsági tanácsadó Freeman, valamint Balboa tengernagy, az egyesített vezérkari főnökség elnöke és maga a vezérkari főnök Jerrod Hale. Finegold szenátor mellett a szenátus politikai tanácsadója, Edward Pankow, Nicholas Gant, a ház többségi vezetője és a Joseph Crane a ház kisebbségi vezetője foglaltak helyet.

- Nyilvánvalóan nem egyszerű halászháló volt. A legénység leírása alapján kevlárból készülhetett, ami egy golyóálló szövet, könnyű, mint a műanyag, de erősebb az acélnál.

- Hol kapták el a tengeralattjárót, Freeman tábornok? - kérdezte Finegold. Freeman elbizonytalanodott, de az elnök rábólintott.

- Körülbelül három mérföldnyire Bandar-Abbasztól délre, a Hormuzi-szorosban - felelte Freeman. - Ez egy forgalmas csatorna, naponta számtalan mélymerülésű hajó használja. A Miami egy Kilo-osztályú tengeralattjárót, a Tareghet követte, amikor...

- Nemzetközi vizeken tartózkodott? - kérdezte Finegold óvatosan, mintha félne a választól.

- Ez vita tárgyát képezi - mondta Philip Freeman. - Irán a Hormuzi-szoros közepéig magának vallja, plusz három mérföldnyit a szigetei körül. A Nemzetközi Tengeri Bíróság három mérföldet hagyott jóvá.

- Akkor átfogalmazom a kérdést, Freeman tábornok: Iráni vizeken volt egyáltalán a Miami? Provokáltuk Iránt bármilyen módon is?

- Szenátor, pusztán létünk provokáció Irán számára - felelte Freeman. - Igen, a tengeralattjárónk iráni vizeken járőrözött, de túlzás lenne azt állítani, hogy bármivel is provokálta volna őket a Miami maga ellen.

Finegold megrázta a fejét és elhűlve felsóhajtott.

- Egy nukleáris tengeralattjárónk egyenesen egy iráni kikötőig hajózott föl iráni vizeken? Ez olyan, mintha egy iráni tengeralattjáró fölúszott volna a Mississippi egészen New Orleansig, igaz?

- Finegold szenátor, eddig is tájékoztattuk a szenátust a hírszerzési módszereinkről - szólalt meg Chastain védelmi miniszter. - A feladat az iráni rakétahordozók nyomon követése volt. Általában Szaud-Arábiából, vagy Bahránból induló műhold vezérlésű légi megfigyelőket küldünk ki, de a Kína és Tajvan között zajló események és az Irán és közöttünk nemrégiben lezajlott események miatt nem küldhettünk repülőgépeket a körzetbe, ezért volt szükség tengeralattjáróra. Azért döntöttünk úgy, hogy egyenesen az iráni bázisok közelébe rendeljük a Miamit, mert így a Taregh nem tűnhetett el a szemünk elől, s egyúttal figyelemmel kísérhettük az iráni flotta mozgását is. Normális esetben az ilyen feladat viszonylag biztonságos. A csatorna mély és széles, a tengeralattjárók elég könnyen járkálhatnak ki-be.

- De iráni vizeken jártak, Mr. Chastain - szörnyülködött Finegold. - Háborús cselekedetet hajtottunk végre!

- Rendszeresen hajtunk végre ilyen küldetéseket, szenátor - szólt közbe az elnök. - Úgy tesz, mintha sosem hallott volna még ilyen esetről. Ez egy macskagér játék, olykor megesik, hogy valamelyik fél játékosát elkapják. Az iráni flottáról begyűjtött információk ismerete megérte a kockázatot.

- És mi történt volna, ha az irániak elsüllyeszti a Miamit, elnök úr? - kérdezte Joseph Crane. - Százharminc matróz élete árán is megérné?

Úgy tűnt, az elnök arca megrándul a kérdés hallatán. Az Independence-et elpusztító nukleáris robbanás fájdalmasan érintette.

- Nagyon sajnálom, elnök úr - tette még hozzá szenvtelen hangon.

- Mégsem süllyesztették el - válaszolt Chastain. - A hajót támadás érte,

képtelen volt manőverezni, így a kapitány helyesen döntött, amikor fölmerült a tengerlanttjáróval. Egyedül illegális behajózással vádolhatják meg és számíthatunk rá, hogy hamarosan hazatérhetnek.

- De előbb még a fél világ megcsodálhatja a tengeralattjárónkat a CNN-en, amint egy halászhálóba gabalyodott iráni vizeken! - tört ki Crane. - Az egyik legjobb Los Angeles osztályú tengeralattjárónk úgy vergődik egy hálóban, akár egy makréla, míg több tucat iráni szemetet szór rá; még azt is mutatták, ahogy egy vén trotty leszarja! Az iráni tengeralattjáró viszont mégis kicsúszott a kezünkből.

- Iránnak több esze van annál, hogy provokáljon minket - mondta Freeman nemzetbiztonsági tanácsadó. - Tudják...

- Hogy ha fölhergelnek, újabb B-2-es lopakodóbombázót küld rájuk és a szart is kirobbantja belőlük... vagy ragacsbombákat potyogtat a légitámaszpontjaikra és a hajóikra - vágott közbe Crane. - Ez történt az év elején, Freeman tábornok?

- Igen, ezt tettük, Mr. Crane - válaszolt az elnök. Freeman és Crane-t egyaránt meglepte a kinyilatkoztatás. - Igen, odaküldtem egy B-2-es lopakodót Kínán és Afganisztánon át, hogy iráni célpontokat bombázzanak és speciális, ártalmatlan bombákkal hatástalanítsák a repülőgép hordozójukat. Kielégítő volt? Crane diadalmasan bólintott.

- Még néhány kérdés és az lesz, elnök úr.

- Arra várnia kell, Mr. Crane - mondta Martindale elnök. - És szeretném, ha ezt az információt a legnagyobb titokban tartanák, mint szigorúan titkos besorolású anyagot.

- Tisztelettel, de megtagadom, uram - felelte Crane kevélyen. - Meghallgatást hívok össze a Házban, zárt ajtók mögött, ha szükséges, hogy megállapítsuk, szükséges és megfelelő lépés volt-e ilyen támadást kezdeményezni.

- Egy meghallgatás cseppet sem változtat a jelenlegi iráni és kínai helyzeten, Mr. Crane.

- Mr. Martindale, talán most, hogy végre megtudtuk, tényleg egy amerikai bombázó felelős az iráni célpontok megtámadásáért és az anyahajó megrongálásáért, inkább irán felé kellene fordítani a figyelmünket és nem a kínaiak, vagy radikalista japán szabotőrök felé.

- A kongresszusi kihallgatások megosztott kormányzatot mutatnának a külvilág felé és könnyű célpont lennénk az ellenpropagandistáknak külföldön - mondta Jerrod Hale. - Kína és Irán ettől még nem fog letérni a hadiösvényről.

- Talán akkor magát téríti le, elnök úr! - vágott vissza Crane.

- Tisztelettel, elnök úr - tartotta föl a kezét Finegold, hogy lehűtse Crane heves kitörését. - Nem vagyunk tisztában az ön álláspontjával a haderőnk alkalmazását illetően. Legutóbbi cselekedetei érthetetlenek és megmagyarázhatatlanok, a célja pedig homályosak, különösen Irán, Kína és Kínai Tajpej esetében. Szenátusi munkatársainknak szüksége van támpontokra a szándékai felől, mielőtt kidolgozhatnánk egy támogatási stratégiát.

Martindale megvetéssel nyugtázta, hogy Finegold a média által népszerűsített konvenciót követve "Kínai Tajpejként" és nem Kínai Köztársaságként, vagy Tajvanként hivatkozott a függetlenségét kikiáltott szigetországra. Az elnök számára ez sokatmondóan azt jelentette, hogy milyen messzire képesek menni emberek, különösen az ellenzék, hogy elhiggyenek bármit, ami segítene megállítani ezt a szörnyű helyzetet Kína és Tajvan, újabban az Egyesült Államok között is. Csiang Ce-Min, kínai miniszterelnök és a Kínai Népi Köztársaság jelentős nyilvánossági kampányba fogtak és kritizálták a Martindale adminisztráció döntését, amiért újra készségszintre helyezték a nukleáris arzenált, különösen az általános leszerelési egyezményekre vonatkozó korlátozások tekintetében.

Miután Kína nukleáris fegyvereket vetett be Tajvan ellen, Martindale bejelentette, hogy többszörös, MIRV töltetekkel szerelteti föl mind az ötven Peacekeeper szárazföldi interkontinentális ballisztikus rakétát és a Trident D-5-ös tengerről indítható ballisztikus rakétát. A legfelháborodottabb tiltakozás azután támadt, hogy a sajtó bejelentette, hogy mind a tizenhat B-2A Spirit lopakodó bombázót nukleáris riadókészültségbe helyezték B83-as termonukleáris szabadesésű bombával, valamint húsz B-1B Lancer bombázót AGM-89-es nukleáris robbanótöltetű cirkálórakétával és B83-as nukleáris bombákkal felszerelve. Amerika visszatért a hidegháborús játékokhoz és gyakorlatilag senkinek sem tetszett az ötlet.

- A szándékaim egyszerűek, szenátor - felelte az elnök. - Támogatni fogom Lee

elnököt és a Kínai Köztársaságot Csiang Ce-Min és Kína agressziójával szemben. A Triad nukleáris hadereje mozgósítva marad, különös tekintettel az Independence-et ért alattomos nukleáris merényletre és a Kínai Köztársaság ellen végrehajtott atomtámadásokra, valamint a Koreai-félszigeten kialakult helyzetre. Tengeralattjárónk elfogása semmit sem változtat ezen... sőt, csak tovább dűhít és megerősít abban, hogy helyesen cselekszem.

- Milyen jogalapon teheti ezt meg, elnök úr? - kérdezte Finegold. - A Tajvani Együtműködési Szerződés nem hatalmazza föl, hogy megvédje Kínai Tajpejt; nem ASEAN tagállam és nem tarozik semelyik szövetséghez sem, aminek mi is tagjai vagyunk.

- Nincs szükségem együttműködési szerződésre, sem tagságra ahhoz, hogy elkötelezzem magam egy békés, baráti demokratikus nemzet mellett, szenátor - mondta az elnök. - Azért támogatom őket, mert nem hiszem, hogy Kínának, vagy bárkinek joga lenne erőszakkal rákényszerítenie az akartatát egy másik országra.

- Elnök úr, jogi szakértőim és a számtalan összehívott tanácskozás, nem is beszélve a Kongresszusi Általános Számvevőszékről mind azt az álláspontot vallja, hogy Kínai Tajpen nem különálló nemzet, hanem Kína egyik tartománya, mint azt Peking lefektette 1949-ben - mondta Finegold. - Én úgy látom, hogy ez az egyetlen logikus következtetés. A nacionalista kormány elmenekült az anyaországból és Formosa szigetén hozott létre ellenálló kormányt, ami nem sokkal korábban került vissza Kínához a Japán megszállás alól. A nacionalisták csupán egy szűk, megtagadott politikai csoportosulás.

- A tényeken nem változtat, hogy az Egyesült Államok támogatta azt az elképzelést, hogy a nacionalisták egyszer majd visszaveszik az irányítást az anyaországban, sem az, hogy tagjai az Egyesült Nemzetek Szövetségének - folytatta Finegold. - A pekingi kormány a törvényes és legitim hatalom kínában, amit az Egyesült Államok 1972-ben már elismert a világ nagy részével egyetemben. A nacionalista kormány egy száműzött frakció, ezért nincs joga kikiáltani a függetlenségét, vagy segítséget kérni bárkitől, különösen az Egyesült Államoktól. A Kína és Tajpej közötti konfliktus belviszály, ezért nem kockáztathatjuk amerikai katonák életét, vagy a világbékét azáltal, hogy belekeveredünk egy ilyen konfliktusba.

- Valóban elhiszi ezt a nonszenszet, szenátor? - kérdezte rosszállóan Martindale. - Tényleg képes úgy tekinteni erre a helyzetre, mintha a Kínai Köztársaság csupán egy száműzött kormány lenne, ami egy elszigetelt tartományban ütötte föl a bázisát?

- Elnök úr, én úgy látom, hogy Kínai Tajpej nekiront Kínának, sípcsonton rúgja, aztán a mi szoknyánk mögé menekül védelemért és cserében minket vágnak pofon - mondta Finegold. - Tajpej nem ártatlan áldozat. Amíg törvényellenesen kikiáltják a függetlenségüket és nukleári konfliktust kezdeményeznek, addig veszélyesek. Milyen szándékkal támogatja őket?

- A Kínai Köztársaság megfelel azoknak az alapvető követelményeknek, amiket az Egyesült Államok támasztott a segítségért folyamodó államokkal szemben az elmúlt hatvan év során - válaszolt az elnök helyett Hartman külügyi államtitkár. - Egy új nemzettől elvárjuk, hogy pluralista, demokratikus kormányt alakítson, írott alkotmánnyal, ami szabad, nyílt és szabályos választásokon, valamint az általános egyenjogúságon alapul; elvárjuk, hogy hivatalosan nagykövetet akkreditáljon; elvárjuk, hogy a közös jó és a köz védelme érdekében cselekedjen, szabad és nyílt kapcsolatot teremtsen a kereskedelem, a kommunikáció és népe számára a külvilággal, elvárjuk, hogy tagságért folyamodjon az ENSZ-be, valamint, hogy nyíltan és nyilvánosan folyamodjon a segítségünkért. A Kínai Köztársaság mindezen követelményeknek megfelel, szenátor.

- Éppenséggel - tette hozzá Ellen Whiting alelnök - Tajvan sokkal jobban megfelelt ezeknek a követelményeknek, mint más nemzetek, amelyeket a közelmúltban maguk is támogattak, mint például Bosznia, Kelet Timor és Kurdisztán. Tajvan erős és őszinte barátja az Egyesült Államoknak.

- ÉS mint ilyen, látszólag kihasználja ezt a barátságot, hogy megtámadja Kínát, figyelmen kívül hagyva egy globális nukleáris háború veszélyét - vetette ellen Crane. Áttekintve a vitában elfoglalt szerepét, ráébredt, hogy ezúttal Barbara Finegold pártját kell fognia.

- Erősen kétkedem, hogy Tajvan figyelmen kívül hagyná a nukleáris fenyegetést, Mr. Crane - mutatott rá Chastain védelmi miniszter -, lévén hogy háromszor akkora nukleáris támadást szenvedtek el, mint Japán a Világháború alatt.

- Nem úgy értettem, hogy Kínai Tajpej nem szenvedett károkat a kínai támadások

miatt és nem is az áldozatokat akarom hibáztatni - mondta Crane. - De a tajpeji agresszió váltotta ki a konfliktust.

- A hírszerzési adatok nem ezt mutatják, Mr. Crane - mondta az elnök. - Kína mindig is készen állt inváziós sereggel elfoglalni Kimojt, ehhez kétség sem férhet. Tajvan önvédelemből cselekedett, amikor tűzharc tört ki a naszádjaik és a kínai repülőgép hordozó között. A többi incidens pedig Kína számító manipulálása volt, hogy Tajvant tűntessék föl agreszorként.

- Persze, ezt már hallottam a tanácsadók sajtótájékoztatóján: Kína torpedókkal támadta meg saját anyahajóját, jeladót helyezett el a saját kompján, hogy hadihajónak tűntesse föl és Kína rejtett el nukleáris pokolgépet az Independence fedélzetén, sőt, még egy atomrakétát is kilőtt szövetségese, Észak-Korea ellen, hogy elhitessék a világgal, hogy az Egyesült Államok, vagy Dél-Korea a mumus, aki befolyásolni akarja az ázsiai helyzetet.

- Ezek a tények, Mr. Crane - felelte Freeman, a nemzetbiztonsági tanácsadó.

- Rengeteg kétség merül föl ezekkel az úgynevezett tényekkel szemben, Freeman tábornok - vitatkozott tovább Crane. - Nekem azonban számtalan kérdésem volna a B-52-es bombázók titokzatos szerepéről ebben a konfliktusban! Azt hiszem, ez itt a nagy kérdés ma délután, Mr. Martindale!

- Javaslom, hogy válogassa meg a szavait az elnökkel szemben, Mr. Crane - szólt közbe Jerrod Hale.

- Nyugalom, mindenki higgadjon le - mondta Finegold fölemelve hosszú, karcsú kezét Crane és Hale felé. - Nem azért vagyunk itt, hogy vádaskodjunk, vagy követelőzzünk... Elnök úr, a kongresszus szeretne ön mellett állni ebben...

- A Ház már így is száz százalékban az elnök mellett áll - szólalt meg Nicholas Gant, a kongresszus többségi vezetője. - Már így is elég nagy felzúdulás van készülődően a maga hangoskodó, nyílt kriticizmusának köszönhetően. Az ellentétek csakis a maga média-tirádázása miatt vannak jelen a kongresszusban, Finegold szenátor!

- Tudjuk milyen hatalmas nyomás nehezedik önre és mi sem szeretnénk egyebet, mint egységes frontot mutatni Kína és a világ felé - folytatta Finegold, mintha meg sem hallotta volna Gant megjegyzését. - Maga országunk legfőbb diplomatája, de nem lenne szabad külügyi vákuumban manővereznie. Mondjon valami kedvezőt, amit a kongresszus elé tárhatok, valamit, ami kompromisszumokra utal, valamit, ami megmutatja, hogy rugalmasak vagyunk és nem követelők.

- Már meghoztam a döntéseket és kitartok mellettük - mondta az elnök. - Talán nem kellemes, vagy népszerű, de nincs más választásom. Számítok a kongresszus támogatására, de kész vagyok folytatni nélkülük is.

- Elnök úr, a gazdasági piacok összeomlóban vannak, az olajárak az egekbe szöktek, a szövetségeseink pedig attól rettegnek, hogy mikor rángatja bele őket egy harmadik Világháborúba - mondta Crane. - Hirtelenjében atomrakéták és lopakodóbombázók teremnek mindenütt és nukleáris leszámolással fenyegetnek Kína ellenében. Most, hogy Hong Kong és Macau újraegyesült a KNK-val, Kína lett a világ egyik leggazdagabb országa és Amerika legnagyobb kereskedelmi partnere. Lehet, hogy végleg elszállt az esélye, hogy normalizálódjon a kapcsolat és növekedjen a kereskedelem Kínával. Ha van még esély, hogy helyrehozzuk a dolgokat Kínával, akkor vissza kell fordítania ezt a folyamatot.

- Arra gondol, hogy dobjuk oda Tajvant, Mr. Crane? - kérdezte Martindale. - Gondolja, hogy jó ötlet volna most cserben hagyni őket?

- Nincs más választása, elnök úr, hacsak nem akar katonai és gazdasági háborúba kerülni Kínával és kockáztatni egy újabb atomcsapás veszélyét - felelte Crane. - A hírek szerint Kína máris kész nacionalista Tajpej elfoglalására és négyszázezer katona várja, hogy Kimoj és Macu ellen vonuljon. Ekkora sereget nem tudunk megállítani.

- Nézzünk szembe a tényekkel, elnök úr, Formosa és a nacionalista sereg már darabokra robbant, Dél-Korea teljes harci készségben áll észak ellen, ugyancsak nukleáris fenyegetettséggel, Irán pedig azzal vaggdalkozik, hogy megint lezárja a Hormuzi-szorost, mert rajtakapott minket, Japán, Dél-Korea és a Fülöp-szigetek pedig nem engedi, hogy az ő területükről indítsunk támadást - folytatta belemelegedve Crane. - Még ha engednék is, hónapokba kerülne összeállítani a megfelelő seregeket, amik végig kínai rakétatámadások veszélyének lennének itéve. Az áldozatok száma hatalmas lenne. És mi történik, ha Kína mozgósítja a teljes hadseregét? Az csaknem két millió hivatásos katonát jelent és csaknem kétszázmillió tartalékost, határőrt, milicistát és nemzeti gárdistát.

- Valami mást kell kitalálnia, elnök úr! Ezt nem nyerheti meg! Minden valaha is volt taktikai előnyünket elvesztette. Az egyetlen módja, hogy megakadályozzuk Tajvan kínai kézre jutását az, ha bevetjük a nukleáris fegyvereinket, ezt pedig a Kongresszusban senki sem támogatja. És ezt hajlandóak vagyunk nyilvánosságra is hozni.

- Az Egyesült Államok elnöke nem enged a fenyegetésnek, sem a zsarolásnak - mondta Whiting alelnök dühösen. - Sem a kínai, sem az iráni, sem az észak-koreai fenyegetésnek, még egy képviselőtől sem.

- Senki nem fenyegetőzik, alelnök asszony - mondta Barbara Finegold, aki úgy döntött, kicsit finomabb hangnemben próbál hatni az elnökre. - Elnök úr, a kínai kormány javaslata ésszerű és logikus, ezen felül az Egyesült Államok érdekeit is szem előtt tartja.

Martindale ingerült "már megint kezdi" arckifejezést vágott, de Finegold sietve folytatta.

- Elnök úr, ha Kína egyesül Tajvannal, az így keletkező gazdasági és kereskedelmi felület a potenciális legnagyobb piac lehet, amit ez a bolygó valaha is látott. Csaknem egymilliárd vásárló, akinek legtöbbször századeleji körülmények között él. Gondoljon bele, mekkora befektetés megteremteni a nyugati életszínvonalat közöttük.

- Tehát önt a kínai konfliktus gazdasági vonzata jobban érdekli - mondta az elnök.

- Nyilvánvalóan érdekel a gazdasági oldala is, ahogy magát is - mondta Barbara Finegold közelebb lépve az elnökhöz. - Minket is foglalkoztat Amerika gazdasági jóléte, jelenleg pedig Kína az egyik legnagyobb kiaknázatlan erőforrásokkal rendelkező ország. Különösen, ha Hong Konggal, Macauval és Tajvannal egyesülve erősen hajlik a kapitalista életmód felé. Maga is nagyon jól tudja, hogy Kína lehet a következő Amerikai Egyesült Államok gazdasági és ipari értelemben. Kína ott tart, ahol Amerika tartott három generációval ezelőtt: leginkább agrárország, de megindult a városodás, hajlik az izolációra és minden külföldivel szemben gyanakvó. Emellett gyorsan terjeszkedik, hajlamos a változásra és az újításra, amik megállíthatatlanul áramlanak át a határain. Kínát nem uralhatják örökké hadvezérek. Úgy kell helyezkednünk, hogy olyan irányba tereljük Kínát, ami nekik jó és jó Amerikának is. Maga fontos szerepet játszhat abban, hogy Amerika igényei szerint formáljuk át Kínát; nem hagyhatjuk, hogy elszigetelődjön.

- Barbara én egyetértek az elképzeléseivel... - kezdte Martindale.

- Akkor fejezze be a kardcsörgetést - mondta Finegold tekintetét mélyen az elnök szemébe mélyesztve. - Teremtsen békét, legyen előrelátó. Ha mi ketten összefogunk, urai lehetünk a helyzetnek, Kevin!

Tudta, hogy messze túllépte a protokoll határait, amiért a keresztnevéen szólította az elnököt, de személyes vonzereje és meggyőzőképessége mindig is az erősségei közé tartozott és nem tétovázott alkalmazni adottságait. Még itt, az elnök dolgozószobájában, a kabinetjétől körbevéve is.

- Először is tartsa távol a repülőgép-hordozókat és a vadászgépeket Kínától - folytatta Finegold. - Már pusztán jelenlétük is zavaró és nyílt fenyegetés Kína számára. Mellesleg már bebizonyosodott, hogy nem tudjuk megóvni a hajóinkat a szabotőröktől. Ha kellő távolságban maradnak az anyahajóink, Kína nem próbálja atomfegyverekkel helyrebillenteni az egyensúlyt...

- Már parancsba adtam, hogy a George Washington és a Carl Vinson maradjon a Csendes-óceáni térségben egy időre - mondta az elnök. - A Dél-Koreában, Japánban és Alaszkában állomásozó vadászgépek Dél-Korea védelmére lettek rendelve, nem jelentenek fenyegetést Kína számára.

- Nagyon jó - mondta Finegold. - A második lépés távol tartani a nehézbombázóinkat. Balboa tengernagy már tájékoztatott, hogy a bombázók nukleáris riadókészültségben vannak. Nem helyeslem, hogy atomfegyverekkel szereljük föl őket, de ha így alakult, a legjobb megoldás, ha nem szállnak föl az Egyesült Államokból - az elnök csak bólintott és lapos pillantást vetett Balboa felé. Tehát továbbra is tarja a kapcsolatot Finegolddal, gondolta.

- Harmadszor, egyezzen bele, hogy kiadjunk egy nyilatkozatot arról, hogy esetleg támogatjuk az újraegyesítést. Nem kell visszavonnia Kínai Tajpej függetlenségének elismerését; a sajtó szerint Li Teng-hui kormánya amúgy sem marad már fenn sokáig, sőt, már elhagyták az országot. Ha a nacionalisták nem élnek túl, akkor mi értelme támogatni őket?

- A tények nem ezt mutatják, szenátor - mondta az elnök határozottan. - Először

is még nem erősítették meg, hogy Li elnök elhagyta az országot és kormánya összeomlott volna, én pedig nem fogom cserben hagyni amikor szükségem lesz. Finegold észrevette, hogy szenátort és nem Barbarát mondott az elnök és érezte, hogy a közvetlen kapcsolat megszakad. Rájött, hogy Martindale elnököt keményebb fából faragták, mint gondolta volna. Visszalépett, s ezzel újból bevonta a többieket a beszélgetésbe.

- Másodszor pedig - folytatta Martindale -, nyilvánvaló, hogy Kína nem hajlandó újabb száz évet várni, hogy békés úton szerezze vissza Tajvant. Még száz napot, sőt, száz órát sem vár, mint ezt az atomfegyverek bevetése is igazolja.

- Kína ígéretet tett, hogy megszünteti a támadásokat és visszavonja csapatait a vitatott területekről.

- Qian külügyminiszter nem ezeket a szavakat használta, szenátor - mondta Hartman. - Kína megígérte, hogy beszünteti a nukleáris támadásokat és amint biztonságos, visszavonja a csapatait. Ez nem egyenlő a teljes visszavonulással.

- Csak a szavakkal játszadozik, külügyminiszter úr - mondta Finegold. Látta ahogy Martindale megnyugszik és hagyja, hogy tanácsadója szavai védőburokként vegyék körül. A pillanat varázsa megtört, gondolta Finegold, ismét ellenfelek lettek. Ám legyen. - Számomra ez azt jelenti, hogy a nukleáris veszély elmúlt és ez az, ami fontos.

Ismét az elnök felé fordult. Próbálkozott érveléssel, logikával, kérkedéssel és kedveskedéssel és mind kudarcot vallott. Nem maradt más hátra, mint a közvetlen, nyers beszéd.

- Nagyon fontos, hogy gondosan figyelembe vegye ezt a béketeremtési lehetőséget Kínával, elnök úr.

Martindale Finegold felé fordult, két ősz hajtincse dühösen hullott a homloka elé. Jerrod Hale várakozóan leeresztette keresztbefont karjait. Ugyanebben a pillanatban Freeman hirtelen a zsebébe nyúlt és elővette apró személyhívóját, megköszönte a torkát, fölállt és az elnök íróasztalán álló telefonhoz sietett. A föltámadt feszültség csöppet sem oldódott a dolgozószobában.

- Bocsásson meg, szenátor, de ez fenyegetésnek hangzott - mondta Martindale.

- Ez nem fenyegetés, elnök úr - mondta Barbara Finegold. - De támadt... némi felháborodás bizonyos kongresszusi körökben, amikor kétsébe vonják az ön jogi és etikai motívációit ebben az ügyben, kezdve a Perzsa-öbölbeli konfliktussal...

- Amit kétségtelenül fölnagyítottak a maga szenátusi szónoklatai és a sajtónak tett könnyelmű nyilatkozatai - szólalt meg Nicholas Gant.

- Nem fojduk túrni a megfélemlítést és a politikai zsarolásokat, szenátor - mondta Whiting alelnök dühösen. - Az elnök ellen indított támadásai partizánpolitikára vallanak, amihez kihasználja az ázsiai válságot saját céljai érdekében. Az amerikai nép ezt nem veszi be.

- Az én politikai érdekeim ez esetben nem számítanak, Mrs. Whiting. Engem jobban aggasztanak az elnök céljai - felelte Finegold keserűen. - Aggaszt, hogy az elnök esetleg hajlandó még több katonát föláldozni, hogy megmutassa ki az úr a szemétdombon!

- Ebből elég, szenátor! - tört ki Jerrod Hale. - Fogja vissza magát!

- Várj, Jerrod, várj csak - mondta az elnök miután végighallgatta az üzenetet, amit Freeman a fülébe suttogott. - Most tájékoztatnak, hogy támadás érte Kínát. Egy légitámadás súlyos csapást mért a Kimoj ellen felsorakozó kínai inváziós sereget.

- Támadás? - nyögte Finegold. - Bocsásson meg, elnök úr, de egészen idáig itt ültünk és hallgattuk, ahogy elmagyarázza, hogyan akarja megoldani a helyzetet, hogy semmi köze a Tajvanon, a Hormuzi-szorosban és a Koreai-félszigeten kialakult katonai válság, most pedig azt állítja hogy titokban csapást mért a kínai seregre?

- Nem érti, szenátor: a támadás nem érint amerikai katonai erőket - mondta az elnök. - Nem engedélyeztem semmiféle támadást Kína ellen.

- De akárki tette is, piszkosul jó munkát végzett - tette hozzá Freeman. - Az előzetes becslések szerint a Fujian tartományban, Xiamen mellett gyülekező inváziós seregek egytizede elpusztult, vagy komoly károkat szenvedett... ez tizenöt-húszezer katonát és ezernyi járművet jelent. Négy gyalogsági hadosztályuk súlyos csapást szenvedett.

- Négy hadosztály? - csodálkozott el Chastain védelmi miniszter. - Ahhoz vagy három-négy nehézbombázó osztag kellett.

- Ugye csak viccel? - kérdezte Barbara Finegold gondosan fürkészve az elnök és tanácsadói arckifejezését árulkodó nyomok után kutatva. - Azt állítja, hogy

valakik, nem tudja, hogy kicsodák, csaknem húszezer embert öltek meg és magának fogalma sem volt az egésztől?

- Így igaz, szenátor - felelte az elnök ravasz, mosollyal. - De akárkik legyenek is, valószínűleg kitüntetés érdemelnek.. hacsak nem robbantanak ki egy globális termonukleáris háborút az elkövetkezendő percekben.

- Jézusom - nyögte Joseph Crane. - Ahhoz képest igencsak nyugodtnak tűnik, Mr. Martindale!

- Az égvilágon semmit sem tehetek ellene, Mr. Crane - felelte az elnök még mindig mosolyogva. Az aggodalom egyetlen jele csupán a homlokába hulló két ősz hajtincs volt, de Crane és Finegold túl döbönt volt, hogy észrevegye. - És ha most megbocsájtanak, indulunk, hogy nyomon kövessük az eseményeket.

Az Egyesült Államok elnöke és tanácsadói nem várták meg, amíg a kongresszus képviselői magukhoz térnek a döbbenettől, hanem sietve elhagyták a dolgozószobát.

KÖZÉP DÉL-KÍNA FÖLÖTT UGYANEbben AZ IDŐBEN

David Luger legalább húsz kínai vadászgépet számolt össze a körzetben - csoda, hogy még egyikük sem ütközött össze a Megafortress-szel.

Az EB-52-es alig hatvan méterrel suhant a fák fölött, a Tienmu-hegység meredek lejtőin. Számtalan apró bányásztelepülés állt elszórva a körzetben, ezért sokszor kellett irányt változtatniuk, hogy elkerüljék őket miközben északra tartottak. McLanahan és Elliott jobban örült volna, ha alacsonyabban haladnak volna, de ezen a területen ez lehetetlen volt. A völgyek 150-300 méterrel voltak a tengerszint fölött, de kevesebb, mint tíz mérföld alatt 1500, 2000, néhol 2500 méterig emelkedtek. Az EB-52-es csúcsteljesítményen működött, de még így, könnyű teherrel sem tudott percenként 900 méternél többet emelkedni anélkül, hogy fölfedje magát.

Végül a rengeteg manőver ellenére sem maradt hova bújniuk. Jingdezhen városától északkeletre tíz közepes és kisebb bányászváros állt; nyugatra a Poyang folyó árterülete hevert, s alig ötven mérföldre északnyugatra Anqing közelében egy légitámaszpont terült el.

- Északra a két bányászváros között fogunk elrepülni - mondta Patrick McLanahan. - Ennél nyugatabbra már nem mehetünk. Északra és északkeletre magas terep, a legalacsonyabb biztonságos magasság 1600 méter ezen a platón, aztán 2000 méter a következőn. Öt percre vagyunk a következő ponttól. 150 métert emelkedhetünk, így még nem fogunk átbukni a következő gerincen.

A terv jó volt, de kezdtek kifutni a szerencséjükből. Amint a Megafortress fölkapaszkodott az új magasságba, egy nagy S-betű jelent meg Luger képernyőjén, ami kékből sárgába, aztán egy pillanatig vörösbe váltott. Luger bekapcsolta a zavarót, amivel el tudta állítani a keresőradarokat a befogástól, de jó két-három másodpercre nyomon tudták követni a bombázót.

- Keresőradar tizenegy óránál, átmeneti magasságbeérő... ó, a fene, hát ezért... Van egy ismétlőradar egy óránál az egyik hegycsúcson - kiáltotta Luger. - Azt hiszem befogtak. A zavarók működnek, a magasságunkat nem tudják megállapítani, de társaságot kaphatunk.

- Úgy néz ki, adódott egy célpont menet közben - mondta McLanahan. Sietve lehívta a hely műholdas képét a szuperkabin kijelzőjére, aztán megérintette az Anqing légitámaszpontot jelölő ikont. Anqing egy kicsi, de aktív bázis volt a Chang Jiang folyó mocsaras partjai mentén egy 800 méter magas hegy lábánál. Két közepes hosszúságú kifutópályája volt T-alakban elhelyezve, az épületek elrendezése pedig jellegzetes volt: a bázis központja nyugaton volt, a barakkok délen, a légiirányító épületek pedig északkeleten. McLanahan ráközelített a bázis légiirányítására, a számítógép pedig előkereste a legfrissebb NIRTsat műholdas felderítéskor készített fényképet a terepről.

Bár a fénykép rossz minőségű volt, McLanahan eléggé ismerte az ilyen típusú bázisok elrendezését ahhoz, hogy megtalálja, amit keresett: a vadászgépek

parkoló-tárolóhelyét, ahol több, mint ötven J-6, J-7 és J-8 sorakozott üzemanyagfeltöltésre, felszállás előtti felkészítésre várva. Az egész egy nagy épület előtti területen zajlott, az épület maga pedig a kommunikációs központ és a rajparancsnokok, pilóták főhadiszállásának adott otthont. McLanahan azonnal beprogramozott két Striker rakétát, egyiket a felvonulási területre, a másikat magára az épületre.

- Felkészüni pilonról indításra! - szólt a többieknek és rácsapott a hangérzékelőre: - Striker rakéta indítás zulu célpontra.

FIGYELEM STRIKER RAKÉTAINDÍTÁS FOLYAMATBAN

- Striker rakéta kilövés - ismételte meg McLanahan.

FIGYELEM STRIKER RAKÉTA KILÖVÉS, mondta a számítógép, aztán a bal szárny alóli pilonról útjára küldte az első Strikert. A rakéta fölvergődött az égbe, kilövés után pár másodperccel kinyitotta vezérsíkjait és újabb pár másodperc alatt elérte a 3000 méteres magasságot. Onnan siklórepülésben tizenöt mérföld megtétele alatt 1800 méteres magasságba ereszkedett, begyújtotta a második fokozatát, rakétahajtóműve 4500 méteres magasságba emelte, onnan kezdte meg ballisztikus zuhanását célpontja felé.

- Második Striker indítás következik - szólt McLanahan a legénységnek. - Pilóta, emelkedjen 1800 méterre, hogy jó adatösszeköttetésünk legyen.

Az első Striker végső irányítószenzorja csak tizenegy másodperccel a becsapódás előtt lépett működésbe, McLanahan pedig TV üzemmódba állította a monitorját. Délre Anqing városának fényei látszottak, s ahogy a rakéta közeledett, McLanahan annál több részletet tudott kivenni a bázisból. A rakéta tökéletes íven zuhant. Apró fényvillanások jelezték, hogy megszólaltak odalenn a légvédelmi ütegek, a rakéta pályája azonban töretlen maradt. McLanahan a rakéta irányítókarján nyugtatta a kezét, de nem kellett használnia, mert a rakéta pontosan a célpont felé tartott. Ekkor már éppen ki tudta venni a tompa orrú vadászgépek sziluettjét, vagy fél tucatot és egy tartályautót, aztán a 900 kilós robbanótöltet becsapódott. McLanahan a második Striker vezérlésére váltott, épp amint annak szenzorja bekapcsolódott. Nagyszerű, gondolta, a második rakéta is egyenesen a célja felé tartott.

- Banditák közelednek kilenc óránál! - kiáltotta Luger. Ugyanabban a pillanatban éles szirénahang szólalt meg, és a fülhallgatókban RAKÉTA A LEVEGŐBEN figyelmeztetés hallatszott. - Kitérés balra! - egy Szu-27-es, két J-8-as vadászgép kíséretében az Anqing radar rövid befogására támaszkodva lassan bemérték az EB-52-est, míg végül saját infravörös kereső és követőszenzoraik hatósugarába került, így támadóradarjaik használata nélkül lőtávon belülre kerülhettek: csak a Megafortress passzív infravörös vészjelző rendszere figyelmeztetett. A kínai vadászok optimális lőtávról, kevesebb, mint négy mérföldről indították útjukra rakétaikat.

Brad Elliott vadul balra rántotta a Megafortresszt, amíg csaknem kilencven fokos szögben megdőlt, aztán maga felé húzta a botkormányt, amíg az üvegszálás fém tiltakozni kezdett. Luger zavarókat és fáklyákat eresztett ki a jobb oldali kilövőkből, Elliott pedig nem törődve a zuhanásjelzővel, nem törődött Nancy Cheshire ordítójával, sem pedig a kezdődő rázkódással, ami arra utalt, hogy a gép alatt keletkező légáramlatok cibálni kezdték a szárnyakat.

A Megafortress 300 csomós sebességvesztés után válhatott teljesen irányíthatatlanná, de Elliott tíz év tapasztalatából tudta, hogy saját kreálmánya meddig terhelhető. A szökési pont volt az, az a pillanat, amikor a levegő áramlása már nem fejt ki semmiféle felhajtóerőt a szárnyak alatt és a gép végleg zuhanni kezd. A Megafortress legénysége a székekbe tapadt amikor Elliott szűkítette a forduló ívét, másodpercekkel később pedig mindenki súlytalan lett, jelezve, hogy a bombázó magasságot veszt. Két másodperc múlva megszűnik a Megafortress repülőképesége, gondolta Elliott, ideje visszadőlni. Akkor már négy g-vel fordultak, másodpercenként hatvan fokot, olyan gyorsan, talán még gyorsabban is, mint amire a kínai vadászgépek valaha is képesek lesznek. A Megafortress öt PL-2-es rakéta elől manőverezett ki...

... a hatodik elől azonban nem sikerült. Az egyik Pen Lung-2-t megzavarta ugyan a hőség, a zavarók, csaknem harminc méterrel célt tévesztett, és időzítője fölrobbantotta - a gyorsan forduló EB-52-es pedig éppen beledőlt a robbanás végtelen hatósugarába. A detonációt követően egy hosszú fémdarab átütötte a pilótafülke hátsó részét, elszökött a levegő és a lövedék szilánkjai beterítették David Lugert.

A fülke nyomása már korábban csökkentve lett, a hirtelen támadt rés hatására

azonban úgy tűnt, egy pillanat alatt az összes levegő kiáramlik. Dave Lugernek még maradt elég levegő a tüdejében, hogy elordítsa magát.

- A picsába! - szitkozódott és a fejéhez kapott. A shrapnel egyik darabja visszapattant a műszerfalról és bal karjába és combjába hasított, aztán pendülve lepattant a sisakjáról a halántéka közelében. Luger döbbenetn nézett le hirtelen támadt vérző sebeire, még nem érezte a fájdalmat. Csaknem vicces volt, hogy hosszú évek óta először ült újra a Megafortressben és ismét megsérült.

- Jesszusom, Muck - mondta McLanahan, aki riadtan fordult felé. - Azt hiszem, megint elkaptak.

McLanahan egy pillanat alatt kint termett a székéből, magára hagyva a másik Strikert. A rakéta, frissített célpontadatok híján csak saját GPS kapcsolatára alapozva folytatta beprogramozott útját, és 21 méterrel a célépülettől északra csapódott be. A kilencszáz kilós bomba vakító fehér robbanással lerombolta a háromemeletes épület felét.

- Ez bosszantó, Muck - mondta Luger. - Hogy lehet, hogy mindig én sérülök meg ezekben a vackokban? Mikor lesz rajtad a sor? Mindig... - ekkor vett észre három hosszú vágásnyomot McLanahan bal vállán és oldalán.

- Azannya, Muck, téged is eltalált! - Luger érezte, ahogy tagjaiba firss erő áramlik, visszasegítette McLanahan a székébe, beszíjazta és az arcára tette a légzőmaszkot, épp idejében, barátja már szédelegni kezdett.

- Tarts ki, Patrick - mondta Luger. McLanahan erőtlenül bólintott, miközben Luger is bekötötte magát és ő is fölvette a maszkot.

- Hol vannak a vadászok, fiúk? - kiáltotta Nancy Cheshire a rádióba. A Megafortress még mindig bizonytalan volt, a két pilóta azonban csak annyit tehetett, hogy vízszintesben tartotta a bombázót, az orrát pedig a horizont alatt, ereszkedve, abban a reményben, hogy fölgyorsulnak egy kicsit. - Jól vagytok ott hátul?

- Mindketten megsérültünk, a fenébe is - felelte Luger.

- Micsoda? - fordult hátra egyszerre Elliott és Cheshire. - Hogy vagytok?

- Előttünk tiszta a terep, csak nyugatnak tartsatok, északon, délen és keleten nagyon magas terep - kiáltott vissza válaszul McLanahan megviselt hangon. - Lemehettek kilencszáz méterig, ha szükséges, Amint lehetséges, tarts három-négy nulla irányba. Mi jól vagyunk.

- Egyelőre nem fordulhatunk - mondta Cheshire. - Nem hangzottak valami jól, megnézem őket. Megvan, tábornok?

- Tartom a gépet, Nance - bólintott Elliott. Cheshire kibújt a székéből és hátramászott a többiekhez.

- Dől belőletek a vér, fiúk - jelentette ki Nancy, miután megvizsgálta a sebeiket. Körülnézett és meg is találta a szilánkokat a gép törzsébe ágyazódva.

- Pilóta, ellenőrizze a műszereket, lehet, hogy megsérült valami más is.

- Most tele van mindkét kezem - mondta Elliott.

- Dave kapott egyet a fejére és van néhány vágás a lábán és a karján - jelentette Cheshire. - Mucknak a hátán, az oldalán és a vállán vannak vágások. A biztonsági öv vállrögzítő része megsérült, Patrick. Ha bajba kerülünk és lesz még elég időd rá, inkább a lefelé katapultálást válaszd.

- Kösz, Nance - mondta McLanahan. - Majd észben tartom.

- Rendben - mondta Cheshire. Elővette az elsősegély ládát és ahány mélyebb vágást csak tudott, igyekezett ellátni. - Túl fogjátok élni, fiúk.

McLanahan sebei súlyosabbnak tűntek, Cheshire-t mégis inkább Luger fejsérülése aggasztotta; ha visszatérnek, meg kell vizsgáltatni, kapott-e agyrázkódást.

- Csak szóljál nekünk, Dave, mielőtt elájulsz, jó?

- Neked bármit, Nance - felelte Luger. Cheshire rákacsintott és gyorsan visszamászott az ülésébe és beszíjazta magát.

- Hol vannak a vadászok? - kérdezte Elliott.

- Pásztázok egyet a radarral - mondta Luger. Ahányszor csak megmozdította a fejét, szédülés és rosszullét tört rá. - Radar bekapcsol... a vadászok jobbra fordulnak, hogy folytassák az üldözést, öt óránál vannak, fölöttünk, nyolc mérföldnyire.

- Kiérünk a folyó árterülete fölé - mondta McLanahan. - Álljunk COLA magasságra. Négy perc múlva megint magas terep jön.

- A keresőradar nem működik - mondta Luger -, úgyhogy nehezebb lesz megtalálniuk minket...

Riadójelzés szólalt meg Luger előtt a műszerpulton.

- Vadászok hat óránál, hat mérföldnyire és gyorsan közelednek, azt hiszem

befogtak minket. Éles forduló jobbra.

- Nem tudunk fordulni! - kiáltotta Cheshire. - Még 300 csomó alatt vagyunk.

- Gyorsan jobb fordulót kell tennünk!

- Hol vannak?

- Radar bekapcsol... - Luger fölkapcsolta, a riadószirénák azonnal ismét megszólaltak. - Banditák hat óránál, öt mérföldre!

Ösztönösen bekapcsolta a hátsó lövegállás helyére szerelt Stinger légiaknavetót, aztán észbe kapott.

- A francba, nincs Stingerünk! Scorpion rakéták aktiválva! - mielőtt azonban kilövési parancsot adhatott volna, gépi hang szólalt meg. RAKÉTA A LEVEGŐBEN, RAKÉTA A LEVEGŐBEN.

- Kitérés jobbra - kiáltotta Luger.

- Nem tudunk! - kiáltotta vissza Cheshire. - Nem elég a sebesség! Nem elég a sebesség!

Luger fáklyákat és zavarókat dobott ki, de túl későn: a rakéták a levegőben voltak és feléjük tartottak...

... nem, nem feléjük! Pár másodperccel azelőtt, hogy a mögöttük haladó két J-8-as vadászgép útjára küldhette volna rakétáit, két Sidewinder rakétatalálat semmisítette meg őket a mögöttük érkező két tajvani F-16-osból. A tajvani gépek leszakadtak a bombázó alakzattól, hogy kövessék az EB-52 Megafortresszt. Az F-16-osok összeköttetésben álltak a Megafortress radarjával, így könnyedén megtudták, hol keressék a kínai vadászokat, aztán saját Falcon Eye infravörös szenzoraikkal a kínai vadászgépek mögé tudtak lopakodni anélkül, hogy azok észrevették volna őket.

A rajt vezető Szu-27-es azonban még élt és immár vadul küzdött. Leszakadt a Megafortress mögül, leírt egy hurkot, ráfordult az F-16-osokra és máris két PL-2 rakétát lőtt az egyik tajvani vadászgépbe. A másik F-16-os egyedül maradt, egyenesen a Szu-27-es célkeresztjének közepén.

- Támadó radar bekapcsol... Scorpion rakétaindítás xanadu célpont ellen - hadarta Luger és két AIM-120-as rakétát lőtt a Szu-27-esre. Másodpercekkel a kínai vadászgép minden bizonnyal halálos támadása előtt két Scorpion radarvezérlésű rakéta szaggatta darabokra. - Szu-27 megsemmisült.

- Köszönöm, Headbanger - hallotta a Megafortress legénysége a rádió vészhelyzetekre használt URH-csatornáján. - Sok szerencsét, jó vadászatot.

- Az F-16-os hazafelé tart - mondta Luger a kijelzőkre pillantva. - Háromszáz mérfölddel letért az eredeti útvonaláról, nem tudom, maradt-e elég üzemanyaga, hogy visszaérjen Kaj-Sanba.

- Lesz - mondta McLanahan és sietve megfogalmazott egy rövid, műholdas üzenetet.

- Eléküldjük Jon Masters tartálygépét, a partvidék fölött éppen tudnak annyit tankolni, amire szüksége lesz.

- Jon tartálygépe csinált már ilyen újratöltést? - kérdezte Elliott.

- A fenéket - mondta McLanahan. - Nem hiszem, hogy néhány Megafortress-tankolástól eltekintve bármit is csinált volna, azt pedig biztosan tudom, hogy a tajvani pilóták még sosem tankoltak Jon DC-10-eséből. De egyszer mindennek eljön az ideje.

Alig négy perc alatt a Megafortress átuhan a Chang Jiang folyó árterülete fölött, keresztül a Ta-Pieh hegység védelmet nyújtó gerincei között, mielőtt újabb vadászgépra érkezett a körzetbe, hogy a titokzatos támadó után kutasson. A Megafortress tovább repült északnyugatnak a hegyek között, aztán északkeletnek fordult és a Ta-Pieh hegység északkeleti csücskénél bukkant elő. Itt két Wolverine-t lőttek ki a föld-levegő rakéták és a légvédelmi ütegek ellen, amik a Wuhannál fekvő nagy, bombázók indítására alkalmas légitámaszpontot védték, amit két Striker rakéta követett.

Miközben a Strikerek célpontjuk felé süvítettek, McLanahan hirtelen felkurjantott.

- Hé, fiúk, azt hiszem, megütöttük a főnyereményt! - két, egymástól külön fekvő parkolóterületet látott a bázison, mindkettőn bombázók sorakoztak. Az egyik legalább negyven H-6-os bombázórepülőgép állt, szinte egymásba értek; a másikon négy H-7-es, volt szovjet Tu-26-os szuperszonikus nehézbombázó. - A maradék két Strikert is a bázisra programozom be, ha már ilyen kínálkozó terep. A sanghaji tengerészeti bázisnak várnia kell a következő alkalomra.

McLanahan átállította a levegőben lévő Strikereket a négy H-7-es bombázó parkolóhelyére, két-két gép közé terelve a rakétákat, így egy hatalmas erejű robbanás egyszerre, két gépet pusztított el teljesen. A maradék két Strikert a

H-6-osokra célozta be. A H-7-esek látványos tűzgolyóban emésztődtek el, további nyolc H-6-os vált a Strikerek áldozatává, még néhány megrongálódott a szerteszét repülő darabkáktól és a detonáció lökéshullámától.

Búcsúzóul McLanahan beprogramozta a két maradék Wolverine-t, hogy körözzenek a légitámaszpont fölött és minden alkalmas célpontot támadjanak meg. A nyilvánvaló károkon kívül az elkövetkezendő negyven percre prédává vált minden további bombázó és más repülőgép, ami beindította a hajtóművét; újabb 13 H-6-os, valamint számos tartályautó, biztonsági és karbantartó jármű sérült meg vagy pusztult el teljesen az olvadt rézlevedékek zuhatagában.

Mire a Nanjingból és Wuhuból fölszálló vadászgépek először Anqing, majd Wuhan fölé értek a titokzatos támadó nyomait kutatva, a Megafortress már a ritkán lakott Zhejiang tartomány fölött járt, két tengerészeti támaszpont, Wenzhou és Dinghai között alacsonyán átcsúszva. A xiameni seregeket ért támadás hatására az összes légvédelmi támaszpontriadókészültségben állt, ami azt jelentette, hogy minden a haditengerészethez tartozó vadászgépet őrzőre küldtek dél felé, hogy megakadályozzanak egy esetleges újabb bombázást. Mintha kísértet siklott volna a partmentén felszálló ködbe burkolózva, a Megafortress csendben kisuhant a kínai légtérből és eltűnt a Kelet-Kínai tenger fölött.

PETERSON LÉGITÁMASZPONT,
COLORADO SPRINGS KÖZELÉBEN, COLORADO ÁLLAM,
1997. JÚNIUS 24., KEDD, HELYI IDŐ SZERINT 13 ÓRA 27 PERC
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 15 ÓRA 27 PERC)

Az első 30 tonnás Dong Feng-4 ballisztikus rakéta indítását az Egyesült Államok Űrparancsnoksága észlelte a Csendes-óceáni Műholdas Előrejelző Rendszer (MER) hőérzékelői segítségével, valahonnan Kelet-közép Kínából. Mivel a kilövés helyét azonnal egy ismert DF-4 kilövőhellyel azonosították, automatikus ICBMriadót küldtek minden amerikai, kanadai és NATO katonai egységnek szerte a világon, az Észak-Amerikai Űrvédelmi Parancsnokság Cheyenne-hegység-beli központján keresztül. Az Űrparancsnokság teljes komplexuma - a műveleti központ rakétamegfigyelő részlege, a globális kommunikációs központ és a Cheyenne-hegység Stratégiai Védelmi Műveleti Központja -, amit csak Team 21-ként ismertek már teljesriadókészültségben állt, mikor észlelték a másik hét DF-4 indítását. Az Űrkutatási Parancsnokság főnökét ebédről riasztották és sietve a Légierő Rakétafigyelő és Űrközlékesi Központjába kísérték. Joseph G. Wyle tábornok volt "a Hegy" új parancsnoka, három leánygyermek apja, egykor F-4 Phantom vadászgépek fegyverrendszereinek tisztje, aki számítógéptervezőnek állt. Azon kevesek közé tartozott, akik három fontos katonai létesítményt vezettek: A Légierő Űrparancsnokságának vezetőjeként hozzá tartozott a Légierő összes műholdja, kilövője és légvédelmi ütege az indítóközpontokkal egyetemben; a teljes Űrparancsnokság Amerika összes stratégiai védelmi rendszerével, beleértve a kémholdakat és a radarokat; valamint a NORAD, Kanada és Amerika közös légvédelmi parancsnoksága, ami a teljes észak-amerikai kontinens megfigyelő, előrejelző és azonosító központja volt. A négycsillagos tábornok Mike Talbot tábornok helyetteseként szolgált a legutóbbi ázsiai nemzetközi válság alatt, amikor Kína először feszegette tengeri határainak kitolását.

- Még mindig várjuk a műholdas előrejelző rendszer megerősítését a kínai ICBM indításról - jelentette a vezérlő parancsnoka.

- Halljuk, mit tudunk eddig - mondta Wyle.

- A Csendes-óceáni Műholdas Előrejelző Rendszer összesen tíz rakétaindítást érzékelt Kína kelet-középső részéből - mondta a vezérlő parancsnoka. - Az ezután következő szenzorok nagy méretű rakétákat jeleztek az atmoszférában, keletnek tartva. Az előrejelző rendszer segítségével megtudtuk az irányukat, sebességüket és a rakéták hozzávetőleges súlyát.

- Tehát biztos, hogy kínai ballisztikus rakétákról van szó?

- A legfrissebb hírszerzési jelentések szerint Kínának mind a tíz helyen van DF-4-es rakétája abban a körzetben, ahonnan a kilövéseket észleltük: nem hosszabb

hatótávú DF-5-ösök, sem a kísérleti ICBM-ek, sem polgári vagy kereskedelmi Long March rakéták - jelentette az egyik hírszerzőtiszt. - Tehát nagy valószínűséggel kizárhatjuk, hogy műholdindításról van szó és azt is, hogy észak-amerikai célpontra irányulnak.

A kezdeti információk már így is rengeteg időt és erőfeszítést takarítottak meg és sokan végre kifújhatták a visszatartott levegőt. Mindenki tudta, hogy a Peterson Légitámaszpont egyike a lehetséges célpontoknak, amennyiben az ellenség ki akarja iktatni Észak-Amerika védelmi rendszerét.

- Helyes - mondta Wyle. - Értessük a Pentagont és az NF-et, mihamarább.

- A Ballisztikus Rakétaelőrejelző Rendszer megerősíti, hogy tíz, ismétlem tíz rakéta emelkedik az atmoszférába - jelentette az egyik kezelő. Az alaskai, dél-koreai és fülöp-szigeteki űrmegefigyelő radarállomások követni kezdték a rakéták útját és a feltételezett útvonalat a hatalmas képernyőkre kivetített térképeken bejelölték. A ballisztikus előrejelzést a VMMR, vagy Védelmi Műholdas Megfigyelő Rendszer radarműholdjai is megerősítették. Az észleléstől számított egy perc múlva már be is jelölték a célterületet.

- A becsapódási terület Guam - jelentette a vezérlő.

- Ó, a francba, a kínaiak Guamot lövik - dünnyögte Wyle. - Küldjétek föl a hálózatra: a célpont Guam. Mennyi idő a becsapódásig?

- Tizenkét perc - érkezett a válasz.

- A fenébe. Remélem éberek a radarosok odaát.

- Uram, újabb adatok érkeztek a BRER-en és VMMR-en keresztül - jelentette az egyik kezelő. - Három rakéta más pályára állt...

- Hova? - kérdezte Wyle. - Dél-Korea? Japán? Alaszka?

- Nem, uram... laposabb ív, valószínűleg műholdakat állítanak pályára - felelte a kezelő - Ez a három rakéta tartja a 290 mérföldes magasságot. Úgy tűnik, orbitális pályára állnak.

- TOB robbanófejek? - töprengett Wyle. Tudta, hogy Kína rendelkezik TOB, azaz Többszörös Orbitális Bombázásra alkalmas robbanófejjel; ez egy olyan technológia volt, melynek segítségével nukleáris robbanófejeket juttattak földközeli pályára, azután tetszés szerint megszakíthatták a pályát, és bárhol ledobhatták őket. A robbanófejek hetekig pályán maradtak, gyakorlatilag érinthetetlenül.

- Nem tudni, uram - felelte az irányító. - Ha leválik az utolsó fokozat, kiderül. Az Űrparancsnokságnak számtalan megfigyelő távcsöve keringett a föld körül, ezek segítségével a szakértők vizuálisan meg tudták vizsgálni a műholdat; ezekkel a távcsövekkel ötven mérföldről el tudtak olvasni akár egy újságot is. Amint a kínai rakéták elérték röppályájuk csúcsát, a műholdak azonnal érzékelték a robbanófejek leválását és visszatérésüket a légkör alsóbb rétegeibe.

- Egy rakéta rossz röppályára állt... úgy tűnik elhibázza a visszatérést - mondta a vezérlőtiszt. Wyle magában elmormogott egy imát, remélve, hogy több is követi a sorsát. - Három rakéta orbitális pályára állítja a terhét, ismétlem, három rakéta orbitális pályára állítja a terhét. Három MIRV töltet visszatért, ismétlem három MIRV töltet a légkörben... A VMMR összesen tizenkét töltetet érzékel, ismétlem tizenkét MIRV Guam felé tart. A BRER megerősíti a pályaadatokat, tizenkét töltet Guam felé tart.

- Ellenőrizze, hogy Guamon minden polgári és katonai állomás légiriadót rendeljen el - parancsolta Wyle mély hangon.

- Megerősítették, uram - jelentette egy kommunikációs tiszt. - Teljes katonai és polgári riadót sugároznak.

Wyle fölidézte azokat az alkalmakat, amikor minden rádió és TV sávon felhívták a figyelmet a támadásra és emlékezett rá, milyen nagyvonalúan elsiklott fölöttük. Persze, rengeteg helyen járt, ahol komolyan vették; például az árvízveszély idején a Beale Légitámaszponton Marysville-ben, Kaliforniában. Nebraskában tornádóveszélyek idején használták, még Guamon is sugárzott párszor, amikor tájfun fenyegette a környéket. Guam apró, álmós trópusi szigete ezúttal egy kínai rakétatámadás teljes erejével néz szembe... hacsak a Patriot rakéták nem állítják meg őket.

Amilyen gyorsan csak lehetett, műholdakon keresztül átsugározták az összes lényeges adatot a guami légvédelem számítógépeibe. Két Patriot üteg volt Guamon, az egyik az Andersen Légitámaszponton helyezkedett el, a másik az Agana Haditengerészeti kikötőben, a sziget középső részén. Mindkét Patriot üteghez tartozott egy parancsnoki kabin, három hatalmas, teljesen lapos

"autósmoziváson" radarantenna és tizenkét mozgatható kilövő, darabonként négy rakétával, plusz a hozzájuk tartozó áramellátó és jeltovábbító teherautókkal. A

radarok nem mechanikusan fürkésztek az eget, hanem elektornikusan tapogatták le az égbolt egy-egy részét, ötven mérföldnyire minden irányban, így a két kilövőállás egész Guamot lefedte.

A vezérlőpulton fölberregett a telefon, Wyle pedig pontosan tudta, ki lesz a vonal másik végén.

- Wyle.

- Wyle tábornok, itt Balboa tengernagy - mondta a Vezérkari Főnökség elnöke. - A Fehér Házban vagyok, az elnök és a SECDEF tagjai itt állnak mellettem. Mi a helyzet?

- Tíz rakétakilővést érzékeltünk Kína középső részéről - jelentette Wyle. - Összesen tizenkét töltetet követünk nyomon, mind Guam felé tart. Az összes pályaadatot megerősítettük. Nagy bizonyossággal állítjuk, hogy a rakéták kínai gyártmányú East Wind-4-es közepes hatósugarú nukleáris ballisztikus fegyverek. A robbanófejek ereje hatvan kilotonna és két megatonna között változhat.

- Édes Istenem - nyögte Balboa. - Más rakétaindítást nem jeleztek?

- Nem, uram.

- Tart felénk bármi is?

- A kilőtt tízből három rakéta kisebb égitesteket állított alacsony, kétszázkilencven mérföldes orbitális pályára, körülbelül a harmincadik szélességi kör magasságában, uram - sorolta Wyle a képernyőkről olvasva az adatokat. - Még nem azonosítottuk őket. A pályájuk alapján elhaladnak a Csendes-óceán fölött, körülbelül kétszáz mérföldnyire Hawaii-tól, de nem a CONUS fölött. Az útvonaluk hosszan vezet Kína fölött, így lehetnek meteorológiai, vagy kommunikációs műholdak, vagy egyszerűen csak álcázások.

- Amint lehetséges, azonosítsák a műholdakat, tábornok - mondta Balboa határozottan. - Mi a guam-i légvédelem státusza?

- Két Patriot üteg, uram, mindkettő teljes készenlétségben és körülbelül öt, hat perc múlva közvetlenül követni tudják az objektumokat - felelte Wyle.

- A NF azonnali értesítést kér minden további kilövésről - utasította Balboa.

- Igen, uram, személyesen fogok intézkedni - felelte Wyle. - Az NF föl fog szállni?

- Nem, de a Marine Egy és Kettő készenlétségben áll.

- Talán jobb lenne, ha fölszállnának, amíg kiderülnek itt a dolgok - mondta Wyle. - Ha valamelyik töltet betalál, elveszítjük a 720. Üregységet Guamon; akkor pedig rengeteg rakéta és műholdmegfigyelő rendszertől leszünk elvágvá a Csendes-óceán fölött. Lehet, hogy az előrejelző rendszer is leáll, vagy látómezőt fog veszíteni.

- Továbbítom a javaslatát, tábornok - mondta Balboa. - A továbbiakról értesítjük.

Ezzel letette a kagylót.

Mindent megtettek, amit csak lehetett. Azon kívül, hogy szárazföldi nukleáris interkontinentális rakétákat biztosítottak az Stratégiai Parancsnokságnak, az Űrparancsnokság feladata az Egyesült Államokra és szövetségeseire veszélyesnek bizonyulható hadmozdulatok megfigyelése és előrejelzése volt a levegőben és az űrben. Ezt a feladatot teljesítették, most már az utolsó védelmi vonalon volt a sor, hogy mininálisra csökkentsék a veszteségeket.

A Patriot légvédelmi rakétaütegek kilencven másodperccel a becsapódás előtt érzékelték a célpontokat, de az első két sorozat csak hatvan másodperccel később indulhatott útjára. A kilövések teljesen számítógép-vezéreltek voltak, úgy időzítették a rakétaindításokat, hogy azok ne zavarhassák egymást. Minden üteg kilőtte az összes rakétáját; vagyis minden közeledő robbanófejre nyolc Patriot rakéta jutott, négyszer kettes sorozatokban.

Minden szoftver és hardver fejlesztés dacára, amit a 1991-es Öböl-háború óta végeztek az akkor debütáló ballisztikus lövedék-elleni rakétán, a Patriot sohasem volt igazi ballisztikus elhárítófegyver. A Patriot fedélzeti radarjai segítségével sokkal jobban és fürgébben tudott reagálni a változásokra, ami azt jelentette, hogy használhatóbb volt gyorsan mozgó célpontok ellen, amilyen például egy ballisztikus rakéta, vagy robbanófej. Az új Tier 3 PFE (Patriot Fejlesztő Egység) hatására pedig nagyobb robbanófejet és új, nagy nyomású hidraulikus akutátorrendszert kapott, így sokkal gyorsabban tudta mozgatni vezérsíkjait. Ennek ellenére még mindig a szemtől szembeni precíziós célzáson múltott a dolog, ami még pár év fejlesztést igényelt.

A tizenkét kínai robbanófejből csak három élte túl a Patriot rakéták rohamát.

Egy hatvan kilotonnás robbanófej az Orote-félszigettől két mérföldnyire robbant

föl, összesen nyolc mérfölre Aganától délkeletre, mindössze 1500 méterrel az óceán fölött, letarolva a legtöbb partmenti szállodát és kondominiumot. Egy másik hatvan kilotonnás robbanófejet az egyik Patriot rakéta robbanása letérítette a pályájáról és ártalmatlanul elpárolgott a másik nukleáris robbanásban. Bár a robbanás, a nyomában járó hő és a lökeshullám pusztító hatása hatalmas volt, a sziget közepén minimális áldozatokkal járt a detonáció. Egy két megatonnás robbanófej azonban alig másfél mérföldnyire északra robbant föl az Andersen Légitámaszponttól, kevesebb, mint 900 méteres magasságban; minden épületet elsöpört egy akkora robbanás, ami ötszáz tájfunnál is pusztítóbb volt. A közeli Fafalog falvacska teljesen eltűnt a tűzgolyóban. Az élénkzöld Santa Rosa hegyet, ami a légitámaszpontra nézett, csaknem kettészelte a robbanás, az elhamvadt növényzettel együtt a fél hegyoldal is eltűnt, a sziget északi ötöde lánggra kapott, amit csak a hatvan méteres nukleáris detonáció keltette szökőár és az azt kísérő tájfunszerű szellőkés oltott el, ami végigsöpört a megsebzett szigeten.

"Aki képes változni
és átalakulni az ellenséggel
összhangban,
s úgy képes győzelmet aratni,
ő a nagy szellem!"
- Szun Cu,
A háború művészete

HETEDIK FEJEZET

BARKSDALE LÉGITÁMASZPONT,
BOSSIER CITY, LOUISIANA
1997. JÚNIUS 24., 14 ÓRA 31 PERC
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 15 ÓRA 31 PERC)

- SKYBIRD, SKYBIRD, üzenet a következő: kilo, három, hetes, kilenc, nyolc, foxtrot, egy... - sorolta Stratégiai Parancsnokság kommunikációs tisztje az előtte lévő üzenetről. - Ismétlem...

A Nyolcadik Légihadtest parancsnoki központjában két diszpécser írta le az üzenetet, aztán külön-külön dekódolták, összehasonlították és végigfutottak az eseményhez tartozó parancslistán. A lista alapján megtudták, hogy melyik üzenetet továbbítsák a hozzájuk tartozó bombázóosztagoknak. Mindkét diszpécser megszerkesztette az üzenetet, aztán gyorsan leellenőrizték egymással.

Amíg továbbították az új kódolt üzenetet a parancsnokság URH és RH frekvenciáin, másik két diszpécser lemásolta az üzenetet és továbbította a műveleti tisztnek. A műveleti tiszt egy másikkal együtt dekódolta az üzenetet, összehasonlították az eredményt az első két diszpécserrel - az eredmény megegyezett. Legalább négy szempár ellenőrzött minden egyes üzenetet és minden választ, hogy meggyőződjenek, valóban a helyes műveleteket hajtják végre. Ha a láncolatban bárhol fennakadás állt be: egy ideges, elcsukló hang, bizonytalanság, vagy bármi, a másik dekódoló egy papírlappal letakarta a kódfüzetet, a tévesztő pedig köteles volt bemondani, hogy "Megismétlem" és kezdték az egészet előlről. Túl nagy volt a tét ahhoz, hogy hiba csússzon be.

- Az utolsó parancs megerősítve, uram - jelentette a műveleti tiszt a Nyolcadik Légihadtest parancsnokságának. - DEFCON Kettes azonnali műveleti üzenet. Mindenki fölcsapta a mappáját a feladathoz tartozó listánál, miközben a műveleti tiszt az új adatok alapján följegyezte a változásokat az órarend táblán. A DEFCON Kettő magasabb készenléti állapotot jelentett a teljes amerikai haderő

számára; a bombázók esetében a felszállás előtti utolsó állapotot jelentette, szinte járó hajtóműveket.

- Az üzenet csak egy "A" órát határoz meg, a résztvevő egységeket száz százalékbán pilótafülke-riadóra utasítja, plusz az összes résztvevő csapatok ötven százalékat A plusz hat órán belül a megbeszélt helyszínekre vezényli - folytatta a műveleti tiszt. - A kevesebb, mint tizenkét perc alatt célba érő rakéták támaszpontjait kilövési készségbe; a nyolc percnél rövidebb repülési idejű rakéták támaszpontjait pedig teljes riadókészségbe rendeli. Az üzenet alapján minden Tartalék és Nemzeti Gárda egység mozgósítandó.

Amint a rövid eligazítás véget ért, a parancsnoki személyzet tagjai telefonjaikhoz siettek. Terril Samson altábornagy, a Nyolcadik Légihadtest parancsoka a felettesét hívta, Steven Shaw tábornokot, a Légierő Hadműveleti Parancsnokság vezetőjét. Megkérték, hogy tartsa a vonalat. Samson felsóhajtott, de megőrizte a nyugalmát. Tudta, hogy gyakorlatilag már leírták, minden értelemben. Nem volt olyan fontos indok, ami miatt Shaw-nak beszélnie kellett volna vele.

Barksdale berepülési órarendjén üresen álltak a táblázatok - az összes B-52H és B-52 bombázót kivonták az aktív szolgálatból. Októberre az összeset a Davis-Monthan Légitámaszpontra küldik az Arizona állambeli Tucsonba, ahol szétdarabolják őket és kiállítják, hogy az összes orosz és kínai, meg még ki tudja melyik ország kémholdja lássa, hogy nem repülhetnek többet. Barksdale rámpái azért nem maradnak teljesen üresek, a Hetedik Bombázóraj B-1B gépei a texasi Abilene-beli Dyess Légitámaszpontból a Légierő Tartalék szolgálatába kerülnek októberben és Barksdale-be kerülnek.

Az összes nehézbombázó, ami valaha Terril Samson parancsnoksága alatt állt, immár a Stratégiai Parancsnokság és Henry Danforth tengernagy kezében volt, s mivel Samson kinyitotta a száját és szembe mert helyezkedni Danforth vakbuzgó nukleáris háborúra való felkészülésének, már saját bombázóit sem parancsnokolhatta a STRATCOM vezetése alatt. Háromcsillagos tábornok beosztottak és felelősség nélkül - ez volt ő. Figyelemmel követte ugyan az összes bombázó készenléti állapotát, beleszólása azonban már nem volt, még a tanácsadói körben sem szerepelt.

A bombázók IMT-re felkészítése még mindig nem haladt túl jól. Az összes B-1B Lancer és B-2A Spirit nukleáris bevetésre előkészítése még csak a háromnegyedénél tartott, ám DEFCON Három alatt már a teljes állománynak készenlétkben kellett volna lennie. Emellett a gépek negyedét szét kellett küldeni más légitámaszpontokra - Barksdale volt az egyik, a Fairchild LTP a Washington állambeli Spokane-ban, az észak-dakotai Grand Forks LTP, valamint a Castle LTP Merced-ben, Kaliforniában a többi -, de alig néhány bombázó érkezett meg oda és napokba tellett még, hogy nukleáris fegyverekkel szereljék föl és bevethessék őket. Bár az összes felsorolt légitámaszpont régebben bombázóknak szolgált otthonul, hónapok, talán évek teltek el azóta, hogy bármelyiken is bombázó landolt volna, különösen atomfegyverekkel.

Terril Samson buzdíthatta a személyzetet, elláthatta őket tanácsokkal, fenyegetőzhetett, hogy gyorsabban menjen a munka, de mit sem számított. Többé már nem volt erő a parancsai mögött. Bár hivatalosan csak októberben kell visszalépnie, olyan volt, mintha máris visszavonult volna.

- Terril, itt Steve - hallatszott Shaw tábornok hangja. - A STRATCOM azt akarja, hogy a B-2-esek a levegőben legyenek. Van valamid, amit az elkövetkezendő pár órában még az orruk alá dughatunk?

- Igen, uram - felelte Samson leplezve a döbbenetét. A "Krómkupola"-ként becézett készséget, amit olyan filmekben tettek halhatatlanná, mint a Dr. Strangelove több, mint huszonöt éve nem alkalmazták, mert annyira veszélyes volt, hogy nukleáris fegyverekkel ellátott bombázók körözzenek a levegőben hosszú órákig, vagy akár napokig. A Stratégiai Légiparancsnokság két bombázót és négy nukleáris bombát vesztett el ilyen Krómkupolás küldetések során az évek alatt. Most pedig két bugzó tengerész, Danforth és Balboa valahogy úgy gondolta, hogy milyen jó lenne újból megjátszani.

- Kicsit hevesebb reakcióra számítottam magától, Földgyalu - jegyezte meg Shaw. - Számítana valamit is?

- Valószínűleg nem, de én szeretném hallani - mondta Shaw. - De előbb válaszoljon a kérdésre, hogy befogjam a STRATCOM száját, aztán beszélhet.

- A Csőrökre nincsen kidolgozott légikészségi tervünk - felelte Samson. - Módosíthatnánk néhány régi B-52-es programot és odaadhatjuk a B-2-esek

legénységének. Lemásolhatnánk a B-1B-k útvonalait is, de célszerű jobban szétszórni őket, ha Kína esetleg nukleáris robbanófejet vetne be ellenük. Samson már eltűnődött, hogy Michael Collier tábornok, a helyettese, aki Samson kiebrudalása után Danforth bombázókért felelős tisztje lett a Stratégiai Parancsnokságon miért nem jelentkezett Offutból. Az egyetlen lehetséges magyarázat az volt, hogy ugyanúgy figyelmen kívül hagyták Collier javaslatait, mint ahogy korábban az övét is.

- Jól hangzik, tudtam, hogy magára számíthatok. Mihamarabb tájékoztassák Offutot - mondta Shaw. - Most pedig ne kíméljen. Mondja el a véleményét, de gyorsan.

- Igen, uram - felelte Samson. - Szeretnék egy újabb próbát tenni a Nemzeti Főparancsnokságnál a bombázók miatt. Le kell állnunk az IMT-vel. Rengeteg tervem van, amit az NF elé...

- Nincs időm még egy olyan próbálkozásra, mint tegnap, Terril - mondta Shaw. - Nyakig ülök benne, a STRATCOM már a Strike Eagle-ökre is atomokat akar tenni. - Micsoda?

- Hallotta - mondta Shaw. - Mind a négy F-15E Strike Eagle rajt IMT-re állítjuk és Elmendorfba küldjük, hogy Észak-Korea, vagy Kína ellen mehessenek. A CINCSSTRATCOM szerint Észak-Korea órákon belül beveti az atomot.

- Ez örülség, uram - mondta Samson. - Ezzel a tartálygépek egynegyedét elszippantják. Guam elvesztése már így is elég nagy veszteség volt, az atomokkal fölszerelt F-15-ösök még többet elvonnak.

- Teljesen igaza van és én is ezzel érveltem, de úgy tűnik, a VF és a STRATCOM már robotpilótán tart az Armageddon felé. Azt hiszik, ha még több gépre még több atomot rakunk, akkor Kína és Észak-Korea meghátrál - mondta Shaw. - Mindenesetre még mindig várom készültséget a B-2-esektől. Szóljon egy pár jó szót a lányoknak és a fiúknak odaát, amiért olyan gyorsan fölkészítették a gépeket.

Csak azért állították őket riadókészültségbe, hogy Danforth és Balboa hadonászhaszon velük Kína orra előtt, gondolta Samson keserűen.

- Úgy lesz, uram - felelte, aztán sietve folytatta. - Uram, szeretnék találkozni önnel és Hayes tábornokkal, hogy elővezethessem az én tervemet Kína semlegesítésére. Több terv is készen áll, csak elő kell rángatni a fiókból és már indulhat is. Minden kínai rakétakilövőt kiiktathatunk nukleáris fegyverek bevetése nélkül...

- Sajnálom, Terril, nem megy - mondta Shaw. - Előadtam a STRATCOM-nak a maga tervét, de nem jártam szerencsével. Nukleáris riadókészültségben akarják tudni a bombázókat, mert azt hiszik, ezzel kellően fenyegetőnek látszunk Kína szemében.

- Ez egyértelműen nem működik, uram. Kína fogta magát és eltűntette az Andersent a térképről és csaknem elpusztította Guamot - tiltakozott Samson. - Mi pedig még mindig nem léptünk. Valaki már lépett, de nem mi.

- Sajnálom, de nem. Bizonyos fokig kénytelen vagyok egyetérteni a VF-fel. Nem kockáztathatjuk meg, hogy elveszítsük a B-2-eseket egy Kína elleni akcióban.

- A B-1B-k éppen eléggé meg tudják dolgozni a légvédelmet a B-2-eseknek.

- De akkor még mindig ott van pár ezer vadászgép - vetette ellen Shaw. - Nem tudjuk mindet elpusztítani. Előbb, vagy utóbb a B-2-esek védtelenek lesznek és ha már egy tizedüket elveszítjük, az súlyosan demoralizáló veszteség lesz. Még rosszabb, ha nem sikerülne jelentősebb károkat okoznunk. Akkor be kellene vetnünk az ICBM-eket, vagy a nukleáris cirkálórakétákat kínai célpontok ellen és máris ott vagyunk, ahol nem akartunk lenni; kényes talaj ez, mert az Északi-sarkon át és orosz területek fölött repülnének a rakéták, attól pedig a ruszkiak sem lesznek elragadtatva.

- Uram, van egy tervünk, ami gyarkolatilag biztosítja, hogy Kína hosszú- és középtávú stratégiai támadófégyverzete megsemmisül jelentősebb veszteségek nélkül ránk nézve, ráadásul hagyományos fégyverzettel - mondta Samson. - De ehhez szükségem van a B-1-es és B-2-es bombázókra. Ön, Hayes tábornok és én beszélhetnénk a SECDEF-fel, vagy akár az elnökkel is és talán meggyőzhetjük, hogy próbáljuk ki az én tervemet mielőtt túl késő lenne.

Rövid ideig csönd volt a vonal másik végén, aztán egy fáradt, megadó sóhajzás hallatszott.

- Rendben van, Terril, még egyszer megkérdezem, de nem fog működni.

- Köszönöm, uram - mondta Samson. - Bármikor Washingtonba tudok repülni, ha szükséges.

- Maga csak maradjon Barksdale-ben, majd én szólok, hogy mikor parádézzon - mondta Shaw. - Addig maradjon a fenekén és hallgasson.

- Értettem, uram - felelte Samson, de Shaw addigra már letette. Nem barátságos kérdés volt, hogy hallgasson, hanem parancs.

A beszélgetés alatt valaki egy cédulát nyomott Samson kezébe. Kérdezett valamit az eligazítóról, aztán félig figyelt csak a válaszra, miközben a papírlapot tanulmányozta... és nagyot ugrott a szíve.

- Folytassák - vetette oda a személyzetnek és kisietett a szobából a kommunikációs terembe. - Mit fogtak?

- Egy üzenetet azon a speciális SATCOM terminálon, amit maga állítatott be ide, uram - mondta a rangidős tiszt és Samson kezébe adott egy nyomtatott lapot. Az üzenet így szólt: HEADBANGER ÜZEN. SÜRGÖS LEGI TALALK. 1 DRAGON16 25N117E 10K TOLT HASZN VÖRÖS7 LEGFREQ. JAV HAMAR.

Egy későbbi keltezésű üzenetben pedig ez állt: HEADBANGER TALALT NEGY H-7 SOK H-6 TDELTA, KIMARAD TFOXTROT ES TGOLF. KÖSZ SÜRGÖS LEGI TALALK. DRAGON16. NAV27 LRCP OK. VEGE.

- Nem Headbanger volt annak a módosított B-52-esnek a hívójele, ami kitört Andersenről és eltűnt, uram? - kérdezte a tiszt.

- Pontosan így volt - felelte Samson izgatottan. - A francba, ez nem csak azt jelenti, hogy Elliott, McLanahan és a többiek életben vannak, hanem repülnek is és szarrá bombázzák Kínát.

- Ők támadták meg az NFH xiameni helyőrségét?

- Wolverine cirkálórakétákkal - foglalta össze Samson. - Egy pár olyan rakéta tucatnyi SAM állást képes kiütni, aztán jöhet utánuk valaki tisztogatni.

- A Dragon-16? Gondolja, hogy tajvani F-16-osról van szó? Az EB-52-es légvédelmi ütegeket lőtt ki Tajvani vadászgépek előtt?

- Igen, azután továbbment Kína belseje felé - mondta Samson büszkén. - Fogadok, hogy a következő hírszerzési jelentések arról fognak beszámolni, hogy Wuhan azonosítatlan bombázók támadták meg, talán még néhány másik célpontot Xiamen és Wuhan között, vagy Wuhan és a Kelet-Kínai-tenger között.

- De én azt hittem, hogy az összes tajvani F-16-os elpusztult a bázisokkal együtt.

- Nyilvánvaló, hogy néhány túlélte... beleértve egy Megafortresst, Jon Masters tartálygépét és még néhány műtyürjét - mondta Samson. Előkeresett egy kínai térképet. - A H-6-osok bázisa Wuhanon van, Sanghajtól nyugatra. Úgy tűnik, McLanahan talált néhány H-7-est, azaz Tu-26-os szuperszonikus bombázókat, és úgy döntött, ott lövi ki a többi rakétáját más előre megtervezett célpont helyett. De honnan szálltak föl, hol van a bázisuk?

- Ezt megtudhatjuk - felelte a rangidős tiszt. - Ha még fogjuk a SATCOM jeleit, akkor gyanítom, hogy mi is ugyanilyen könnyen tudunk nekik üzenni.

Samson hosszú hosszú órák óta először széles mosolyra húzta a száját.

- Menjen odébb, fiam - mondta a SATCOM kezelőjének. - Föl kell hívnom egy renegát bandát, hogy végre nekikezdhessünk fölszámolni ezt az idétlen helyzetet mielőtt teljesen kicsúszik a kezünk közül.

Miközben leült, hogy begépelje az üzenetét, fölhívta a szárnysegédjét.

- Töltesse föl a C-21-et és álljon készenlétben az indulásra Andrewsba. Szedjen össze minden haditervet, amit a kínai ICBM bázisok, a légitámaszpontok és a radarállomások ellen készítettünk. Egy órán belül legyenek meg, mert indulni akarok. Aztán hívja föl Joseph Roma alezredest Ellsworth-ben és Anthony Jamieson ezredest a Whiteman-en, rángassa őket telefonhoz bárhol vannak is és mondja meg nekik, hogy álljanak készenlétben a konvencionális arzenállal. Mondja meg nekik, hogy néhány bombázót leveszünk nukleáris készenlétről... aztán nekilátunk annak, amire kitaláltuk a bombázókat!

KAJ-SAN KATONAI TÁMASZPONT, HUALIEN KÖZELÉBEN
KÍNAI KÖZTÁRSASÁG

1997. JÚNIUS 25., SZERDA, HELYI IDŐ SZERINT 06 ÓRA 51 PERC

A hajtóművek visítását folyamatos morajként hallották az orvosi részlegben letről, a barlangból, de úgy tűnt, a tajvani személyzetet ez egyáltalán nem zavarja. Szótlanul, gyorsan és hatékonyan készítették össze a felszerelést az evakuáláshoz.

David Luger éppen kitolták a röntgenszobából. Egy kórházi ágyon feküdt, vékony lepedő takarta a kötéseit a bal karján és lábán. Egész bal oldala tele volt horzsolásokkal és vágásokkal, bal szeme feldagadt, alig tudta nyitva tartani.

- Én mondom, jól vagyok! - tiltakozott az orvosnak aki a guruló kórházi ágyat kísérve lépett be a terembe. Patrick és Wendy McLanahan, Brad Elliott és Jon Masters már várták; Patrick könnyebb sérüléseit már korábban ellátták.

- Mi a helyzet, doktor? - kérdezte McLanahan.

- Komoly agyrázkódás, ahogy sejtettük - mondta az orvos a fény felé tartva a röntgenképeket. - Részleges halláskárosodás a bal fülben, kisebb zúzódás a bal halántékon. A robbanás nyomán horzsolások és vágások, törött bal térd, felduzzadt a bokája és a lábfeje. Ha nem tudnám, hogy egy rakétától sérült meg, azt mondanám, elgázolta egy busz.

- Mondtam már, hogy jól vagyok - erősködött Luger. - A fenébe is, jól odapörköltünk nekik, nem igaz?

- Így van - mondta Brad Elliott széles mosollyal. - Olyan volt, mint az első Vén Dög küldetés. Egy újabb Kavaznya lézer kivételével mindennek megszórtak minket, de mi keresztülvágtuk magunkat és szétbombáztuk a valagukat!

- Akkor tankoljunk föl és irány a következő menet - mondta Luger.

- Te nem, Dave - mondta Patrick. - Te maradsz, a következő futamot mi játsszuk le. El tudom látni a TRT és a VRT feladatkört egymagam is.

- Ez az átkozott fejfájás azért még nem tart vissza, hogy segítsek megtervezni a támadást, fiúk - mondta Luger. - Még mindig ki kell ütnünk a Sanghaj körüli légvédelmet.

- Én inkább a kínai ICBM silókat és kilövőket szeretném szétszedni - mondta Patrick McLanahan határozott dühvel a hangjában; nem vallott a barátjára, gondolta Luger.

- Tudjuk, hol vannak, csak be kell jutnunk odáig - mondta Jon Masters hasonlóan keserű hangon. - A fiúj Blytheville-ben két újabb műholdkövetőt lőttek föl Kína fölé és azt hiszem sikerült kiszúrni az összes DF-5 és DF-3 silót és kilövőt. Még egy NIRTsat indítás és az összeset be tudjuk célozni egy jó adag mozgó rakétakilövővel együtt.

- De kevés a fegyverünk - mondta McLanahan. - Két Striker, két Wolverine és Két Scorpion maradt. A KK-nak rengeteg üzemanyaga, levegő-levegő rakétája és bombája van, de mi kilövőink nem tudnak fűrtbombákat tárolni.

- A francha. Talán elküldhetnék Hal-t, Chris Wohl-t és az Őrült Mágusokat, hogy lopják vissza a többi Megafortrest - mondta Luger vigyorogva... aztán észrevette, hogy a többiek nem osztoznak jókedvében, Éppenséggel mindenki igen gyászosnak tűnt. - De miért ez a nagy érdeklődés az ICBM állások ellen ilyen hirtelen? Azt hittem, hogy a légvédelem ellen megyünk.

- Ja, igen, téged éppen vizsgáltak, amikor a híreket kaptuk - mondta Wendy. - Dave... Kína nukleáris rakétatámadást indított Guam ellen.

-Micsoda?

- Az Andersen elpusztult, egy két megatonnás robbanófejjel támadták meg - folytatta Wendy. - Agana és a sziget északi része súlyos károkat szenvedett.

- Édes Istenem - mormogta Luger. - A mi támadásunk miatt álltak bosszút? Miattunk lőtték ki az atomrakétákat?

- Kína már elkötelezte magát a nukleáris rakéták mellett már jóval azelőtt, hogy önök a segítségünkre siettek, Luger őrnagy - mondta Hsziao Jason dandártábornok az orvosi szobába lépve. Kezet nyújtott Lugernek. - Köszönetet akartam mondani az önfeláldozásáért és a munkájáért Luger őrnagy. Nagyon büszke vagyok magukra és hálásan köszönjük, amit tettek.

- Még nem végeztünk, tábornok - mondta Elliott. - Felpakolunk minden fegyvert, amit csak lehet és ledugjuk őket a kurva torkukon!

- Úgy lesz, amint lehetőség és jó célpont kínálkozik, Brad - mondta McLanahan. - Most be kell fejeznünk a javításokat aztán megnézzük, hogy tudunk-e fűrtbombákat pakolni a forgóállványzatra. Wendy, Brad, segítsetek Hsziao tábornok embereinek a javításokban, kérlek - Wendy biccentett, gyógyító csókot nyomott Luger homlokára és kisietett a szobából az EB-52-es felé.

- Neked pedig pihenő, cimborá - fordult McLanahan Luger felé. Luger kaján, rá jellemző "szarevő" vigyort vágott, ami még mulatságosabbnak tűnt, hogy a fél

arca földduzzadt. - Mit vigyorogsz?

- Rajtad, Muck - mondta Luger. - Nézd csak meg magad, parancsokat osztogatsz mindenfelé és mindenki ugrik, hogy teljesítse, még Brad is. Tökös. Átvetted a parancsnokságot, akár akartad, akár nem.

- Szóval olyan vagyok, mint egy Robin Hood ázsiai kiadásban, vezényletem alatt pedig a törvényenkívüliek? - kérdezte Patrick.

- Nem csak a misztikus Zen bombázóra gondolok, Partick, lassan te leszel itt a főnök - mondta Luger komolyra fordítva a szót. - Mikor először kezdtünk el együtt repülni, tudni sem akartál a parancsokságról, még egy repülőgép esetében sem. Tucatnyi pozíciót kínáltak föl neked még mielőtt őrnagy lettél volna, de te mindet visszautasítottad. Fogalmam sincs, hogy a Vén Dög akciók után még hányat ajánlottak föl, talán pár tucatot. Mindenki ismert és tudta, mekkora tehetséged van, de nem voltál vezér soha és nem is vágytál rá. Most pedig mindenki azt lesi, hogy mit mondasz, még Brad is.

- Ha befejezted a talpnyalást, Dave, akkor lemegyek, ellenőrzöm a gépet.

- Komolyan beszélek, Muck, tényleg komolyan - mondta Luger. - Nem talpnyalás ez, tényleg megváltoztál. Most már nem legénység vagy, hanem parancsnokság... Ki gondolta volna?

Az utolsó mondatra ismét elmosolyodott.

- Én nem - mondta Patrick McLanahan. Föltartotta a hüvelykujját, aztán othagyta egy nővér és egy biztonsági őr társaságában.

Nancy Cheshire a kifutópályán futott össze McLanahannel. A tajvaniak folyamatosan indították a légijárőröket Formosa fölé, ettől a barlang levegője megtelt az égett gumi és a hajtóművek forró gázainak szagával, amiket még a szellőző sem tudott teljesen száműzni.

- Hogy állunk a fűrtbombákkal, Nance? - kérdezte.

- Lehet, hogy tudunk kezdeni velük valamit, ha az alsó három tartóba tesszük őket - felelte Cheshire. - Ha sikerül, akkor az hat bombát jelent kilövőnként. Sajna nincs elég hely, hogy az egészzet igénybe vegyük, de lehet, hogy sikerül egymás mögött elhelyeznünk és akkor még tizenkettőt be tudunk pakolni. Ha mindet sikerül feltölteni, akkor annyi bombát tudunk magunkkal vinni, mint hat F-16-os.

- Ez nagyon jó hír - mondta Patrick.

- Van egy még jobb hírem is - mondta Cheshire. - Ezt töltöttül le a műholdas terminálról: egy bejövő üzenet, amit neked címeztek.

- Bejövő üzenet? - csodálkozott McLanahan. - A Sky Masterstől jött? Csak velük beszéltünk.

- Nem nyert, nem Arkansasból jött... hanem Louisianából - felelte Cheshire rá jellemző macskavigyorával. Patrick megmerevedett, ahogy olvasni kezdte, aztán lassan az ő arcán is hasonló mosoly terült szét.

- Nancy, kapcsoljátok föl a gépet és...

- Már megtettük és a SATCOM is üzemel - felelte Cheshire, de McLanahan már nem figyelt oda, előbb öles léptekkel, aztán kocogva, majd futva tartott az EB-52 Megafortress felé, hogy mihamarabb válaszolhasson a csodás hírekre.

A FEHÉR HÁZ ELNÖKI DOLGOZÓSZOBÁJA

WASHINGTON D. C.

1997. JÚNIUS 24., KEDD, HELYI IDŐ SZERINT 18 ÓRA 12 PERC

(JÚNIUS 25., SZERDA 07 ÓRA 12 PERC PEKINGBEN)

- Ennek a tébolynak véget kell vetni, elnök úr! - üzenté Kjan Szu-Cseng kínai külügyminiszter tolmácsán keresztül, a közvetlen vonalon. A külügyminiszter ingerült hanghordozása tisztán hallatszott a háttérben. - A kínai nép háborúért kiált, bosszút akarnak állni az alattomos megszárlás miatt, ami a városainkat érte. Csiang Ce-Min elnök reggel nyilvános televíziós beszédében megbékélésre fogja felszólítani a feleket, de hatalmas nyomás nehezedik rá a katonaság részéről és a Politikai Bizottságtól, hogy vágjunk vissza a nyílt támadás ellen.

- Sajnálom, Kjan miniszter úr, de már kétszer is elmondtam: az Egyesült

Államoknak semmi köze a városaikat ért állítólagos támadásokhoz - mondta Kevin Martindale. Mögötte ott álltak legközelebbi tanácsadói: Ellen Whiting, Arthur Chastain, Jeffrey Hartman, Jerrod Hale, Philip Freeman és George Balboa tengernagy. A katonai hírszerzés egyik tolmácsa, aki folyékonyan beszélt a kínai mandarin nyelvet, a telefon mellett állt és fordított az elnöknek és folyamatosan jegyzetelt. - Egyetlen bombázónk vagy repülőgépünk sem vett részt a támadásban. Ért engem, Kjan miniszter úr? Semmilyen az én parancsnokságom alatt álló bombázó nem indított támadást Kína ellen.

- Akkor... nem mond igazat - jött a válasz rövid tétovázás után Pekingből.

- Azt mondta, hogy hazudik- szólt közbe a hírszerzés kínai tolmácsa. - Azt mondta, maga egy "átkozott hazug". Ezekkel a szavakkal, uram.

- A kis rohadék! - szitkozódott az elnök félhangosan fölengedve kezét a mikrofon gombjáról, hogy ne hallhassák a vonal túlsó végén. - Mit gondol ki a francsal beszél?

Nagyot sóhajtott, aztán ismét lenyomta a gombot.

- Kjan miniszter úr, szedjük össze magunkat és próbáljuk értelmes emberhez méltó módon folytatni a beszélgetést - folytatta erőltetetten higgadt hangon. - Nevezhet hazugnak, aminek csak akar, vagy hisz nekem, vagy nem, nem érdekel.

Van itt azonban néhány tény: maguk tíz közepes hatósugarú ballisztikus rakétát lőttek ki egy amerikai katonai támaszpont ellen és nukleáris töltetekkel elpusztították. Tagadja ezeket a tényeket, vagy sem, Kjan miniszter úr?

- Nem tagadjuk, hogy rakétákat lőttünk ki - mondta Kjan a tolmácsán keresztül. - Azok a rakéták azonban nem támadórakéták voltak; időjárásjelző műholdakat állítottak pályára.

- Kjan miniszter úr, a műholdjaink és radarállomásaink a kilövés pillanatától a becsapódásig pontosan figyelemmel kísérték a rakéták útját - mondta az elnök ingerülten. - A Ningsia és Belső-Mongólia tartományokból indított rakétákat követtük nyomon Guamig. Észleltük a robbanófejek leválását és minden egyes robbanófej útját... Még azt is láttuk, amelyik destabilizálódott és a Csendes-óceánba zuhant. Kis szerencséivel pedig megtaláljuk a darabjait és akkor országvilág előtt bebizonyítjuk, hogy egy Dong Feng-4-es ballisztikus rakéta volt nukleáris robbanófejjel. Vitathatatlan bizonyítékaink vannak egy Guam elleni kínai nukleáris támadásról, Kjan miniszter. A kérdés már csak az, hogy mi Kína következő lépése?

- Elnök úr, a nemrég kilőtt meteorológiai műholdak, amiket állításuk szerint követtek, nem állnak kapcsolatban az önök szigete elleni szörnyű támadással - mondta Kjan. - Adatokkal tudjuk bizonyítani a műholdakat szállító rakéták röppályáit, amiket szívesen az önök rendelkezésére bocsájtunk. A műholdak még mindig ott fönn keringenek, ezt bárki ellenőrizheti. Ami a robbanófejeket illeti, amik az állításuk szerint leváltak a rakétákról, nos azokról nem tudok nyilatkozni. A maguk felszerelésében, vagy értékelésében lehet a hiba. Nem voltak robbanófejek azokon a rakétákon, különösen nem nukleáris rakéták. Sajnos Kjannak részben igaza volt, látta be az elnök. A tízből három valóban műholdakat állított pályára, ezeket később műholdakon elhelyezett megfigyelőkamerákkal és távcsövekkel, valamint infravörös spektrum analízátorokkal. Amennyire meg tudták állapítani, a három műhold ártalmatlan volt, jelenlétük pedig gyenge, ám mégis elfogadható magyarázatot adott a rakétaindításokra. A többi bizonyíték ugyan tagadhatatlan volt, hogy Kína mégis atomrakétákat lőtt Guamra, mégis volt egy kicsi, igen halovány esély arra, hogy ennek az ellenkezője is igaz lehet. Gondosan ki kellett vizsgálni az ügyet, ez pedig időt vett igénybe.

- Kjan miniszter úr, szeretném, ha átadna egy üzenetet Csiang Ce-Min miniszterelnöknek és kormánya többi tagjának is - mondta Martindale határozottan. - Mondja meg nekik, hogy beszélni fogok a Kongresszus mindkét házának vezetőivel, hogy az egész Kongresszus és Amerika népe előtt arra kérjem őket, üzenjünk hadat Kínának.

Még a fordító is levegő után kapkodott a kijelentés hallatán, annak ellenére, hogy nem muathatott ki érzelmi reakciókat..

- Nem... nem szabad, uram! - hallatszot Kjan tolmácsának reszkető hangja. - Elnök úr, csak a tajvani nacionalistákkal vannak ellentéteink, nem az Egyesült Államokkal. Kérem, uram, ne támogassa ezt a lázadó és illegális politikai tömörülést és segítsen helyreállítani Kína egységét, és mi megígérjük, hogy országunk fáradhatatlanul azon fog munkálkodni, hogy megerősítsük Kína és Amerika közötti kötelékeinket.

- Kérem továbbítsa az üzenetet Csiang Ce-Minnek, Kjan miniszter úr - mondta az elnök hűvösen. - Bármikor, a nap bármelyik szakaszában szívesen meghallgatom a miniszterelnökük válaszát az ügyben. Minden jót, uram.

Ezzel átnyújtotta a kagylót Jerrod Hale-nek.

- Hozhatok egy italt, elnök úr? - kérdezte Hale miután lerakta. - Nekem most jól jönne egy.

- Most nem, Jerrod - mondta Martindale ingerülten. - Jézusom, úgy érzem magam, mint egy sarokba szorított vadállat, mindenkit megmarok, aki az utamba kerül. Arthur Chastain védelmi miniszter lépett Martindale mellé, éppen lerakott egy másik telefont a kávézóasztalnál.

- A Pentagon tájékoztatót, hogy a demilitarizált zóna menték Csangtan közelében tűzharc tört ki. Egyelőre semmi hír a károkról. Néhány tüzérségi üteg tüzet nyitott Szöul felé, valószínűleg csak kísérletezgetnek. A Légierő jelentette, hogy egy F-16-os járőrt lelőttek öt mérföldre a demilitarizált zónától; Észak-Korea azt állítja, feljük tartott. A pilóta valószínűleg odaveszett.

- Találnunk kell valami módot, hogy segítséget nyújtsunk Dél-Koreának - mondta az elnök. - Mi a legjobb módszer? Arthur? Tengernagy? Halljuk.

- Uram, a George Washington a Csendes-óceánon van, alig egy napi útra a Fülöp-szigetek környéki területétől - mondta Balboa. - Ha rávehetnénk a japánokat, hogy engedjék ki az utánpótlást szállító hajóinkat a kikötőikből, akkor a Washington vadászgépeit fölküldhetjük Észak-Korea ellen.

- Ez itt a probléma, tengernagy: Japán nem engedi, hogy bármilyen hajónk kifusson - mondta Chastain. - Élelmet és üzemanyagot kaphatunk, de szinte semmi alkatrészt és lőszert. A Washington két-három hétig bírja, aztán kifogy a készletekből... Elnök úr, az lenne a megoldás, hogy még több anyahajót küldjünk oda. Három hajó a Fülöp-szigetek körül, kettő a Kelet-Kínai-tenger közelében már elég lenne, hogy visszafogottabb légitámadásokat intézzünk Észak-Korea ellen, talán még visszavetné Kínát is, ha be akarna avatkozni. Négy anyahajóval teljeskörű légitámadást tudnánk indítani Észak-Korea, vagy Kína ellen és közben meg tudjuk magunkat védeni.

- Négy anyahajó? - dünnyögte az elnök. - Ennyi vett részt az Öböl-háborúban, de ezúttal nincsen utánpótlási bázis a közelben.

- Ezzel megkockáztatnánk, hogy kis haderőnk maradjon a Közel-Keleten, ha ott is újból kitörne a válság - vetette közbe Philip Freeman.

- Még így is nagy az előnyünk, Freeman tábornok - tiltakozott Balboa.

- A Lincolnnak az Arab-tengeren kell maradnia, hogy szemmel tartsa az irániakat, talán még egyet oda kellene küldenünk a Földközi-tengerről, hogy segítsen neki, ha úgy alakul a helyzet, vagy Szaud-Arábiai támaszpontokra kellene küldenünk néhány repülőt, hogy biztosítson - magyarázta Freeman. - Tehát, ha a Lincoln marad abban a körzetben, akkor a Carl Vinsont tudjuk a Washington mellé küldeni. Ez kettő. Akkor pedig a Kitty Hawk-nak el kell hagynia az indiai óceánt, hogy segítsen a Vinsonnak és a Washingtonnak, amíg a Nimitz útra kelhet Alamedából. Egy másik anyahajónak az Atlanti-óceánról kell jönnie.

- Két anyahajónk két nap alatt Észak-Korea közelébe tud menni, még egy három héten belül és egy negyedik egy hónapon belül - mondta Balboa. - Az anyahajók készek a bevetésre, alig várják, hogy törlesszenek az Independence miatt, most már Guam is a listájukon szerepel. Úgy tűnik, itt az anyahajóké lesz a főszerep, elnök úr.

Hangjában alig leplezett önteltség csendült, ahogy ösztönösen kihúzta magát ültében.

- Hadd menjenek a fiúk és rúgják szét a seggüket.

- Az rengeteg anyahajót jelent kínai rakétalőtávon belül - mutatott rá Freeman.

- El tudunk bánni Kínával és a rakétaikkal - legyintett Balboa fölényesen.

Ekkor Balboa szárnysegédje lépett a szobába és valamit a fülébe súgott, aztán távozott.

- Úgy tűnik, látogatói akadtak, elnök úr - mondta Balboa. - Hayes, a Légierő vezérkari főnöke, Shaw a Légi Hadműveletek parancsnoka és Samson a Nyolcadik Légihadtesttől. Valószínűleg egy újabb lökött bombázótervvel akarnak előrukkolni. Hallottam, hogy Samsont kivágták a Kombinált Műveleti Csoport tanácskozásáról a STRATCOM-ból, mert le akarta venni a bombázóit a nukleáris riadóról.

- Én sem örülök, hogy készülségben kell tartani őket - jegyezte meg az elnök keserűen. - De nem akarok beszélni velük. Rendesen elszúrták a Megafortress-tervet. Elliott, McLanahan, Masters és az összes fegyverük és egy Megafortress

eltűnt, miután nyilvánvalóan ellopták őket, nem engedelmeskedtek a parancsomnak, most pedig már Finegold és az összes tanácsa a sarkamban liheg, mert azt hiszik, én rejtegetem őket.

Az elnök nem is leplezte haragját, de Freeman mást is látott a szemében: talán szomorúságot?

- Most pedig elvesztettük az összes többi Megafortrest az Andersennel együtt. Csináljon velük, amit akar, George, ez a maga asztala.

- Igen, uram - felelte Balboa elégedett mosollyal. Sunyi pillantást vetett Freeman felé, aki az egész bombázóprogramot kitervelte és babusgatta a háta mögött, de a tábornok addigra már elhagyta a dolgozószobát. Freemannek ugyanúgy lőtték, mint Samsonnak és a drágalátos játékszereinek.

- Indítsa útnak az anyahajókat, aztán majd meglátjuk, mint mond Csiang Ce-Min - mondta Martindale. - Jeffrey, tartsa a kapcsolatot Kjannel, gyakoroljon rá egy kis nyomást.

- Igen, elnök úr - válaszolta Hartman.

- Jerrod, hívja össze a vezérkart, beszéljen meg egy találkoztót ma estére, hogy kitaláljuk, mihez kezdjünk Kínával - mondta az elnök. - Talán kompromisszumot kell kötnöm Finegolddal Tajvan ügyében, de ez most várhat. Azt akarom, hogy mindenki mellettem álljon, mire beszédet tartok és elmondom az amerikai népnek, mi a fene is történt Guammal.

Philip Freeman ismét belépett a szobába, határozott mozdulatokkal az elnök mellé sietett és átnyújtott neki egy papírlapot. Martindale nagyot nyelt, aztán meglepetten az íróasztalra dobta a papírt.

- Küldje be őket, azonnal - mondta Hartmannek.

- Micsoda? - horkant föl Balboa. - Hayes, Shaw és Samson? Mégis beszél velük? De miért? Azt hittem, hogy rám bízta őket, uram.

- McLanahan, Elliott és a legénységük életben van - mondta az elnök. - Ők tervelték ki a támadásokat Kína ellen. A kínaiak partraszálló seregei ellen vezették a tajvani F-16-osokat.

- Ez lehetetlen! - kiáltotta Balboa. - Hol vannak? Hogy tudnak még repülni?

- Egy földalatti bázisról, Tajvanról - mondta az elnök. - Egy földalatti légitámaszpont!

- Ez lószar... akarom mondani, sajnálom, elnök úr, de ilyenről még soha nem hallottam - mondta Balboa.

- Tengernagy, McLanahan és Elliott berepültek Kína közepéig - mondta Philip Freeman. - Ha igaz, amit Samson tábornok állít, ezt pedig műholdas fényképekkel meg tudjuk vizsgálni, valószínűleg kicsinálták Kína nagy hatósugarú bombázóflottájának egyharmadát, egyetlen éjszaka alatt! Ezt a fejleményt nem vitatnunk kell, hanem kitalálni, hogy hogyan kovácsolhatunk előnyt belőle.

- Én megmondtam Elliottról, elnök úr - mondta Balboa ingerülten. - Mondtam, hogy veszélyes. Ez az illegális támadás készítette Kínát, hogy ICMB-eket lőjenek ki Guamra. Elliott a felelős az egészért!

- Amiért Elliott és McLanahan felelős, az az, hogy végre mozgásba lendítették a dolgokat és nem kell a fenekünkönk ülni, amíg történik valami - mondta az elnök, aki már szinte átnézett a vezérkari főnökön. - Küldje be őket, Freeman.

Túléltek, az ördögbe is, túléltek!

A KELET-KÍNAI TENGER FÖLÖTT, TAJVANTÓL ÉSZAKRA

1997 JÚNIUS 27., PÉNTEK, HELYI IDŐ SZERINT 20 ÓRA 12 PERC

(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT 09 ÓRA 12 PERC)

A Kínai Néphadsereg 221. Népi Partmenti Járőr egységét 1955-ben alapították, központjuk a Jujüan-szigeten volt, harminc mérföldnyire keletre a Zhejiang-tartománybeli Wenzhou-tól. Kezdetben kétfedelű gépeken járőröztek a partvidék fölött a nap minden órájában, minden körülmények között, amiben csak repülni tudtak. Az egység feladata a Sanghaj és Hong Kong közötti partszakasz ellenőrzése volt, bár leginkább a Formosa-szoros fölött járőröztek.

A 221-esek olyan volt, akár egy elit klub, csak száz gépből állt, mindig is

annyi volt és ez a szám meg is maradt mindvégig. A jelentkezőket három tag ajánlásával, egy bizottsági meghallgatással és a parancsok jóváhagyásával vették föl. A tagok egész életükben szolgáltak, az üresedéseket csak haláleset, vagy hadbírószági ügy okozta, voltak, akik már kilencven évükön túl jártak és még mindig a gépek hátsó ülésébe szíjazva vizslatták a parvidéket veszélybe került hajók, vagy ellenség után kutatva.

1985-ben kapták az első fémszárnyú gépeket, három Hancsong Y-8-as járőrgépet, régi szovjet An-12 Cub szállítógepeket. A repülőgépek már akkor húsz évesek voltak, de még így is jelentős színvonalemelkedést jelentettek a korábbiakhoz képest. A megfigyelőablakokon kívül elektronikus rádióadás-bemérővel szerelték föl őket; ezek segítségével két, vagy több mérés alapján nagy pontossággal meg tudták állapítani az elfogott rádióadás helyét. Az Y-8-asok négy turbinás sűrű kipufogógázokat eregető szörnyetegek voltak, alig tudtak 3000 méter fölé emelkedni, de 12 órát a levegőben tudtak tölteni csaknem minden időjárási viszony közepette. A tagok, fiatalok és öregek egyaránt kedvelték ezeket a gépeket.

Az 221-esek egyik gépe aznap este a Kelet Kínai-tenger fölött járőrözött Tajpejtől északra, amikor a rádiós azonosítatlan repülőgép adását fogta. A második bemérés alapján megállapították az irányát és sebességét: a kínai partoktól távolodott, Formosa szigetének északi csücske felé tartott. A rádiósok azonosították a rövidhullámú frekvenciát és belehallgattak a párbeszédbe, ami angolul zajlott. Az Y-8-as legénysége úgy döntött követi a célpontot keletnek ameddig csak lehetséges, hogy megtudják, merre tarthat. Újabb, különböző frekvenciákon végzett mérésekkel több, mint egy lehetséges célpontot észleltek a körzetben: eleddig hatot, mind kelet-északkelet irányba tartott, de nem Tajpej felé, ahogy számították. A célpontok túlrepültek Formosa északi csücskén. Mivel más vadászgép nem járőrözött a nacionalisták fővárosa fölött - lévén, hogy a leszállópályákat nagyon hatékonyan elpusztították -, az Y-8-as legénysége úgy döntött, hogy 300 méterre ereszkedik és átvág keletnek, Tajpej felé, így követni tudták a célpontokat, bármerre tartottak is. A terv bevált, a célpontok délnek fordultak a Fülöp-tenger felé, a rádióadások pedig megsűrűsödtek. Nemsokára már Formosa felől is fogtak adásokat, a hualieni légitámaszpont közeléből. De honnan? Hualient egy kínai nukleáris töltetű M-9-es találat érte pár nappal korábban, a nacionalisták ennyi idő alatt nem építhették újjá a bázist!

Csak egyféleképpen tudhatták meg: odamennek és megnézik. Az Y-8-as délnek fordult Formosa keleti partvonala mentén, lassan, óvatosan, hogy elkerüljenek minden esetleges hajót vagy falvat, még a turbinák fordulatszámát is minimálisra csökkentették a zaj miatt. Így lopakodtak Hualien felé és hamarosan észlelték, hogy a célpontok... nyugatnak fordulnak, éppen az orruk előtt! Nyugatra? Hualien kifutópályái észak-dél irányúak voltak, a partmenti hegyek merdeken szöktek föl a víz közelében.

Megpillantották Hualien repülőterét, simára és laposra tarolva, csak romlmazok, szétszóródott hulladék jelezte, hogy valaha épületek álltak a környéken, néhol még mindig égtek a romok, bizonyítva, hogy a bázis működésképtelen és elhagyatott.

Akkor hova a csudába tartottak a tajvani gépek?

Az Y-8-as folytatta az útját délnek, amíg a rádiós bemérések lassan nyugati irányba kezdtek mutatni. Az adataik szerint errefelé a hegyormok Hualientől tizenöt mérföldnyire északnyugatnak 3600 méter magasak voltak, de a támaszponttól délre fekvő síkság csaknem tíz mérföld széles sávban lehetővé tette, hogy alacsonyan maradhassanak, amíg megfordulnak. Lassú, nagy ívű fordulóba kezdtek vissza északkelet felé. Ha sikerül ezt a pozíciót tartaniuk a Hualien támaszponthoz képest, akkor nem kerülnek bele a kommunikációs csatornába és biztonságos távolságban maradhatnak a...

Hirtelen mély morajlást hallottak, aztán éles, fülsiketítő hangot. Egy vadászgép éppen csak elhibázta őket, hatvan méterrel alattuk húzott el északnyugat felé! Ez örülség volt! Lehetetlen! Északnyugatra csak hármezer méteres hegycsúcsok voltak!

Aztán ragyogást vettek észre a sziklák repedései között, az Y-8as pilótája pedig ösztönösen a fény irányába fordult - amerre fény világított, nem lehetett hegy sem. A fény erősödött, szélesebb lett, végül a legénység legnagyobb csodálkozására szabályos távolságokban elhelyezett leszállófényeket láttak! Egy leszállópálya volt odalent! Hihetetlen volt, sőt, lehetetlen. Az Y-8-as erősen

balra kanyarodott és tovább ereszkedett, végül tisztán látták a barlangot és benne egyértelműen egy leszállópálya fényeit. A nacionalisták egy titkost légitámaszpontot vájtak egy barlang oldalába! Ez túl fontos felfedezés volt ahhoz, hogy ne törjék meg a rádiócsendet. Az Y-8-as kommunikációs tisztje rövidhullámon pozíciójelentést küldött - ilyen magas hegyek közül bajosan tudta volna használni az URH rádiót. Nem várt válasza, csak folyamatosan továbbította a pozíciójukat, amennyire csak tudta, hozzátéve, hogy titkos légitámaszpontot fedeztek föl.

Hirtelen fényvillanás támadt és tűzcsík röppent elő a barlang északi részéből és eltalálta az Y-8-as négyes számú hajtóművét. A hajtómű hatalmas robbanással letért két métert a jobboldali szárnyból. A lázadók valószínűleg gond nélkül bemérték az Y-8-as rádióadásait és azonnal tüzet nyitottak. A bázist tehát erősen védték, a kommunikációs tiszt ezt hozzá is tette a következő helyzetjelentéshez. Ideje volt menekülőre fogniuk a dolgot.

A három működőképes hajtómű teljes tolóerőn lassú kapaszkodásba kezdett. A pilóták összeszorított fogakkal drukkoltak, de hála az égnek az Y-8-as erős madár volt. Amennyire meg tudták állapítani, a Mei-folyó völgye felé tartottak, ami nyugatnak vágott keresztül a Csung Jang-hegységen. 900 méteren jártak és percenként 450 métert emelkedtek. A völgy mindkét oldalán 3000 méteres, meredek hegyoldalak kísérték a folyót, odakint pedig koromsötét volt. A pilóta csak az iránytűre és navigátorára hagyatkozhatott, hogy kihúzzák a hegyek között, amíg biztonságos magasságba érnek. A Csung Jang nem volt hosszú hegyvonulat, húszerő föld mőlvá, ami kevesebb, mint hat percnő repőőutat jelentett, már elérők a nyugati lejtőket. Amint átértek, a hegyek takarásában haladhatnak, amő meggyőződnők, hogy nem követők őket, aztán a Formoza-szoros felő veheti az őtőjukat, ahol...

Az őődőző F-16-os vadászgőp mindkőt Sidewinder rakőtája eltalálta egy-egy hajtóművet, amők lāngolva szakadtak le a gőp szárnyāról, maga az Y-8-as pedig pár másodperc mőlvá gyulladt ki és meredeken jobbra dőlt, aztán a hegyoldal grānitszōklāinak őtkőőőtt.

Addőgra azonban az Y-8-as rádiősaő tucatnőő helyzetjelentőst továbbőthattak, melyeknek csaknem mindegyikőt fogtāk a kőnāi kommunikāciő sállomāsok a partvidėk mentőn.

Kaj-San titkos, hegyoldalba vājt tāmāszpontja nem volt titok tőbbő!

A KORMÁNYZŐI PALOTA ELNŐKI HIVATALA,
PEKING
NEM SOKKAL KŐSŐBB

- Megvannak, tengernagy elvtárs! - kőőőlte Csiang Ce-Min vidāman, amőnt Sun Ji Guoming tengernagyot beteretlők az őrodājāba. - Csin tābornok őppen most tājėkoztatott. Egy titkos légitāmaszpont! Hitte volna? Egy rejtett földalatti felszállőpālyāt talāltak Formoza keleti részőn nem messze Hualientől. Megvan a pontos helyzete!

Szun nem reagālta a őő hírekre.

- Itt a lehetőség, tengernagy elvtárs, hogy megtāmādja és elpusztőtsa a nacionalistāk őtolső tāmāszpontjāt.

Szun mőlyen meghajolta a miniszterelnők és Csin tābornok, vezėrkari főnök őlőtt, azután kőnosan hossző percekő szőtlan maradt.

- Miniszterelnők elvtárs, engedelmevel benőőőőtanām a lemondāsomat.

Csin tābornok dőhősen forgatta a szemeit, Csiang azonban nagyot nevetett.

- Lemondani, tengernagy? Elvtársam, maga egy nemzeti kincs! A győzelem a markunkban van, az a győzelem, amit a őőraegyesőtes napja őlőtt kőőővhatunk! Az egyik parti járőrgőpőnk kővetett egy csapat F-16-ost titkos bűvőhelyőkőg. Mār oda ő kőőőőőnk egy kommandőt és meggyőőőőőőőnk a lėtezėsěről. Azonnal kő kell dolgoznunk egy tāmādási tervet és el kell pusztőtanunk!

- Csin tābornok csapatai kőőnyedőn vėgrehajthatják a feladatot, uram - mondta Szun. - Tőbbő nincsen rām szűksėge, most mār nem vagyok a hasznāra.

- Miért mond ilyeneket, elvtárs? - kérdezte Csiang. - Beteg talán? Családi tragédia érte?

- Nem tudom folytatni a feladataimat, uram, mert úgy érzem, elvesztettük a taonkat - felelte Szun komoran.

- Mi az ördögről beszél, Szun? - horkant föl Csin.

- Letértünk az útról, elvesztettük a célt, amiért harcoltunk - felelte Szun lesütött szemmel. - Talán legyőzhetjük a lázadókat, de többé már nem győzhetünk ebben a konfliktusban. A tao, amit követünk nem igaz és becsületes győzelemhez vezet.

- Ez nonszensz, elvtárs - mondta Csiang. - Remek munkát végzett. Az ön joga, az ön végzete, hogy megadja a kegyelemdőfést a nacionalistáknak. Nagy dicsőség ez és maga kiérdemelte.

- De ez nem az én győzelmem, mert nem az én taom, hanem Csin tábornok elvtársé - mondta Szun. - A Guam elleni atomcsapás az ő győzelméhez vezető út, nem az enyémhez. Én nem vezethetem a Népi Felszabadító Hadsereget ezen az úton.

- A Legfőbb Vezér nagy megtiszteltetésben részesítette, Szun - mondta Csin türelmetlenül. - fogadja el. Tervezzen meg egy támadást bármilyen légi, tengeri, vagy rakétaegység használatával. Negyvennyolc órán belül fel kell számolni és el kell pusztítani a támaszpontot.

- Alázatosan kérem, hogy mentsenek föl a szolgálat alól - mondta Szun.

- Megtagadva, tengernagy - mondta Csin. - Hajtsa végre a parancsokat, nyolc órán belül mutasson be a Legfőbb Vezérnek és nekem egy olyan támadási tervet, amit negyvennyolc órán belül végrehajthatunk.

- Uram, alázattal kérem, hogy fogadja el a lemondásomat - hajolt meg tisztelteltjesen Szun Ji Guoming. - Az ember csak a saját taoját követheti. Az enyém elveszett, többé nem válhatok a hasznukra.

- Ez nem igaz, tengernagy elvtárs - mondta Csiang. - Mit akar ezzel mondani?

- Arra célzok, hogy ha vissza akarunk térni ahhoz a taohoz, ami a győzelemhez vezet, most olyan erősen ragaszkodnunk kell a békéhez, ahogy eddig a háborúhoz tettük - mondta Szun. - Vissza kell vonnunk az erőinket az ország belsejébe, védekezni, hogy megmutassuk a világnak, már nem jelentünk fenyegetést. Minden támaszpontunkat védelmi riadóra kell állítanunk. Ha megsemmisítjük a maradék ballisztikus támadórakétánkat és nyíltan megígérjük, hogy soha többet nem használunk nukleáris fegyvert...

- Megőrült, Szun? - fakadt ki Csin tábornok. - Megállni, most? Elismerem, a lázadók erősebbek, mint hittük, éppen ezért minél hamarabb el kell pusztítanunk őket. Mos pedig mindennél jobban szükségünk van a nukleáris arzenálunkra, hogy az Egyesült Államok ne támadjon meg minket.

- Uram, Szun Cu arra tanít, hogy ha erősebb ellenféllel nézünk szembe, ne harcoljunk. Talán úgy érezzük, hogy nyeregben vagyunk, de Szun Cu szavai figyelmeztetnek. A seregünk nem erősebb az Egyesült Államokénál. Az amerikai erők pedig már gyülekeznek a láthatáron túl, érzem. Nem pusztítottuk el őket. Arra kérem a Legfőbb Vezért, hogy azonnal lépjen kapcsolatba az amerikai elnökkel és kérjen... nem, könyörögjön a békéért.

- Micsoda? - horkant föl Csin. - Könyörögjünk? Mi könyörögjünk az amerikaiaknak?

- Igen, uram - mondta Szun. - Most. Azonnal. Mielőtt még túl késő lenne.

- Szun tengernagy, ön szégyenbe hozza magát fellengzős méltatlankodásával és az engedelmesség megtagadásával - mondta Csin ingerülten. - A kérése megtagadva. Parancsolom, hogy készítse elő a támadást a nacionalisták földalatti támaszpontja ellen, személyesen mutassa be nekem és az elnöki hivatalnak nyolc órán belül.

- Igenis, uram - felelte Szun.

Csin a miniszterelnök felé fordult, aki Szun Ji Guomingot nézte csodálkozó szemekkel. Mivel Csiang Ce-Min látszólag semmit sem akart hozzáfűzni, visszafordult a tengernagy felé.

- Akkor tűnjön el innen - Szun meghajolt, sarkon fordult és kiment. - Ez a Szun Cu baromság az agyára ment.

Tette hozzá miután Szun távozott.

- Sajnálatos - sóhajtott Csiang Ce-Min. - Olyan ígéretes fiatal tehetségnek tűnt. Talán fontolóra kellene vennünk ezt a támadást, tábornok elvtárs...

- Azért, mert Szun úgy gondolja, hogy ez nem az "ő útja"? - horkant föl Csin. - Zaklatott, mert a terve nem vált be, a nacionalisták nem kapituláltak; zaklatott, mert a végén nyers erőszakot kellett alkalmaznunk amerika

eltávolítására Ázsiából. Azt hitte, hogy a szokatlan haditervei, meg a ravaszkodása majd beválik, de rövidlátása miatt a nacionalisták és amerika ellentámadást tudott indítani. Nem engedhetjük, hogy ismét bekövetkezzen. Itt állunk a győzelem küszöbén a formozai felkelőkkel szemben, miniszterelnök elvtárs és ezzel a támadással elroppanthatjuk a nacionalisták gerincét egyszer, s mindenkorra. Minden rakétát, repülőgépet és bombát a nacionalisták bázisa ellen kell küldenünk. Porrá zúzzuk a drágalátos hegyüket.

- És mi van, ha az amerikaiak tényleg ellentámadást indítanak? - kérdezte Csiang. - Talán figyelniük kellene, összegyűjteni a seregeinket és fölkészülni, hogy visszaverjünk egy amerikai támadást. Pusztá számbeli fölényünkkel felül kerekedhetünk. Csak nem indítanak atomtámadást, ha most megkezdjük a béketárgyalásokat.

- És mi lesz a lázadókkal? Összeszedik magukat, újraépítik a támaszpontjaikat, még több segítséget kapnak az amerikaiaktól és még több villámtámadást indíthatnak ellenünk - rázta meg a fejét Csin. - Nem, meg kell támadnunk azt a hegyet, most azonnal. Ha Szun nem teszi meg, akadnak néhányan, akik megteszik helyette.

TAJVAN LÉGTERÉBEN

1997. JÚNIUS 29., VASÁRNAP, HELYI IDŐ SZERINT 03 ÓRA 19 PERC
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT JÚNIUS 28., SZOMBAT, 14 ÓRA 19 PERC)

A támadás hagyományos töltetekkel felszerelt Dong Feng-9 és -11 rakétákkal indult, melyeket a kontinensről indítottak. Pontosságunk nem volt túl jól, de nem is kellett. Több mint háromszáz rakétát indítottak tizenhat különböző helyről, 250 kilóstól a 850 kilósig, mellyel több, mint egy órán keresztül bombázták Kaj-San környékét. A bázis körül 35 négyzetkilométeres területen belül minden földdarabot szétrobbantottak. A közeli nukleáris robbanás hatásaival együtt a környék hamarosan a Hold felszínét idézte.

A támadás második fázisa egy teljesen új fegyverrendszer bevetését jelentette: Kína Type-031-es tengeralattjáróját. A támadást megelőző napon a Jutao névre keresztelt Type-031-es tengeralattjáró kihajózott Sanghajból és ellenállás nélkül jutott el a mei-folyó torkolatáig, alig öt mérföldre Kaj-Santól. A megbeszélte időpontban a Jutao a felszínre bukkant, Golf-sávú radarjával még egy utolsó bemérést végzett (egy kis radartükröt keresett a barlang bejárata fölött, amit egy kínai kommandó helyezett el) és Jincsi-6 Hawk Attack rakétákat lőtt ki a barlangra. Az első négy szétrobbantotta a bejáratot védő páncélozott ajtókat, a másik kettő pedig már a barlangban robbant föl.

A támadás harmadik, leglenyűgözőbb fázisában, ami valószínűleg a legnagyobb kínai légitámadás volt a Második Világháború Japán légierije óta, harminc H-6 bombázó egy Il-76-os radargép irányítása alatt, tíz Szu-27-es és harminc Xian J-8-as elfogó vadászgéptől kísérvé kétszáz Nancsang Q-5-ös vadászbombázót vezetett csatába. A Q-5-ösök egyenként két 450 kilós bombát és egy tatalék üzemanyagtartályt vittek magukkal.

Először a H-6-osok támadtak, tíz mérföldről hatalmas Hai-Ying-4 rakétákat lőttek ki; ezeknek csaupán az volt a feladatuk, hogy a barlang bejáratát védő sziklaormokat és hasonló terepakadályokat szétrobbantsák. Bár a HY-4-es rakétákat nem levegő-föld csapásokra tervezték, a rombolás mégis elegendő volt, hogy megtisztítsa az utat a Q-5-ös bombázóknak.

A vadászbombázók a hagyományosan leszállásra használt útvonalon közelítették meg Kaj-Sant; keletnek repültek a Csung Jang-hegység fölött 300 méteres magasságban, amíg tíz mérföldre kerültek a partoktól, aztán délnek fordultak, majd három mérföld utánészaknyugatnak, 150 méterre ereszkedtek és egymás mögött haladva repültek rá a barlang bejáratára. Az előzetes megbeszélések szerint "leejtős" taktikát alkalmaztak, azaz két mérföldre a barlangtól élesen fölrántották a gépüket és leoldották a bombákat, amik ezután ballisztikus ívet írtak le, így egyenesen a barlangba hullottak. Az időzítésben nem lehetett hiba - ha nem húzták föl a gépüket idejében, könnyen belecsapódhattak az öt mérföld alatt csaknem 3000 méter emelkedő hegységbe. Kína legjobb bombázópilótáit válogatták

ki erre a küldetésre.

Az első tíz Q-5-s végrehajtotta a támadását, s a terv jobban működött, mint hitték volna. Az elől haladók jelentették, hogy még harminc méterrel magasabbról is dobhatják a bombákat, hogy laposabb íven küldjék be a barlangba terhüket. Amint az első Q-5-ös szakasz elhagyta a célterületet, a második hullám is ráfordult a Kaj-Sanhoz vezető pályára...

... És még éppen hallhatták a figyelmeztető kiáltásokat a parancsnoki frekvencián. - figyelem, figyelem, minen gépnek.... - aztán csak a statikus zörej hangos sziszegése. Hiába váltogatták a frekvenciákat, mindenütt ugyanezt hallották. Az Il-76 Candid mintha ott sem lett volna velük, senki sem tudott tájékoztatást kérni tőlük.

A Szu-27-esekre és a J-8-as vadászokra maradt a navigáció, de hamar kiderült, hogy az ő radarjaikat is zavarják; csak a Szu-27-es modern impulzus-Doppler radarjai és zavaráselhárító funkciói működtek valamelyest.

- Ellenséges gépek nyugatnak! - kiáltották a Szu-27-es pilóták a harci frekvenciáikon, de ez sem segített, az összes URH frekvenciát is zavarták. Sem figyelmeztetések, sem alakzatra vonatkozó parancsok nem hallatszottak.

Két EA-6B Prowler a George Washingtonról és két másik a Carl Vinsonról teljes elektromagnetikus hálót vont Formosa köré, ami lehetetlenné tette a kínai pilótáknak, hogy bármiféle üzenetet váltsanak egymással; csak a Haditengerészet vadászgépeinek harci frekvenciája volt nyitott.

Az első célpont az Il-76-os radarrepülőgép volt - ezt a feladatot pedig a megmaradt kilenc tajvani F-16-os kapta, amik napnyugta után szálltak föl Kaj-Sanról Jon Masters DC-10-es tartálygépével együtt. Négy Szu-27-es őrizte az Il-76-ost, de az EA-6B Prowlerek által keltett zűrzavarban esélyük sem volt a rendezett kötelékben érkező F-16-osokkal szemben. Anégy Szu-27 ellenében csak egy F-16-ost vesztettek, a megmaradt tajvani vadászok pedig mind rálöttek az Il-76-ra. Legalább egy tucat AIM-9 Sidewinder szaggatta darabokra a kínai radargépet. A nyolc tajvani F-16-os ezekután visszavonult a körzetből, találkozott Jon Masters DC-10-esével a Csendes-óceán fölött, majd az okinawai Kadena Légitámaszpont felé vették az irányt.

A kínai vadászgépek között kitört zűrzavarban a Haditengerészet vadászai könnyedén rakétaik lőtávolságán belülre kerültek. Összesen huszonnégy F-14 Tomcat és húsz F/A-18 Hornet érkezett a két, Fülöp-tengeren tartózkodó anyahajóról. A Tomcat-ek már hetven mérföldről tüzelni tudtak tekintélyes AIM-54C Phoenix rakétáikkal, míg a Hornet-ek húsz mérföldről AIM-7 Sparrow és AIM-120-as radarvezérlésű rakétákkal támadtak. A kínai vadászgépeknek csaknem a fele megsemmisült, mire a Haditengerészet vadászai a rövidhatótávú AIM-9 Sidewinder rakétákkal is lőtávolságba értek. Újabb nyolc Szu-27 és J-8 esett áldozatul a Sidewindereknek. A megmaradt vadászok elmenekültek, mielőtt az amerikai vadászgépek ágyúinak lőtávolságába kerülhettek volna. A kínai vadászbombázók, amik még nem kerültek sorra a bombázásnál, egyszerűen leoldották bombáikat és tartalék üzemanyagtartályukat, aztán nyugatnak fordultak, hogy minél távolabb kerüljenek láthatatlan támadóiktól.

A menekülők azonban egy másik csapdába futottak: tíz, négy vadászgépből álló F-15C Eagle vadászgép, a Légierő Kadena Légitámaszpontjáról és az alaszakai Elmendorfról darabonként hat AIM-120 AMRAAM-mal és két AIM-9 Sidewinderrel várták őket. Szétszóródtak a Formosa szoros fölött, és egyszerűen megvárták, amíg lőtávon belülre értek. Huszonhárom F-15-ös pilóta húzhatott magának egy strigulát aznap éjjel, három másik pedig többszörös találattal dicsekedhetett. Ha véletlenül egy kínai HQ-2-es föld-levegő támaszpont befogta az F-15-ösöket, a Haditengerészet A-6E Intruder-jeinek AGM-88-as nagysebességű radarelhárító rakétái gondoskodtak róluk.

A támadás csupán pár percig tartott: amilyen gyorsan kezdődött, olyan hamar vége is lett, azalatt azonban hatalmas pusztítást vittek végbe: az Il-76-os radargép, négy Szu-27-es, tizenkilenc J-8-as, negyvenegy Q-5-ös zuhant az óceánba, míg a Légierő és a Haditengerészet egyetlen gépet sem veszített. A vadászok ezek után visszatértek saját bázisukra, ahol újból feltöltötték és felfegyverezték őket, hogy védelmi őrjáratokra indulhassanak, ha Kína esetleg ellentámadásba kezdene. A mészárlást túlélő kínai gépek vesszőfutása még nem ért véget. Tizenkét B-1B Lancer bombázó az Ellsworth és a Dyess Légitámaszpontból már Kína keleti részén járt, egyenként nyolc AGM-86C cirkálórakétával, nem nukleáris, intenzív robbanófejekkel felszerelve, valamint nyolc AGM-177 Wolverine légvédelem-elleni cirkálórakétával. Fucsou, Ningbo, Hangcsu, Jingdicsen, Nancseng, még Sanghaj

leszállópályái és radarállomásai is találatokat kaptak, utóbbiakat a Wolverine-ek dúlták föl riasztó hatékonysággal. Az összes leszálláshoz készülődő bombázót át kellett irányítani...

... de már nem volt hova. Idővel kifogyott az üzemanyag és megpróbáltak leszállni polgári repülőtereken, vagy autóutakon. Többségük végül lezuhant, vagy komoly károkat szenvedett leszállás közben; számuk lassacskán meghaladta a levegőben lelőtt kínai gépek mennyiségét.

A B-1B bombázók célja azonban nem elsősorban az üzemanyaguk fogytán leszállni vágyó bombázók akadályozása volt, hanem az, hogy tátongó rést üssenek Kína szárazföldi és levegőben használatos légvédelmi fegyverzetén, valamint a megfigyelő és radarállomások gyűrűjén, hogy hat B-2A Spirit lopakodóbombázó csúszhasson át észrevétlen, melyek a Whiteman Légitámaszpontból szálltak föl. A B-2-esek ellenállás nélkül jutottak el Sanghajtól Kingtaoig, célpontjaik, az interkontinentális ballisztikus rakéták kilövői és támaszpontjai ellen. Tizenkét Dong Feng-5 rakétasiló és húsz Dong Feng-3 rakétaindító állomás helyezkedett el szétszóródva 10000 négyzetmérföldön, két tartományban. Ezeket erősen védték rengeteg HQ-2 föld-levegő rakétákkal és légvédelmi ütegekkel, de a B-2-esek átsuhantak a rakéták fölött Jincsuan közelében Belső-Mongóliába és egyenként támadásba lendültek.

Minden B-2A tizenhat AGM-84E SLAM rakétát vitt magával. Ezek egy Harpoon sugárhajtású hajóromboló cirkálórakétára szerelt intenzív robbanótöltetek voltak infravörös televíziós szenzorral és GPS műholdnavigációs rendszerrel felszerelve. A célpontok koordinátáit előre betáplálták a B-2-es számítógépébe; a bombázóknak csak annyi dolguk volt, hogy egy előre meghatározott kilövési pontig eljussanak és már nagy távolságból kilőhették a rakétákat. Kilencven és százötven méter közötti magasságban dobták ki körülbelül ötven mérföldre a célpontoktól, ezután a rakéták még egy utolsó navigációs ellenőrzést hajtottak végre a GPS műhold segítségével és rárepültek a célpontjaikra, alig harminc méternyire a talaj fölött suhanva óránként több, mint 400 kilométeres sebességgel. A rakétákat úgy programozták, hogy néha kanyarokat írjanak le, így nem árulkodhattak a B-2-esek helyzetéről. Miután kilőtték a rakétákat, a bombázók keletnek fordultak és megkezdték veszélyes és idegőrlő hazaútjukat 1500 mérföldön át.

Hatvan másodperccel becsapódás előtt az AGM-84E SLAM-ek infravörös képet kezdtek sugározni a célpontterületről, de nem a B-2-esek felé, hanem egy magánys repülőgépnak, ami a kínai ICBM állások fölött repült 6 kilométeres magasságban. Az EB-52 Megafortress a tajvani F-16-osokkal és Jon Masters DC-10-esével együtt szállt föl Kaj-Sanból. A Megafortresszt csordultig töltötték üzemanyaggal és teleaggatták fegyverekkel, amennyire csak lehetett: két Wolverine és két Striker rakéta a bombatér elülső forgóállványán; hat CBU-59 fűrtbomba a hátsó állványon, a szárnyakon pedig egy AIM-120 Scorpion és négy AIM-9 Sidewinder rakéta. Miután föltankoltak, az EB-52-es északnak repült a Kelet-Kínai-tenger fölött és bevárta az Amerika felől érkező B-1 és B-2 bombázókat. Amint a B-1-esek befejezték a légvédelem bombázását, a B-2-esek és az EB-52 Megafortress behatolt Kína légterébe az ICBM kilövőik felé. Mivel a kínai sereget teljesen a Formosa-szorosra összpontosítottak, a hat B-2 és az EB-52 zavartalanul haladhatott a kontinens belseje felé a legcsekélyebb ellenállás nélkül. Az EB-52-es pár perccel a B-2-esek rakétaindításai előtt ért az ICBM kilövőik felé. A VRT székében ülve Wendy McLanahan Wolverine-rakéták indításával kezdte meg a támadást. A cirkálórakéták zavaróikat és radarkeresőiket használva megkezdték a vadászatot a légvédelmi állások ellen.

- A Wolverine-ek akcióba léptek - mondta Brad Elliott. - Látom a robbanások fényeit.

Néhány légvédelmi üteg tüzet nyitott, néhány nagyon közel került, de a zavarótárgyakra céloztak, nem a Megafortressre. A légvédelmi nehézütegek nyomjelző lövedékei fényes, szaggatott fénycsíkokat húztak az égen, nemsokára azonban a földön folytatódtak a villanások, amint a Wolverine rakéták megtalálták a célpontjaikat.

- Nagyszerű - jegyezte meg Nancy Cheshire a fények láttán. - A Wolverine-ek nagyszerűen működnek.

- Ezt elkiabáltad - mondta Wendy. - Mindkét Wolverine-nel elvesztettem a kapcsolatot, valószínűleg lelőtték őket.

- Bekapcsoltak a kamerák - jelentette Patrick McLanahan. Amint a SLAM rakéták elérték a kellő távolságot, McLanahan monitorján egyre újabb és újabb ablakok

nyíltak, mindegyikben infravörösben úszó tájon követhette a rakéták útját. Minden ablakban fehér keret jelezte a célpont helyét, ahogy közelebb értek, egyre több részlet látszott, McLanahan pedig fölnagyította a célterületet és módosíthatott a rakéták becsapódási pontján, amint megtalálta a keresett épületeket.

- Harci radaraktivitást észlelek három óránál, távolság ismeretlen - jelentette be Wendy. - Kezdünk kifutni az időből.

Patrick megérezte a hangjában bújkáló feszültséget. Végig ellene volt, hogy magukkal hozzák erre az útra. Legutóbb, amikor az EB-52-essel repült, komoly sérüléseket szenvedett, sebei csak nemrégiben gyógyultak be, most azonban a gyermekükre is gondolni kellett. Wendy volt az első, aki követelte, hogy velük tarthasson és ő tiltakozott a legjobban, hogy Patrick ismét fölszálljon. Senki sem ismerte azonban Wendynél jobban a Megafortress védelmi rendszereit. Patrick talán tudná kezelni a támadó és védelmi rendszereket amíg nem fenyegette őket is támadás veszélye, de ha az ellenséges gépek mégis megtalálják őket, egy egész embert kívánt a Megafortress védelme. Ha azt akarták, hogy sikerüljön a támadás, Wendynek is jönnie kellett.

- Megvan a távolság, három óránál, negyven mérföld és közelednek - jelentette Wendy. - Négy, talán hat bandita. Egyikük úgy néz ki, mint egy Szu-27-es. A jelkészőb még alacsony, de párszor már átsöpörtek rajtunk. Három-négy perc múlva befoghatnak.

A DF-5-ös silók ellen két SLAM rakétát lőttek ki, az első "feltörte" a silót, a másik pedig berepült és a silóban robbant. Az első 700 kilós SLAM pár másodperccel becsapódás előtt fölszökkent a levegőben, aztán egyenesen a silóra zuhant, szétrobbantotta a bejáratot és a közvetlen környékét, a második pedig hasonló manőverrel pár másodperccel később belezuhant a silóba és annak mélyén a DF-5-ös rakétával együtt fölrobbantotta a kilövőt. A DF-3-asok kilövőállványzatokon sorakoztak hatalmas raktárpéletekben; ezeknél elég volt egyszerűen az épületet megcélózni, hogy elpusztítsák a rakétákat.

A SLAM kilövéseket úgy koordinálták, hogy a Megafortress keletnek haladva éppen kiérjen a célkörzetből, de még a SLAM-ek vételi körzetén belül maradjon, amíg azok rárepültek a célpontjaikra. Amint az egyik SLAM becsapódott, máris új ablak nyílt, McLanahan pedig máris új rakétát irányított a céljára. Néhány SLAM kamerája műszaki hiba miatt nem közvetített képet, így nem lehetett tudni, vajon pontosan célbatalált-e, de mindegyik precíz navigációs rendszerrel volt felszerelve, amelyek a legfrissebb GPS műholdas adatok alapján tájékozódtak legfeljebb három méteres eltéréssel. A hetvenkét kilőtt SLAM rakétából ötvenkettő sugárzott kivehető képet, ami alapján McLanahan meggyőződhetett a találatról és fel tudta mérni a károkat.

- Még van három DF-3 és két DF-5 rakéta, amiről nem tudjuk, hogy megsemmisült-e - jelentette be Patrick a legénységnek.

- Tökéletes... még van két Strikerünk és hat CBU-nk - mondta Brad Elliott. - Forduljunk vissza és fejezzük be a melót.

- Banditák két óránál, harminckét mérföldre és közelednek - jelentette Wendy. Fölnézett a férjére, aki őt figyelte. - Egyetértek, menjünk vissza.

- Nagy az esélye, hogy a rakéták eltalálták a célpontjaikat - mondta Patrick. - Mindegyik jól üzemelt.

- De nem lehetünk biztosak benne, igaz? - kérdezte Nancy Cheshire.

- Várhatunk egy keveset és fölfrissíthetjük az adatokat Jon NIRTsat-járól - mondta Elliott. - Abból megtudhatjuk, hogy találtak-e, nem? Mennyi ideig tart megvárni?

- Nem tudjuk megnézni, nem volt idő áthangolni a műholdat - mondta Patrick. - Csak a keresőradarral, vagy egy Striker videokapcsolattal tudjuk megnézni.

- Akkor essünk neki - mondta Wendy. McLanahan ránézet és Wendy hosszú idő óta először félelmet látott a tekintetében. - Patrick, vissza kell mennünk. Nincs más választásunk. Nem azért jöttünk el idáig, hogy ép célpontokat hagyjunk magunk mögött.

McLanahan tudta, hogy igaza van. Már mindent kockára tettek azzal, hogy ilyen mélyre merészkedtek a Kínai Népköztársaság szívébe: amíg maradt fegyverük, használniuk kellett.

Megérintette a szuperkabin kijelzőjét és előhívta az öt megmaradt célpont adatait. A legközelebbi tíz mérföldnyire volt, a legtávolabbi, egy DF-5-ös nagy hatótávú ICBM siló pedig negyven mérföldnyire nyugatnak.

- Bal forduló, irány kettő-öt-hét, hozd vízszintesbe. Striker kilövést

megkezdem - mondta McLanahan.

- Nem - a szavak egyenesen Brad Elliott szájából jöttek. - Nem fordulunk vissza. A megmaradt üzemanyaggal és fegyverekkel kiverelkedjük magunkat innen.

- Brad...

- Ezúttal felülbírálom a parancsot, Muck - makacskodott Elliott. - Lehet, hogy te vagy a küldetésfelelős tiszt, de a bombázó parancsnoka én vagyok, én felelek a fedélzeten tartózkodók életéért. Hatszáz mérföld mélyen behatoltunk Kínába egyedül és csak tíz rakétánk és három órára elegendő üzemanyagunk maradt.

Megtettük amiért jöttünk, két DF-5-ös és hat DF-3-as kilövő már senkit nem fog fenyegetni.

- Brad, meg tudjuk csinálni - mondta Wendy. - Ki tudjuk löni őket.

- Felejtsd el, Wendy - mondta Elliott. - Aggódjon más miattuk. A te életed, Patrické és Nancyé sokkal fontosabb, mint egy pár rakétakilövő a semmi közepén. Patrick, keresd elő a távozási pontot és add meg az útvonalat.

Mintha hatalmas súlytól szabadult volna meg, Patrick felsóhajtott, még el is mosolyodott.

- Rendben, Brad - mondta Patrick. - Egy DF-5-ös célpont pár perc múlva előttünk lesz északnak, a többi DF-3 keletre és délkeletre van. Az utolsó DF-5-ös kilövőt majd legközelebb elintézzük... Bal forduló zéró-három-hetes felé.

Striker rakétaindítást megkezdem... egy perc harminc másodperc múlva.

Elliott északkeletnek fordította a Megafortresszt.

- Banditák öt óránál, huszonöt mérföldre és közelednek - jelentette Wendy. Egy Scorpionnal megcélzom a vezérgépet, egy Szu-27-est. Úgy tűnik még két Szu-27 és összesen nyolc J-7 vagy J-8 közeledik. A második alakzat nyolc óra felé tart, harminchárom mérföldre vannak.

- Visszavonulnak, hogy megvédjék a nyugati DF-5-öst - tippelte Cheshire. - Ezek szerint még működik.

- Bombatér ajtaja nyílik... rakéta a levegőben! - mondta Patrick miközben útjára bocsátotta a Strikert. Elliott azonnal jobbra fodult és az első DF-3-as célpont felé vette az irányt.

- A banditák tisztán láthatták a rakétaindítást! - kiáltotta Wendy. - Hat óránál vannak, tizenkilenc mérföldre és közelednek... rakétaindításra felkészülni... radarkapcsolat, befogtak minket... nem, a radart lekapcsolták, megvárják, míg az infraérzékelők sugarába kerülünk... Rakéta a levegőben!

A Scorpion kisüvített a bal szárny alól, fölfelé ívelt, hurkot írt le a Megafortress fölött és lecsapott ellenfelére.

- Találat! - kiáltotta Wendy. - Nem, a Szu-27-es még a levegőben van. Egy másik gépet találtam el, a Szu-27-es még mindig jön!

- Videokapcsolat, célpont ép - a Striker kameráján tisztán látható volt az érintetlen rakétakilövő. A SLAM nem talált célba. McLanahan egyenesen a siló közepére mozgatta a célkeresztet, a rakéta árnyalatnyit korrigált a pályáján és telibe kapta a tetejét. - Megvan!

- Pilonról indításra felkészülni! - kiáltotta Wendy. - Rakéta a levegőben! Az utolsó Scorpion is előröppent a szárny alatti kilövőből és ezúttal nem hibázott.

- Második találata! - jelentette Wendy. - Szu-27 fölrobbant! A többi gép megtöri az alakzatot... most már két J-8-as rajt látok, a közelebbi három óránál, hét mérföldre. A második hat óránál, tizenkét mérföldre.

- Az első DF-3 célpont tizenkét óránál húsz mérföldre - mondta Patrick.

- Fordulnunk kell - kiáltotta Wendy.

- Mondjad!

- Jobbra negyven fokkal! - utasította Wendy, a Megafortress pedig lágyan megdőlt. - Zavarom a radarjaikat. Befogtam egyet! Pilon kilövés, most!

Az AIM-9L Sidewinderek nem álltak közvetlen kapcsolatban a Megafortress célzóradarjával, orrukkal a célpont felé kellett nézniük, hogy saját érzékelők rögzíthessék a célpontot. Amint Wendy a kínai vadászgépek felé fordíttatta a Megafortresszt, a Sidewinderek érzékelték a célpontokat és CÉLPONT RÖGZÍTVE üzenetet küldtek a feldézeti számítógépnek. Amint fölvillant a kijelzőn, Wendy azonnal kilőtt egy Sidewindert. A rakéta egyenesen a célpontja orrának tartott, majd fölrobbant a J-8-as útjában, a vadászgép pedig pörögve zuhanni kezdett.

- Megvan! - kiáltotta Cheshire amint meglátta a lángoló vadászgépet a fölbe csapódni. Wendy azonnal új Sidewindert jelölt ki, ami már befogott egy másik célpontot és elindította. Ezúttal robbanás nélkül eltűnt a sötétben: elhibázta.

- Tartsd az irányt: egyenesen szembe megyünk velük! - kiáltotta Wendy.

- A francba, pont előttünk vannak! - kiáltotta Elliott. Cheshire-rel együtt számtalan fényvillanást láttak a sötétségben, ahogy a J-8-asok tüzet nyitottak 23 miliméteres ágyújukból, aztán szétrebbentek.

A Megaafortressben száz és száz apró pendülést hallottak, mintha kalapácsokkal csapkodták volna a gép törzsét, aztán a kínai vadászgépek hajtóművének robaját, ahogy elsuhantak körülöttük.

- Ellenőrizd a műszereket! - kiáltotta Elliott Cheshire-nek. - Patrick!

- Jobbra és vízszintesbe! - felelte Patrick.

Elliott meredek jobbfordulóba kezdett, de hamar visszavette egy kicsit, amikor éles zakatolást érzett a jobb szárny felől.

- Ráakadt valami a szárnyra? - kérdezte. - Nance, látsz valamit?

- Nem - felelte Cheshire. - De ingadozik a hidraulika nyomása a négyesben.

Mintha elvesztették volna az egyik lapátot.

A DF-3 kilövők egy útvonal mentén helyezkedtek el, nagyjából egyvonalban, egymástól öt mérföld távolságra.

- Radarjel... radar készenlétben - mondta McLanahan a célpontokat rögzítve. A radarkép erőteljes részletekkel rajzolta ki a Dong Feng-3 indítókomplexumot: a kilövőállást, az állványzatot és a két sín párt, ami a kilövőktől az egymástól kétszáz méterre fekvő fegyverraktárakig vezetett. - Bombatér ajtaja nyitva... bombák kioldva!

McLanahan úgy időzítette a kioldást, hogy a CBU-59-es sok száz apró bombácskája éppen a fegyverraktárak felé hullott. A bombák szóródása elég nagy volt ahhoz, hogy a raktárak mellett néhány kilövőállás és egy áramellátó épület is belekerüljön, ezáltal a közeli légvédelmi tüzerállása is elektromosság nélkül maradt. A másik rakétát csak megrongálta a bombázás, de az első, folyékony üzemanyag meghajtású DF-3-as lángra kapott és fölrobbant, a detonáció pedig elsöpörte a második rakétát is.

A DF-3 kilövő hirtelen elpusztulására azonban fölfigyeltek a másik két indítóármásponton és nem sokkal később máris nyomjelző lövedékek tucatja jelezte, hogy a légvédelmi ütegek tüzet nyitottak. Wendy bekapcsolta a földi radarzavarókat, így a tüzekek csak vaktában pásztázhatták az eget, ami hamarosan megtelt ezernyi csillogó, világító lövedékkel.

- Nincs más választásom, fiúk - mondta Elliott és meredeken jobbra döntötte a gépet. - Ezen nem tudok keresztesülni.

- Folytasd a fordulót még ötven fokkal - mondta Wendy. - Szedjünk le pár J-8-ast a sarkunkból, amíg a tüzekek kifogynak a lőszerből odalent.

Amint Elliott vízszintesbe hozta a Megaafortresst, Wendy kilőtt egy, majd két Sidewindert. Mindkét rakéta talált, két fényes robbanás világította be az eget.

- Rárepülök - mondta Elliott és újabb éles jobbkanyarba döntötte a bombázót, vissza a DF-3-as kilövők felé. A nyomjelző lövedékek még mindig föl-fölvillantak a légtérben, szönte áthatolhatatlan, halálos függönyt vonva a bombázó elé.

- Gyerünk már, nyomorultak - dünnyögte Elliott. - Nincs is ennyi lőszeretek... mindjárt kifogytok.

Mintegy varázsszóra az égbolt elfekedettedett, a tűzfüggöny megszűnt. Csak egy ZSU-37-2 üteg volt, de sokáig kitartott. McLanahan máris a másik kilövőállásra irányította a célkeresztjét, ellenőrizte, hogy a forgóállványok megfelelő helyzetben legyenek a kioldáshoz, aztán útjára küldte a bombákat. A detonáció még a Megaafortresst is megrázta a levegőben, ami azt jelentette, hogy újabb telitalálatot értek el.

A megmaradt DF-3-as bázis három légvédelmi ütege azonnal feléjük fordult és teleszórták az eget körülöttük, mintha pontosan tudták volna, merre jár a bombázó. Amilyen hirtelen támadt, olyan gyorsan abba is maradt a tüzelés, vagy kifogytak a lőszerből, vagy a túl intenzív tüzelés megrongálta az ágyúkat. Elliott az utolsó célpont felé vette az irányt... már csak húsz másodperc és mehetnek haza.

Ez a rövidke idő szinte húsz évnek tűnt, de végül kinyíltak a bombatér ajtajai és McLanahan fölkiáltott:

- Bombák kioldva!

Brad Elliott fényes fehér villanást látott a bal oldal felől, aztán hirtelen ezernyi apró pont villant a szeme előtt, és úgy érezte, mintha egy téglafalnak rohant volna neki.

- Bradet eltalálták! - kiáltotta Nancy Cheshire. A pilótafülke bal oldalát mintha egy gigászi tigriskarom szántotta volna végig; Cheshire megragadta a

botkormányt aztán kísérletképpen előretolta a gázkart. A fedélzeti számítógép máris jelezte, hogy az egyes hajtómű megsemmisült, ezért az automatika lekapcsolta és elzárta az üzemanyagot, bekapcsolta a tűzoltókészüléket és lezárta a hajtómű környéki elektronikus és hidraulikus berendezéseket.

- Elvesztettük az egyest! Lepakcsolt! - kiáltotta. - Még tartom a gépet! Szóljatok vissza!

- Támadó részleg rendben! - felelte Patrick és a gomolygó füstön át Wendy műszerpultja felé nézett. Mintha kézigránátot vágtak volna a számítógépes pultba, a kitört pilótaüveg által keletkezett huzat pedig fölkapta és kiszippantotta az apró darabkákat. Wendy előredőlve ült a székében. - Jézusom! Wendy!

- Jól vagyok, jól vagyok - hallották a fülhallgatóikban. - Csak... kormos lett az arcom.

- Tarts ki, Wendy!

- Ne, Patrick, maradj a székedben! - kiáltotta Wendy. - Így maradok, amíg eloszlik a füst.

- Mi a helyzet ott hátul? - kérdezte Cheshire hangjában halvány pánikkal.

- Találatot kaptunk - mondta Patrick. - A VRT állás romokban, nálam minden újraindít... Az utolsó Striker rakéta túlmelegedést jelez, de nem zárhatom le és nem tudom ledobni, amíg föláll a rendszer.

- Komoly gondban vagyunk, srácok - mondta Nancy Cheshire végigfuttatva tekintetét a pilótafülke műszerein. Az elektronikus berendezések nagy része élettelen volt és nem világított. Cheshire a tartalék és biztonsági rendszerekre koncentrált. - Elvesztettük az egyest, tartalék hidraulikán vagyunk és egy generátorunk maradt. Csak az iránytűnk működik rendesen. Brad... Brad rosszul néz ki. Azt hiszem...

- Gyerünk, mondd csak ki... azt hitted meghaltam - mondta Brad Elliott. Lassan, fájdalmasan, Cheshire segítségével újból fölült a székében.

- Brad! - kiáltotta McLanahan. - Jól vagy?

- Dehogyan - mondta Elliott alig hallhatóan a hangos szélzúgásban és vért köhögött fel. - De nem adom magam olyan könnyen.

- Megcsináljuk, Brad - mondta Cheshire. - Tarts ki.

Elliott végignézett a sötét műszerpulton és felkuncogott, aztán egész testét görcsös köhögés rázta meg.

- Ezt igencsak kétlem - mondta miután újból lélegzethez jutott.

- Nance fordulj jobbra, kelet felé - mondta McLanahan. - Megpróbálunk olyan közel kerülni a Sárga-tengerhez, vagy Pohajhoz, amennyire csak lehet. Hal, Chris és az Őrült Mágusok Okinawán várnak a tajvani légierővel - talán föl tudnak szedni minket.

- Muck hatszáz rohadt mérföldre vagyunk a Sárga-tengertől, vadászgépek köröznék körülöttünk és szarrá lőttek minket - mondta Brad Elliott. - Jobb ötletem van: kiugrunk.

- Azt már nem - mondta Cheshire.

- Rendes csaj vagy, mindig is csíptelek - mondta Elliott. - De nagyon jól tudod, hogy ez az egyetlen megoldás. Ha a vadászok visszafordulnak, darabokra szednek minket. Kösz szépen, de nem szeretnék a fedélzeten tartózkodni, amikor ez megtörténik.

- Egyszer már megcsináltuk, Brad - mondta Patrick. - Megcsináljuk még egyszer.

- Belső Mongólia kellős közepén ülünk, Muck, távol a segítségtől és minden tartalékról megy - mondta Elliott. - Nincs más válasz...

A Megafortress hirtelen megdőlt alattuk és csaknem az oldalára fordult.

Cheshire-nek csak két kézzel sikerült egyenesbe hoznia a gépet.

- Találatot kaptunk, a négyes kigyulladt - kiáltotta.

A számítógép ezúttal nem kapcsolta le a hajtóművet. Cheshire üresbe húzta a hajtómű gázkarját, aztán lekapcsolta és megrántotta a sárga, T-alakú tűzoltókart.

- Nem alszik el! Nem alszik el! - éles fényvillanást láttak és újabb vad robbanás rázta meg a bombázót, ami ettől majdnem a hátára fordult. - Tűz van! Tűz van!

- Katapultálni! Katapultálni! - kiáltotta Brad Elliott.

Patrick Wendyre nézett, aki viszonozta a pillantását. Belesüppedt a székébe, a helyére rántotta a biztonsági öveket, ellenőrizte a sisakját és hátrafesztette a támlának, behúzta a nyakát és megrántotta a katapultzsinórt. A feje fölött kirobbant a bombázó teteje, a fedőlemez pörögve eltávolodott, vállszíjai automatikusan megfeszültek, háta kiegyenesedett és fehér füst vakító felhőjében

kirepült a gépből. Patrick rögtön ezután maga is megrántotta a saját zsinórját. Cheshire Elliotttra nézett és tétovázott.

- Menjen! - kiáltotta Elliottnak és megragadta a botkormányt. - Tartom a gépet! Menjen!

Nancy Cheshire legnagyobb megrökönyödésére Brad Elliott lenyúlt az ülés mellé és meghúzta a katapultülés leoldókarját, aztán az ötpontos biztonsági öv csatjához nyúlt és megcsavarta. Az ejtőernyő vállszíjai hangos csendüléssel lehullottak, ezután leoldotta az ejtőernyőt a katapultülésről. Ezután már nem élne túl egy ugrást.

- Brad, mi a fenét csinálsz?

Elliott kinyúlt, megragadta a botkormányt és megmozgatta.

- Most már tartom a gépet, Nancy - mondta. - Indulj.

- Brad, az istenért, ne csináld ezt!

- Azt mondtam, ugorj! - kiáltotta Elliott.

Nancy Cheshire tágra nyílt tekintetében félelem csillant, kérdően nézett az ő szemébe... és valahol Brad Elliott megnyugtató tekintetében megtalálta a választ. Köszönetképpen megérintette a jobb kezét, biccentett, aztán fölvette a megfelelő katapultpozíciót és megrántotta a zsinórt.

- Végre egy kis csönd és nyugalom - dünnyögte Brad Elliott.

Nem volt szüksége számítógépre, még iránytűre sem, hogy megtudja, amit akart. A távolban apró fényvillanásokat látott - légvédelmi zárótűz jelzőfényeit az utolsó Dong Feng-5-ös interkontinentális ballisztikus rakétaindító támaszpont felől. Megdöntötte csodálatos teremtményét, az ő kis EB-52 Megafortress bombázóját és a nyomjelzők felé fordította a gépet.

A jobb szárnyon még mindig lángolt a motor; sem fegyverei, sem műszerei nem maradtak, sem zavarói és álcázói. A Megafortress azonban még mindig repült.

Brad Elliott fejében mindig is repülni fog.

Tíz perccel később, két vadászgép támadásával később még mindig repült. Repült, ugyanúgy, ugyanolyan halálosan, mint először, több mint tíz évvel ezelőtt, amikor először kigördült a Dreamland hangárjaiból Nevadában. Lebuktatta az orrát, egyenesen az utolsó kínai DF-5 ICMB siló felé. A Megafortress nem tiltakozott, nem próbált meg kitörni a zuhanásból, nem szólaltak meg a talajkövető riasztói. Mintha tudta volna, mit kell tennie, mit vártak el tőle utoljára.

- Patrick! Wendy!

- Itt vagyunk! - kiáltotta Patrick. Nancy Cheshire a hang felé sántikált és nemsokára megtalálta McLanahanéket. Szerencsére úgy tűnt, egyikük sem sérült meg.

- Jól vagy, Nance?

- Azt hiszem eltört az egyik rohadt bokám - felelte Cheshire. - Wendy? Jól vagy?

- Igen, csak a hátam sajog egy kicsit - felelte. Patrick a hátára fektette, az ejtőernyőkből csinált hálósákat, hogy kényelmesen fekhessen. Mindketten vizet kortyolgattak műanyag kulacsaikból. Wendy megsimogatta a hasát. - Azt hiszem, megvagyunk.

- Megtaláltad Bradet? - kérdezte McLanahan, de Cheshire nem felelt. - Nance? Sikerült kiugrania?

Mintegy válaszként mindannyian nyugat felé kapták a fejüket, ahol éles fehér fény és hatalmas tűoszlop csapott az égnek. Nem gombafelhő volt, de az égnek szökő lángoszlop és a hömpölygő füstfelhő egy DF-5-ös rakétasiló pusztulására hasonlított.

- Te jó ég! - hüledezett Wendy. - Az a DF-5-ös támaszpont volt, ugye? Terril Samson még mindig küldi a bombázóit? Hogyan...?

- Brad - sóhajtott Patrick. A robbanásról lassan Cheshire-re nézett. - Nem sikerült neki, igaz?

- De sikerült - felelte Cheshire szomorú mosollyal. - Sikerült neki... pont úgy, ahogy akarta.

"Egy csatában általában
erővel éli túl az ember
és a szellem segítségével győzedelmeskedik
... Ha a szíve határozott,
a ch'i új erővel tölti fel
és győzni fog."
- A Sszu-Ma Metódusai,
I.E. negyedik századi
kínai katonai írások

EPILÓGUS

BRUNEI NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR, BANDAR SERI
BEGAWAN, BRUNEI SZULTANÁTUS
1997. JÚLIUS 1., KEDD, HELYI IDŐ SZERINT 12 ÓRA
(KELETI ZÓNAIDŐ SZERINT JÚNIUS 30, 23 ÓRA)

Furcsamód a két jet, ami a Brunei Nemzetközi Repülőtér elkülönített részébe gurult, egyformán Gulfstream IV hosszútávú kisrepülőgép volt, de az egyik a Kínai Polgári Légiflotta vörös-fehér színeiben pompázott, míg a másik fehér alapon kék sávossal, az Egyesült Államok Légierőjéhez tartozott. Brunei szultánjának Gurkha Tartalékos Őrsége, az elit palotaőrség vette körül a gépeket, míg páncélozott autók és fölfegyverzett Humveek sorakoztak föl a kordon túloldalán.

Az örök mintha meg sem hallották volna a Gulfstream tubináinak visítását, amint lassan megállt, de nem kapcsolta le a hajtóművét. Lépcsőt toltak elő és a kínai Gulfstream ajtajához gurították. A Légierő gépe ekkorra már kinyitotta az ajtaját és leeresztette saját, beépített lépcsőjét. Az őrség felsorakozott mindkét lépcső mellett és egy-egy karabélyos katona fölszaladt, aztán megállt az ajtó előtt.

A kínai jet ajtaja is kinyílt és egy egyszerű szürke tunikát viselő férfi lépett elő. A túloldalon egy sötét öltönyös férfi bukkant elő a Légierő gépéből. Félúton találkoztak és megálltak egymással szemben. Egy ideig csak méregették egymást, aztán az amerikai üdvözléséppen kurtán meghajolt. A kínai elmosolyodott, alig észrevehetően biccentett és kezet nyújtott. Az amerikai tétován elfogadta és kezet ráztak. Egyetlen szót sem szóltak egymáshoz ezalatt, hanem visszafordultak, ki-ki saját hazája gépe felé.

Ez volt a jel, mind az amerikai, mind a kínai gép ajtajában több ember jelent meg és leereszkedtek a lépcsőn. A Légierő gépéből tíz, kék-fehér melegítőt és edzőcipőt viselő férfi szállt ki, a kínai gépből két nő és egy férfi egyszerű darócruhában. A két csoport rendezetten, libasorban elvonult egymás mellett a két sor szultáni őrség között. A kék melegítő férfiak egyre sietősebben, végül csaknem futva igyekeztek a kínai gép felé, a két nő és a férfi lassan, kimérten ballagott az amerikai jethoz.

Az amerikai férfi és a kínai libasor utolsó tagja azonban mintha egy láthatatlan jelnek engedelmeskedtek volna, megtorpantak és megálltak egymással szemben. A kínai férfi kihúzta magát, meghajolt és angolul szólalt meg.

- Jószerecsét, Patrick Shane McLanahan ezredes. Boldog újraegyesítési napot.
- Visszont kívánom, Szun Ji Guoming tengernagy - mondta Patrick McLanahan. Ismét

meghajoltak. McLanahan a kínai védelmi miniszter felé sandított, elmosolyodott és hangosan odaszólt hozzá. - Kellemes újraegyesítési napot, Csi miniszter úr - Csi Hao-Tian arca kifejezéstelen maradt, lassan megfordult és sietve visszatért a várakozó géphez.

- Isten hozta itthon, McLanahan ezredes - mondta Arthur Chastain védelmi miniszter. Megragadta McLanahan vállát és a Légierő Gulfstream-je felé terelte.

- Hogyne- dűnnyögte McLanahan miközben beszállt az amerikai repülőbe. Chris Wohl tűzérőrmester, kezében gránátvetővel felszerelt M-16-os karabéllyal elmosolyodott és biccentett felé amikor elhaladt mellette, de McLanahan nem viszonzta az üdvözlést.

Csak miután a levegőbe emelkedett, behúzta a futóműveit és megkezdte hosszú útját hazafelé, az Egyesült Államokba, engedte át magát Patrick McLanahan az öröm és a bánat könnyeinek, mai az elmúlt tíz évben felgyülemlett benne.

- Szun Ji Guoming tengernagy egy Szu-27-es vadászgép fedélzetén egyenesen a Kadena Légitámaszpontra repült és megadta magát az Egyesült Államok hadseregének - mondta Chastain védelmi miniszter. - Aztán kérte, hogy nyilvános bejelentést tegyen a nemzetközi hírekben. Elmondta, hogy ki ő és azt, hogy fölfedi a kínai kormány terveit Tajvan elfoglalására, hacsak Kína nem köt azonnal fegyverszünetet és nem hajt végre tűzcserét. Csiang Ce-Min azonnal beleegyezett.

Rövid időre megálltak Hawaii-on, ahol orvosi vizsgálatoknak vetették alá őket - Wendy és Patrick születendő gyermeke egészséges volt. Chastain csak ezután kezdett bele a beszámolójába.

- A maguk támadása után mindenki szépen visszavonulót fűjt - magyarázta Chastain. - Természetesen Kína csaknem teljes stratégiai haderejét szétbombázták maguk és Terril Samson tábornok bombázói: csak egy pár H-6-os bombázójuk és néhány középhatósugarú rakétájuk maradt, semmi amivel az USA-t komolyan fenyegethetnék, gyakorlatilag semmi, amivel a szomszédaiknak árthatnának. Úgy tűnik, még Észak és Dél-Korea is visszavonult a demilitarizált zóna mentén, bár a helyzet itt és a Közel-Keleten még elég feszült - elhallgatott, aztán immár hatodszor Bruneiből való felszállásuk óta hozzátette. - Sajnálom, ami Elliott tábornokkal történt. Igazi amerikai hős volt.

Patrick nem is gondolkozott azon, merre tartanak - valószínűleg egy szövetségi börtön felé -, de meglepődött, amikor egy sivatagi repülőtéren kezdték meg a leszállást. Bár a késő-délutáni tájon semmilyen jellegzetes tereptárgy nem látszódott, McLanahan pontosan tudta, hol vannak: Nevada közepén a déli sivatagos fennsíkok egyikén, a Groom-tó kiszáradt medréből álcázott leszállópálya közelében. Egykoron ez adott otthont az Egyesült Államok Légierője által működtetett titkos légitámaszpontnak az Álomország fedőnevű Repüléstechnológiai és Fegyverzetfejlesztési Központnak.

Tudhattam volna, gondolta Patrick. Az RFK már nem katonai repülőtér volt, jó szövetségi börtön válik belőle, különösen az olyan törvényszegőknek, mint ők. Amikor a Gulfstream a régi főhadiszállás épülete mellé gurult, észrevette, hogy az épületeket újrafestették, új mozgó irányítótorny állt a kiszáradt fenék közelében és a felsorakozott őrök nem érte jöttek, hanem a Marine-1 és Marine-2 VIP helikoptereket őrizték. Ezek a gépek az Egyesült Államok elnökéhez tartoztak.

Kevin Martindale elnök már várt rájuk a forró betonra terített szőnyegen.

- Isten hozta itthon, Patrick, isten hozta - mondta Martindale szívélyesen. Mindenki ott volt: Philip Freeman Nemzetbiztonsági Tanácsadó, Victor Hayes a Légierő vezérkari főnöke, Steve Shaw a Légihadműveleti Parancsnokság vezetője, Terril Samson a Nyolcadik Légihadtest parancsnoka. Ott volt még Dave Luger, Jon Masters, Hal Briggs, Chirs Wohl és Paul White. Mindannyian beléptek a főhadiszállás épületébe a forrongó nevadai levegő elől.

- Patrick, ön nagy szolgálatot tett az országnak és nekem, én pedig szerettem volna személyesen fogadni és megköszönni - mondta az elnök. - Ön és legénysége hőstetteivel csaknem egymaguk megakadályoztak egy világháborút.

- Sajnálom uram, de nem érzem hősiezen magamat - mondta McLanahan.

- Elliott tábornok miatt, igaz? Sajnálom a veszteségét, Patrick - mondta az elnök komoran. - Brad Elliott fene egy harcos volt. Makacs, elszánt és önfejű:

és az egyik legjobb, akivel valaha is találkoztam. Valószínűleg gyűlölné amiatt, amit tenni készülök, én pedig piszkosul jól érezném magam, ha hallhatnám ahogy engem szid az örökkévalóságon át. Az Elnök egy lepedővel letakart fal felé fordította McLanahant és ő maga leplezte le a táblát, amelyen ez állt:

ISTEN HOZTA AZ
ELLIOTT LÉGITÁMASZPONTON
GROOM LAKE, NEVADA
REPÜLÉSTECHNOLÓGIAI ÉS FEGYVERZETFEJLESZTÉSI KÖZPONT
(LÉGIERŐ KÍSÉRLETI ÉS MINŐSÍTÉSI HELYSZÍN DET. 1)

- Elliott Légitámaszpont? - csodálkozott McLanahan. - De... hogyan? Azt hittem...
- Igen, az elődöm bezáratta az RFK-t, én meg újra megnyitottam - mondta az elnök. - Bemutatom a támaszpont első parancsnokát Terril Samson altábornagyot. A Nyolcadik Hadtestet változatlanul felszámoljuk, de Terrilben ugyanaz a tűz ég, ami magát és Brad Elliott-ot fűtötte, ezért ő az új főnök... és az isten irgalmazzon nekünk. Van egy érzésem, hogy Brad Elliott szelleme sok-sok évig fog kíséretet járni ezen a helyen.

Az elnök előhúzott valamit a zsebéből, aztán folytatta:

- Mennem kell, a hétvégét pihenéssel fogom tölteni Las Vegasban, mielőtt visszamennék Washingtonba, hogy folytassam a csatározást Finegold szenátorral és csatlósaival. De lenne még egy kérésem, mielőtt elmennék.

Az elnök kezét rázott McLanahannel és valamit a kezébe nyomott.

- Tudassa velem mihamarább, rendben? Vigyázzon magára és gratulálok a babához. Fiú, ha nem tévedek - elbúcsúzott Wendy-től és Nancy Cheshire-től és tanácsadói kíséretében távozott. Felzakatoltak a helikopterek rotorjai és pár perc múlva teljesen elhalkultak.

Patrick kinyitotta a tenyerét és két ezüstcsillagot látott.

- Szükségem van egy műveleti igazgatóra az RFK-ban, Patrick - mondta Terril Samson büszkén. - Rajtad kívül senkit sem ismerek, akik alkalmasabb lenne a feladatra. Dandártábornoki rangot kaptál és saját parancsnokságot, a legfrissebb gépekkel és fegyverekkel dolgozhatsz. Dave Luger alezredes pedig beleegyezett, hogy leszerződjön, mint vezető mérnök és projektfelelős. Mit mondasz erre?

Wendy Patrick dereka köré fonta a karját és magához ölelte. McLanahan felesége csillogó, büszke szemébe nézett, de nem találta a választ a kimondatlan kérdésre - szerelmet és megértő támogatás látott, ami kitart, bárhogya döntsön is.

McLanahan ösztönösen fölneézett és észrevette Jon Masterst. A fiatal tudós és üzletember-féle elmaradhatatlan Pepsijét szürcsölgette; rákacsintott és elmosolyodott.

- Patrick? - kérdezte Samson. - Mi a válaszod? Légy a helyettesem. Három év és mindez a tied lesz, a te bázisod.

Patrick elkapta Hal Briggs tekintetét. A fiatal kommandós kifelé biccentett a fejével, a várakozó Humvee felé.

- Majd értesítem, uram - felelte Patrick széles mosollyal. - Majd értesítem. Kézenfogta Wendy-t és kikísérte a forró nevadai szürkületbe. Beszálltak a járó motorral várakozó Humveeba és elhajtottak a karmazsin naplemente felé - a jövő elé.